

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૭૮૬૦૮ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ દાનિત્રામ

વિષય ૬૪૪૪:૩

સલિત-પ્રભા

યાને

રણુવીર રાજપૂતોનો રાજ્યરંગ.

પ્રયોજક—

ઉદયચંદ લાલચંદ પંડિત.

અધિપતિ—“વાર્તાવારિધિ.”

અમદાવાદ.

પ્રકાશક—

સાકરલાલ બુલાખીદાસ ઠાકોર.

બુકસેલર અને પબ્લીશર,

રીચીરોડ—અમદાવાદ.

(સર્વ હક પ્રકાશકને સ્વાધીન છે.)

આવૃત્તિ ૧ લી. પ્રત ૧૦૦૦.
સને ૧૯૧૮.

નમુનો મફત.

નમુનો મફત.

ઐતિહાસિક, સાંસારિક, ડિટેક્ટીવ, વૈજ્ઞાનિક વાર્તાઓ, બુદ્ધિ-
વર્ધક ઇનામમાળા, પ્રોત્સાહક લેખાવલિ, હૃદયંગમ કાવ્યો.
પ્રકટ કરતું સરસ વાર્તાઓના મહાસાગરરૂપ રસિલું
માસિક

વાર્તાવારિધિ.

દર મહિને નિયમિત રીતે ૬૦ થી ૭૫ પેજમાં પ્રકટ થાય
છે, દર વર્ષે એક ઉત્તમ નવલકથા ભેટ મળે છે.

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૨-૧૨-૦. નમુનો મફત.

લખો,

ઉદયચંદ લાલચંદ પંડિત.

વ્યવસ્થાપક,

“વાર્તાવારિધિ.”—અમદાવાદ.

PRINTED AT THE DIOMAND JUBILEE PRINTING PRESS-
BY DEVIDAS CHHAGANLAL PARIKH.

&

Published by Sakarlal Bulakhidas Thakore
Bookseller & Publisher.

Richy Road, Ahmedabad.

નમ્ર-નિવેદન !

આ નવલકથામાં અદ્ભુત ચમત્કાર કે જેને અંગ્રેજીમાં Miracle કહે છે, તેવા પ્રસંગો ઘણા આવે છે. તેવા પ્રકારના અદ્ભુત ચમત્કાર અને દિવ્યદ્રષ્ટિના પ્રસંગો ઉપર કેટલે અંશે લોકોનો વિશ્વાસ ખેસશે, તે અમે કહી શકતા નથી તેમજ તેનું વિવેચન આ સ્થાને અનુચિત પણ છે; પરંતુ અમારે એટલું તો જણાવવુંજ જોઈએ કે આ પવિત્ર ભારતવર્ષમાં એવા કેટલાક મહાન પુરૂષો થઈ ગયા તે, અને આ જમાના પણ કેટલાક લોકોનો તેના ઉપર વિશ્વાસ હતો અને છે. આજકાલ યુરોપના સુધરેલા ગણાતા દેશોમાં પણ તેવી માન્યતા છે. તેમાં સ્કોટ-લાંડના લોકોનો તેના ઉપર ઘણો વિશ્વાસ છે, એમાં શંકા નથી. અંગ્રેજી રાજકવિ બાયરન અને સર વૉલ્ટર સ્કોટ, ફ્રેંચ કવિ રૉસો અને જર્મન કવિ ગેટી ઇત્યાદિક ગુદા ગુદા દેશના વિદ્વાનોને દિવ્યદ્રષ્ટિ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ હતો. આપણામાંથી પણ ઘણા લોકો ભૂતપિશાચ વિગેરે માને છે અને તેઓની ઉપર વિશ્વાસ રાખે છે. મનુષ્યની એકાદ ઇચ્છા (અપૂર્ણ) રહી ગઈ હોય તો તે મરણ પામ્યા પછી પિશાચ કે ભૂત વિગેરેમાંથી ગમે તે એક થાય છે, એવી આપણા આર્યલોકોની પ્રાચીન માન્યતા છે. તેવાજ પ્રસંગો આ નવલકથામાં ઘુંથાએલા છે અને આવા પ્રસંગો નવલકથામાં ઘુંથાવાથી નવલકથામાં અદ્ભુત રસ ઉત્પન્ન થયો છે.

આ નવલકથા અમે વિશ્વવિખ્યાત મહાન નવલકથાકાર ‘રેનોલ્ડ્સ’ની ‘કેનેથ’ નામક નવલકથાને આધારે લખી છે. એજ નવલકથાનું મરાઠી રૂપાંતર કે જે મુ. વાઈ જી. સાતારા, ખાતેથી પ્રકટ થતા ‘મકરંદ’ નામના માસિક તરફથી પ્રકટ થયેલ છે. તે પુસ્તકમાંથી પણ અમે ઘણાખરો આધાર લીધો છે. આ સ્થળે અમે મૂળ નવલકથાકાર શ્રીયુત મી. ‘રેનોલ્ડ્સ’ નો અને મરાઠી પુસ્તકના પ્રકાશક રા. નરહર નારાયણ પટવર્ધનનો અંતઃકરણપૂર્વક અત્યંત આભાર માનીએ છીએ. એ શિવાય વધારે કંઈ લખવું યોગ્ય નથી અને લખાય તેવું આ સ્થળે પણ નહિ.

આ નવલકથામાં નીતિ-અનીતિ અને પાપ-પુણ્યનું એક નવે-રસથી ભરપૂર ચિત્ર આલેખ્યું છે.

ઉદયચંદ લાલચંદ પંડિત.

અયોજક.

ફરેખી ફંદ કરનારા, પ્રપંચે દાવ રમનારા;
 થશે આખર નતીજે શું, અરે તે કાંઈ જાણે ના !
 દુનીયા રંગ ઘેરંગી, પ્રપંચોમાંહિ ડૂબેલી;
 ભરેલી પાપથી બહુ છે, ન્યાયની રીત ભૂલેલી !
 પ્રપંચી પાપના પાચે, ચણે છે મહેલ બહુ મહોટા;
 નહીં નભશે—નહીં નભશે, ફના ક્ષણમાંહિ થાવાના !
 દિવસ બે ખૂબ મહાલી લે, પ્રપંચી ! વૈભવો જુઠા;
 નહીં પામે—નહીં પામે, કદી કપટી સુખો રૂડા !
 વિચારી લે, અરે માનવ ! નથી પોખાર પાપીના !
 અતમ થઈ ધૂળમાં મળશે, પ્રપંચી પાપીઓ પૂરા.
 સતિયા ! સત્ય છોડે ના ! સતિયા સૂખ પામે છે;
 તરે છે સત્ય આખરમાં, પરાજય પાપ પામે છે.
 સદાએ સત્યનીતિનો જગત્માં છે વિજય માનવ !
 પાપની નાવમાં બેસી, તરે ના કાંઈ ભવસાગર !

લલિત-પ્રભા

યાને

રાણવીર રાજપૂતોનો રાજ્યરંગ.

પ્રકરણ ૧ લું.

“હું કોણ ?”

“સંસાર-જંગલમાં માર્ગ ભૂલેલા મુસાફરની જેમ હું ક્યાં ક્યાં ભ્રમું છું ? મારા અંતઃકરણને એ બિના રહી રહીને અત્યંત આક્રોશનો અનુભવ કરાવે છે કે-હું કોણ ? ઓ પ્રભુ ! હું નથી જાણી શકતો કે હું કોણ છું ? અને જો જાણી શકું છું તો તે એટલુંજ કે-હું બાદ્યાવસ્થાથી એક દયાળુ રાજપૂત સરદારના આધારે અને આશ્રમે આ અવનિમાં ઉછરેલો એક યુવક છું ! ઓ પ્રભુ ! હું નથી જાણતો કે મારાં પૂજ્ય માતા-પિતા કોણ છે, મારી પવિત્ર જન્મભૂમિ ક્યાં છે અને હું કોણ છું ?

“ઓ દયાળુ દેવાધિદેવ ! આ ભયાનક ભવજંગલમાં ભૂલા પડેલા આ તારા દીન બાળકને સર્વદા સત્ય માર્ગ બતાવજે.”

“ખરેખર, શું દુનિયામાં પ્રપંચનોજ જય થતો હશે ? ફરેબ અને ફંદ કરનારાઓનાજ જગતની ચોપાટ ઉપર પાસા પોખાર પડતા હશે અને શું તેઓજ પોતાના તમામ મનોરથો સફળ કરી શકતા હશે-ખીજાઓ નહીં ?”

“ઓ જગદીશ્વર ! આ તારા બાળકને દુનિયાના છળ, કપટ, પ્રપંચ, પાપ અને દુર્જનોથી બચાવજે !”

“અફસોસ, મારા ઉપર કેટ કેટલા પ્રપંચોની જાળ નખાય છે અને નખાશે ! છતાં પણ હું નથી સમજી શકતો કે, શત્રુઓ પ્રપંચમાં ફાવશે કે નહિ ફાવે ? અને જો કદાચિત્ તેઓ ફાવી જશે તો હું એકસ માનીશ કે ઓ પરમાત્મા ! તારે ત્યાં પણ અન્યાયનો અંધકાર છવાયેલો છે અને તે અંધકારમાં પુણ્યવાનોનો પરાજય છે ત્યારે પ્રપંચીઓનો વિજય છે—પેશ્વાર—!”

“ઓ અગાની યુવક ! અહીં તારી જૂલ થાય છે. તું આ બાગતને ઉંધા ચરમાથી જુએ છે અને ન્યાયને તું જુઠ્ઠા કાટલાઓથી તોળે છે ! તું નક્કી સમજી લેજે કે આ પૃથ્વી ઉપર પરમાત્માની ન્યાયી સત્તા અનાદિકાળથી સર્વત્ર છવાયેલી છે અને તેજ ન્યાયી સત્તાથી પ્રપંચીઓ-પાપીઓનો પરાજય થાય છેજ. એ જુદી વાત છે કે-તે મોડો થાય અથવા બહેસો, પણ તે વિજયથી બેનસીબજ રહે છે.” અચાનક તે યુવકની આગળ એક વૃદ્ધા આવીને બોલી. યુવકે તે વૃદ્ધાને પૂછ્યું.”—

“તે મને કેમ ક્યાંએ નથી દેખાતી ?”

“તે તને નહીં દેખાય !”

“કંઈ કારણ ?”

“એજ કે હજુ તને દુનિયામાં દુઃખના કડવા અનુભવો થયા નથી.”

“આ તમે શી રીતે કહી શકો છો ?”

“હું તને ધણીજ સારી રીતે જાણું છું. તારા જીવનની તમામ હકીકત મારા મગજરૂપ દ્વંદ્વરમાં અક્ષરે અક્ષર લખાયેલી છે.”

“તેમાંનું મને તો કંઈક જણાવો !”

“આત્મારે નહીં !”

“તો ક્યારે ?”

“જ્યારે સમય આવશે ત્યારે.”

“તે સમય ક્યારે આવશે ?”

“ભલા-ભોળા યુવક ! હું કંઈ પરમાત્મા નથી કે તે બાગતમાં તને કંઈ પણ નક્કી કહી શકું ?”

“તે નહીં તો નહીં પણ તમારી ઝોળખાણ તો આપો ?”

“તે પણ સમય આવશે ત્યારેજ. પણ ઓ યુવક, સામે જો કે પેલું કોણ આવે છે ?”

“એ તો આ સામે દેખાતા કિલ્લામાં આવી રહેલા મેમાન સજ્જનસિંહની પુત્રી પ્રભાવતી છે.”

આ વાક્ય સાંભળતાંજ તે ડોસી પાસેની ઝાડીમાં છૂપાઈ ગઈ. યુવક પણ પ્રભાવતીની માર્ગપ્રતીક્ષા કરતો એક અશોક નામક વૃક્ષની નીચેજ આવેલા ઝોટલા ઉપર બેઠો.

“પ્રિય વાંચક ! તને અત્રે જાણવાની જિજ્ઞાસા થઈ હશે કે એ યુવક કોણ હતો અને તે ડોસી કોણ હતી ? તે યુવક એક અગાત

યુવકજ હોતો. તેની ઉંમર ૧૮ વર્ષની હશે. આ સમયે તેના શરીર ઉપર એક ક્ષત્રિયવીરને છાજતો શિકારી પોશાક હતો. કમરપટામાં ખંજર, તમચો અને કમરે ચમરાજની જિહ્વા જેવી સમશેર લટકતી હતી. તે વિચારમાં ને વિચારમાં સચિંત મુખદ્રાએ એકો હતો અને અમે આ પ્રકરણના મથાળે જણાવ્યા પ્રમાણેના વિવિધ વિચારો કરતો હતો. તેની પાસેથી તે ડોસીના ચાલી જવા પછી પણ તે, તે ડોસીના અને પોતાના પહેલાંના વિચારો કરી ગુલતાન થઇ ગયો. તેનું નામ લલિતસિંહ હતું અને તેણે તે વૃક્ષને જણાવ્યા મુજબ ચોડીજ વારમાં તેની પાસે એક ચૌદ વર્ષની બાલિકા આવીને ઉભી રહી. સંધ્યા થવાને હજુ એક કલાકની વાર હતી. પોતાના વિચારો-માંજ લલિત ગુલતાન હોવાથી તે બાળાના આગમનને જણી શક્યો નહિ. ચોડી વાર આમને આમ ચાલ્યા પછી તે બાળાએ લલિતને ખભે હાથ મૂકી કહ્યું—

“ લલિત-લલિત ! આ શું ? ”

કોણ-કોણ-પ્રભા ?

“ હા. ”

“ પણ તું અહીં ક્યાંથી ? ”

“ આજે સવારે તમે અને મારા મોટાભાઈ શિકારે ગયા હતા, તમે બન્ને વેળાસર-સંધ્યા થવા આવી છતાં-પાછા ન ફરવાથી હું તમને શોધતી શોધતી અહીં આવી ચડી. પણ લલિત-ઓ લલિત ! મારા મોટાભાઈ ક્યાં ? ”

“ તેઓ સહિસલામત છે અને આટલામાંજ ક્યાંક હશે. તમે તેમને માટે ફિકર ન કરો. ”

“ લલિત ! મારા મોટાભાઈ બહુ હઠીન! માણસ છે. મારા સાંભળવામાં આવ્યું છે કે આ પર્વતમાં હુંટારાઓ બહુજ છે અને તેઓ તો એકલાજ કોણ જાણે ક્યાંએ જઇ ચડ્યા હશે. ”

“ તો તેમાં શું થયું ? તમારા ભાઈ દશ હુંટારાઓને બારે થઇ પડે તેવા છે. ”

એમ કહી પ્રભાની સાથે આવેલા નોકરો તરફ જોઇને કહ્યું કે—
“ જાઓ, તમે એમના ભાઈને શોધો ! ”

“ લલિત ! મારા મોટાભાઈની તપાસ કરવા જવાનું શું તમને મન નથી થતું ? ”

પ્રભાનો આ પ્રશ્ન સાંભળી લલિત એક ક્ષણને માટે જરા ગુંચવાયો. તેણે પ્રભાના ચમકતાં નેત્રો તરફ જોઈ નીચું જોયું. આજે લલિતને પ્રભાના સ્થામકમળ જેવા નયનોમાં હમેશ કરતાં કાંઈક જુદાઈ અને અવનવી ચમક દેખાઈ. થોડીવાર પછી તે બોલ્યો “ તમને અહીં એકલાં મૂકીને શું હું જાઉં ? નહીં ! પણ...પ...ણ જો મારી હાજરીથી તમને કાંઈ અડચણ થતી હોય તો જાઉં ! ”

“ લલિત, તમે આજે મારી સાથે કેવી વિચિત્ર વાત કરો છો ? આજસુધી આપણે શું એક બીજાના હાથ પોતાના હાથમાં લઈ નથી કર્યા ? ”

“ દેવબાળા તુલ્ય પ્રભા, તમારું કથન સત્ય છે પણ મારે તમને જણાવવું જોઈએ કે આજસુધીનો સમય જુદો હતો અને હવે ભવિષ્યમાં આવનાર સમય જુદોજ છે. સર્વ દિવસો સરખાજ હોય, શું એ બનવા જોગ છે ? ”

“ પ-ણ-લલિત ! આ તું શું બોલે છે, તેનો ભાવાર્થ હું સમજી શકતી નથી. શું તું મને તે સમજાવી શકીશ ? ”

“ તે વાત જવા દો. તેનો ભાવાર્થ તમે ન સમજો એજ વધારે સાચું છે. આજ અચાનક આવા વિચારો મારા મનમાં શી રીતે આવ્યા તે હું પોતે પણ સમજી શકતો નથી અને તેથી તેનો યથાર્થ ભાવાર્થ કહી શકવા હું અશક્ત છું.”

“ લલિત-લલિત ! આ શું ? આજે તમારી આવી વિચિત્ર સ્થિતિ શા કારણથી થઈ કે આજે તમે મને તુને બદલે તમે કહીને સંબંધે છો, એ શું ? મને કંઈ સમજાતું નથી. તમે આજે આ આવી બાપા શીખ્યા ક્યાંથી ? ”

પોતાના પ્રશ્નનો લલિત કાંઈ પણ ઉત્તર આપતો નથી અને તે ચુપચાપ ઉભોજ છે, તે જોઈ પ્રભા પુનઃ મંદસ્વરે કરી બોલી— “ લલિત ! મારા કોઈ કાર્યથી તમને ગુસ્સો તો નથી આવ્યો અથવા માફું તો નથી લાગ્યું ને ? ” એમ કહી પ્રભાએ તેના હાથને સ્પર્શ કર્યો. તે સ્પર્શ થતાંજ લલિત એકદમ ચમક્યો. આજસુધી પ્રભાનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ તે ધણીવાર કર્યો હશે; પરંતુ આજના જેવી અજાણ લાગણી તેને આજ સિવાય બીજા કોઈ પણ પ્રસંગે થઈ ન હતી. પ્રભાનો સ્પર્શ થતાંજ તેના શરીરમાં વિજળીના આઘાત જેવું થયું. તે અચકતો અચકતો બોલ્યો. “ ગુસ્સો...પ્રભા ! શું તમારા ઉપર ગુસ્સો ! નહીં નહીં ! એ અસંભવિત છે.”

લલિતનો ખોખરો અને કંપતો અવાજ તથા પોતાની તરફ લાગેલી દ્યાર્દ્રદષ્ટિ જોતાંજ તે સરળ સ્વભાવવાળી, પ્રેમની પ્રત્યક્ષ પ્રતિમા સમાન પ્રભાને બહુજ માઠું લાગ્યું. તેના નયનોમાંથી આંસુના બે બિંદુઓ તેના ગાલ ઉપર ખરી પડ્યા. તે જોઈ લલિતની હાલત બહુજ ચમત્કારિક થઈ. તે દુઃખી દિવે બોલ્યો—“ પ્રમા ! તારા ઉપર મને કોઈપણ દિવસે ગુસ્સા આવે એ અશક્ય છે. ઉપરાંત તારી બાબતમાં મારે શા માટે માઠું માનવું જોઈએ ? હું એક ગરીબ, પારકો અને ફક્ત તારા પિતાની ઉદારતાથી ઉછરી નાનકથી મોટા થયેલો છું ! મારે તારા ઉપર ગુસ્સે થવાનો હક્ક પણ શો ? ”

“ લલિત ! આજે આ નવીનતા અને વિચિત્રતા તારામાં ક્યાંથી આવી ? આજસુધી મેં તારા સુખેથી આવાં વચનો કોઈ પણ સમયે સાંભળ્યા નથી. આજેજ આવી રીતે તારા વિચારોમાં શા માટે ફેરફાર થાય છે—થયો છે, તેનું કોઈ પણ કારણ મારા જાણવામાં આવી શકતું નથી. લલિત ! તું જરા શાન્ત થા અને તારા ચિત્તમાં શા શા વિચારો આવે છે, તે મને જણાવ જોઈ. તું તો મારો બહાલો ભાઈ છે ને ! ”

“ નહીં—બિલકુલ નહીં. પ્રમા ! આના કરતાં જો હું ખરેખરજ તારો ભાઈ હોત તો બહુજ સારું થાત. મારા હૃદયની ગુપ્ત વાત અને ગુપ્ત વિચારો જાણવાનીજ તારી ઇચ્છા છે ને ? ”

“ હા. ”

“ તો સાંભળ ! પ્રમા, તારા સુખકર સહવાસથી કોઈ પણ વખતે મારે જુદા થવુંજ પડશે. આજે ઘણા દિવસોથી આ વિચાર મારા મનમાં આવ્યા કરે છે. હવે આપણે ઉમરમાં મોટા થયા છીએ. આપણી બાલ્યાવસ્થાનો સુખકર સમય વ્યતીત થઈ ગયો છે. તું એક મોટા સરદારની પ્રિયપુત્રી હોવાથી તને એક વચનથી બોલાવવી, એ કોઈ કાળે યોગ્ય ગણાશે નહીં. થોડાજ દિવસોમાં તારી આ હાલત ફેરવાઈ જશે. પ્રભાવતી ! થોડાજ સમય પછી તારી આ કોમળ અને કમનીય કાયાની સંરક્ષક કોઈક જુદીજ વ્યક્તિ થશે ? ”

“ એટલે તું શું કહે છે ? ”

“ એજ કે—હવે થોડા દિવસ પછી તારા પિતા તારો વિવાહ કોઈ બીજાની સાથે કરશે. હાય...પ્રમા...હાય ! હવે આપણે વિખુટા થવુંજ પડશે ! ”

એટલું કહી લલિત અચ્છી ગયો. પ્રભાવતીએ શાન્તપણે તેનું કથન સાંભળી લીધું. જો કે તે ઉપર ઉપરથી જોતાં શાન્ત દેખાતી

હતી છતાં તેના મનમાં શું થાય છે, તે જાણવું કઠિન હતું. હજી સુધી તેનો એક હાથ લલિતના હાથમાંજ હતો અને તે થરથર ધ્રુજતો હતો. તેની તરફ જોવાની તે હિંમત કરી શકતી નહોતી. તે નીચું મુખ કરી ઉભી હતી. લલિત તેના મનહર મુખ તરફ ટક લગાવીને જોતો હતો અને તેના મુખ ઉપરથી તેના હૃદયમાં થતા વિચારો જાણવાની કોશીશ કરતો હતો. ઘણો વખત સુધી એક સરખી રીતે સ્થિર નેત્રે પોતાની પાસે ઉભી રહેલી તે, પ્રેમની પવિત્ર-નિષ્પાપ પ્રતિમા તરફ જોતો જોતો તે, હિંમત ભરેલા અવાજે જોડ્યો:—

“પ્રભા ! આ વિચારોનો ભાર કેટલાક દિવસથી મને મુંઝાવ્યા કરે છે. હમણાં હમણાંમાં તે ભાર મારા માટે અસહ્ય થયેલ છે, છતાં આજ સુધી મારા મનમાં ઉદ્વેગને-ચિંતાને-મેં જેમ તેમ, મહામુશી-ખતે દબાવી રાખેલ છે. મારા વિચારો અને મનોવૃત્તિઓ મેં શબ્દથી કે ફક્ત દ્રષ્ટિથી પણ કોઇને જાણાવેલ નથી. પણ આજે તે તમામ વિચારો મને અસહ્ય થઈ પડ્યા છે. ઘણી ઘણી રીતે મેં મારા મનનો નિઘ્રહ કરવા કોશીશો કરી પણ પરિણામે કંઈજ નહીં. દિવસે દિવસ મારી સ્થિતિ શોચનીય થતી જાય છે. તારા પિતાજીએ મને આશ્રય આપી માફ લાલન-પાલન કર્યું, તમારી બધાની સાથે મને સર્વ વા-તની અનુકૂળતા છે; છતાં તમારા કરતાં મારો દરજ્જો નીચો છે, તે હું સારી રીતે જાણું છું. તેજ મુજબ મારા મનમાં ઉદ્ભવતા વિચારો અતુચિત છે તે પણ મારી જાણ બહાર નથી; છતાં દિવસે દિવસે તમારા સહવાસમાં રહેવાનું મને વસમું થતું જાય છે. અહીં રહીને આવા દુઃખદ વિચારોમાં ઝૂરતા રહેવું તેના કરતાં હવે મારે કોઈ બીજો રસ્તો લેવોજ નેછએ. દુનિયામાં એકાદ અજાણ્યા સ્થળે ચાલ્યા જવું અને આ વિચિત્ર વિચારોથી છુટકો કરી લેવો. આવો વિચાર ઘણા દિવસોથી મારા મનમાં ઘોળાયા કરે છે. પણ અત્યારે પ્રભા ! તારા પિતાજી-અને મારા ઉપર અત્યંત ઉપકારો કરનાર ઉપર શોચ-નીય પ્રસંગ આવ્યો છે, તેને-આવી સ્થિતિમાં છોડીને ચાલ્યા જવું, એથી ખરેખર દુનિયા મને કૃતદ્વ દહેસે પણ...

“લલિત ! મારા પૂજ્ય પિતાજી તો તને મારા મોટાભાઈની જેવોજ ગણે છે.”

“નહીં-નહીં ! હું તેમનો પુત્ર નથી. હું જ્યારે તેમને ક્યાંકથી જાણ્યો ત્યારથી તેમની ઉન્નતિજ થતી ગઈ. તેમને અત્યંત મુખ પ્રાપ્ત થવા લાગ્યું અને સુખનો અરધિ એટલે તેમને એક પુત્રની પ્રાપ્તિ થઈ.

એવા અનેક કારણોથી તે મારા ઉપર પુત્ર જેવો પ્રેમ રાખે છે. મારાં-
જ પગલાંથી કુમાર ચંદ્રસિંહનો જન્મ થયો, એમ મરતાં સુધી પણ
તારી માતાની માન્યતા હતી. તે સાધ્વી સ્ત્રી મને પોતાના પ્રાણ કરતાં
પણ વધારે પ્રિય માનતી હતી. તેની ઉદારતાનો ખોટો લાભ લઈ હું
મને પોતાને ભૂલી જઈ, એ નીચમાં નીચ કૃત્ય છે. અને પ્રાણ જતાં
પણ તેવું નીચ કામ મારા હાથે થશે નહિ. પ્રભા ! મારા અંતરની
“કુપી વાત તને કહીને મેં મારી છાતી ઉપર જે જખ્મરક્ત ભાર હતો
તે આજે ઉતારી નાંખ્યો છે. ”

થોડીવાર સુધી લલિત ચુપ રહીને ફરી બોલવા લાગ્યો:—

“ પ્રભા ! ઘણા ઘણા વિચારો કરી જેતાં મને જણાય છે
અને હું એજ નિશ્ચય ઉપર આગ્યો છું કે—હવે તમારા સર્વના સુખકર
સહવાસનો મારે ત્યાગ કરવોજ જોઈએ. જ્યાં સુધી મારા હૃદયમાં
પ્રમાણિકતા છે. બાહુમાં શક્તિ અને સામર્થ્ય છે ત્યાં સુધી મને કોઈ
પણ પ્રકારની ચિંતા નથી. હું ગમે ત્યાં રહીને નીતિ અને પ્રમાણિકતાથી
સમય પીતાવીશ. હવે અહીં રહેવાથી મને સુખ મળશે નહિ. કારણકે—

લલિતનું કંઠજાળનક ભાષણ સાંભળી પ્રભાનું અંતઃકરણ બહુજ
આકુળ વ્યાકુળ થયું. ઘણો વખત સુધી તેના હૃદયરૂપી રણભૂમિ ઉપર
અનેક વિચારોનું તુમુલ્યુદ્ધ ચાલ્યું. તેની આંખોમાંથી આંસુની ધારાઓ
વહેવા લાગી. તે રૂંધાએલા કંઠે વચમાંજ બોલી ઉઠી લલિત ! મારા
પિતાજી કેવા વિકટ પ્રસંગમાં સપડાએલા છે તે જાણવા છતાં પણ તું
આવા સંદેહ સમયમાં તેમને છોડી જવાનો વિચાર કરે છે, શું એ તને
સાફ લાગે છે ? ”

“ પ્રભા ! હું એટલો બધો કૃતજ્ઞ નથી. અત્યારે તેમના ઉપર
કેવો સમય છે તે હું ઘણી સારી રીતે જાણું છું. તેમણે પોતાના પુત્રની
જેમ માફ લાલન—પાલન કર્યું છે તેનો યોગ્ય બદલો તેમને સંદેહ
સમયે સહાય કરીને હું વાળી આપીશ અને જ્યારે તેમનો અન્તિમ
હેતુ સાધ્ય થઈ સર્વત્ર આનંદ અને આનંદ છવાઈ જશે ત્યારેજ હું
તેમની રમ્મ લઈશ. પછી હું છું અને માફ ભાગ્ય છે. ”

“ આજે નહીં તો પણ કોઈ એક દિવસે તું તારા ઉપર
પ્રાણ કરતાં પણ વધારે પ્રેમ ધરાવનારાઓને દુઃખમાં છોડી જઈશ.
ખરૂં ને ? ”

“ પ્રભા ! હું લાચાર છું—મારે તેમ કર્યા વિના છૂટકોજ નથી.
મેં તને સર્વ વાતો સ્પષ્ટપણે કહી સંભળાવી છે. હવે તુંજ મને કહે

કે હવે મારે શું કરવું ? પ્રભા ! માઈ મન બહુજ મુંઝાઈ ગયું છે માટે તું મને યોગ્ય રસ્તો બતાવ. ”

આ વખતે પ્રભાની આંખમાંથી આંસુની ધારા પ્રકટપણે વહેવા લાગી તે જોઈ લલિત બોલ્યો—

“ પ્રભા ! આમ રડીને પ્રથમથીજ વ્યથિત થએલા મારા હૃદય ને વધારે વ્યથા ન ઉપજાવ ! પણ મને યોગ્ય માર્ગ બતાવ. તું રડ નહિ. તારા નેત્રોમાંથી પડતું આંસુનું એક એક ઝિંદુ મારા હૃદયના ટુકડે ટુકડા કરી નાંખે છે, પ્રભા ! તું હવે રડે તો તને મારા સોગંદ છે. તું આમ રડી રડીને તારા ચિત્તને નિરર્થક દુઃખી ન કર ! તું જે કાંઈ ઇહીશ તે કરવાને માટે હું તૈયાર છું. તારા એક અમૂલ્ય શબ્દને માટે હું મારા તુચ્છ પ્રાણની પણ પરવાહ કરીશ નહિ. શું તારી ઇચ્છા એવી છે કે મારે અહીંજ રહેવું ? ”

“ હા ! ” એવો ઉત્તર તેણે તરતજ આપ્યો. પણ ખીજીજ પળે તેના ધ્યાનમાં આવી ગયું કે—પોતાના ફક્ત હા એ શબ્દમાંજ કેટલો અર્થ ઉઠો અને ગહન અર્થ ભરેલો છે.

પ્રભાના મુખમાંથી હા એવો શબ્દ નિકળતાંજ લલિતે વિનય-પૂર્વક, પોતાનું મસ્તક નીચે નમાવ્યું અને બોલ્યો—

“ પ્રભા ! તારી ગમે તેવી તુચ્છ અભિલાષા પૂર્ણ કરવામાંજ મારો આનંદ સમાયેલો છે. તારા મનમાં એમ છે કે મારે અહીં રહેવું પણ અહીં રહેવાથી મને ખર્ચ સુખ પ્રાપ્ત થશે ખર્ચ કે ? મેં તને પ્રથમ કહ્યું તે પ્રમાણે જો તારી સ્થિતિમાં ફેરફાર થયો તો મારી સ્થિતિ કેવી થશે, તેનો તેં કાંઈ પણ વિચાર તારા ચિત્તમાં કર્યો છે ખરો કે ? નહીં ! નહીં ; પ્રભા ! મારા કથનનો ખરો અર્થ હજી પણ તારા સક્ષ્મ ચિત્તમાં આવ્યો નથી. તને તાર્કિક ખર્ચ ચિત્ત સમજાય તે પહેલાંજ તું મને અહીંથી—તારી પાસેથી—દૂર જવા દે ! હું તારી પાસેથી દૂર ચાલી ગયા પછી માઈ ગમે તે થશે તેની મને જરાએ દરકાર નથી. ”

“ લલિત ! શું તેં મારા હૃદયની આવીજ પરીક્ષા કરી ? ” નીચું મુખ કરી પ્રભાએ કંપિત સ્વરે પ્રશ્ન પૂછ્યો.

પ્રભાનો પ્રશ્ન સાંભળતાંજ લલિત એકદમ સ્તાંભિત થઈ ગયો. પ્રભાના મુખમાંથી ગૂઢાર્થથી ભરેલા શબ્દો શ્રવણ કરતાંજ તેનું હૃદય શરધર કંપવા લાગ્યું. પોતાના કથનનો ખરો અર્થ તેના જાણવામાં આવી તો નહીં ગયો હોય, એવી શંકા આવવાથી તેણે ઉદ્વેગિત

ચિત્તે અચકાતાં અચકાતાં કહ્યું—તો—.....તે.....શું આ લલિત
માટે તારા હૃદયમાં પ્રેમ છે ખરે? કે ? ”

શું પ્રેમ ? અને લલિત ! તેમાં હજી પણ તને શંકા છે ? ”

અહાહા ! એકાદ મધુરવીણાના નાદ પ્રમાણે પ્રભાના કળ્પદોએ
લલિતના દર્શનપ્રદેશમાં પ્રવેશ કરી તેના અંતરને અનુપમ આનંદનો
અનુભવ કરાવ્યો. તેણે એકદમ તેનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ રતે-
હથી દબાવ્યો. ધીમે ધીમે તેણે પ્રભાના અલંકાર વિભૂષિત કંઠમાં
પોતાના બાહુનો પાશ નાંખી તેના પ્રેમમય હૃદયનું પોતાના પ્રેમપૂર્ણ
હૃદય સાથે સંમ્મેલન કરાવવા પાસે ખેંચી અને તેને ગાઢ આલિંગન
આપ્યું. તેમજ પરસ્પરનું પ્રેમમય મિલન દર્શાવવા માટે તેના લાલ
પરવાળા જેવા હોઠનું ચુંબન કર્યું. થોડીવાર પછી તે પ્રેમી યુગલ
કિલ્લા તરફ જવાના રસ્તે ચાલવા લાગ્યું. પ્રભાવંતી પોતાની કોમળ
અને કમનીય કાયાનો તમામ ભાર લલિતના શરીર ઉપર રાખી ધીમે
ધીમે ચાલતી હતી. થોડીવાર સુધી તેઓ ચાલ્યા નહીં હોય, તેટલામાં
જ અચાનક પાસેની જાડીમાંથી એક નોકર આવી તેમની સામે ઉભો
રહ્યો. તેને જોતાંજ પ્રભા કાંઈક ભાનમાં આવી. તેણે લલિતના હાથમાંથી
તત્કાળ પોતાનો હાથ ખેંચી લીધો. તેણીએ પોતાથી બંદી શકે તેટલી
સાવધાનતા દર્શાવી છતાં તેની જુમી મનોવૃત્તિઓ તેમજ વિકારોનો
સ્ફોટ થઈ ગયો તે થઈ જ ગયો. સામેથી કુમાર ચંદ્રસિંહે તે પ્રેમી
યુગલનું ઓષ્ઠમિલન જોઈ જ લીધું હતું. તે જોતાંજ તે સ્તબ્ધ થઈ
ગયો હતો. પોતાની ગેરહાજરીમાં તે બંને-લલિત-પ્રભા-માં શી શી
વાતો થઈ, તે તેણે કલ્પનાથીજ જાણી લીધું. તે ધણે વખત સુધી
જાડીમાં એક જાડની ઓથમાં ધ્રુપાદને સર્વ બનાવ જોતો હતો. આખરે
તે યુગલ પોતાની પાસે આવતાંજ તેને જાડીમાંથી બહાર આવવુંજ
પડ્યું. તેણે પાસે આવતાંજ લલિતસિંહના મુખ તરફ નિહાળી નિહા-
ળીને જોયું અને પોતાની કલ્પના સાચી છે, એવી પોતાના મનની
ખાત્રી કરી લીધી.

“ ચંદ્રસિંહ ! શું તમને કાંઈ શીકાર મળ્યો ? ” પોતાની
મુખમુદ્રા શાન્ત રાખી લલિતે ચંદ્રસિંહને પૂછ્યું.

“ કેવો શિકાર ! શિકાર તો ચાલ્યો ગયો-પણ ફરતાં ફરતાં ઉદ્દેગ
કરાવનાર તે સ્ફાટિકસ્તંભ જોયો એટલુંજ ! ”

“ શું તે સ્ફાટિકસ્તંભ ? ! સરદાર રણવીરસિંહ અને તેની
પ્રિયપત્ની કનકદેવી એ બંનેનું અમાનુષિક રીતે જ્યાં ખૂન થયું ત્યાં જ

સ્ફટિકસ્તંભ ચણાવવામાં આવ્યો છે, તેજ કે ? ”

“ અને હજુ સુધી તે રાક્ષસી કૃત્યનો કોઇએ કાંઇ પણ બદલો લીધો નથી ! ”

અચાનક આવા કર્ણભેદક શબ્દો તે ત્રિપુટીના સાંભળવામાં આવ્યા અને યોડાજ વખતમાં હાથમાં ઝાડની ડાળી લીધેલ છે, શરીર ઉપર જીર્ણવસ્ત્ર ધારણ કરેલું છે અને જેના કેશ એક જોગણની જટા જેવા થઇ ગયા છે, એવી એક વૃદ્ધા તે ત્રણેની સમક્ષ આવીને ઉભી રહી.

“ પ્રભા ! તું જરા પણ ડરીશ નહિ. ”

“ ગઇ કાલે મેં અને ચંદ્રે એને અહીંજ જોઇ હતી. તે તદ્દન નિરપદવી નારી છે. ” લલિતે પ્રભાના કાનમાં કહ્યું.

“ હા. આ દાસવાળીજ ડોસી છે ! ”

એમ કહી ચંદ્રસિંહ પોતાના નોકરના ખભા ઉપરની કોથળી લઇ તેના મોં આગળ નાંખી અને બોલ્યો—

“ એ ડોસી ! આ લે, આજે તારે માટે આ ખીજો ભક્ષ હું લાવ્યો છું. ”

“ નહીં—કુમાર ! આજે મને તેની જરા પણ જરૂર નથી. ગઇ કાલે તમે જે ભક્ષ મને આપ્યો હતો તે તેજો ને તેજોજ હજુ મારી ગુદામાં પડ્યો છે. ” એમ કહી ચમત્કારિક અવાજે તેણે પોતાના હાથમાંની ડાળી પ્રભા તરફ કરી અને પૂછ્યું—“ કુમાર ! આ યુવતી તારી શી સગી થાય છે ? ”

“ અમો બન્ને ભાઇ-બહેન છીએ. ”

અને પ્રભા મારી બહેન નથી—તેમજ હું.....

“ કેમ, ડોસી ! આજે તારે આમ પૂછવું પડે છે ? શું તારે તેનું કાંઇ પણ ભવિષ્ય કહેવું છે ? ” ચંદ્રસિંહે પૂછ્યું.

“ શું ભવિષ્ય ? ! ” એક પણ વિચાર કરીને તે બોલી—

“હા, ભવિષ્ય કહેવું છે. ” પછી તે લલિત તરફ આંગળી કરી આગળ બોલવા લાગી કે—“ આ શરવીર યુવક અને આ તારી સુંદર બહેનનું જોડું બહુજ લાયક લાગે છે. પરમાત્મા ! આ બન્નેને સંસારનાં સર્વ સુખો આપજો. એવું ભવિષ્ય હું બાપુ’ હું અને મારી તેવી ઇચ્છા છે. ”

“ ઓ હજી ડોસલી ! ઉભી રહે ! ”

એમ કહી કુમાર ચંદ્રસિંહે તેને મારવા માટે હાથ ઉમાર્યો. પણ તે ડોસીએ આખા જંગલને મળવી મૂકે અને કાનના પડદા ફાડી નાંખે તેવી ચીસ પાડીને એક ફૂફકાં મારી તે ગાઠ જંગલમાં અદ્રશ્ય થઈ ગઈ !

બહાલા વાંચક ! “ એ ડોસી કોણ હતી ? ”

પ્રકરણ ૨ જી.

અનાથ અખળા અને નિરાધાર બાળક.

સંધ્યાનો સમય. આકાશમાં તારાઓ એક પછી એક ચમકવા લાગ્યા હતા. લક્ષાવધિ નક્ષત્રો સાથે-પોતાના શીતલ કીરણો વડે પ્રાણીમાત્રને આનંદ આપનાર-રજનીનાથ રૈહિણી સાથે-તારાગણના મધ્યભાગમાં તરતમાંજ વિરાજમાન થયો હતો. તે ચંદ્રબોત્સના ગોદાવરી નદીના સ્વચ્છ જળ પ્રવાહ ઉપર પડવાથી તે ઠેકાણે રૈધ્ય-રાશિજ બનાવી દીધી હોયતી ! એવો ખાસ થતો હતો. તે ચંદ્રની તેજસ્વી અને શીતલ પ્રભા ગોદાવરીના કિનારા ઉપર વસેલા મન્દાર નગરની રાજધાનીના વૈભવને સૂચવતી હતી. રાજધાનીમાંના રમણીય અને ઉચ્ચ સ્ફટિક શિલાના મિનારાઓ, બળ્ય લુવનોનાં ગગનચુંબી શિખરો અને દેવાલયોનાં ઉચ્ચતર મુવર્ણાચ્છાદિત શિખરો ચંદ્રની પ્રભા વડે આકાશપટલપર ચમકનારા તારાઓની સાથે હરિદ્રાષ્ટ કરતાં હોયતી, એમ લાગતું હતું. રાજધાનીમાંનો શિલાઓથી બાંધેલો રાજ રસ્તો હજારો મનુષ્યોની ગિરદીથી કોલાહલમય લાગતો હતો. ઠેક ઠેકાણે સ્ફટિક શિલાની નકસીદાર જેવા જેવી કમાનો અને રસ્તાની આબુ-બાબુએ ખેસાડેલાં રમણીય પુતળાંઓ, ચિત્રવિચિત્ર દીપકોનાં પ્રકાશથી બહુજ મનોહર દેખાતાં હતાં. રાજવૈભવ અને સકલ ઐશ્વર્ય વિભૂષિત મન્દારનગર આ સમયે આનંદ દેવતાનું કીડારથાનજ બની ગયું હતું.

આવા સમયે તે નગરની પૂર્વદિશાએ આવેલા ગાઠ જંગલમાંથી એક પચીસ ત્રીસ વર્ષની સ્ત્રી બે વર્ષના એક ન્હાનકડા નિદ્રાધીન થએલા બાલકને લાંબને નદીના કિનારા ઉપર ફરતી હતી. તેનું સર્વ શરીર ધૂળથી ભરાયેલું હતું અને તે બહુજ થાકી ગયેલી દેખાતી હતી. તેના દેખાવ ઉપરથી લાગતું હતું કે-તેણે બહુજ દૂરની

મુસાફરી કરેલી હોવી જોઈએ અને હવે પણ તેમજ ! ઘણા દિવસોથી અજ ન મળવાને લીધે તેના શરીરમાં જોઈએ તેવી-કિંચિત્ પણ-શક્તિ જણાતી ન હોતી અને તેને લીધેજ તે આગળ વધવા અસમર્થ હતી. તેનાં મલીન થએલાં વસ્ત્રો ઝૂલું થવા ઉપરાંત ઠેક ઠેકાણેથી ફાટી ગએલાં હતાં. તે મુશીબતવાળી મુસાફરીને લીધે જો કે તે સ્ત્રીનું મુખ નિસ્તેજ થયું હતું છતાં કોઈ ચતુર પુરુષ તેનું અવલોકન કરે તો તે-તે સ્ત્રીની સુંદર સ્ત્રીઓમાંજ ગણતરી કરી શકે તેમ હતું. તેનું મુખ ચિંતાથી નિસ્તેજ અને સફેદ પુણી જેવું લાગતું હતું છતાં પણ તેની મુખમુદ્રા ઉપર એક પ્રકારના સૌંદર્યનાં ચિહ્નો સ્પષ્ટપણે દ્રશ્યોચર થતાં હતાં. તેના નેત્રો ઉપરથી જણાતું હતું કે તેના હૃદયમાં ઉદાસીનતા અને દુઃખનો નિવાસ હતો. ચિંતાથી તેનાં નેત્રો નિસ્તેજ છતાં ભયંકર દેખાતાં હતાં તોપણ તે પોતાના હાથ-માંના બાળક તરફ ઉપરા ઉપરી દયા અને પ્રેમથીજ જોતી હતી. બાળકને તેણે પોતાની છાતી સાથે આંધેલો હતો. તે ઉપરથી તે તે બાળકની માતા હોવી જોઈએ એમ લાગે એ સ્વાભાવિક છે, છતાં તેમ ન હતું.

અચાનક તે બાળકે હૃદયવિદારક-પત્થરને પણ પિગળાવી નાંખે તેવી-સીસ પાડી. તે સાથેજ તે સ્ત્રીએ તેના તરફ જોયું અને બોલી-

“અરેરે ! ગરીબ બિચારું નિર્ભાગી બાળક ! પ્રિય બાલક ! તારી આ કેવી દુઃખદ હાલત ! સજૂર, ઓ બાળક, સજૂર કર ! શાન્ત થા ! રડીને મારા દુઃખી હૃદયના ટુકડે ટુકડા ન કર ! તારી આવી હાલત કરનાર-તને આવી ભયાનક સ્થિતિમાં લાવી મૂકનાર—તે દુષ્ટ નરરાક્ષસ પાસેથી-પાપાણુ હૃદયના ચંડાળ પાસેથી-હું પૂરેપૂરો બદ્ધો લાઇશ. ઓ દીનદયાળુ-પરમ કૃપાળુ પરમાત્મા ! મારા આ પ્રિયપુત્રને દીર્ઘાયુ અર્પણ કરજો ! ”

એમ કહી તે એક શિલા ઉપર જઇ બેઠી. ધીમે ધીમે એક પ્રહર જેટલી રાત્રિ વ્યતીત થઇ ગઇ. ગિરી ગુફાઓમાંથી નિકળીને સર્વત્ર સંચાર કરતા હિંસક પશુઓની ગર્જના તે પ્રદેશને ગળવી મૂકતી હતી. તે તરફ તે સ્ત્રીનું જરાપણ ધ્યાન ગયુંજ નહિ. તે પોતાના વિચારમાંજ ગુન્નતાન બની ગઇ હતી. તેનું હૃદય તે સમયે આપત્તિના આભથી છવાઇ ગયું હતું. ઘણો વખત સુધી તે શિક્ષા ઉપર બેસીને ખૂબ રડી તેથી થોડાજ સમયમાં તેના દુઃખનો વેગ ઓછો થતાંજ તેની દ્રષ્ટિ તેની આસપાસ વળી. એમ કરતાં

કરતાં તેની નજર ચંદનીના સુખ પ્રકાશમાં ચમકતા ગોદાવરીના તે નીલવર્ણમય જલપ્રવાહના તરંગ-મંગ ઉપર નૃત્ય કરનારા ચંદ્રદિશો તરફ ગઈ. તે જોતાંજ સ્વપ્નિસુંદરીની શોભા જોવામાં તે ગુલતાન બની ગઈ. એક ઘડીને માટે તે ચિંતારહિત થઈ ગઈ. ઘણા વખત સુધી કદપનાસૃષ્ટિમાં વિહાર કર્યા પછી તે સ્ત્રી જાગૃત થઈ. આ સમયે ચારે તરફ સંપૂર્ણપણે શાન્તતા અને નિઃસ્તબ્ધતાનું સામ્રાજ્ય છવાઈ ગયું હતું. એટલામાં અચાનક રીતે બહુજ દૂરથી એક ક્ષીણધ્વનિ-ખોખરો-અવાજ તેના સાંભળવામાં આવ્યો. તે અવાજ જે દિશા તરફથી આવતો હતો તે દિશા તરફ-જ્યાં સુધી નજર પહોંચી શકે ત્યાં સુધી-તેણે નિરખી નિરખીને જોયું અને અન્તમાં તે શિલા ઉપરથી ઘડીને ઉભી થઈ તથા ચારે તરફ જોવા લાગી. રાજધાનીના એક ભાગમાં પ્રદીપ્ત થએલા દીપકોનો પ્રકાશ તેને દેખાવા લાગ્યો; અને તે પ્રકાશને આધારે આધારે તે રાજધાનીના મંદાર-નગરમાં જવા માટે રસ્તે પડી.

જ્યાં તે સ્ત્રીને પ્રદીપ્ત પ્રદીપોના પ્રકાશ દેખાયો હતો તે એક મહા વૈભવશાળી રાજ્યમહેલ જેવું ભવ્ય ભુવન હતું. બહુમુદ્ય, સુંદર વિવિધ પ્રકારના અને વિધવિધ ઉપકરણોથી તે રાણગારવામાં આવ્યું હતું. ઉજ્જવલ અને તેજસ્વી પ્રદીપોના પ્રકાશે તે વિશાળ ભુવનને સુપ્રકાશિત કર્યો હતો. તે મકાનના એક દિવાનખાનામાં નૂતન વિવાહિત યુગલ યુવતિ-સમૂહમાં બેઠું હતું. ખીજા ભાગમાંથી હૃદયને મહાનંદ ઉપજાવે તેવા ગીતોનો ધ્વનિ શ્રવણ થતો હતો અને તે મંજુલ ધ્વનિ હૃદયને વિહ્વલ કરતો હતો. ખીજા ભાગમાં રમણીય રમણીઓના તાળીઓની, કંદલીસ્થંભ જેવા પગોમાં પહેરેલાં નુપૂરોની ગર્જના થતી હતી અને તે નુપૂરોનો ઝળુકાર હૃદયને ડોલાવી દેતો હતો. તે મકાનની નીચેના ભાગમાં આવેલા એક નવીન ખાંધેલા મંડપમાં મોટ મોટા સરદારો વારાંગનાના ગાનમાં ગુલતાન થઈ ગયા હતા. આવા વખતે તે મકાનમાંથી જીર્ણ અને ફાટી ગએલાં વસ્ત્રો ધારણ કરેલી એક સ્ત્રી એકદમ બહાર નિકળી અને કોઈની પણ નજરે ન પડતાં કોણ જાણે આંખે અદ્રશ થઈ ગઈ !

તે સ્ત્રી કોણ હશે ? વાંચકો, જરા સખૂર કરો એટલે તેના ખુલાસો તમને મળી જશે.

થોડાજ વખતમાં નવીન વિવાહિત યુગલ જે દિવાનખાનામાં બેઠું હતું ત્યાં એક ખીજાજ આવી અને અંદરના મનમોહક દેખાવને

જોઈ આનંદ પામી તથા હસતાં હસતાં ત્યાં એકત્ર થયેલી યુવતિ-
ઓને ઉદ્દેશીને બોલી:-“ અરે ! આ શું ? જુઓ તો ખરાં કે કેટલી
બધી વાર થઈ ગઈ ? ચાલો, હવે બધું પુરું કરો. જાઓ, શ્રીદેવી અને
મહારાજ સજ્જનસિંહને લઈ શયનગૃહમાં મૂકી આવો ! જાઓ, ઉઠો
બધીઓ ! ”

તે સ્ત્રીની આગતો ત્યાં એકત્ર થયેલી સ્ત્રીઓએ અમલ કર્યો.
તે નૂતન વિવાહિત દંપતિને જવા દેવા માટે બધી સ્ત્રીઓ એક તરફ
બસી ગઈ. તે નૂતન વિવાહિત દંપતિ દરવાજાની પાસે આવી પહોંચ-
તાંજ એક ખુણામાં એક ન્હાનકડું વર્ષ-એ વર્ષનું બાળક ફાટેલા વસ્ત્રમાં
વિંટાળેલું બાળક-નિરાધાર બાળક-પડેલું શ્રીદેવી વિવાહિતના જોવામાં
આવ્યું. તે સાથેજ તે અત્યંત આશ્ચર્ય પામી એકદમ બોલી ઉઠી કે-
“ અહાહા ! આ તો કોઈ બાળક છે ! કેવું સુંદર લાગે છે ! ” એમ
કહી તે બાળકને એકદમ તેડી લીધો. જેત જેતામાં રાણી શ્રીદેવીની
આસપાસ તે બાળકને જોવા પુષ્કળ સ્ત્રીઓ એકઠી થઈ ગઈ.

તે બાળક કોણ હતું-કોનું હતું ? એ બાબતમાં ત્યાં આવેલી
બામિનીઓ ભિન્ન ભિન્ન વિચારો જણાવવા લાગી પણ ખરું શું હતું ?

પ્રકરણ ૩ જી.

દેશનિકાલ.

અમે જે સમયની આ નવલકથા લખીએ છીએ તે સમય
બહુજ પ્રાચીન છે. મહા પ્રતાપી પરદુઃખમંજન વિક્રમાંકદેવ ઉદ્દે
વિક્રમાદિત્યે શકલોકોનો પરાભવ કરી-તેમને હરાવી-ભારતવર્ષમાંથી
દિમાલયની પેલી તરફ લાંકી મૂક્યા; ત્યાર પછી ચોડાક વર્ષો વ્યતીત
થયા બાદ આ કથાનકનો પ્રારંભ થાય છે. રાજા વિક્રમાદિત્યે આર્ય-
રાજ્યોને પુનરુજ્જીવન આપી સંપૂર્ણપણે આર્યધર્મની પુનઃ સ્થાપના
કરી. આ મહાન પ્રતાપી રાજાની કારકીર્દિમાં ભારતવર્ષમાં બહુ ભિન્ન
ભિન્ન ન્હાનાં મોટાં રાજ્યો સ્થાપન થયાં. મોટાં મોટાં શહેરો, અગ્રત
કિલ્લાઓ અને આર્યદેવતાઓનાં મહાન મંદિરો સ્થપાયાં-બંધાયાં.

તે સમયે મહારાષ્ટ્ર દેશમાં જે જુદા જુદા બળવાન રાજપૂત
રાજાઓ થઈ ગયા તેમાં ચાલુક્ય વંશના રાજાઓ પણ થયા. તેમના
રાજ્યની બે શાખાઓ થઈ હતી. તેમાં એક શાખાના રાજાઓ પૂર્વ
તરફના નર્મદા અને કૃષ્ણા એ બે નદીઓની વચમાંના સર્વ દક્ષિણ

દેશ ઉપર રાજ્ય કરતા હતા. તેમની રાજધાની ગોદાવરી નદીના કાંઠે આવેલ મન્દાર ઉદ્ધે રાજમહેન્દ્રિ નામક નગરમાં હતી. બીજી શાખાના રાજ્યો પશ્ચિમ તરફના દક્ષિણ દેશમાં રાજ્ય કરતા હતા અને તેમની રાજધાની કલ્યાણનગરમાં હતી.

પૂર્વ તરફના દક્ષિણ દેશ ઉપર અમારા કથાનકના પ્રારંભના સમયમાં રાજ્ય ચંદ્રકેતુ રાજ્ય કરતો હતો. તેની કારકીર્દિમાં બૌદ્ધધર્મનો પૂર્ણપણે નાશ થયો અને આર્યધર્મની સારી રીતે વૃદ્ધિ થઈ હતી. શાન્તિ દક્ષિણ દેશ બહુજ સુખસમ્પન્ન હતો અને રાજ્યમાં સર્વ શાંતતા હોવાથી પ્રજા પણ બહુજ સુખી હતી.

રાજ્ય ચંદ્રકેતુના રાજ્યની શાન્તતા અને સુખનો સમય વ્યતીત થઈ ગયો આજે વીસ વર્ષ કરતાં વધારે વર્ષ થઈ ગયા હતા. ચંદ્રકેતુ સંતાનહીન દશામાં મરણ પામવાથી આખો દેશ-વંણી વિના સૂતો થઈ ગયો હતો. તે વખતે દેશમાં એટલી બધી ભયંકર દિલચાલ ચાલતી હતી કે થોડાજ વખતમાં રાજ્યકાન્તિ થશે કે શું ? એવા ભય સર્વ શહેરી પ્રજાને લાગતો હતો. રાજ્ય ચંદ્રકેતુ સંતાનહીન દશામાં મરણ હોવાથી પશ્ચિમ તરફના ચાલુક્ય રાજ્યએ દક્ષિણ દેશ ખચાવી પડવાની ગોડવણ કરી હતી. તે કાવતરામાં રાજ્ય ચંદ્રકેતુના સચિવ મંડળમાંના કેટલાક સચીવોની તેને સહાયતા પણ હતી. આવા અંધાધુંધીના અને કટોકટીના સમયમાં સ્વામિભક્ત અને રાજ્યભક્ત સરદારે રાણીના નામથી રાજ્ય ચલાવવાને માટે અખંડ પ્રયત્નો કરતા હતા. તેમાં સજ્જનસિંહ નામક એક યુવાન અને સ્વામિભક્ત સરદાર હતો. તેણે રાણીના નામથી જીહ્વુંજ સૈન્ય એકઠું કરી કલ્યાણપતિની ઇચ્છાને તોડી પાડવાનો નિશ્ચય કર્યો પણ દુર્ભાગ્યને લીધે તેની સર્વ કોશીશો નિર્રથક થઈ ગઈ અને ઉગ્રદુંધર્મ કરતાં તેને ધાડ નડી-તે પોતે સંકટમાં સપડાઈ ગયો.

નીલવર્ણુભય આકાશમાંથી સૂર્યદેવે રજા લીધી હતી. આખા સંસારમાં અંધકારનું સામ્રાજ્ય છવાઈ ગયું હતું. આવા અંધકારમય સમયે કેટલાક સશસ્ત્ર સિપાઈઓ સજ્જનસિંહના મકાનની પાસે આવી ઉભા રહ્યા. આ વખતે સજ્જનસિંહ હાથમાં લીધેલા કામની બાબતમાં પોતાના બરોબરીઆ એક સરદાર સાથે વાર્તાલાપ કરતો બેઠો હતો. આવા કવખતે પોતાના ઘરની પાસે ઘોડેસ્વારોનો કોલાહલ સાંભળી સજ્જનસિંહને બહુ અજાણી લાગી. એટલામાં તેનો એક વિશ્વાસુ સેવક તેની પાસે આવ્યો. તેને જોતાંજ તેણે પૂછ્યું કે-

“ વીજલ ! આવા કુટંગા વખતે કોણ આવ્યું છે વા ? ”

તે સવાલનો કાંઈ પણ જવાબ ન આપતાં વીજલે પોતાના માલેકના હાથમાં બંધ કરેલું એક પરખીડીયું આપ્યું. એક પળ તે પરખીડીયા તરફ જોઈ સજ્જનને તે ફેડ્યું. પરખીડીયામાંના પત્ર તે જેમ જેમ વાંચતો ગયો તેમ તેમ વધુને વધુ ક્રોધની છટા તેના મુખ ઉપર દેખાવા લાગી, તે ક્રોધના પ્રયત્ન આવેશમાં આવી જવાથી તેની મુખમુદ્રા લાલચાળ થઈ ગઈ. તે પત્ર પૂરેપૂરો વાંચી રહ્યા બાદ જોઈ જમીન ઉપર પગ પછાડી તેણે પોતાની પાસેજ ઉભેલા પુરૂષને પત્ર આપીને કહ્યું—“દુર્જનસિંહજી ! હ્યો આ પત્ર અને વાંચો !” અને પછી પોતાના પુત્રને બોલાવી તેને કહ્યું—“ ચંદ્ર ! જોયું, વચમાંજ આ નવીન આકૃત આવી પડી છે. ચાંડાળોએ આપણા વિચારોની ધમારતને તોડી નાંખી છે.” એટલામાં એક બીજો સિપાઈ સજ્જનસિંહ પાસે આવ્યો અને તેણે પણ એક પત્ર તેના હાથમાં આપ્યો. તે પત્ર વાંચી રહ્યા પછી દુર્જનસિંહને આપતાં તેણે કહ્યું—“ આ બીજી પણ મોહકાણની ખબર ! ”

“ શું છે-શી ખબર છે ? ”

“ સરદાર વીરસિંહે આ પત્ર લખ્યો છે. તે લખે છે કે-તમારી તરફના એ સરદારોને રાજદ્રોહી તરીકે ગણી કેદ કરવામાં આવ્યા છે.”

“ આ પત્રો ઉપરથી લાગે છે કે તમારા તમામ હેતુઓ દુશ્મનોના જાણવામાં આવી ગયા છે, એટલુંજ નહિ પણ તેઓએ તમારા હેતુઓ અને મનોરથોને તોડી પાડવા માટે થોડાજ સમયમાં જખરદસ્ત તૈયારી કરી લીધી છે. તમારું સામર્થ્ય તેઓ ઘણીજ સારી રીતે જાણતા હોવાથી બીજા સરદારોની જેમ એકદમ રાજદ્રોહી તરીકે તમને કેદ ન કરતાં રાજધાનીની હદથી સો ગાઉ દૂર ચાલ્યા જવાનું ફરમાન કરે છે. કહો, હવે તમારો શો વિચાર છે ? વખત બહુજ ખારીક છે. ”

“ તે તો ખરું. પરંતુ હું તો કહું છું કે રાજધાનીથી સો ગાઉ દૂર ચાલ્યા જવાનું મંત્રિમંડળે ફરમાવ્યું છે તે એક રીતે બહુજ સાઈ થયું છે. મારા મદદગાર સરદારો અત્યારે મંત્રિમંડળના તાબામાં છે, એ જો કે દુઃખદાયક છે છતાં તે દુઃખમાં પણ સુખ માનવા જેવું એ છે કે હું છુટો છું. મારી સામે શસ્ત્ર ઉઠાવતાં પહેલાં તેઓને બહુજ વિચાર કરવો પડશે. મને છંછેડવાથી શું પરિણામ આવશે, એ બાબત તે ઘણી સારી રીતે જાણતા હોવા સખખ અને મારી શક્તિનું અનુ-

માન કરવા મને દેશપાર કરવામાં આવ્યો છે. પણ ફિક્કર નહીં ! મારે કહેવું જોઈએ કે મારી આશાઓ સફળ થવાનો સમય હજી આવ્યોજ નથી. રાણી ગર્ભવતી છે, એવા ગઇ કાલેજ મને પાકે પાચે ખબર મળી છે, અને જો તે વાત ખરીજ હોય તો બાળ-રાજાનો જન્મ થતાંજ આ ઇમાનદાર-સ્વામિભક્ત-સજ્જનસિંહ તમામ શત્રુઓની છાતી ઉપર પગ મૂકીને તેને તેનું રાજ્યસિંહાસન અપાવવા માટે રાજધાનીમાં એક દિવસ ઠાકમાઠથી અવસ્થા પ્રવેશ કરશે. ચંદ્ર ! હવે આપણે.....હા...પણ લલિત ક્યાં છે ? ”

“ મુરખમીશ્રી ! હું અહીંજ છું. ” લલિતે આગળ આવી ઉત્તર આપ્યો.

“ અહીં આવ-અને મારી પાસે બેસ. તમારી બન્નેની સલાહની આ વિકટ વખતે મને ઘણીજ જરૂર છે. ચંદ્ર-લલિત ! મંત્રિ-મંડળ તરફથી આવેલ આજ્ઞાપત્ર તો તમે જોયું ને ? જુઓ, મંત્રિ-ઓએ આપણા વિચારોને કેવી રીતે તોડી પાડ્યા છે તે ! ચિંતા નહીં. આટલેથીજ આપણે નિરાશ કે નાકમેદ થવાની જરૂર નથી. આપણું કાર્યસિદ્ધ કરવા માટે આપણે અત્યારે શાન્ત થવુંજ જોઈએ. હવે આપણે તે આજ્ઞા મુજબ આપણા આવાસનો ત્યાગ કરવોજ જોઈએ. ભવિષ્યમાં આપણે જે કાંઈ કરવાનું છે તે થોડા વખતને માટે મુલતવી રાખવું પડશે. ”

“ પણ પિતાજી ! આપણે આપણો આ કિલ્લો છોડી ક્યાં જઈશું ? સિવાય આપણા આ કિલ્લાની આપણી પાછળ બ્યવસ્થા કોણ-કરશે-રાખશે ? ” ચંદ્રે પૂછ્યું.

“ વાર, પણ જો કદાચ આ કિલ્લો મંત્રિમંડળ પોતાના કબજામાં લઈ લે તો આપણે રાજધાનીથી અલગ થઈશું એ ખરું છે છતાં આપણાં કાર્યો સિદ્ધ થાય, એવી યોગ્ય જગ્યા ક્યાં છે ? ” લલિતે પણ પૂછ્યું.

“ હા-તમે બન્નેની વાત ખરી છે. આ મુખ્ય અને મુદ્દાની વાત મારા તો ધ્યાનમાં પણ આવી નહીં. ” સજ્જનસિંહે કહ્યું.

“ સરદાર ! હું પણ ક્યારેનોએ તેજ વિચાર કર્યા કરું છું. આપને જો કાંઈ અડચણ ન હોય તો મારા અજયદુર્ગમાં ચાલો. આપના પગની પવિત્ર રજથી મારો દુર્ગ પુનીત થશે તો હું આપનો આભાર માનીશ. તેમજ તે કિલ્લો પણ રાજધાનીથી ઘણો દૂર છે. ” દુર્ગનસિંહે કહ્યું.

“ જો, આપની આવીજ ઇચ્છા હોય તો હું આપનો અત્યંત આભાર માનું છું. અજયદુર્ગના સંબંધમાં મેં ઘણું સાંભળ્યું છે પણ તે કિલ્લો નજરે જોવાનો હજી સુધી યોગ્ય આવ્યો નથી. આપના

મોટા ભાઈએ ગુજરી જતાં પહેલાં ઘણી વખત મને ત્યાં શિકાર માટે આવવા આમંત્રણ આપ્યાં હતાં પરંતુ કોઈને કોઈ કામ વચમાંજ નિકળી આવવાથી આપનો કિલ્લો નજરે જોવાનો મને પ્રસંગજ મળ્યો નહિ. ખરું છે કે-યોગયોગનો સંયોગ હોય તોજ કોઈ કાર્ય બને છે. વારૂ, પણ સરદાર સાહેબ ! આપના અજયદૂર્ગની આજ્ઞા તમાં લોકોમાં જે વિચિત્ર અશ્વઓ ફેલાઈ છે, શું તે ખરી હશે ? ”

“ ખરું પૂછો તો મને તેવી અશ્વઓ ઉપર વિશ્વાસજ નથી. કારણ કે તે ખરી વાત નહીં પણ ફક્ત અશ્વજ ! ” દુર્ગને હસતાં હસતાં કહ્યું.

“ જો એમજ છે તો હમણાં હમણાં તમે ત્યાં કેમ નથી રહેતા ? ”

“ તેનું ખરું કારણ એજ કે-હું એકલો હોવાથીજ ત્યાં રહેતો નથી. સિવાય જ્યારથી મેં રાજધાનીમાં નવું મકાન બંધાવ્યું છે ત્યારથીજ તે કિલ્લા ઉપરથી મારું ચિત્ત ઉડી ગયું છે. ”

“ સરદાર ! તમે આ શું કહો છો ? જે સ્થાનને માટે આપણા પૂર્વજોને અભિમાન હતું તેનો ત્યાગ કરવો, એ યોગ્ય નથી. તમે મારોજ દાખલો લ્યો, મને મારો આ કિલ્લો જો કે થોડા વખત માટે છોડવો પડે છે છતાં મને બહુજ ખરાબ લાગે છે. ”

“ તમે કહો છો તે ખરાબર છે. મને મારા તે કિલ્લા માટે બહુજ માન છે. કારણ કે-આ સમયમાં તેના જેવો જુનો, અબેદ શત્રુથી ન જીતી શકાય અને બધી વાતે સગવડવાળો કિલ્લો બીજો નહિ હોય. છતાં મારા મોટા ભાઈના મરણ પછી તે કિલ્લાની આબતમાં મારું ચિત્ત જરા દુલ્લુપિત અને ઉદાસ થયું છે. જ્યારે હું તે કિલ્લામાં રહું છું ત્યારે મારા મોટા ભાઈના વખતની ઘણી વાતોનું મને સ્મરણ થઈ આવે છે અને તેથી હૃદય ઉદાસ, ચિંતાતુર અને દુઃખી થઈ જાય છે. આવા આવા કારણોથી હું ત્યાં રહી શકતો નથી. ”

“ તેમ થાય એ સ્વાભાવિક છે પણ કિલ્લાની આબતમાં જે અશ્વઓ સંભળાય છે તેમાં ખરું શું ? ”

“ કિલ્લાની આબતમાં જે અશ્વઓ ઉડી છે, તે ખરી છે, એમ મારે તમને કહેવું જોઈએ અને તે આબતમાં મને પોતાને અનુભવ થવાથી ખાત્રી પણ થઈ છે; છતાં તે અશ્વ તરફ તમો ધ્યાન નહોંજ આપો અથવા આપનાં.....

“ કોણ મારાં બાળકો ? ” વચમાંજ સરદાર સજ્જને અજાયબીથી કહ્યું.

“ હા-આપનાંજ બાળકો ! ”

“તમને માટે તમે જરાએ શંકા, રાખશો નહિ. મારા ચંદ્ર-
સિંહ અને લલિત બન્ને બહુજ બહાદુર અને હિમ્મતવાળા છે.
સરદાર ! તમને તેમના સામર્થ્યની હજી પૂરેપૂરી કલ્પના નહીં હોય ?”

આ પ્રમાણે વાતચિત થાય છે તેટલામાંજ એક લાવણ્યવતી
સોળ વરસની યુવતી ધીમે ધીમે ત્યાં દાખલ થઇ. તેને જોતાંજ
સજ્જનસિંહે કહ્યું:—

“આવ, મારી બહાલી પુત્રી ! અહીં મારી પાસે આવ. તને
બધી વાત સમજાઇ કે ? મને નવીન મંત્રિમંડળ તરફથી દેશપારની
સજ્જ થઇ છે. મારી સર્વે આશાઓ નિરાશામાં ફેરવાઇ ગઇ છે—
ધારણાઓ ધૂળમાં મળી ગઇ છે.”

“હવે આપ શું કરવા ઇચ્છો છો પિતાજી ?” તે યુવતીએ
ભયભરેલા અવાજે પોતાના પિતાને પૂછ્યું.

“હવે જોજ કે—આપણે ત્રણ દિવસની અંદર આ કિલ્લાનો ત્યાગ
કરવોજ જોઇએ. આપણા મિત્ર સરદાર દુર્જનસિંહજીએ આપણા પ્રત્યે
અનહદ કૃપા દર્શાવી છે અને તેઓ ચાહે છે કે—આપણી હદપારની
શિક્ષા પૂરી થતાં સુધી આપણે તેમના અન્યદુર્ગમાં જઈ રહેવું, પણ
પ્રભા ! તને ત્યાં ગમશે તો ખરું ને ?”

થોડીવાર પછી સજ્જનસિંહ દુર્જન તરફ વળીને બોલ્યો—“સર-
દાર સાહેબ ! તમને લાગતું હશે કે—તમારા કિલ્લાને માટેની તુરંજ અને
નજીવી અફવાઓથી આ મારા બાળકો ડરી જશે પણ.....

“ના—ના. તેવું કાંઈ નથી આપના બાળકોની બાબતમાં હવે
મને જરાએ શંકા રહી નથી.”

“અન્યદુર્ગથી ડરી જવા જેવું શું છે ? તે પોતાના પિતાના ગોળ-
ગોળ બાપણ ઉપરથી સમજવામાં ન આવવાથી પ્રભા શંકિતમુદ્રાએ
પોતાના બાઈ અને લલિત તરફ જોવા લાગી.

“કેન ચંદ્રસિંહજી ! હવે શો વિચાર છે ? તમને શિકારનો તો
જોખ છેજ. મારા અન્યદુર્ગની આસપાસના પ્રદેશમાં શિકાર કરવાની
તમને બહુજ મજા પડશે.”

તે સાંભળી સજ્જનને કહ્યું—

“લલિત ! તું હવે જ અને કિલ્લાની તમામ કુંચીઓ વૃદ્ધ
કિલ્લેદારને સોંપવાની ગોઠવણ કર. ચંદ્ર ! તું આપણા પ્રયાણની તૈયારી
કર. પ્રભા ! તું હવે જ અને સુખેથી નિદ્રા લે !”

સરદારની આજ્ઞા સાંભળી ત્રણે જણા ત્યાંથી ચાલ્યા ગયા. હવે

તે સ્થાને બન્ને સરદારોજ રહ્યા. થોડી વાર પછી દુર્જન પણ ત્યાંથી જવા માટે ઉઠ્યો. તે જોઈ સજ્જનને તેને કહ્યું—“ દુર્જનસિંહજી ! આજે તમે મારા ઉપર બહુજ ઉપકાર કર્યો છે તે માટે હું તમારો ઉપકાર માનું છું.”

“ એમાં શું છે, મેં તો ફક્ત મારી ફરજ બજાવવા ઉચરાંત બીજું કંઈ વધારે કર્યું નથી. આવા સંકટના સમયમાં આપણે જ્યારે એકબીજાને મદદ ન કરીએ તો તે અનુચિત છે. પણ સજ્જનસિંહજી ! થોડા દિવસ પહેલાં મેં તમને જે વાત કરી હતી તેનું તો તમને સ્મરણ હશેજ ? ”

“ હા. તે વાત મારા ધ્યાનમાંજ છે અને મારી પ્રભા પણ હવે લગ્નને ચોક્કસ થઈ છે છતાં પણ અત્યારનો સમય મને અનુદૂળ ન હોવા સમજ.....”

“ શું તમે મારા કુટુંબીલની બાબતમાં શંકા છે ? અને જો તેમજ હોય તો મારે કહેવું જોઈએ કે હું યાદવવંશમાંનો એક ક્ષત્રિયવીર છું.

“ શું તમને યાદવવંશના છો ? એ વાત હું જાણતોજ નહોતો. જો તમારી સાથે સંબંધ થશે તો હું મને બાગ્યશાળી માનીશ અને તે બાબતમાં અભિમાન પણ થશે. વાર, તો સરદાર સાહેબ ! હવે તમે નિશ્ચિંત રહો. આપણે આ બાબતમાં અજયદૂર્ગમાં જઈ શાન્તપણે પૂરેપૂરો વિચાર કરીશું.”

પ્રકરણ ૪ થું.

પાત્રપરિચય.

સરદાર સજ્જનસિંહની ઉંમર લગભગ બાવન વર્ષની હતી. તેના વાળ ઘોળા થઈ ગયા હતા. તેનું કપાળ વિશાળ અને ભવ્ય હતું. નાક લાંબુ અને જરા ઉંચું હતું. વૃદ્ધાવસ્થાને લીધે તેના ચહેરા ઉપર જરાજરા કરચલીઓ દેખાતી હતી છતાં તે યુવાવસ્થામાં સ્વરૂપવાન હોવો જોઈએ, એમ અનુમાન થતું. હાથ ઠેક ઢીંચણ સુધી લાંબા, સરળ અને સ્થૂળ હોવાથી વનગજની શુંડ જેવા શોભતા હતા. તેનું ઉરસ્થળ વિશાળ હતું. શરીરે તે બહુજ કઠાવર હોવાથી ગંભીર પુરૂષ જેવો લાગતો. તેનાં શૌર્ય અને સામર્થ્યની બાબતમાં રાજા અંદકેતુને સંપૂર્ણ ખાતરી થઈ ગઈ હતી અને તેથી તે રાજાનો તેના ઉપર

સંપૂર્ણ વિશ્વાસ હતો તથા સજ્જનસિંહ રાજ પ્રત્યે વફાદાર હોવાથી વિશ્વાસને પાત્ર પણ હતો. જ્યારે તેનામાં ક્રોધનો સંચાર થતો ત્યારે તે ચમરાજ જેવો ભયંકર લાગતો. રાજ ચંદ્રકેતુના મરણ પછી તેણે પોતાના નામ પ્રમાણેજ સજ્જનતા અને સત્યનો આશ્રય લીધો હતો.

ચંદ્રસિંહ અને પ્રભાવતી એ એ સંતાનો તેને હતાં. જે સમયે અમારા આ કથાનકનો પ્રારંભ થાય છે તે વખતે ચંદ્રસિંહની ઉંમર એકવીસ વર્ષની હતી. શરવીરતામાં તે પોતાના પિતાની જેવોજ હતો. પોતાના કુળનું અભિમાન તેના તમામ શરીરમાં ભરેલું હતું. બોલતી વખતે તે અભિમાની હોય તેમ લાગતું. પ્રભાવતીની ઉંમર સોળ વર્ષની હતી. તેનો જન્મ થયા પછી યોગજ વખતમાં તેની માતા મરણ પામી તે સમયે સજ્જનસિંહને સર્વ વાતો અનુકૂળ હોવા છતાં તેણે બીજાવાર લગ્ન કર્યું નહિ. તેનો પોતાના બન્ને પુત્ર-પુત્રી ઉપર અત્યંત પ્રેમ હતો. હમણાં હમણાં રાજ ખટખટ શરૂ થવાથી તેનું ચિત્ત અશાન્ત રહેતું. પોતાનો અન્તિમ હેતુ કેવીરીતે સિદ્ધ થશે, એ એકજ વિચારમાં તે સર્વદા ગુલતાન રહેતો. પોતાના પિતાએ હાથમાં લીધેલ કાર્ય કેટલું જોખમવાળું છે, આ વિચાર પ્રભાવતીના મનમાં આવતાંજ સ્ત્રીસ્વભાવ મુજબ તેને ભય લાગતો. હમણાં હમણાં તે સાધારણ વસ્ત્રો પહેરતી છતાં સ્વાભાવિક સ્વરૂપ અને અકૃત્રિમ સૌંદર્યથી તે બહુજ સુસ્વરૂપ, સુંદર અને મનમોહક લાગતી. તેના શરીરનો બાધો પાતળો અને અવયવો બહુજ કોમળ અને સુંદર હતાં. તેનું મુખકમળ નક્ષત્રોથી વિંટાએલા ચંદ્ર પ્રમાણે શાભતું અને તેની ઉપર સૌંદર્ય, કોમલતા અને મોહકતા બહુજ હોવાથી તે તરફ જોનાર તત્કાળ મોહમુગ્ધ થઈ જાય તેમ હતું. કાંટપ્રદેશ સિંહકટી સાથે હરિદ્રાઈ કરતું હોયની, તેમ લાગતું. તેણે કિશોરાવસ્થામાંથી યુવાવસ્થામાં તરતનોજ પ્રવેશ કરેલ હોવાથી તેને અંગેજ તેનાં સર્વ અવયવો ખીલતાં હતાં-પ્રકુલ્લિત થતાં હતાં. કમનીય કંઠમાં નવરત્નનો હાર પહેરેલો હોવાથી-તેનાં કિરણો તેના વક્ષઃસ્થલ ઉપર પ્રસરેલા હોવાથી-મૂળથીજ તેની સૌંદર્યપ્રભા સુંદર હતી તે વધારે ને વધારે દેહીપ્યમાન દેખાતી. એકંદરે ધૂર્તતા અને ગંભીરતાનો સંગમ તેનામાં થયો હતો.

સજ્જનસિંહના કુટુંબમાં એક એવી પણ વ્યક્તિ હતી કે જેની ઓળખાણ અમારે વાંચકોને કરાવવીજ જોઈએ. તે વ્યક્તિ લલિત-સિંહ પોતે હતો. જે કે તે સજ્જનસિંહનો ખરો પુત્ર નહોતો છતાં તેની ઉપર તે વૃદ્ધ સરદારનો પોતાના પુત્ર કરતાં પણ વધારે પ્રેમ હતો.

તે એક અનાથ બાળક હતો અને સરદારની સ્વર્ગીય પત્નીએ પોતાની પાસે રાખી તેનું પુત્રની જેમ પાલન કર્યું હતું. તે જ્યારે સાવ ન્હાનો બાળક હતો ત્યારે તેને તે, બહુજ અજબ રીતે પ્રાપ્ત થયો હતો—જડ્યો હતો. આ સમયે તેની ઉંમર બાવીસ વર્ષની હશે. તેના શરીરનો બાંધો ઉંચો પણ બહુજ મજબૂત હતો. તેની આંખો તેજસ્વી અને પાણીદાર હતી. મુખમુદ્રા ઉપરથી જણાતું કે તેનામાં આદાર્ય, શરવીરતા અને ગંભીરતાએ નિવાસ કરેલો હતો. તે બહુજ પુખ્ત વિચારવાળો યુવક હતો. પોતાનું પાલન કરનારના પોતાની ઉપર કે-ટલા બધા ઉપકારો છે, એ વાતને તે હમેશાં પોતાના હૃદયમાં જમૃત જ રાખતો. સજ્જનસિંહ તેને પોતાના પુત્ર કરતાં પણ વધારે ગણતો. તે કોનો પુત્ર હશે ? તેનો જન્મ ઇતિહાસ શું હશે ? ઇત્યાદિક બાબતોના સંપૂર્ણ ખુલાસા મેળવવા સરદારે પોતાથી બની શકતી તમામ કોશીશો કરી હતી પણ તે બાબતમાં આ કથાનકની શરૂઆત મુઘીમાં તે કાંઈ પણ જાણવા પામી શક્યો નહોતો. લલિતના ઉદાર વિચારથી, કુલીન આચરણથી અને સહગુણી સ્વભાવ ઉપરથી તેને સંપૂર્ણ ખાત્રી થઈ ચૂકી હતી કે—લલિત કોઈ કુલીન અને ઉચ્ચકુળમાં જન્મેલો છે.

સરદાર સજ્જનસિંહે જ્યારે ચંદ્રસિંહ અને લલિતની સલાહ લીધી તે વખતે લલિતને પોતાના પુત્રના જેટલુંજ સજ્જનસિંહે માન આપ્યું તે વાત દુર્જનસિંહને ઠીક લાગી નહિ. હમણાં હમણાં દુર્જનસિંહ સજ્જનસિંહ પાસે વારંવાર આવતો. કોઈ કોઈ વખતે વગર કારણેજ તે લલિતની સાથે તોળાઈથી થોડી ઘણી વાતો પણ કરતો. દુર્જનસિંહ શરીરે સાધારણ રીતે કાળો હતો અને તેનું મુખ ઉચ્છેદાતું. તેણે થોડા દિવસ પહેલાંજ સજ્જનસિંહ પાસે પ્રભાવતીની માગણી કરી હતી. સજ્જનને દેશપારની સગા થતાંજ તેને પોતાના અજયદુર્ગ નામક કિલ્લામાં જઈ રહેવાનું કહેવામાં તેનો મુખ્ય ઉદ્દેશ પ્રભાવતી સાથે લગ્ન કરવાનો હતો. એક વખત તે પોતાના આભાર નીચે દબાઈ જાય તો પછી તે પોતાની માગણીનો એકદમ અનાદર કરી શકશે નહિ, એ વાત દુર્જનસિંહના જાણવામાં હોવાથીજ તેણે તેનું પગલું ભર્યું હતું.

સજ્જનસિંહ પોતાના ચુંડી કાઢેલા માણસોની સાથે અજયદુર્ગમાં જઈ રહેવાને માટે કમુલ થતાંજ દુર્જનસિંહે રાતોરાત અજયદુર્ગ તરફ એક ઘોડેસ્વારને રવાના કરી દીધો અને દૂર્ગરક્ષકને નવીન આવનાર મેમાનની બહુજ સારી રીતે સરભરા કરવાનો હુકમ કર્યો.

અજયદુર્ગ એ કિલ્લો રાજધાનીથી સવાસો માઉ છેટે પહાડ ઉપર

આવેલ હતો. આ કિલ્લો પોતાના નામ પ્રમાણે ખરેખર અણતજ હતો. આ દુર્ગ જેવો મજબૂત, સગવડવાળો અને મનોહર કિલ્લો દક્ષિણ દેશમાં બીજો નહોતો. કિલ્લાની ચારે તરફ બહુજ મજબૂત બીંત આંધી લીધેલી હોવાથી કિલ્લાની દ્રઢતામાં ઓર વધારો થયો હતો. કોઠને ચાર દરવાજા હતા. દુર્ગનસિંહનો મોટો બાપ-એ અજયદુર્ગનો ખરો હક્કદાર-મરણ પામ્યા પછી તે ચાર દરવાજાઓમાંથી ત્રણ દરવાજા હમેશાં બંધ રહેતા. દુર્ગની દિવાલ ઉપર કેકેઠકાણે ચારસ-પંદાણના નાના નાના રમણીય મિનારાઓ બાંધેલા હોવાથી કિલ્લો ખૂબ શોભતો અને રમણીય લાગતો હતો. કિલ્લાનો મોટો દરવાજો ઓળંગી અંદર જતાં એક મોટું મેદાન આવતું. તે મેદાન એટલું તો વિશાળ હતું કે-એકી વખતે દસ હજાર સિપાઈઓ ત્યાં સહેલાઈથી કવાયત કરી શકતા. તે મુખ્ય દરવાજા ઉપર હમેશાં ખુલી તરવારો ધારણ કરનારા પહેરેગીરો પહેરો બરતા. તે મેદાનના એક ખુણામાં એક જખરદસ્ત ઘંટ બાંધેલો હતો અને તેની દોરી દરવાજાના બહારના બાગમાં લઈ જવામાં આવી હતી. તે ઘંટ વાગતાંજ દરવાજો ઉઘાડવામાં આવતો. મેદાનની ઉત્તર દિશાએ પહેલાં એક કસરતઘાળા હતી. ત્યાં જુદી જુદી જાતના મલ્લવિદ્યાને લગતાં આયુધો મુકેલાં હતાં. તેની બાજુમાં નેત્રોને ચક્રિત કરી નાંખનાર પદાર્થસંગ્રહાલય હતું. અહીંથી તે બળવાન કિલ્લામાંના મનુષ્યકૃત પ્રાચીન સૌંદર્યનો પ્રારંભ થતો હતો. એક તરફ કળાદૌશયયુક્ત અનેક અદ્વિતીય વસ્તુઓ, લાકડાના અને હાથીદાંતના અમૂલ્ય કોતરકામો અને પથ્થર તેમજ ધાતુનાં બનાવેલાં નવાં નવાં પૂતળાંઓ બહુજ સરસ રીતે ગોઠવવામાં આવ્યાં હતાં. બીજી બાજુએ દેશમાં મળતી દુર્લભ વસ્તુઓ, શિલાલેખો, તામ્રપત્રો અને તાડપત્રોપર લખેલાં ગ્રંથો ગોઠવવામાં આવેલા હતા. ત્યાંથી જરા આગળ વધતા યુદ્ધ કરવાનાં સાધનો-તરવાર, ખાંડો, બાલા, નેજાં, તેગ, ખરછીઓ, બખ્તરો, મોટા મોટા શિરચાણુ-ટોપો, ધનુષ્યો અને બાજી પણ સાધનો-ત્યાં હતાં. તે પદાર્થસંગ્રહાલયના દરેક ખુણામાં યુદ્ધવિદ્યાવિચારદ શરવીર પુરોની પાપાણની પ્રતિમાઓ મૂકવામાં આવી હતી. ત્યાંથી બીજી તરફ અશ્વશાળા હતી અને તેની જોડેજ ગજશાળા પણ હતી. અશ્વશાળામાં હમેશાં પાંચસો મજબૂત અને સુંદર ઘોડાઓ તૈયાર રહેતા. તેની નીચે વિશાળ ભોંયરાં હતાં અને તેમાં અશ્વને માટે ખોરાક બરી રાખવામાં આવતો. કિલ્લાની દક્ષિણ દિશાએ કિલ્લાના રખેવાળને રહેવા માટે વ્યવસ્થા કરેલી હતી.

મેમાનો માટે પોતાના માલેક તરફથી હુકમ આવી પહોંચતાંજ દુર્ગરક્ષક રણુમલે સર્વ પ્રકારની ગોઠવણો એકદમ કરી નાંખી. રણુમલની ઉંમર સાઠ આસઠ વર્ષની હતી. તેની સર્વ ઉંમર અજયદુર્ગમાંજ વ્યતીત થઇ હતી. તે જો કે વૃદ્ધ થઇ ગયો હતો છતાં પણ આખા કિલ્લામાંના લોકો તેનાથી દઢાતા. તેનો ચહેરો જોતાંજ એકદમ એવી કદપના થતી કે—તે વૃદ્ધ કપટી અને રાક્ષસી—હૃદયનો હોવો જોઈએ પણ ઓળખાણ ગાઢ થતાંજ અને તેના એકંદર ધર્મશીલ આચરણ જોતાંજ તેના માટે જે ખરાખ મત બંધાતો તે એકદમ બદલાઈ જતો. ખસી રીતે તેનો સ્વભાવ કેવો હતો, તે સમજી શકાય તેમ નહોતું.

પ્રકરણ ૫ મું.

હાયંકર ખબર.

સરદાર સજ્જનસિંહ પોતાના ખાસ સંબંધીઓ સાથે અજય-દુર્ગમાં આવી રહેવા લાગ્યો. તેને આવે આજે આઠ દિવસ થઇ ગયા છે. તેમાંથી પહેલા ત્રણ ચાર દિવસો તો પોતાને માટે જુદી જુદી જગતની સગવડો કરવામાં વ્યતીત થયા. તે આઠ દિવસોમાં સજ્જનસિંહ ત્રણ ભાગે પોતાના પ્રત્યવહારમાં ગુલતાન હતો. ચંદ્રસિંહ અને લલિત પોતાનો સમય નવીન નવીન શિકારો કરવામાં વ્યતીત કરતા. પ્રભાવતી પોતાની સખી મધુરી સાથે તે દુર્ગમાંના સર્વોત્તમ પુસ્તકાલય, કોશભંડાર, અદ્વિતીય કારીગરીવાળાં શિલાલેખો, તામ્રપત્રો તેમજ બહુ અભિમાનથી પોતાનું ઉત્તમ સ્વરૂપ દર્શાવનારાં શૈલ-શિખરો, અનુપમ વનસોદર્ય અને સૃષ્ટિશોભાનું અવલોકન કરવામાં નિમગ્ન થઇ પોતાનો સમય વ્યતીત કરતી.

ભગવાન સૂર્યનારાયણે તમ સુવર્ણ જેવા પોતાના ઝળહળતા દૈદીપ્યમાન કિરણો દિગ્મંડળમાંથી ખેંચી લીધા. આકાશમાં સર્વ સૃષ્ટિને અને પ્રાણીમાત્રને અનુપમ આનંદનો અનુભવ આપનાર રોહિણીકાન્ત —ચંદ્ર—નો આકાશમાં ઉદય થયો. આ સમયે ભોજનાદિ કામોમાંથી પરવારી દુર્ગના એક વિશાળ અને સુશોભિત હવાનખાનામાં સરદાર સજ્જનસિંહ પોતાના પુત્ર ચંદ્રસિંહ અને લલિતસિંહની સાથે શાન્તચિત્તે વાર્તાલાપ કરતો બેઠો હતો. તેણે તે બંને યુવકોને પૂછ્યું:—

“મારા બહાલાં બાળકો ! તમને પર્વતમાં આજે શી શિકાર મળ્યો?”

“ અહીંથી ચાર માઉ દૂર આવેલ સ્ફટિકસ્તંભ પાસે લલિતે એક મૃગનો સંહાર કર્યો અને મેં એક સસલાનો શિકાર કર્યો. ”

“ તો તો આજે દુર્ગરક્ષકને મોટી મિજબાની મળી ! ”

“ નાહુ. તેમ નથી. ચંદ્રસિંહ પોતાના શિકારને કિલ્લામાં લઇ આવ્યા અને મારો શિકાર હું ત્યાંજ નાંખી આવ્યો. જો તે વખતે જો અકસ્માત્ જન્યો-અચાનક ન ધારેલો બનાવ જન્યો-તે ન જન્યો હોત તો હું મારો શિકાર લઇ આવત; પરંતુ તે વિચિત્ર બનાવ બનવાથી અફસોસ કે લાચારીથી મારે મહામહેનતે મેળવેલ શિકાર ત્યાંજ નાંખી આવવું પડ્યું. ” લલિતે કહ્યું.

“ એટલે ? લલિત ! ત્યાં એવો તે શો વિચિત્ર બનાવ જન્યો ? અહીં આપણા સાંભળવામાં જે કાંઈ આવ્યું તેવુંજ કાંઈ તારા જોવામાં આવ્યું કે કેમ ? ” સજ્જનસિંહે અભયખીથી પૂછ્યું.

“ હા. આપનું કહેવું બરાબર છે. તેજોજ બનાવ જન્યો હતો. ”

“ તો તે બનાવની શરૂઆતથી છેલ્લે સુધીની તમામ હકીકત તું મને કહી સાંભળાવ. ”

“ વાર, શિકાર કરી અમો જનને વિશ્રાંતિ લેવા માટે એક શિલા ઉપર બેઠા. સંધ્યા સમયનું મનોહર સૃષ્ટિસૌંદર્ય અવલોકન કરતા-આનંદથી હાસ્યજનક વાર્તાલાપ કરતા-હતા ત્યારે અમારી નજર પર્વતની ગાઢ જાડી તરફ ગઇ અને તત્કાળ એક વૃદ્ધા-વનચરી અમારા જોવામાં આવી. ”

“ પિતાજી ! તે ડોસી મનુષ્ય નહીં પણ કોઈ રાક્ષસી કે પિશાચિણી હોવી જોઈએ. તે એકદમ જાડીમાંથી નિકળી અમારી સામે આવીને ઉભી રહી અને તેને જોતાંજ મને બહુ ભય લાગ્યો. ” ચંદ્રસિંહે કહ્યું.

“ હા. તેના આચરણ ઉપરથી અને સ્વરૂપ ઉપરથી તે કોઈનું પણ ભય ઉપજાવે તેવી હતી. તેના શરીર ઉપર ફાટેલાં વસ્ત્રો હતાં અને જટા જેવા થઇ ગયેલા વાળ તેની છાતી, પીઠ અને ખભા ઉપર ફેલાઇ ગયેલા હતા. તેની આંખો લાલચોળ, ઉગ્ર, અને ભયંકર દેખાતી હતી. તે જોનારના હૃદયમાં તેથી તત્કાળ ભયનો સંચાર થાય તેમ હતું. ઘણા વખત સુધી તેણે પોતાની તીવ્રદ્રષ્ટિથી અમારા તરફ જોયાજ કર્યું. હું પણ તેવીજ નજરે તેની તરફ જોતો હતો. આમ કેટલોક વખત ચાલ્યા પછી તેણે પોતાનો કાષ્ટ જેવો હાથ કિલ્લા તરફ લાંબાવ્યો અને કર્કશ કઠોર તથા આખા જંગલને ગળવી મૂકે તેવા અવાજે બોલી-“ દેશ

પાર થઇને અહીં આવેલા સરદાર સજ્જનના કુટુંબમાંના તમે છો, ખરું ને?" એના જવાબમાં અમે હકાર સૂચક ઇશારત કરી. તે જોઇને તે વૃદ્ધ સ્ત્રી ફરી બોલવા લાગી—“હે શરવીર યુવક ! તે કિલ્લામાં બચકર દેખાવો તારા જોવામાં આવશે અને વિચિત્ર તેમજ બચસૂચક-ભયાનક સ્વરો તને સંભળાશે.” એમ કહી તેણે મારા તરફ આંગળી કરી અને કિલ્લામાંથી કેવા બચકર અવાજો સંભળાશે, તે જણાવવા માટે એક અજબ જેવી ચીસ પાડી. તેથી આસપાસનું જંગલ ગાજી ઉઠ્યું. તે ગર્જના શાન્ત થયા પછી તે ફરી બોલી કે:—“અને જો તમે નવા વર્ષના પ્રથમ દિવસ સુધી અથવા મહીપગલી મહોત્સવ સુધી કિલ્લામાં રહેશો તો મિજમાનીને વખતે અજબદૂર્ગનો ખરો માલેક તમારા જોવામાં આવશે.” લલિતે કહ્યું.

“વાર, પછી શું થયું?” અજબખી અને ઉત્સુકતાથી વૃદ્ધ સરદાર સજ્જનનસિદ્ધે પૂછ્યું. તે જ્યારે રાજધાનીમાં હતો ત્યારે અજબદૂર્ગના સંબંધમાં જે જે વિચિત્ર વાતો તેના સંભળવામાં આવી હતી તેનું સ્મરણ થઇ આવવાથી તેની હાસામાં બહુજ વધારો થયો.

“ત્યાર પછી મહિપગલી મહોત્સવ અને કિલ્લાના ખરા માલેકના સંબંધમાં મેં તે ડોસીને પૂછ્યું—પરંતુ તેણે મને કંઇ પણ સ્પષ્ટ ઉત્તર આપ્યો નહીં. તે થોડો વખત સુધી વિચિત્ર ચાળા કરતી અમારી સમક્ષજ ઉભી રહી હતી. તે કાંઇક બગડતી હતી. એટલામાં તેની દ્રષ્ટિ મારા શિકાર તરફ ગઇ કે તરતજ તેણે તે મૃત પ્રાણિને ઉપાડ્યો અને બોલી—“શરવીર યુવક ! જો હું આ તારો શિકાર લઇ જાઉં તો તને જરાએ ખેદ થશે નહિ, એવી મને ખાત્રી છે.” એમ કહી તેણે વિદ્રુહાર્ય કર્યું અને મારો શિકાર લઇ એકદમ ઝાડીમાં અસોપ થઇ ગઇ.

“પણ આ વાત તેં મને પહેલાંજ કેમ ન જણાવી?”

“અમે શિકાર કરીને પાછા આવ્યા તે વખતે આપની પાસે પ્રભાવતી બેઠી હતી અને તેની સમક્ષ આપને એવી વાત કહેવાતું મને યોગ્ય ન લાગવાથી મેં આપને કહી નહીં. એ માટે આશા છે કે—આપ મને ક્ષમા કરશો.”

“લલિત !” તારૂં કથન ઉચિત છે. આમાં ક્ષમા માગવાની કાંઇ પણ જરૂર નથી—પણ આ બાબતમાં તેં જે પુષ્ટ વિચાર કર્યો તે બહુજ પ્રશંસનીય છે. દુર્ગાધિપતિની બાબતમાં તે ડોસીએ જે કાંઇ કહ્યું તે બાબતમાં આવતી કાલેજ મારે દૂર્ગરક્ષક રણમલને પૂછીને આ બાબતમાં પૂરેપૂરી ચોકસી કરવી પડશે.”

“પણુ આમાં આટલું બધું પૂછવા જેવું છે શું?” ચંદ્રસિંહે બેદરકારપણે કહ્યું.

“વિશેષ તો કાંઈજ નથી. વાઝ, હરે એ વાતો પડતી મૂકો. રાત્રી બહુજ બ્યતીત થઈ ગઈ છે માટે તમને ઉંઝ આવતી હશે. હવે તમે તમારા શયનગૃહમાં જઈને સુઈ જાઓ. આવતી કાલે આપણે આ આગતમાં કાંઈક વધારે વિચાર કરીશું.”

ચંદ્ર અને લલિત ત્યાંથી પોતપોતાના શયનગૃહ પ્રત્યે ચાલ્યા ગયા.

પ્રકરણ ૬ ઠું.

માયાભાસ.

ચંદ્ર અને લલિતના ચાલી ગયા પછી વૃદ્ધ સરદાર સજ્જનસિંહ પણ પોતાના શયનગૃહ તરફ ગયો. વીસ વર્ષ પહેલાં તે કિલ્લામાંના શયનગૃહો ઉંચા સામાનથી અને સુગંધિત પદાર્થોથી સુશોભિત કરવામાં આવતા પરંતુ હમણાં હમણાં તેમાંનું કાંઈ પણ થતું નહિ. આજે ત્રણ વર્ષો થયાં કિલ્લાના માલેક દુર્જનસિંહે રાજધાની મંદારનગરમાં પોતાને માટે મહેલ જેવું મકાન બંધાવવાથી કિલ્લા તરફ જેવું જોષએ તેવું ધ્યાન અપાતું નહીં. સરદાર સજ્જનસિંહ અચાનક પોતાના માણસો સાથે ત્યાં આવવાનો છે, એ વાત દુર્ગરક્ષકના જાણવામાં આવતાંજ બહુ ઉતાવળથી તેણે કિલ્લો સાફસુદ્ધ કર્યો હતો.

સજ્જનસિંહે શયનગૃહમાં આવતાંજ ખુણામાંના દીપક પ્રકટાવ્યો. શયનગૃહને બે દરવાજા હતા. એક ખુણામાં બારીની પાસેજ એક ચંદનમંચક ઉપર તેને સુવાને માટે શય્યા પાથરેલી હતી. આ શયનગૃહની મજબૂતમાં મજબૂત ચાર બારીઓને લોઢાના મજબૂત ગજ એવી રીતે બેસાડવામાં આવ્યા હતા કે જો બહારથી કોઈ દુસ્મન બાહ્ય મારે તો તે પણ અંદર પ્રવેશ કરી શકે નહીં તો પછી કોઈ મનુષ્ય તો આવીજ શી રીતે શકે? દીપકનો પ્રકાશ મંદ હોવાથી તે ભવ્ય શયનગૃહ તે સમયે બયાનક લાગતું હતું. પહેલાં વહેલાં તો આ વાત વૃદ્ધ સરદાર સજ્જનસિંહના જાણવામાં આવી નહીં. ધીમે ધીમે તે મંચક-પલંગ-ઉપર જઈ બેસે તેટલામાં તો દીપકનો પ્રકાશ મોટો થયો હોય, તેમ તેને લાગ્યું. તેણે પાછું વાળીને જોયું તો તેને એમ લાગ્યું કે તે દીવાનો પ્રકાશ એટલો બધો મંદ થઈ ગયો છે કે જો

એક પણ પછી બધે અંધકાર થઇ જશે. સરદાર પાછો દીવાની પાસે જવા લાગ્યો. તે તેની પાસે પહોંચે તે પહેલાંજ તે દીપકમાં મોટો ભડકો થયો અને ભીંત ઉપર એક ભયંકર આકૃતિનો પડછાયો તેને સ્પષ્ટ દેખાવા લાગ્યો. તેને જોતાં જ તેનું શરીર ધ્રુજી ઉઠ્યું—તેના આખા શરીરમાં ભયનો સંચાર થયો. એકદમ વૃદ્ધ સરદારે પોતાની કંબરે લટકતી તરવાર હાથમાં લીધી. તરવાર હાથમાં લઇ તે દીવાલ પાસે જઇ પહોંચે તે પહેલાંજ દીવો પોતાની પૂર્વસ્થિતિમાં આવી ગયો અને ભીંતપરનો પડછાયો પણ અદ્રશ્ય થઇ ગયો. પોતે શું જોયું, એ આખતમાં ધણો વખત સુધી અનેક વિચારો કરવા છતાં તેના ધ્યાનમાં કાંઇ પણ આવી શક્યું નહિ. તે ધણો વખત સુધી દીપક અને દિવાલ તરફ જોતો રહ્યો. આખરે પોતાને જણાએલ એક પ્રકારનો ભાસ છે—સત્ય નહીં—એમ મન વાળી લઇ તે પાછો પલંગ ઉપર આવીને બેઠો.

ધણો વખત સુધી તે વૃદ્ધ સરદાર આંખો બંધ ધરી શય્યા ઉપર પડ્યો રહ્યો હતો. કેમે કરી તેને નિદ્રા આવી શકી નહિ. લલિતસિંહે તેને તે વૃદ્ધ વનચરીની જે વાત કહી હતી તેજ તેના વિચારનો વિષય થઇ ગઇ હતી. “ભયંકર અવાજ સંભળાશે—ભયાનક દેખાવ દેખાશે.” એ વાક્ય યાદ આવ્યું અને પોતે થોડાજ વખત ઉપર જે ભયાનક દેખાવ જોયો તે કેવળ ભાસજ નહિ પણ ખરો દેખાવ હતો એમ તેને લાગવા માડ્યું. તે વાત સત્ય તરીકે તે માની લે તેટલામાંજ ધાંધાદાં એવા ભયંકર અવાજ થવા લાગ્યા. તે અવાજ સાંભળતાંજ તે એકદમ ઉઠીને બેઠો થયો. તેણે શયનગૃહમાં ચારે તરફ નીરખીને જોયું તો ત્યાં તેને ચમકતી વીજળીના જેવો પ્રકાશ જણાયો. તે એકદમ પલંગ ઉપરથી નીચે ઉતર્યો અને હાથમાં સમશેર લઇ શયનગૃહની વચ્ચેવચ્ચે આવીને ઉભો રહ્યો. સરદાર સજ્જન ભૂત પ્રેત—પિશાચ—યક્ષ—રાક્ષસ અને કિન્નર વગેરેથી ડરી જાય તેવો નહોતો. છતાં તે ભયંકર અવાજ અને આશ્ચર્યજનક અજવાળું જોઇ થોડા વખતને માટે પોતાની શી સ્થિતિ થઇ, તે આખતમાં ને પોતેજ કાંઇ પણ સમજી શક્યો નહીં. પોતાના હૃદયે આવી રીતે બીકણપણું સ્વીકાર્યું તેને માટે તેણે તેનો ખુબ તિરસ્કાર કર્યો અને બહુજ અભિમાનથી બબડ્યો કે “મારા જેવા પુરુષે આવી તુચ્છ અફવાઓને ખરી માનવી, એ ખરેખર શરમભરેલું છે—બીકણપણાનું લક્ષણ છે.”

તે પાછો ફર્યો, તરવાર પલંગની પાસેજ મૂકી દીધી અને કોઇ પણ પ્રકારનો વિચાર મનમાં ન લાવતાં શાન્તપણે નિદ્રાધીન થઇ જવાનો વિચાર કર્યો—તે સૂઇ ગયો. થોડો વખત વ્યતીત થયો. સર્વત્ર

શાન્તિ અને સ્તબ્ધતાનું સામ્રાજ્ય હતું તેટલામાં દરવાજો ખખડવાનો અવાજ થયો. તે તરફ તે સરદારે ઘણો વખત સુધી ધ્યાનજ આપ્યું નહિ. છતાં તેના ચિત્તની વૃત્તિઓ શાન્ત રહી શકી નહિ. ફરી તેના હૃદયમાં ભયંકર ચળવિચળ થવા લાગી. તેની ઇચ્છા ન છતાં તેણે ફરી આંખો ઉઘાડી તે સાથેજ દરવાજામાંથી એક પુરૂષ જેવો ધોળો આકાર ધીમે ધીમે શયનગૃહ-તરફ-માં ચાલ્યો આવે છે, એમ તેને દેખાયું! તે જોઈ સરદાર ચમક્યો અને શય્યામાં ઉઠીને ખેડો થયો. તરતજ તેના શરીર ઉપર રોમાંચ થયું. થોડો વખત સુધી તે, તે ધોળી આકૃતિ તરફ જોતો રહ્યો. તે આકૃતિ ધીમે ધીમે મંદ મંદ બળતા દીપક પાસે ગઈ અને ત્યાંજ ઉભી રહી. સરદારે પોતાના હાથમાં તરવાર લીધી કે તરતજ તે આકૃતિ અલોપ થઈ ગઈ. તે પલંગ ઉપરથી ઉઠ્યો અને દીવા પાસે જઈ જમીન તપાસવા લાગ્યો, તે જગ્યાની તેણે બહુજ મુશ્કેલીથી તપાસ કરી પણ જમીનની નીચે કંઈક છે, એવી શંકા લાવવાનું તેને કંઈ પણ જણાયું કે દેખાયું નહીં. આખરે તે કેવળ ભાસજ હતો અને પોતે પાગલની જેમ તે તરફ ધ્યાન આપે છે, એમ પોતાના મનનું ઉપર ઉપરથી સમાધાન કરી તેણે જળપાત્ર હાથમાં લીધું-તેમાંથી થોડુંક પાણી લઈ હાથ-પગ અને મુખ ધોઈ લીધાં.

જુદ સરદાર ફરી પલંગ ઉપર જઈ સૂઈ ગયો પણ કેમે કરી તેને નિદ્રા ન આવી તે નજ આવી. આ સમયે દોઢ પ્રહર રાત્રિ ચીતી ગઈ હતી. સરદાર સજ્જનના મનમાં અનેક જુદી જુદી જાતના સાધક આધક અને શુભાશુભ વિચારોનું તુમલયુદ્ધ થવા લાગ્યું. તેનું શરીર બહુજ ધ્રુજવા લાગ્યું. થોડા વખત પહેલાં તેણે જે આશ્ચર્યજનક દેખાત જોયો હતો તેમાં કંઈ પણ ગુપ્ત રહસ્ય તો રહેલું હોવાનું જોઈએ, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. એટલામાં તો પોતાને કોઈ ખમામાંથી ઝાલીને હલાવે છે, એમ તેને લાગ્યું. તે ધ્યાનમાં આવતાંજ જુદ સરદાર ખરેખર ચમકી ગયો-ગભરાઈ ગયો. હવે કોઈક ભયંકર દેખાવ દેખાશે, તે જોવા માટે તેણે આંખો ઉઘાડી, થોડી વારમાંજ તેને જોયું કે-ધીમે ધીમે દરવાજો ઉઘડે છે. દરવાજો પૂરેપૂરો ઉઘડતાંજ ફરી બીજીજ એક ધોળી આકૃતિ શયના-ગૃહમાં આવી. તેની તરફ જોતાંજ સરદાર બહુજ ભયભીત થયો. તે આકૃતિને સારી રીતે જોતાંજ તેને જણાઈ આવ્યું કે-પહેલાં જે આકૃતિ આવી હતી તે આકૃતિ આ નથી. આ સમયે સરદારનું શરીર થરથર ધ્રુજતું હતું, શરીર પરસેવાથી ભીંજાઈ ગયું હતું અને ભવ્ય ભાલ પ્રદેશ-પર પરસેવાના ઝિંદુઓ બાઝી જઈ ટપોટપ ગાલ ઉપર થઈ વક્ષઃસ્થળ

ઉપર આવીને તેને ભાંગવી નાંખતા હતા. સજ્જનસિંહ જેવો કસાયલો અને શરવીર યોદ્ધા કે રણભૂમિમાં પ્રાણ જાય તો ભક્ષે જાય પણ પાછું તો હાલુંજ નહિ, એવી માન્યતા વાળો હતો—પ્રાણની પણ પરવાહ કરે તેમ નહોતો—તેના આખા જીવનમાં ભય એ શો પદાર્થ છે, તેનો આજે સંપૂર્ણપણે તેને અનુભવ મળ્યો. આ વખતે તેની છાતી ધડકતી હતી, પગ શક્તિહીન થયા હતા અને જે નેત્રો નિદ્રાથી જડ જેવા થઈ ગયા હતા તે પુનઃ ભયભીત અને ચૈતન્યમુક્ત બન્યા. ફરી સરદારે જેમ તેમ કરી પોતાના મનનું નહીં જેવું સમાધાન કર્યું. એક તુચ્છ જેવા બનાવથી પોતાનું ચિત્ત ભયભીત થયું અને ધૈર્યરૂપી મેરુ તુચ્છ કારણથી ડગમગી ઇયો તેથી તેણે પોતાના ચિત્તને ધિક્કાર આપ્યો. ફરી ચિત્ત સારી રીતે શાંત થયા પછી અને તેણે ધૈર્ય ધારણ કર્યા પછી હાથમાં વિદ્યુદ્ધતાની જેમ ચમકતી નમ્ર તરવાર લઈ સરદાર પલંગની નીચે ઉતર્યો. પણ બીજાજ પળે તેની ધીરજ અને શાન્તિનો અંત આવી ગયો. અચાનક તે શક્તિહીન બની ગયો અને એક પથરના પુતળાની જેમ તેજ આકૃતિ તરફ જોતો ઉભો રહ્યો.

સજ્જનસિંહ જેવા શરવીર પુરૂષને ભય હિપ્ત થાય તેવું તે શયનભુવનમાં કેણુ હતું? મરતક ઉપર લોહાનો ટોપ, શરીરે અખતર પહેરેલ અને બન્ને હાથમાં શસ્ત્ર ધારણ કરેલ તે એક યોદ્ધો હતો. દરવાજે ઉઘાડીને અંદર આવતાંજ તેણે આંગળીથી સરદારને ચુપ રહેવા સૂચવ્યું. ત્યાર પછી ઘણો વખત રુધી તે યોદ્ધો સરદાર તરફ જોઈ રહ્યો. તેજ વખતે સરદારની હિંમત હરાઈ ગઈ હતી. તે ગભરાઈને એટલો બધો તો હતપ્રુદ્ધ થઈ ગયો કે—તેની ધમ્મજા છતાં પણ તેનાથી સારી રીતે એક શબ્દ પણ બોલી શકાયો નહિ. યોડી વાર પછી તે યોદ્ધાની આકૃતિ શાન્તપણે અને ધીમે ધીમે ચાલતી આગળ આવવા લાગી. મંદ મંદ રીતે બળતા દીપકના પ્રકાશમાં તે આકૃતિ આવતાંજ સરદાર તેને નિરખી નિરખીને જેવા લાગ્યો. તે સાથેજ તેને લાગ્યું કે—તે આકૃતિ ખરેખર કોઈ માનવપ્રાણિની નહીં પણ પિશાચયોનિમાંની એક જેવી આકૃતિ છે. તે સાથેજ નમ્ર તરવાર મજબૂત રીતે હાથમાં પકડી સરદારે તે આકૃતિ ઉપર હુમલો કરવા તે તરફ ધસી ગયો પણ તે આકૃતિએ પોતાનો હાથ લાંબો કરતાંજ સરદારની તમામ હિંમત હરાઈ ગઈ. પછી તે આકૃતિએ દરવાજા તરફ કાંઈક દેખાડ્યું, સરદારે ડરતાં ડરતાં દરવાજા તરફ જોયું અને ફક્ત તે આકૃતિ તરફ જેવા લાગ્યો તો તે આકૃતિજ અચાનક ત્યાં

ત્યાંજ અલોપ થઇ ગઇ હતી. આથી તો તે સરદાર બહુજ આશ્ચર્ય-ચકિત થઇ ગયો.

આટ આટલું થયા પછી હવે સરદારની સ્થિતિ ખરેખર શોચનીય થઇ ગઇ. તેનું મસ્તક ભમવા લાગ્યું. ઘણો વખત મુઠ્ઠી પોતાની તરવાર જમીન ઉપર ટેકવી તેની મુઠ્ઠ ઉપરજ પોતાના શરીરનો તમામ ભાર તેણે રાખ્યો હતો. હવે તેજ સ્થિતિમાં ઉભા રહેવાની તેનામાં શક્તિ રહી નહીં. જેમ તેમ કરી-મહા મુશીબતે તે પલંગની પાસે જઈ પહોંચ્યો. માણુ માણુ પલંગ ઉપર ચઢીને તે એકદમ પછડાઇ પડ્યો અને મૃત્તિ થઇ ગયો !

પ્રકરણ ૭ મું.

પિતા-પુત્ર-પુત્રી-અને પાલકપુત્ર.

પ્રાતઃકાળનો સમય. ચંદ્રિકા રહિત ચંદ્ર આકાશમાં નિસ્તેજ થઇ ગયો. ગગનપ્રદેશ ઉપરથી જેમ જેમ અંધકાર ઓછો થવા લાગ્યો તેમ તેમ તારાઓ પણ અલોપ થવા લાગ્યા. પ્રભાતસૂર્યક શીતળ અને મૃગધમય વાયુ વહેવા લાગ્યો. તેથી વસન્તવસ્ત્રમ આમ્રવૃક્ષ વિગેરે વૃક્ષોનાં કોમળ પલ્લવો ડોલવા લાગ્યાં. પક્ષીઓના કર્ણમધુર દૂગનનો પ્રારંભ થઇ ચૂક્યો.

પ્રાતઃકાળ થતાંજ સરદાર સજ્જનસિંહ શયનગૃહમાંથી બહાર આવ્યો. રાત્રે જેએલ ભયંકર આકૃતિઓ અને બીતીજનક દેખાવો, એમાંનું કાંઈપણ તેના ધ્યાનમાંજ રહ્યું નહિ ! પોતે રાત્રે જે કાંઈ જોયું તે એક સ્વપ્ન જોયું એમ તેને લાગવા માંડ્યું. પહેલે દિવસે રાત્રે લલિતસિંહે જે કાંઈ કહ્યું તેની સજ્જનડ અસર પોતાના અંતઃકરણ ઉપર થવાથી રાત્રે તેજ દેખાવો સ્વપ્નમાં જોવામાં આવ્યા, એમ તેણે પોતાના શંકિત અને ચળવિચળ થએલા ચિત્તનું સમાધાન કરી લીધું. પોતે જેવું સ્વપ્ન જોયું તેવુંજ સ્વપ્ન-ભયંકર આકૃતિઓ અને ભય ઉપજાવે તેવા દેખાવો-કુમાર ચંદ્રસિંહ અથવા લલિતસિંહ કે પ્રભાવતીના જોવામાં આવેલ હશે કે નહીં ? એ બાબતમાંજ હવે સરદાર પોતે પોતાનાજ મન સાથે બહુ બહુ વિચાર કરવા લાગ્યો. તેવું સ્વપ્ન જે તેમના જોવામાં આવ્યું હશે તો તે બિચારાં બાળકોની કેવી સ્થિતિ થઇ હશે, તેની તે કાંઈ પણ કલ્પના કરી શક્યો નહિ. કારણ કે તે પોતેજ સ્વપ્ન જોઇ ડરી ગયો હતો-તેનું સ્મરણ થવાથી તે

હજી પણુ જરા જરા ધુજતો હતો. આખરે વિચારમાંથી પરવારી તે સભામહેલમાં ચાલ્યો ગયો.

આખા અજયદુર્ગમાં સભામહેલ જેવી વિશાળ અને રમણીય જગ્યા ખીજી કોઇ પણ નહોતી. એ મહેલનો શિરોભાગ ધુમટના આકાર જેવો હતો. તેની ચારે તરફની દિવાલો વિવિધ રંગોથી, વિધ-વિધ અને જુદી જુદી જાતના ચિત્રોથી ચિતરવામાં આવેલી હતી. બારીઓમાં રંગભેરંગી પટદાઓ બાંધી દીધા હતા. ઠેકઠેકાણે મોટી મોટી છબીઓ ટાંગી દેવામાં આવી હતી અને તે છબીઓની દ્રેમો રૂપાના પાણીથી રસી નાંખી તેના ઉપર મીનાકારીનું અદ્વિતીય નકસી-કામ કરેલું હતું. તેની જમીન ઉપર એક મૂલ્યવાન ગાલત્રેયો પાથ-રેલો હતો. તે મહેલની છતમાં બિલોરી કાચ જડી લીધેલા હતા અને તેની વચ્ચેવચ્ચે એક મોટું ઝુંબર લટકતું હતું. સભામહેલની વચમાં ચંદનના લાકડાથી બનાવેલા અને ઉંચામાં ઉંચી મખમલથી જડેલા છ કોચ મૂકેલા હતા. ઘણા વર્ષોથી તે મહેલ વપરાએલો ન હોવાથી તરતમાં ઝાડીઝુડીને અને લુંગી કરીને સાફસુફ કરવામાં આવ્યો હતો. તે ભવ્ય અને સુશોભિત દિવાનખાનામાં ચંદ્રસિંહ, પ્રભાવતી અને લલિતસિંહ બેઠા હતા. તેઓ પરસ્પરમાં હાસ્યજનક છતાં બોધક વાર્તાલાપ કરી રહ્યા હતા, એટલામાં સરદાર સજ્જનસિંહ ત્યાં જઈ પહોંચ્યો. સરદારને ત્યાં આવેલ જ્ઞેતાંજ લલિત ઉડીને ઉભો થયો.

“ભાઈ લલિત! જેસી જા!” એમ કહી તે પ્રભાવતીની પાસે જઈ બેઠો. થોડો વખત સુધી સરદાર તે ત્રિપુટીના બોલવા, હસવા અને નેત્રો તરફ જોઈ રહ્યો. તે ત્રણે જણા આનંદમાં હોવાથી પોતાની જેમ તેમણે બચંકર સ્વપ્ન જોયું નથી, એવી તે સરદારને પાકી ખાત્રી થઈ ગઈ. પોતે જે બચંકર સ્વપ્ન જોયું છે, તેની વાત ચંદ્ર અને લલિતને કહેવાનો તેણે વિચાર કર્યો પણ થોડી વાર પછી કોણ જાણે શાએ દારણથી સરદારે તે વિચાર માંડી વાળ્યો. બનતાં સુધી સ્વપ્નની વાત છુપાવી રાખવી, દુર્ગરક્ષક રણુમલને આ બાબતમાં ખુલાસો પૂછવો અને પોતાના સ્વપ્ન સાથે તે જે કંઈ કહે તેનો બંધ બેસે છે કે નહિ, તે જોવું અને પછી જો ચોખ્ખા લાગે તોજ સ્વપ્નની વાત પોતાના બાળકોને કહેવી, એવો વિચાર સરદારે નક્કી કર્યો. આ બાબતમાં રણુમલ સાથે વાતચિત કરવા માટે ખાસ કરી એકાંત જોઈએજ, અને તે પોતાના બાળકો કિલ્લામાંથી બહાર જાય તોજ મળી શકે તેમ હતું. હમણાં હમણાં દિવસનો ઘણો ખરો ભાગ પ્રમા-

વતી પોતાના પિતાની પાસે રહીનેજ વીતાવતી. એટલા માટે-પોતાને એકાંત મળે માટે-સરદારે એક યુક્તિ કરી. તે એવો “ પ્રિયપુત્રી ! તારો સમય અહીં અત્યંત આનંદમાં જતો હશે નહીં પ્રભા ? ખરેખર તમારા જેવા તરુણોને આવીજ રીતે હમેશાં સ્થળાંતરની જરૂર છે. આપણા કિલ્લામાંથી આપણે અહીં આવ્યા પછી મને પણ હીક લાગે છે. આજ સુધીમાં આ અજયદુર્ગની જે કીર્તિ મારા સાંભળવામાં આવી હતી તે યોગ્યજ છે, એમ મને લાગે છે. અહીંના સંગ્રહાલયમાં જુદી જુદી જાતના જે અદ્વિતીય અને લોકોત્તર પદાર્થો છે તે જોઈ તેના સંગ્રહ કરનારની ચતુરાઈ અને ઉચ્ચ શોખની તારીફ કરવી પડે છે અને તેજ પદાર્થો તેની સાક્ષી પૂરે છે.

“ ખરેખર તે પુરૂષ વિદ્વાન અને હાંસીલો હોવો જોઈએ. ”
લલિતે કહ્યું.

“ બરાબર છે. પણ પ્રભા ! તું અહીં આવી ત્યાર પછી કોઈ વખતે પેલી તરફનું નયનાસ્લાદક વનસૌંદર્ય જેવા ગદ્ય હતી કે નહીં ? ”

“ ના જી, પણ આજે અમે ત્રણે જણા તે તરફ જવાનો વિચાર કરીએ છીએ. પણ પિતાજી, આપ અમારી સાથે આવશો કે ? ”

“ ના પુત્રી. રાજધાનીમાં મોડેલેલા પત્રોના પ્રત્યુત્તરો આવવાની હું રાહ જોઈ છું. મેં મોડેલેલા પત્રોના પ્રત્યુત્તર નહિ આવે ત્યાં સુધી મને એન પડે તેમ નથી. ઘણા ભાગે આજ સાંજ સુધી મારા તમામ પત્રોના પ્રત્યુત્તર આવી જવા જોઈએ. આપણે આ દુર્ગમાં આવી રહ્યા છીએ, એ જાણતાંજ રતનગઢના સરદાર મને અહીં મળવા માટે આવવાના છે. મારે કામ બહુજ છે તેથી હું આવી શકું તેમ નથી અને તેટલા માટે તમારા આનંદમાં ભંગ થાય તે પણ મને પસંદ નથી. માટે તમે ત્રણે જણુ બપોર પછી જાઓ. મને તો વિશ્વાસ છે કે-તમે તે પર્વતની શોભા અને વનશ્રીનું સૌંદર્ય જોઈ પરમાનંદ પામશો. ત્યાર પછી તે વનશ્રીની શોભાને સૃષ્ટિદેવીના અનુપમ સૌંદર્યના એક અનુપમ વિલાસમંદિર તરીકેજ ઓળખશો. માટે તમે મુખેથી જાઓ.

આમ કહી સરદાર ત્યાંથી બીજી તરફ ચાલ્યો ગયો. ચંદ્ર અને લલિતે બપોર થયા પછી સૃષ્ટિસૌંદર્ય જોઈ આવવાનું નક્કી કર્યું અને બીજે દિવસે પ્રભાવતીને લઈ જવાનો વિચાર રાખ્યો.

તેજ દિવસે ઠરાવેલા વિચાર પ્રમાણે બંને જણા-ચંદ્ર અને લલિત-શિકાર કરવા તેમજ વનશ્રીના સૌંદર્યને જોવા માટે નિકળી પડ્યા. તેઓએ પોતાની સાથે બે હથિયારબંધ સિપાઈઓ લઈ લીધા. થોડાજ

વખતમાં તે ચારે જણા અન્યદૂર્ગના પૂર્વભાગ તરફ આવેલા જંગલમાં આવી પહોંચ્યા. તેઓએ જંગલી ઝાડીમાં પ્રવેશ કર્યો એટલે તેમની નજરે જુદી જુદી જાતના શિકાર પડવાથી ચંદ્રસિંહ ધીરજ ધરી શક્યો નહિ અને તેણે એક મૃગ તરફ જોઈ લલિતને કહ્યું કે—“લલિત ! હું તો આ મૃગનો શિકાર કરવા જાઉં છું અને પછીથી તને ધોરી રસ્તા ઉપર આવી મળીશ.”

આટલુંજ કહી ચંદ્ર લલિતથી છૂટો પડ્યો. ત્યાંથી લલિત પણ આગળ ચાલ્યો અને એક મૃગનો શિકાર કરી એક અશોક નામક વૃક્ષની નીચે બાંધેલા ઓટલા ઉપર જઈ બેઠો.

ત્યાર પછી શું થયું ? તે અમારા વાંચકો આ નવલકથાના પ્રારંભમાં જ જોઈ આવ્યા છે.

પ્રકરણ ૮ મું.

રણમલે કહેલો વૃત્તાંત.

સરદાર સજ્જનસિંહ શા કારણથી અન્યદૂર્ગમાં આવી રહ્યો હતો તે કારણ અમારા ચતુર વાંચકોના જાણવામાં આવી ગયુંજ છે. ચંદ્રસિંહ, લલિત અને પ્રભાવતી વનસૌંદર્ય જોવા માટે ગયા પછી તરતજ સજ્જનસિંહે દૂર્ગરક્ષકને બોલાવી લાવવા એક નોકરને મોકલ્યો.

થોડીજ વારમાં દૂર્ગરક્ષક રણમલ જ્યાં સજ્જનસિંહ બેઠો હતો ત્યાં આવી પહોંચ્યો. સરદારને જોતાંજ તેણે અદ્ભૂત મુગ્ધતા કર્યો અને સરદારથી થોડેક છેટે ઉભા રહીને પૂછ્યું. “આપે મને ખાસ બોલાવી મંગાવ્યો તો આપને માફ જે કાંઈ જરૂરી કામ હોય તે ફરમાવો ! હું હાજર છું—આપની આજ્ઞાની વાટ જોઉં છું.”

“ના—ના. તેવું કાંઈ કામ નથી. ફક્ત એક બે વાતોના ખુલાસા તમને પૂછવાના છે એટલુંજ.” સરદાર સજ્જનને રણમલને કહ્યું.

“આપને જે વાતના ખુલાસાની જરૂર હોય તેનો ખુલાસો આપવા હું હાજર છું. નામવર ! તે શિવાય હું જે કાંઈ ખુલાસા આપને આપીશ તે સત્યનું સ્મરણ કરીને અને મારી નજરે જોયેલજ હશે, તેવા ખુલાસા આપીશ.” એમ કહી રણમલ અદ્ભૂત મુગ્ધતા સરદારની સામે બેસી ગયો.

તપાસની શરૂઆત ક્યાંથી અને શી રીતે કરવી, તેનો એક ક્ષણ વિચાર કરી સરદાર બોલ્યો.—

“ આપણા આ દુર્ગની આસપાસ ખીજ કેટલા કિલો છે ? તેની અને તે કિલોના માલેકની થોડીક હકીકત જાણવાની મને જુઝાસા થઈ છે.”

“ હીક છે. અહીંથી પાંચ ગાઉ ઉપર રત્નગઢ નામક એક કિલો છે અને હમણાં તે કિલો સરદાર સુબાલસિંહના કબજામાં છે.”

“ હા, તેમના તરફથી મને કાલેજ એક પત્ર મળ્યો છે. એક બે દિવસમાં તેઓ મને અહીં આવીને મળી જવાના છે, એમ તેઓ જણાવે છે.”

“ તે કિલોથી થોડા અંતર ઉપર એક કર્ણદુર્ગ નામનો નાનો પણ મજબૂત કિલો છે અને તેના અધિપતિ આજકાલ રાજધાનીમાંજ રહે છે.”

“ હા. તેમની સાથે મારે સારો રનેહ છે. હમણાં હમણાં તેની ઉપર નવીન મંત્રિમંડળની જરા અવકૃપા થઈ છે. વાર, પછી ? ”

“ આ કિલોની ઉત્તરે એક અજીતગઢ નામનો કિલો લગભગ આઠ ગાઉ દૂર આવેલો છે. આપણા આ દુર્ગની પછી તેનો નાંખર આવે છે. તેના અધિપતિ સરદાર રાજસિંહ અત્યારે ક્યાં છે, તેની મને ખબર નથી. ઘણું કરીને તેઓ પોતાના કિલોમાંજ રહે છે પણ હમણાં.....”

“ હમણાં તેઓ રાજધાનીમાં રાજખટપટની અટપટી ગડબડમાં ગુંથાયા છે. વાર, આ દક્ષિણ દિશા તરફ શૈલ શિખરો દેખાય છે તે શું છે ? ”

“ પેલું કે ? ” બારીમાંથી દેખાતા શૈલીશિખરો દેખાડી તે બોલ્યો—
“ તેને સિંહગુફા કહેવામાં આવે છે અને તેમાં વજ્રસંઘ અને અન્નસંઘ એ બે બાંધ્યો રહે છે.”

“ એમ કે ! તે સિંહગુફામાં રહેનારા તે બંને બાંધ્યોને માટે રાજધાનીમાં કાંઈ પણ સારો મત નથી..”

“ તેમ છે ખરું, પરંતુ તેમની સાથે મારે કાંઈ પણ સંબંધ નથી તેમજ મેં તેમને જોએલા પણ ન હોવાથી તેમની બાબતમાં ખાત્રી પૂર્વક હું કાંઈ પણ કહી શકું તેમ નથી. છતાં તેમની બાબતમાં મારા સાંભળવામાં જે કાંઈ આવ્યું છે તે ઉપરથી હું કહી શકું છું કે, તે બંને બાંધ્યો ઉદ્ધત, સાહસિક, શરવીર અને નિષ્ઠુર છે. તે બંને બાંધ્યોની બાબતમાં તેમના નોકરો કાંઈ બુરં બોલતા હોય, તે મારા સાંભળવામાં આવેલ નથી. કોઈ કોઈ વખત તે બંને બાંધ્યો સો બસો સૈનિકોનું સૈન્ય સાથે લઈ શિકાર કરવા નિકળે છે.”

“ રણુમલ ! હું અહીં આવવા માટે તૈયાર થયો તે પહેલાં મારા કેટલાક મિત્રોએ મને તેમની બાબતમાં જુદીજ વાતો કહી હતી તે બંને ભાઈઓ હુંટારા છે એટલુંજ નહિ પણ ખૂન જેવા ગુનાહો કરવામાં પણ તેઓ જરાએ પાછી પાની કરતા નથી. આપણા ન્યાયાધીશને તે બંને ભાઈઓને સજા કરવા માટે અરજીઓ પણ આપવામાં આવી છે, એ મારા જાણવામાં છે; છતાં તે વાતોને આપણે પડતી મૂકીએ. રણુમલ ! હવે આ કિલ્લાની બાબતમાં જે કાંઈ હોય તે મને કહો. હું જ્યારે રાજધાનીમાં હતો ત્યારે આ કિલ્લાની બાબતમાં ભયંકર, વિચિત્ર અને ચમત્કારિક અફવાઓ સાંભળી છે. તેમજ સરદાર દુર્ગનસિંહ પણ તેમજ કહેતા હતા, આ ભય કિલ્લામાં રાત્રે ભયંકર અવાજો સાંભળવામાં આવે છે અને હૃદયને ભયભીત કરી નાંખે તેવા દેખાવો દેખાય છે. શું એ બધું ખરું છે ? ”

“ પરંતુ આપે પોતેજ તેવું કાંઈ પણ જોયું કે સાંભળ્યું છે ? ” આ વખતે રણુમલે તે વૃદ્ધ સરદાર તરફ તીક્ષ્ણ અને ભેદક નજરે જોયું.

“ તે બાબતમાં તેવું કાંઈ કહી શકાય નહિ. હમણાં હું અચાનક આ કિલ્લામાં આવ્યો છું તે સિવાય ખરી સ્થિતિ શું છે, તે જાણવાની મને જીજ્ઞાસા હોવાથીજ મેં તમને પૂછ્યું છે. તમે આ કિલ્લામાં ઘણા વર્ષોથી રહો છો, રણુમલ ! તમને અહીં કેટલાં વર્ષ થયાં ? ”

“ સરદાર જ્યારે મારી પાંચ છ વર્ષની ઉંમર હતી ત્યારથીજ હું આ કિલ્લામાં રહું છું. અત્યારે મારી ઉંમર લગભગ બાસક કે પાંસક વર્ષની હશે. આ કિલ્લાના ત્રણ અધિપતિઓની કારકીર્દિ મારા જોવામાં આવી છે. હવે મારાથી નોકરી થઇ શકતી નથી છતાં આ કિલ્લાના અત્યારના માલિકની મારા ઉપર કૃપા હોવાથીજ મારાથી આ જગ્યા છોડી શકાતી નથી. ”

“ અહો ! તમને અહીં રહેતાં લગભગ સાઠ વર્ષ ઉપર થઇ ગયાં ! તો તો મારે ખાત્રીથી કહેવું જોઈએ અને હું માનું છું કે-આ કિલ્લાની બાબતમાં તમને ઘણીજ સારી માહિતી હોવી જોઈએ. તેમજ આ કિલ્લામાં વારંવાર જે ભયંકર બનાવો બન્યા હશે, બચાનક અવાજો સાંભળાયા હશે તે તમારા જાણવામાં-જોવામાં અને સાંભળવામાં આવેલા હોવાજ નોઈએ. ”

“ છદ્-છદ્ ! તેવું કાંઈ કહી શકાય નહિ. જે પ્રમાણે મારા માલિક તે વુચ્છ વાતો તરફ ધ્યાન આપતા નથી તેમ હું પણ તે તરફ ધ્યાન આપતો નથી. ”

“દૂર્ગરક્ષક ! આ તમારા કથનનો અર્થ શો ? તમે આટલા લાંબા સમયથી દૂર્ગમાં રહો છો છતાં પણ તેવું તમે કાંઈ પણ જાણી શક્યા નથી ? એ એક અજાણીજ છે. ” સજ્જને આ પ્રશ્ન દૂર્ગરક્ષક રણુમલને બહુજ આશ્ચર્ય પામી પૂછ્યો. તેના જવાબમાં રણુમલે શાન્તતાથી નાનો ધસારો કર્યો. ત્યારે તો તે બહુજ ગુંચવાઈ ગયો. જે વાત જાણવાની પોતાને તીવ્ર અભિલાષા હતી અને તેનો ખુલાસો રણુમલ પાસેથી મળશે, એવી તેને પાકી ખાતરી હતી, તે બધું એક તરફજ રહી ગયું અને ઉલટું જે વાતો હમેશાં બને છે તે વાતોથી—બનાવથી—સાઠ વર્ષ સુધી કિલ્લામાં રહેવા છતાં પણ—રણુમલ કાંઈ પણ જાણતો નથી એ સાંભળી તેને અત્યંત આશ્ચર્ય ક્તપ્ત થાય એ સ્વાભાવિક છે ! રણુમલ આ બાબતમાં પોતાને છેતરે છે, એમ તેને લાગ્યું. પરંતુ પોતાને ખોટું કહીને છેતરવાથી રણુમલને શો ફાયદો થવાનો છે ? કાંઈજ નહીં ! આ વિચાર મનમાં આવતાંજ રણુમલની બાબતમાં તેને આવેલી શંકા દૂર થઈ ગઈ અને રણુમલ જે કાંઈ કહે છે તે ખરું છે, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. તે ઘણો વખત સુધી ચુપજ રહ્યો. એટલામાં લલિતે તેને વનચરીના જે શબ્દો કહી સંભળાવ્યા હતા તે એકાએક યાદ આવી ગયા ! એટલે તરતજ ફરી તેણે રણુમલને પૂછ્યું—“વારૂ, પણ રણુમલ ! વર્ષપ્રતિપદાને (નવા વર્ષને પહેલે દિવસે) મહિષખંડી મહોત્સવને સમયે ખરો દુર્ગાધિપતિ અહીં આવશે, શું એ ખરી વાત છે ?”

સરદારના મુખમાંથી છેવટના શબ્દો સાંભળી રણુમલનું મુખ કાળું થઈ ગયું. અને હોઠ થરથર ધ્રુજવા લાગ્યા. તે અચકાતો અચકાતો બોલ્યો—“આ વાત પણ આપના જાણવામાં કે સાંભળવામાં આવી ગઈ કે શું ?”

“રણુમલ ! તું આમ શા સારૂ ડરી ગયો ? આ બાબતમાં તું કાંઈ પણ જાણે છે ખરો કે ?” તેની શોચનીય સ્થિતિ થએલી જોઈ સજ્જને તેને પૂછ્યું.

“આજથી તેવીસ વર્ષ પહેલાં અહીં બનેલો શોકજનક બનાવ આપના જાણવા બહાર તો નહીંજ હોય ?”

“હા, તે બાબત લોકોના મુખેથી મેં સાધારણ રીતે સાંભળી છે પણ તેનો આ ચાલતી વાતચિત સાથે શો સંબંધ છે ?”

“સંબંધ ઘણો છે નામવર. તે બાબતમાં સાચે સાચી હકીકત હું આપને જણાવું છું. તે દુઃખદ બનાવની હકીકત શરૂ કરતાં પહેલાં આપણે ઘણા વર્ષ પહેલાંની થોડીક વાતો કરવી પડશે. આજથી લગભગ છવીસ વર્ષ પહેલાં મારા માલેકના પિતાશ્રી મૃત્યુશય્યા ઉપર પડ્યા

હતા. તેમના ઓશીકે-અત્યારના આ દુર્ગના અધિપતિ દુર્જનસિંહ અને મહુમ અધિપતિ કિશોરસિંહ-બેઠા હતા. પોતાના પુત્રોની ઉપર તે સરદારનો બહુજ સ્નેહ હતો. તેમણે દુર્જનસિંહનો હાથ કિશોરસિંહના હાથમાં આપીને કહ્યું કે-“આની સદાસર્વદા તારા પ્રાણની જેમ સંભાળ લેજે.” એમ કહી આ દુર્ગની તમામ માલિકી કિશોરસિંહને સોંપી તે પરલોકે પ્રયાણ કરી ગયા. મારા વૃદ્ધ માલેક જેવા મનુષ્યો દુનિયામાં બહુજ થોડા હોય છે. આજે આ કિલ્લામાં જે અપૂર્વ પદાર્થો દેખાય છે, તે તમામ તેમની કૃતિના-શોખના-સ્મારક રૂપ છે. તેમના જેવો વિદ્યાવિલાસી બહુશ્રુત, દયાળુ અને શૂરવીર યોદ્ધા તે એકજ થઈ ગયો. તેમના મરણ પછી થોડાજ સમયમાં મંગળગઢના પ્રથમપંક્તિના સરદાર કીર્તિસેનની સ્હારયવદની કન્યા વસુમતિનું માથું આવ્યું. અમારા મરહુમ સરદાર કિશોરસિંહ વિદ્યા ઉપાર્જન કરવા માટે થોડો વખત મંગળગઢમાં રહ્યા હતા તે સમયે કુમારી વસુમતી અને તેમનું સ્નેહ-ગિલન થયું હતું. ત્યારથી તે બંને પરસ્પરને ચાહતા હતા. તેની સાથે તેમનું લગ્ન બહુજ ઠાઠમાઠથી થયા પછી તે બંને તેજ પ્રદેશમાં લગભગ બે વર્ષ સુધી રહ્યા હશે. આખરે તેઓને આ દુર્ગમાંજ આવી રહે, એટલા માટે એક માંગલિક દિવસ નક્કિ કરવામાં આવ્યો. તે દિવસ આ દુર્ગને બહુજ સારી શણગારવામાં આવ્યો હતો. પોતાના રાજ-રાણીને જેવા માટે આસપાસના પ્રદેશમાંથી પુષ્કળ મનુષ્યો આવી અહીં એકત્ર થયા હતા. તે અમો સર્વેને માટે એક માંગલિક અને શુભ દિવસ હતો. તે દિવસે સંધ્યાને સમયે સરદાર ! આ કિલ્લાના સ્વામી કિશોરસિંહ પોતાની પત્ની સાથે કિલ્લાની પાસે આવી પહોંચ્યા. તેમને જોઈ એકત્ર થએલા તમામ મનુષ્યોના હૃદયો આનંદથી પ્રકુલિત થયાં. સર્વત્ર જયઘોષ શરૂ થયો. નૌખત વાગવા લાગી અને તોપો પોતાના શક્ષતી અવાજો કરવા લાગી. પરંતુ સરદાર ! અશ્વસોસ ! કે અમારો તે આનંદ બહુ વખત સુધી ટકી શક્યો નહિ. રાજા કિશોરસિંહ ઘોડા ઉપર બેસીને દુર્ગમાં આવવા નિઠ્ઠાયાં તેમનો ઘોડો દરવાજાની અંદર આવતાંજ અચાનક અચ્છી ગયો અને તેઓ એકદમ જમીન ઉપર પછડાઈ પડ્યા ! આ અકસ્માત થયો તેજ સમયે એક બીજો પણ અદ્ભુત બનાવ કિલ્લામાં બન્યો. આ કિલ્લાના-શસ્ત્રાગારમાં આ કિલ્લાના-મૂળ પુરોનાં બહુજ સાવચેતીથી રાખેલ બહુમૂલ્ય પોલાદનું સર્વાંગકવચ અને શિરઆણુ પણ-કોઇપણ કારણ વિના-એકદમ પૃથ્વી ઉપર પછડાયાં ! તે સાથેજ સર્વેના હૃદયમાં ધ્રાસણ પડ્યો.”

“ અરે ! કિશોરસિંહજી બહુજ અમંગળસૂચક અપશુકન થયાં હશે ? ”

“ હાજી. એવુંજ કાંઈક થયું હોવું જોઈએ. તે દિવસથી વસુમતીની તબિયત બહુજ બગડી ગઈ. તે સમયે વસુમતી ગર્ભવતી હતી. આમ હોવાથી કિલ્લાના સર્વે મનુષ્યો બહુજ ચિંતાતુર થઈ ગયા. પ્રસવ-વેદનાથી તેમનો સુખપૂર્વક છુટકારો થાય તેને માટે અમારા સરદાર સાહેબે બહુ બહુ ઉપાયો કર્યા. કલ્યાણ પ્રદેશમાંથી પ્રવીણમાં પ્રવીણ ચિકિત્સકો બોલાવી મંગાવ્યા. આખરે પરમાત્માની કૃપાથી તે સમય સુખશાંતિથી વ્યતીત થઈ ગયો. વસુમતીએ એક સુંદર પુત્ર રતને જન્મ આપ્યો. ફરી આ કિલ્લો આનંદના વાતાવરણથી વ્યાપ્ત થઈ ગયો. મોટા મોટા મહોત્સવો થયા. તે ખાલકની ઉપમાતા થવા માટે પાસેજ રહેનારી સુદ્રઢ, સુંદર, સુશીલ અને સદ્ગુણી એવી એક પચીસ વર્ષની ઉમરની સ્ત્રીને બોલાવવામાં આવી. ” અહીં રણુમલ થોડીવાર બોલ્યો અને પછી ફરી બોલવા લાગ્યો:—“ આ આપને મેં તેવીસ વર્ષ પહેલાં બનેલી બચાંકર હકીકત કહી સંભળાવી છે. ત્યાર પછી કિશોરસિંહજીના બાળસ્નેહી કનકદૂર્ગાધિપતિ કીરણસિંહે પોતાને ત્યાં આવી થોડા દિવસ રહેવાનો આગ્રહ કરવાથી તેમણે થોડા દિવસને માટે ત્યાંજ રહેવાનો વિચાર નકી કર્યો. ”

“ વાર, પણ રણુમલ ! રાજધાનીથી આ તરફ આવતાં રસ્તામાં જે જુનો પુરાણો એક કિલ્લો આવે છે, શું તેજ કનકદૂર્ગ કે ? ” વચમાંજ સજ્જને પૂછ્યું.

“ હાજી. તેજ કનકદૂર્ગ ! કીરણસિંહ તે કિલ્લાનો છેલ્લોજ રાજા હતો. તે નિઃસંતાન ગુજરી જવાથી આજે તે કિલ્લો ખાલસા કરવામાં આવ્યો છે. થોડાક સ્વારો અને વસુમતીને સાથે લઈ અમારા માસેક તે કિલ્લો તરફ જવા નિકળ્યા. હાય-હાય ! ફરી જો દિવસે પ્રથમના જેવોજ અકસ્માત થયો. કિશોરસિંહજીનો થોડો દૂર્ગના દરવાજામાંથી બહાર નિકળતાંજ ફરી શસ્ત્રાગારમાંના સર્વાંગકવચ અને શિરસ્ત્રાણુ જમીન ઉપર પડ્યાં ! તે બન્ને વસ્તુઓમાં કોણ જાણે કેવીએ દૈવીશક્તિ હશે, તે તો પ્રભુ જાણે પરંતુ મારે કહેવું જોઈએ કે તે બંને ચીજો ભવિષ્યમાં આવનારા બચની સૂચના આપનારી છે, એમાં તો કોઈ જાતની શંકા નથી. કિશોરસિંહ અને વસુમતી તે દિવસે આ કિલ્લો છોડી ગયા પછી ફરી આ કિલ્લો જોવા પામ્યા નહિ. નાના કુમારને વસુમતીએ ઉપમાતાની પાસે અહીંજ રાખ્યો હતો.

સુશીલા તે બાળકુમાર ઉપર બહુજ પ્રેમ રાખતી-તે તેને પોતાના પ્રાણની જેવેજ માનતી. હાય-સરદાર ! હવે આગળ હું આપને શું કહું.....”

અહીં એકદમ રણુમલની આંખોમાંથી આંસુની ધારા વહેવાં લાગી. તેણે પોતાના બન્ને હાથોથી મુખ ઢાંકી દીધું. વાત કહેતાં કહેતાં રણુમલની આવી શોચનીય સ્થિતિ થઇ તેથી સજ્જનસિંહ બહુજ ગુચવાડામાં પડી ગયો. થોડા વખત પછી દુઃખનો વેગ ઓછો થતાંજ ફરી રણુમલ બોલવા લાગ્યો—“તે દુર્ગાધિપતિ ઉપર મારો એટલો બધો પ્રેમ હતો કે-તે બાબતમાં હું આપને કંઈ પણ કહી શકતો નથી. હાય-મારો તે દયાળુ સ્વામી હવે આ દુનિયામાં નથી. સરદાર ! હું બહુજ દુષ્ટ છું-પાપી છું. મારી આટલી ઉમર થઇ છતાં મને મરણ આવતું નથી, હે દયાળુ પરમાત્મા ! હવે તું મને કેટલા દુઃખો દેખાડીશ ?” એમ કહી તેણે પોતાના કપાળ ઉપર હાથ માર્યો.

“રણુમલ ગઇ વાતનો શોક કરવો નિરર્થક છે, જે બન્યું તે ખરૂં ! વિધાતાના લેખ કોઇ પણ મિથ્યા કરી શક્યું છે ?”

“સરદાર ! ખરેખર હું બહુજ પાપી છું. મારે હાથે ઘણાં રાક્ષસી અને નીચ.....” એટલું કહીને તે ચોમી ગયો. પોતે વ્યાજબી કરતાં વધારે હકીકત કહે જાય છે; એમ તેને લાગ્યું. એક ક્ષણ પછી તેણે સજ્જનસિંહ તરફ નીરખીને જોયું. પોતે કહેલી હકીકત સાંભળી તેના ઉપર દેવી અને દેટલી અસર થઇ છે, તે તેણે નિહાળી-નિરખી-તે ભેદક નજરે જોયું. તેના મુખેથી વિચિત્ર શબ્દો સાંભળી સજ્જનસિંહને બહુજ આશ્ચર્ય થયું. કિશોરસિંહની હકીકત કહેતાં તે પોતાનેજ શા માટે દૂષણ દે છે, તે બાબતમાં તે કંઈ પણ સમજી શક્યો નહિ. એક ક્ષણને માટે તેને રણુમલ માટે શંકા આવી. થોડી વાર પછી પુનઃ રણુમલ કહેવા લાગ્યો—

“સરદાર ! મારા મનની નિર્બળતા જોઇ તમને બહુજ આશ્ચર્ય થશે પરંતુ તે પ્રસંગજ તેવો શોકજનક, કરુણાજનક અને બયોત્પાદક હતો. મારા મર્દુમ માલેક આ કિલ્લામાંથી ગયા પછી બાળકુમારને અચાનક કંઈક વ્યાધી થઇ આવ્યો. તે દિવસની રાત થતાં સુધી તો તેને થએલા વ્યાધિનું સ્વરૂપ એટલું બધું તો બયંકર થઇ ગયું હતું કે-કુમારના જીવનને માટે પણ સર્વને શંકા થવા લાગી. મારા માલેકને કુમારને થએલા વ્યાધિની ખબર આપવા માટે રાત છતાં પણ મારે કનકદ્વર્ગ તરફ ઘોડેસ્વાર મોકલવો પડ્યો. વૈદ્યવિદ્યામાં બહુજ પ્રવીણ રાજવૈદ્યા આખી રાત બાળકુમારની પાસેજ બેસી રહ્યા હતા.

પ્રાતઃકાળ થતાં પહેલાં તો એક બહુજ બયંકર ખખર કિલ્લામાં આવી પહોંચી. અમારા દયાળુ સ્વામિ અને સ્વામિનીનું રસ્તામાં બયંકર રીતે ખૂન થયું હતું. તેઓ પુત્રના વ્યાધિની હકીકત જાણતાંજ આ તરફ આવવા રવાના થયા અને રસ્તામાંજ કેટલાક હુંટારૂ લોકોએ તેમને હુંટી લીધા અને અફસોસ ! કે તે ધાતકી નરરાક્ષસોએ દેવસ્વરૂપ પતિ-પત્નીનું ધાતકી રીતે ખૂન કરી નાંખ્યું હતું ! આ વાત કિલ્લામાં આવી પહોંચતાંજ હાહાકાર થઈ ગયો અને આખા કિલ્લામાં શોક અને ઉદાસીનતા છવાઈ ગઈ. તે સમયની શોકજનક અને દુઃખદ સ્થિતિનું વર્ણન મારાથી થઈ શકે તેમ નથી. દુર્જનસિંહે પણ પોતાના બંધુ માટે બહુજ શોક કર્યો. સર્વ આશ્રિત લોકો રૂદન કરવા લાગ્યા અને તે સમયે આખા કિલ્લાને શોકમય અને બયાનક સ્વરૂપ પ્રાપ્ત થયું હતું. પછી આ કિલ્લામાંથી ધણા મનુષ્યો જે જગ્યાએ મારા માલેકનું ખૂન થયું હતું ત્યાં ગયા. ત્યાંનો બયંકર દેખાવ જોઈ ધણા લોકો મૂર્ચ્છિત થઈ જમીન ઉપર પછડાઈ પડ્યા. ત્યાં છિન્નવિછિન્ન થયેલી ત્રણ લાસો પડી હતી ! હાય-હાય ! તે દેખાવ બહુજ દુઃખદાયક અને બયાનક હતો. મિચારા ત્રણ નિરપરાધી પ્રાણીઓ અકાળે પરશોકે પ્રયાણ કરી ગયા હતા. તે લાસોની અસપાસની જમીન રક્તથી ભીંજાએલી હતી અને ચારે તરફ રક્તના છાંટાઓ પડેલા હતા. અમારા દયાળુ માલેક ઉપર અને વસુમતીના સાહેબના શરીર ઉપર પ્રાણુઘાતક અનેક ધા થયા હતા. તે શરીર નરે પોતાના અને પોતાની ધર્મપત્નના પ્રાણુ અયાવવા શત્રુની સાથે બહુજ જખરદસ્ત ટક્કર ઝીટી હતી. તેમના અંગરક્ષકો બચલીત થઈ પહાડોમાં ભટકતા સપડાયા. રાણીના શરીર ઉપરના તમામ ઘાગીનાઓ હુંટારા લઈ ગયા હતા. ધણો વખત સુધી રડવાને લીધે ત્યાં ગએલા લોકોના શોકરસથી ભરેલાં અંતઃકરણોમાંથી શોક અને દુઃખનો આવેગ ઓછો થતાંજ તેઓ તે લાસો આ કિલ્લાની પાસે લઈ આવ્યા. હવે અમે તે લાસો કિલ્લાની અંદર લાવીએ તેટલામાં તો ફરીને એક દૈવી-અદ્ભુત-અમત્કાર થયો. ધણીજ સાવચેતીથી રાખેલાં તેજ સર્વાંગકવચ અને શિરઆણુ બન્ને ફરી પૃથ્વી ઉપર આપોઆપજ પછડાયાં ! આ વખતે શાસ્ત્રાગારમાં બહુજ મોટો ઘડાકો થયો અને તે ઘડાકો થતાંજ કિલ્લામાંના તમામ લોકો ભયભીત થયા-ગમરાઈ મચા ! તે વસ્તુઓ બહુજ સાવચેતીથી રાખેલી હોવા છતાં પણ પોતાની મેજેજ પૃથ્વી ઉપર સા ઠારણથી પછડાઈ પડે છે, એ બાબતમાં કોઈને કોઈ પણ કલ્પના થઈ શકતી નહોતી. ધણો વખત સુધી લોકો પથરના

પુતળાંઓની જેમ સ્થિર થઈ ગયા હતા, એટલામાં ફરીને આવેલી આફતો ઓછી હોયતી ! તેમ ખીજ દુઃખદાયક ખખર કિસ્સામાંથી આવી. તેથી અમારા અને એકત્ર થએલ સર્વે લોકોના શોકનો અવધિ થઈ ગયો ! તે ખખર એ હતી કે-“બાળકુમાર મરણ પામ્યા છે !” તે સાંભળી તમામ લોકો દુઃખસાગરમાં ડૂબી ગયા ! હાય ! હાય ! તે વખતે ફરી દુઃખદાયક કોલાહલ થયો. દુર્ભાગી કિશોરસિંહ અને વસુમતીની પ્રેમ-અંથીના ફળ સ્વરૂપ બાળકુમાર પણ અમને છોડી ગયો. સરદાર ! તે સમયે દુર્ગમાં જે શોક અને રૂદન થયું તેનું સંપૂર્ણ તો શું પાણુ થોડુંએ વર્ણન કરવા હું અસમર્થ છું.” ફરી એક ક્ષણ સુધી રણમલ ચુપ થઈ ગયો-થોડી વાર પછી તે ફરીને બોલવા લાગ્યો-“કિશોર-સિંહજીના મૃત્યુ પછી આ ૧૬લાની માલેકી દુર્જનસિંહ પાસે આવી. દુર્જનસિંહ આ કિસ્સાના માલેક થયા કે તરતજ આસપાસના પ્રદેશ-માંથી પુષ્કળ હુંટારાઓને પકડી પકડીને ઘટતી શિક્ષાએ પહોંચાડ્યા. ઘણા ઘણા પ્રયત્નો કરવા છતાં કિશોરસિંહજીનો ખૂતી ન પકડાયો તે નજ પકડાયો. પછી તરતજ દુર્જનસિંહજીએ જે જગ્યાએ કિશોરસિંહજી વિગેરેનાં ખૂત થયા તે જગ્યાએ તરતમાંજ પુષ્કળ દ્રવ્ય ખરચીને જગ્યાએ એક ઉંચો છતાં રમણીય સ્ફટિકસ્તંભ ચણાવ્યો. આપે તે સ્તંભ જોયો છે ખરો કે ? પેલો જુઓ ! અહીંથી સામેની ઝાડીમાં દેખાય છે તેજ સ્ફટિકસ્તંભ ! ” એમ કહી બારીમાંથી તે સ્ફટિકસ્તંભ તરફ આંગળી કરી.

“તેજ સ્તંભ કે ! રણમલ, તમે જે હકીકત કહી તે ખરેખર બહુજ શોકજનક અને હૃદયભેદક છે, એમાં જરાએ શંકા નથી. આ હકીકત મેં આજેજ તમારા મુખે કમવાર શ્રવણ કરી છે. વારુ, પણ પછી શું થયું ? તે મહિષબલી-મહોત્સવની બાબતમાં કેમ છે ? ”

“સરદાર સાહેબ ! હવે હું તમને તેજ વાત કહીશ. આ મહોત્સવ દરેક નવા વર્ષના પહેલા દિવસેજ ઉજવવાનો બહુજ પ્રાચીનકાળથી રિવાજ ચાલ્યો આવે છે. તે દિવસે કિસ્સામાં મહાન ભોજન સમારંભ થાય છે. તે દિવસે દુર્ગાધિપતિએ ઉપવાસ કરવો જોઈએ અને પોતાના આશ્રિત મનુષ્યો જ્યાં સુધી જમી ન રહે ત્યાં સુધી સભામહેલમાં હાજર રહેવુંજ જોઈએ. કિસ્સામાંના તમામ લોકો સારી રીતે જમી રહ્યા પછી તેણે જમવું જોઈએ.”

“આ રિવાજ બહુજ સારો છે, આ રિવાજથી પ્રજામાં ઉત્સાહ વધે છે અને પોતાના માલિકની બાબતમાં પ્રજાનું ચિત્ત બહુજ મુક

અને છે અને તેની વફાદારીમાં પણ વધારો થાય છે. વાર, પણ પછી શું થયું ? ”

“દુર્ગનસિંહજી આ કિલ્લાના માલેક થયા પછી તરતજ વર્ષ-પ્રતિપદાનો દિવસ આવી પહોંચ્યો. તે વખતે ચાક્રતા આવેલા રિવાજ મુજબ તે મહોત્સવ કરવામાં આવ્યો. તમામ લોકો બોજન કરવા માટે બેઠા. એટલામાં કિલ્લામાંથી એક હૃદયભેદક વિચિત્ર ચીસ સંભળાઈ તથા એકાએક છુપો દરવાજો ઉઘડ્યો. તે સાથેજ એક સશસ્ત્ર યોદ્ધો આવીને ત્યાં ઉભો રહ્યો. તેને જોઈ એકત્ર થયેલા સર્વ મનુષ્ય એક-દમ ભયભીત અને આશ્ચર્યચકિત થયા ! યોદ્ધો વખત સ્થિર રીતે ઉભા રહ્યા પછી તે યોદ્ધાએ પોતાના માથા ઉપરનો ટોપ ઉપાડ્યો. તે સાથેજ તમામ લોકો ચમક્યા અને ગભરાયા. કોઈએ ચીસ પાડી, કોઈ ભાગી ગયો, કોઈ મૂંઝિત થઈ ગયો, કોઈ એકદમ જમીન ઉપર પછડાઈ પડ્યો અને કોઈ તો બેશુદ્ધ થઈ ગયો ! તે યોદ્ધો પિશાચયોનિમાંના એક પ્રેત જેવો લાગતો હતો.”

“પણ તે કોણ હતો-કેવો હતો ? ” વચમાંજ સરદારે પૂછ્યું. પહેલે દિવસે રાત્રે તેણે જે ધોળા આકૃતિ જોઈ હતી તે પિશાચ જેવી આકૃતિ કોની હતી, તે જાણવાની તેને અનહદ ઉત્કંઠા લાગી.

“તે આકૃતિ બીજા કોઈની નહીં પણ અમારા મર્દુમ સરદાર કિશોરસિંહની હતી !!”

“રણુમલ-રણુમલ ! તું આ શું કહે છે ? શું ખરુંજ કહે છે ? ” આ વખતે સરદાર સમજનસિંહ જ્યાં બેઠો હતો ત્યાંથી એકદમ ઉઠીને ઉભો થયો અને અત્યંત આશ્ચર્ય પામી બોલ્યો—

“તે આકૃતિ પણ સરદાર કિશોરસિંહનીજ હતી !!”

પ્રકરણ ૯ મું.

પિતાની હૃદયભેદક આજ્ઞા.

દૂર્ગરક્ષક રણુમલે કહેલા તે વિચિત્ર વૃત્તાંતની ખાખતમાં સરદાર પોતાના મનની સાથેજ વિચાર કરી રહ્યો હતો. ગઈ રાત્રે પોતે જે કાંઈ જોયું તે સ્વપ્ન નહિ પણ સત્યજ હતું. જે ધોળા આકૃતિ જોવામાં આવી તે મૂર્તિમાન રૂપે આ કિલ્લાના મર્દુમ માલેક કિશોર-સિંહની જ હતી, એવી હવે તેને સંપૂર્ણ ખાતરી થઈ. અજયદૂર્ગની ખાખતમાં પોતે રાજધાનીમાં જે જે અફવાઓ સાંભળી હતી તે અફવાઓ ખરી છે, એમ તેને હવે સમજાયું. ખરી રીતે જોતાં રણુમલના

કહેવા મુઝ્ય તે પિશાયમૂર્તિ વર્ષપ્રતિપદાને દિવસે ક્રૂતા મહિષમર્ચી—
મહોત્સવને સમયેજ દેખાવી જોઇએ પણ વચમાંજ પોતાને શા ચાટે
દેખાઇ ? આ વિચાર તેના મનમાં આવતાંજ તેને ભય લાગ્યો. રાત્રે
પોતે એક સાક્ષાત્ પિશાયમૂર્તિ જોઇ છે, એવો વિચાર જ્યારે તેને આ-
વતો ત્યારે તે ધ્રુજી ઉઠતો. ઘણો વખત થઇ ગયો છતાં પણ તે ઉકા
પ્રકારના અનેક વિચારોમાં નિમગ્ન થઇ ગયો હતો. એટલામાં તે
મકાનનો દરવાજો ઉઘાડી ઉતાવળો ઉતાવળો કુમાર ચંદ્રસિંહ અચાનક
ત્યાં આવી પહોંચ્યો. ચંદ્રની નિસ્તેજ મુખમુદ્રા અને તેની અજયખી
વિપળવે તેવી હીલચાલ જોઇ વૃદ્ધ સરદાર જરા ચમકી ગયો. કાલની
જોધોજ કોઇ અજાણ બનાવ જંગલમાં બન્યો હશે કે કેમ, એવી તેને
તત્કાળ શંકા થઇ આવી. જો કદાચ તેવો બનાવ બન્યો હોય તો તે
બહુજ વિચિત્ર કહી શકાય. વધારામાં પ્રભાવતી પણ તે બન્નેની સાથે
ગઇ હતી, એનું સ્મરણ થતાંજ વૃદ્ધ સરદાર જરા ગભરાઇ ગયો અને
તરતજ તેણે એકદમ કુમારને પૂછ્યું:—

“ પ્રભા ક્યાં છે ? ”

“ તે તેના નિવાસસ્થાનમાં ગઇ છે અને મને લાગે છે..... ”

“ તે હીક છે, તને ગમે તેમ લાગતું હોય પણ કાલના જેવો
બનાવ તો આજે નથી બન્યોને ? ”

“ હા. પિતાજી ! કાલના કરતાં પણ ભય ઉપજાવે એવો ભય-
કર બનાવ આજે બન્યો છે અને તમારે તેનો સંપૂર્ણ વિચાર પડેલીજ
તકે કરવાનો છે ! ”

“ પણ એ તો કહે કે તે બનાવ કેવો હતો—શી ખાખતનો હતો ? ”

“ પિતાજી ! લલિત અને પ્રભા પરસ્પરને ચાહે છે ! ” આ વાત
કુમાર ચંદ્રસિંહે ઘાંત હોક કરીને કહી.

“ એક ખીજને ચાહે છે એટલુંજ ને ? ”

“ હાજી ! ”

“ તે તો હું પણ જાણું છું. તેઓ એક ખીજને ભાઇ-બહેનની
જેમ ચાહે છે. ”

“ પિતાજી—પિતાજી ! આપની આ માન્યતા ભૂલ ભરેલી છે. આપણું
કુલીન કુળની કીર્તિને તે નીચ લલિતે કલંક લગાડ્યું છે. તે દુષ્ટ
સર્પ થઇને આપણી માન મર્યાદાને અને આપણા અંતઃકરણને ડાખે
છે. આપણે તેના ઉપર કરેલા ઉપકારનો બદલો તેણે અપકારથી
વાળ્યો છે. ”

“ પણ તું કહેવા શું માગે છે ? ”

“ એજ કે-તમે જે માનો છો તે બૂલ બરેલું છે. તેઓના એક બાળ પ્રત્યેના પ્રેમ ભાવ-મહેન જેવો નથી. તેઓના પ્રેમે તમે કહો છો તેવા પ્રકારના પ્રેમની મર્યાદાનો ક્યારેનોએ ત્યાગ કર્યો છે. ”

“ ચંદ્ર આ તું શું કહે છે ? તેઓના પ્રેમે મર્યાદાનો ત્યાગ કર્યો એટલે શું ? તે મને સાફ સાફ સમજાવ ! ”

અહીં કુમારે થોડોક વિચાર કરીને કહ્યું:—“ પિતાજી ! મારા સમજવામાં કદાચ ભૂલ થતી હશે પરંતુ જ્યારે તેવું તેમનું આચરણ મેં મારી નજરોનજર જોયું ત્યારે મને બહુજ આશ્ચર્ય થયું. પ્રથમ તો મને એમજ લાગ્યું કે-આવું આચરણ આપની આજ્ઞાથીજ થતું હશે પરંતુ આપણા અભિમાની કુલશ્રીજનો વિચાર મારા મનમાં આવતાંજ આપણા અત્યંત ઉચ્ચકુળમાં જન્મ પામેલી પ્રભાવતી સાથે તે નીચ કુળમાં ઉત્પન્ન થએલો લલિત.....”

“ ચંદ્ર ! તારી અલંકારિક ભાષા બંધ કર અને તારે જે કાંઈ કહેવું હોય તે સ્પષ્ટપણે મને કહી સંભળાવ. ” સરદાર સજ્જનને બહુ જ તપી જઈને કહ્યું.

“ પિતાજી ! આજે અમે ત્રણે જણા જ્યારે જંગલમાં ગયા હતા ત્યારે હું તે જાને જણાઓથી દૂર પડીને બીજી તરફ નિકળી ગયો. પરંતુ થોડીવાર પછી મેં લલિતની પાસે આવીને જોયું તો મને બહુજ અન્યથા ઉત્પન્ન થઈ. મેં તે જાનેને પરસ્પરના બાહુપાશમાં બદ્ધ થયેલા જોયા ! તે વખતે મને એટલો બધો તો ક્રોધ આવી ગયો કે જેથી માઈ આમું શરીર બગવા લાગ્યું. તેજ વખતે અને તેજ જગ્યાએ હું તે નીચ-દુષ્ટ અને હરામી લલિતને ત્યાંજ પૂરો કરી નાંખત પરંતુ આ વાત આપને કહીને પછી જે કાંઈ યોગ્ય લાગે તે કરવું, આવો વિચાર આવવાથી મેં તેવું ઉઠાંઠળું પગલું લીધું નથી. ”

“ વાઈ, પછી શું થયું ? ”

“ તેમના કાર્ય તરફ માઈ બિલકુલ ધ્યાનજ નથી, એમ મેં તેઓને દર્શાવ્યું અને અમે પાછા કિલ્લા તરફ આવવા લાગ્યા. ત્યાં વચમાંજ તે વૃદ્ધ રાક્ષસી અમને મળી. તે દુષ્ટાએ પણ તે કાર્યની વિધમતામાં જરા વધારો કર્યો. તેણે તે જાને તરફ જોઈને કહ્યું કે-
“ આ હંપતિનું યુગલ બહુજ શોભે છે. ઇશ્વર ! એમને સદા સર્વદા મુખશાન્તિમાં રાખજે ! ” તે દુષ્ટાના મુખમાંથી નિકળેલા શબ્દો સાંભળી તેને શિક્ષા કરવા હું તેની ઉપર ધસ્યો. પણ એક પળમાંજ તે રાક્ષસી રમણી એકાએક ઝડીમાં કાણુ જાણે ક્યાંએ અદોષ થઈ ગઈ. ત્યાર

પછી અમે એકપણ શબ્દ ન બોલતાં ગુપચુપ કિલ્લામાં ચાલ્યા આવ્યા. ”

આ વાત સાંભળી તે વૃદ્ધ સરદાર હાથપર હડપચી ટેકવી થોડા વખતને માટે વિચારમાં મગ્ન થઈ ગયો. પછી તે એક લાંબો નિસાસો નાંખીને બોલ્યો—“ ચંદ્ર ! આજે પર્વતમાં બનેલા બનાવની હકીકત સાંભળી મારું ઉદ્ધિમ ચિત્ત વધારે-બહુજ-ઉદ્ધિમ થઈ ગયું છે. આ બાબતનો અત્યારેને અત્યારેજ ઘટતો બંદોબસ્ત કરી નાંખવો જોઈએ. ”

એમ કહી તે વૃદ્ધ સરદાર જ્યાં બેઠો હતો ત્યાંથી ઉડી ગયો. તે ગંભીર અને ગહન વિચાર કરતો તે ઘરમાં ચારે તરફ ફરવા લાગ્યો. ઘણો વખત વીતી ગયા પછી તે બોલ્યો—“ મારી કૃપાનો આવો દુર-પયોગ લલિત તરફથી કરવામાં આવશે, એમ મને કોઈ કાળે પણ લાગ્યું નહોતું. તે બહુજ સહગુણી છોકરો છે, એવી મને પાકી ખાત્રી છે પણ હવે આ બાબત હદ ઓળંગી ન જાય તે માટે આપણે યોગ્ય વિચાર અને બંદોબસ્ત કરવાની ખાસ જરૂર છે. હવે તેઓ ફરી એકત્ર ન થઈ શકે, એવી પાકી ગોઠવણ આપણે કરવી જોઈએ અને બહુજ સાવચેતી રાખવી જોઈએ. શિવાય ભાગ્ય યોગે આપણે આપણો કિલ્લો છોડ્યો તે પહેલાં જ સરદાર દુર્જનસિંહે પ્રમાણ પોતાને માટે માગું પણ કર્યું છે. ”

“ કોણે-દુર્જનસિંહે ? છટ્ છટ્ ! પિતાજી ! મને તે બિલકુલ પસંદ નથી. ” ચંદ્રે બહુજ આશ્ચર્ય પામી કહ્યું.

“ તને પસંદ નથી તેનું કાંઈ કારણ ? ”

“ એજ કે-તેની ઉંમર બહુજ મોટી હોવા સમગ્ર તે પ્રમાણે માટે લાયક નથી. ”

“ ચંદ્ર ! તેનો ઉચ્ચ દરજ્જો, વિશાળ વૈભવ અને રાજદરબારમાંનું તેનું વજન એ બધા તરફ જોતાં ફક્ત એક મોટી ઉંમર હોવા સમગ્ર તેવો વર હાથમાંથી જવા દેવો, એ મને તો યોગ્ય લાગતું નથી. તેમજ આપણી પ્રમાણે માટે આ સમયે-આપણી સ્થિતિનો વિચાર કરતાં આવો વર મળે એ અશક્ય છે અને આવો મળેલો સમય હાથમાંથી જવા દેવો, એમાં ડહાપણ નથી. હવે આપણે લલિત અને પ્રભા ન મળી શકે-એકત્ર ન થઈ શકે-તેમનાં ચિત્તમાં રોપાએલું પ્રેમનું બી વધારે ન વધી શકે-એટલા માટે દુર્જનસિંહને અહીં બોલાવી તેની સાથે પ્રભાનો વિવાહ કરી નાંખવો, એ રસ્તો વધારે સારો, સરસ અને સગવડવાળો છે. આ બાબતમાં તારો શો અભિપ્રાય છે. ”

“ એજ કે-આપની દૃઢતા મુજબ કાર્ય થતાં બે મહાબળવાન

ફૂંડોમાં અનાયાસે એકતા થઈ જશે. પણ પિતાજી ! આ વાત પ્રભાને પસંદ પડશે ખરી કે ? મુખ્ય આધાર તો તેની પસંદગી ઉપર છે, એ વાત આપની જાણમાં જ હશે.” કુમારે આનંદથી કહ્યું.

“ શું તે મારો હુકમ નહીં માને ? મારી આરા માનવાથી પ્રથમ તો તેને યોડું-ધણુ દુઃખ થશે, એ વાત જો કે ખરી છે છતાં પણ તેના હૃદયમાં લલિતને માટે ઉદ્ભવેલા પ્રેમના તરંગો હૃદયમાં જ સમાઈ જતાં પછી દુઃખને બદલે ઉલટો અત્યંત આનંદ થશે. તેના સુખની તેના કરતાં મને વધારે ચિંતા છે. મારી પરમપ્રિય પુત્રી પ્રમા ભવિષ્યમાં દુઃખી થાય, એવો વિચાર મને કે તને કોઈપણ કાળે થશે ખરો કે ? અથવા તે દુઃખી થાય એ મને કે તને ગમશે ખરું કે ? ચંદ્ર, મને તો પ્રભાનો સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે-તે મારા હુકમનો કદાપિ અનાદર કરશે નહિ ! ”

“ પ્રભાનું તો જાણે કીક છે, પરંતુ લલિતનું શું કરશે ? પહેલાં મારા હૃદયમાં તેને માટે જેટલો પ્રેમ હતો તેના કરતાં હજાર ગણો દ્વેષ હવે મારા મનમાં ઉત્પન્ન થઈ ગયો છે. ”

“ ચંદ્ર ! શાન્ત થા. આપણે તેનો દ્વેષ તો નગ્ન કરવો જોઈએ. કારણ કે ગમે તેટલો તોએ તે આપણો આશ્રિત છે, આપણે જ તેને પાળી પોષીને મોટો કર્યો છે, આપણા તે ખરા અંતઃકરણથી નિઃસંકોચ થઈ ઘણા ઘણા ઉપકારો માને છે. માટે તેનો દ્વેષ કરવો એ બ્યાજખી નથી. એક કીડી ઉપર કટક ચઢાવવું આપણને શોભતું નથી. ”

“ જો આપની એવીજ ઇચ્છા હોય તો તેને અહીંથી કાઢી મૂકો ! ”

“ નહીં. તેમ પણ કરી શકાય નહીં. તેના પડેલાજ અપરાધને માટે તેને આટલીજ શિક્ષા બસ છે કે-પ્રથમની જેમ તે હવે પછી પ્રમા સાથે હળીમળી શકે નહિ. ચંદ્ર ! એ વાત તું ભૂલી ન જઈશ કે તારી જેમ મેં તેને પણ પાળી પોષીને નાનાથી મોટો કર્યો છે. હોય, બચું છે; કોઈ વખત ભૂલ પણ કરે. ધાર કે-કદાચિત્ હું તેને કાઢી મૂકું તો તે આપણા દુશ્મનોને જઈ મળે, તેમાં આપણું શ્રેય નથી. જો કે-તે આટલી બધી નીચતા કરે તેવો નથી છતાં માણસ છે, દુઃખનો માર્યો કાંઈક આંડું અવળું પગલું ભરે તો તેથી આપણને બહુજ તુકસાન થાય તેમ છે. હવે આપણે ધીમે ધીમે યુક્તિપ્રયુક્તિથી તેને તેના દરજ્જા ઉપર મૂકી દેવો એટલે થયું. મેં તેને જે સ્વતંત્રતા આપી તેજ મારી મોટી ભૂલ થઈ. ખરી રીતે આનો વિચાર મારે પહેલાંથીજ કરવાની જરૂર હતી. હવે તો જે કાંઈ બની ગયું તેને માટે નિરૂપાય છું છતાં હું ધારું છું કે તે ભૂલ હું હજી પણ સુધારી શકીશ. આજથી

તેણે આપણી સાથે બેસીને નહીં પણ પોતાની ઓરડીમાંજ બેસીને તેણે ભોજન કરવું, એવી હું તેને આજ્ઞા કરીશ. આમાં તારે શું મત છે. ? ”

“ આપના જોવોજ; પણ હવેથી હું તેને બોલાવીશ નાહ કે બોલીશ પણ નહીં. ”

“ તને જેમ ઠીક લાગે તેમ કર જે મને હરકત નથી. ”

થોડી વાર સુધી તે પિતાપુત્ર લલિતનો બંદોબસ્ત કરવા-તેને શિક્ષા કરવા-અનેક વિચારો કર્યા. આખરે સજ્જન પોતાના પુત્રને કહ્યું-

“ ચંદ્ર ! હવે તું જા અને પ્રમાને મારી પાસે મોકલી આપ. ”

“ તે સાંભળી ચંદ્ર ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો. થોડી વારમાંજ પ્રમાવતી પોતાના પિતા પાસે આવી પહોંચી. પિતાએ શા માટે બોલાવેલ છે, એ બાબતમાં તેને કુમારે થોડીક સૂચના પહેલેથીજ આપી દીધી હતી. આ વખતે પ્રમાના હૃદયપર ભય અને અશાન્તિની છાયા છવાઇ ગઇ હતી. તેણે સુંદર મુખ નિસ્તેજ અને કળાહીન દેખાતું હતું. તે રડતી રડતી પિતાની પાસે આવી અને તેના ગળે બાંધી પડીને બોલી-“ પિતાજી ! શું તમે મારા ઉપર ગુસ્સે થયા છો ? ”

“ ગાંડીરે ગાંડી ! તારા જેવી આજ્ઞા ઉઠાવનારી પુત્રી ઉપર મને કોઈ દાગે પણ ગુસ્સો આવશે નહિ. પણ પ્રમા ! પ્રથમ મને એટલુંજ જણાવ કે લલિતે તારી પાસે કોઇ પણ પ્રકારની પ્રતિજ્ઞા તો નથી કરાવીને. ”

“ ના ના. પિતાજી, તેણે કંઈ બન્યું નથી, તમે કહો છો તેમાંનું કંઈ પણ તેણે મારી પાસે કરાવ્યું નથી. પિતાજી ! તેને માટે આવો વિચાર મારા મનમાં કવચિત્તજ આવ્યો હશે. આમાં તેનો કંઈ પણ વાંક નથી-સર્વ વાંક મારોજ છે. તેણે અહીંથી ચાલ્યા જવાની વાત મારી પાસે કાઢી અને કહ્યું કે ‘તારા પિતાશ્રીની કૃપાનો દુરુપયોગ કરીને ઓશિઆળું જીવન ગાળવા કરતાં હું મારી પોતાનીજ હિમ્મત ઉપર મુરતાક રહી અહીંથી ચાલી જવા માણું છું. હું મારા જીવનનો નિર્વાહ ગમે તે રીતે સુખેદુઃખે કરી લઈશ. ’ ત્યારે મેંજ તેને રહેવા માટે બહુ આમ્રહ કર્યો. ”

“ પ્રમા ! મારા સાંભળવામાં આવ્યું છે કે તું તેને ચાહે છે. પરંતુ દિવાની છોકરી, હજી તું નાદાન છે. તને સારાસારનું જ્ઞાન નથી. મેં સાંભળેલી વાત જો ખરી હોય તો મારે કહેવુંજ જોઇએ કે તે તારી એક જાતની બાળચેષ્ટા કે રમત સિવાય બીજું કંઈ નથી.

અસ્તુ, હું તે બાબતમાં તને કાંઈ પણ દોષ દેતો નથી કે ઠપકો પણ આપતો નથી. તારા ભવિષ્યના સુખ અને કલ્યાણ તરફ ધ્યાન આપવાની મારી ફરજ છે અને તે ફરજ હું બહુ સારી રીતે અદા કરીશ. માટે હવે તું લલિતની બાબતમાં કાંઈ પણ વિચાર કરીશ નહિ, તેને તું મળીશ નહીં અને કદાચિત્ અચાનક રીતે મળી જવાય તો તેની સાથે વાતચિત પણ કરીશ નહીં ! એવી મારી તને બલામણુ છે—નહીં, આગ્રા છે. શિવાય મારે તને એક વાત જણાવવાની છે અને તે એ કે આપણે આ વૈભવવાળા કિશ્નામાં આવ્યા તે પહેલાંજ આ કિશ્નાના માલેક દુર્જનસિંહે પોતાને માટે તારી માગણી કરી છે. ”

“ શું-શું ! પિતાજી ! આપ આ શું બોલો છો ? હું એભાન તો નથી થઇને ? ! ” એમ કહેતાંજ તે એકદમ એભાન બની પિતાના બોળામાં પછડાઇ પડી !

થોડી વાર પછી તે શુદ્ધિમાં આવી. તેણે પોતાની વિશાળ આંખો ઉઘાડી પરંતુ તેમાંથી અશ્રુપ્રવાહ એક સરખી રીતે ચાલ્યો જતો હતો તેના સર્વ શરીરમાંનું રક્ત બંધાઇ ગયું હતું અને તેની મુખમુદ્રા સફેદ થઇ ગઇ હતી. તેને પોતાના બોળામાં એસાડી ગ્રેમથી તેના મુખ ઉપર હાથ ફેરવી સરદાર સજ્જન બહુજ મૃદુ સ્વરે બોલ્યો—“ પુત્રી ! તારા કલ્યાણ અને સુખને માટે આ તારા પિતાએ તને જે આજ્ઞા કરી છે તે તું પાળીશ કે નહિ ? ”

“ પિતાજી-પિતાજી ! આવી દયાહીન આજ્ઞા આપતાં કાંઇક વિચાર કરો ! તમારી પુત્રી ઉપર આવો જુલમ ન કરો. પિતાજી, તમારી આજ્ઞાનું પાલન કરવાથી મારું મધુર જીવન શુષ્ક—નીરસ અને ખારું થઇ જશે. તમારી આજ્ઞાથી મારું હૃદય બહુજ દુઃખી થશે અને તેજ મારાં સર્વ સુખ અને શાન્તિનું સત્યાનાશ કરી નાંખશે. માટે કાંઇક વિચાર કરો. ” પ્રભાએ રડતાં રડતાં કહ્યું.

“ ઓ નાદાન છોકરી ! આ તારા વૃદ્ધ થઇ ગયેલા પિતા તરફ તો જો-પ્રભા ! હું તારો જન્મદાતા છું અને તેથી તને આજ્ઞા કરું છું કે—જો તું મારા પ્રત્યે જરા પણ પૂજ્યપુદ્ધિ ધરાવતી હોય અને મારો જરા પણ ઉપકાર માનતી હોય તો મેં કરેલી આજ્ઞાનું પાલન કર. જો તું મારી આજ્ઞાનું પાલન નહીં કરે તો લે, હું આ ખંજરથી મારા પ્રાણ કાઢીને પરમાત્માને સોંપી દઉં ! ”

આમ કહી ખરેખર તે જાકી અને દ્રઢ આમ્રહી સરદારે એક તીક્ષ્ણ ખંજર હાથમાં લઇ પોતાની છાતીમાં મારવા હાથ ઉઠ્યો કર્યો !

તે હાથ નીચે આવે તે પહેલાંજ કોણ જાણે ક્યાંથીએ એકદમ લલિત ત્યાં આવી પહોંચ્યો અને બોલ્યો—“મુરખી શ્રી ! સખુર કરો ! શાન્ત થાઓ; ઉતાવળા ન અનેા ! ! “એટલું કહી તેણે સરદારના હાથમાંથી ખંજર લઇ લીધું ?

લલિતને ત્યાં આવેલો જોઇ તે વૃદ્ધ સરદાર આશ્ચર્યચકિત થયો છતાં તેની કાંઈ પણ દરકાર ન કરતાં આગ્રાદર્શક સ્વરે કહ્યું કે—“પ્રભા ! બોલ, તારા શબ્દો ઉપર તારા આ જન્મદાતાની જીંદગીનો આધાર છે. માટે બોલ, તું મારી આગ્રા પાળીશ કે નહિ ?”

આ વખતે બિચારી મુઘ્ઘાલા પ્રભાવતીની ખુદ્દિ હરાઇ ગઇ અને તે અચકાતાં અચકાતા બોલી કે—“પિતાજી ! હું તમારી આગ્રા પાળીશ !” એમ કહી તે રડતી રડતી પોતાના નિવાસ તરફ ચાલી ગઇ. લલિતસિંહ ત્યાંજ ઉભો હતો. તે આ પિતા-પુત્રિના ગોટાળામાં કાંઈ પણ સમજી શક્યો નહિ. તેમજ આગ્રા કેવી અને શાની તે બાબતમાં પણ બિચારો નિર્દોષ યુવક કાંઈ જાણી શક્યો નહિ. તેને સરદારે ત્યાંથી ચાલી જવાની આગ્રા કરતાંજ તે પણ પોતાના નિવાસ પ્રત્યે ચાલ્યો ગયો.

તે દિવસે સરદારે રણમલને પોતાની પાસે બોલાવી મંગાવ્યો અને હુર્જનસિંહની પાસે—રાજધાનીમાં—અત્યંત જરૂરનો એક પત્ર લઈ જવા એક થોડેસ્વારને તૈયાર કરવાની તેને આગ્રા આપી.

પ્રકરણ ૧૦ મું.

લલિતસિંહનું સાહસ.

સરદાર સજ્જનસિંહની પાસેથી પોતાના ઓરડામાં આવી લલિત-સિંહ પોતાના મનમાંજ અનેક પ્રકારના—જુદી જુદી જાતના—વિચારો કરતો હતો. પરમ દિવસે પ્રભાવતી પાસે પોતાનું હૃદય ખુલ્લું કરી બતાવવાનું પોતે જે સાહસ કર્યું તેને માટે રહી રહીને તેના મનમાં આશ્ચર્ય થતું હતું. પોતાની ઉપર તેનો જે પ્રેમ છે, તેનું અંતિમ પરિણામ શું આવશે, તે બાબતમાં તેને ચિંતા થતી હતી. કારણ કે સજ્જન-સિંહના અભિમાની સ્વભાવથી તે જાણીતો હતો. પોતાના આધારે અને પોતાનાજ અજથી મોટો થએલો એક નિરાધાર મનુષ્ય એકદમ પોતાની પુત્રીને આહે, એ વાત તે ગર્વિષ્ટ સરદારને કોઇ કાળે રૂચશે નહીં, એ વાત પણ તેના જાણવામાં હતી. આવા વિચારથી તેની

છાતી ધડકવા લાગી. પર્વતમાંથી પાછા આવતાં કુમાર ચંદ્રસિંહના વર્તન ઉપરથી તે પોતાની છાતી વાત જાણી ગયો છે, એમ તેને ખાત્રીથી લાગ્યું. તેમજ એ વાત પણ જાણી ગયો હતો કે-તે અભિ-માની કુમાર સદરહુ વાત પોતાના પિતાને કહ્યા વિના પણ રહેશે નહિ. પોતાની પુત્રીને એક તુચ્છ મનુષ્ય ચાહે છે, એ વાત જાણ-તાંજ તે સરદાર પણ ક્રોધાંધ થઈ જશે અને તે ક્રોધમાં ને ક્રોધમાંજ કાંઈતું કાંઈ કરી નાંખશે. એ બાબતમાં તેના હૃદયમાં ભયનો સંચાર થયો. થોડો વખત સુધી તે વિચારમાંજ ગુલતાન હતો એટલામાં તેના ઓરડાનો દરવાજો ઉઘડ્યો અને સરદારનો સેવક વીજલ અંદર આવ્યો. તે થોડીવાર પછી બોલ્યો-“લાલત ! તમને કહેતાં મને બહુજ દુઃખ થાય છે છતાં લાચાર છું કે-મારા માલેકની આજ્ઞા આ-પને મારે કહી સંભળાવવીજ જોઈએ. અને તે દુઃખદાયક ફરજ મારે બજાવવીજ જોઈએ.”

“શું માલેકનો હુકમ ? !” વીજલના મુખમાંથી તે શબ્દ સાંભળી લલિત એકદમ ચમક્યો. પોતે જે આરતથી ડરતો હતો તેજ તેની સમક્ષ આવીને ઉભી રહી. હવે ધીરજ ધરવીજ જોઈએ એવો વિચાર કરી તેણે ગંભીરતાથી કહ્યું-“વીજલ સરદારસાહેબની મને શી આજ્ઞા છે ?”

“તેમણે મારા મુખે તમને કહેવરાવ્યું છે કે આજથી બીજો હુકમ થતાં સુધી આજ ઓરડામાં તમારે ભોજન લેવું જોઈએ ?”

“બીજો હુકમ ?” લલિતે હુકમ એ શબ્દ ઉપર બહુજ ભાર દઈને કહ્યું-“એટલે શું-હવેથી સરદાર સાહેબ મારા પ્રત્યે એક નોક-રની જેમ વર્તવા માગે છે ?” અહીં તેણે પોતાના ગુસ્સાને દબાવી દીધો. ક્રોધના આવેશમાં પોતાના મુખથી જે અવિચારી શબ્દો બો-લાઈ ગયા તેને માટે તેને બહુજ માફ લાગ્યું. થોડીવાર સુધી થોભી જઈને તે બોલ્યો-“બરાબર છે. હું તેમના અત્યંત આભારના ભારથી દબાએલો હોવાથી મને ગમે તેવી આજ્ઞા આપવાનો તેમને અધિકાર છે. વીજલ ! તું સરદાર સાહેબને કહેજે કે-લલિત આપની ગમે તેવી આજ્ઞાનું પાલન કરવા તૈયાર છે અને આપે અત્યારે જે આજ્ઞા આપી છે, તેનું પણ તે પાલન કરશે.”

“કુમાર ! આપ મારા ઉપર તો ગુસ્સે નથી થયા ને ? સરદાર સાહેબનો હુકમ આપને કહી સંભળાવવામાં મને બહુજ દુઃખ થયું છે, પરંતુ લાચાર કે હું તેમનો નોકર હોવાથી નિરપાયે મારે તેમ

કરવું પડ્યું. આપના ઉપર તેમની અવકૃપા થઇ છે તે માટે મને બહુજ દુઃખ થાય છે.”

“ વીજલ ! તારી આવી બલી લાગણી માટે હું તારો અત્યંત આભાર માનું છું.”

આ વાત સાંભળી ચતુર વીજલ ચેતી ગયો કે આ વખતે લલિતને એકાંતની બહુજ જરૂર છે, માટે તે એકદમ ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો. તેના ગયા પછી લલિતે પોતાના ઓરડાનો દરવાજો બંધ કરી લીધો અને પોતે એક કોચ ઉપર આડો થયો. તેણે બંને હાથવડે પોતાનું મુખ ઢાંકી દીધું. તે થોડીવાર પછી પાછો ઉઠ્યો. આ વખતે તેની મુખમુદ્રા ઉપર ઉત્સાહનું કાંઈ પણ ચિહ્ન જણાતું ન હોતું. પળપળમાં તેની ચિત્તવૃત્તિઓ બદલાતી હતી-નવીન નવીન સ્વરૂપ ધારણ કરતી હતી. વચમાં તે મનમાં ને મનમાંજ બબડ્યો કે:-“ મેં મારા હાથેજ આવી સ્થિતિ વહોરી લીધી છે.” એટલુંજ કહી તે પાછો કોચપર ચિંતાતુર થઈને બેસી ગયો. આજ સુધી પોતાની બાબતમાં સરદારનો કેવો સારો મત હતો, પોતાની ઉપર તેમનો કેટલો બધો પ્રેમ હતો અને આજે પોતાના આચરણની હકીકત ચંદ્રને મુખે સાંભળી તેમને કેટલો બધો ખેદ થયો હશે-માહું લાગ્યું હશે-પોતાની બાબતમાં તેમના મનમાં કેવા કેવા વિચારો આવ્યા હશે, તેની તેને કાંઈ પણ કલ્પના થઈ શકતી નહોતી. ઘણો વખત સુધી તે પોતાનેજ દોષ દેતો બેસી રહ્યો હતો.

સંધ્યાનો સમય થતાંજ વીજલ બોજનનો થાળ લઈ અંદર આવ્યો. હજી સુધી લલિત ચિંતામાં ને ચિંતામાંજ બેસી રહ્યો હતો. વીજલે પોતાના હાથમળી થાળ નીચે મૂક્યો અને ખુણામાં પડેલો દીપક પ્રકટાવ્યો. પછી તે લલિતની પાસે જઈને બોલ્યો:-“ કુમાર ! સરદાર સાહેબે મને આપની સેવામાં હાજર રહેવાનો હુકમ આપ્યો છે. આપને કોઈ પણ ચીજની જરૂર હોય તો મને કહેજો, હું આપને તે ચીજ લાવી આપીશ. કુમાર ! આપને કાંઈ પણ જોઈએ છે ? ”

“ મારે કોઈ પણ ચીજ જોઈતી નથી. પણ અત્યારે સરદાર સાહેબ શું કરે છે ? ”

“ કુમાર અને સરદાર બંને બોજન કરે છે.”

“ અને પ્રભાવતી ? ”

“ તેમની તબિયત સારી નથી. મધુરી કહેલી હતી કે-થોડા

દિવસ પહેલાં પર્વતમાં એક વૃદ્ધ સ્ત્રીને જોવા સખ્ય તેમના હૃદયમાં બચેના સંચાર થયો છે અને તેથીજ તેમની તબિયત સારી નથી. પણ કુમાર ! તે સ્ત્રીની બાબત તો તમે પણ જાણતાજ હશે. કારણ કે તમે પણ તે વખતે તેમની સાથે હતા. ”

“હા. વીજલ, તારું કહેવું ખરું છે, પણ વીજલ, તેં મારો સંદેશો સરદાર સાહેબને કહ્યો હતો. ”

“તમારો સંદેશો મેં તેમને કહ્યો હતો પરંતુ તે સાંભળી સરદાર સાહેબ કાંઈ પણ બોલ્યા નહિ. ”

“વાર, વીજલ, હવે તું જા. મારે કાંઈ પણ જોઈતું નથી. ”

વીજલ ત્યાંથી ચાલ્યો જતાંજ લલિતે ઝોરડાનો દરવાજો વાસી દીધો. પ્રભાવતીની તબિયત સારી નથી, તે જાણતાંજ તેના વિચારનો પ્રવાહ તે તરફ વળ્યો. ખરેખર પ્રભાવતી શું તે બયાનક વૃદ્ધાને જોઈ કરી ગઈ હશે ? કે તેના પિતાએ તેને તેના ઝોરડામાંજ રહેવાનું કહ્યું હશે ? કે તેણે પોતેજ ઝોરડામાંથી બહાર ન આવવા માટે પ્રકૃતિ સારી નથી, એવું બાનું કાઢ્યું હશે, એ બાબતનો જવાબ તે પોતાની વિચાર શક્તિ પાસેથી મેળવી શક્યો નહિ. તે ઝોરડામાંજ આમ તેમ ફરવા લાગ્યો. ઘણો વખત વીતી ગયા પછી ભોજનના ચાળ તરફ તેની નજર ગઈ પરંતુ જમવાની તેને ઇચ્છા થઈ નહિ; છતાં એ કોળીઆ ખાઈ લેવાનો તેણે નિશ્ચય કર્યો. ભોજન ઉત્તમ હતું છતાં તેને તે ઠીક લાગ્યું નહિ. જેમ તેમ થોડું ઘણું ખાઈ તેણે હાથ ધોઈ લીધા અને પાછો તે કોચ ઉપર આવીને બેસી ગયો. આજથી પોતાનું તેજ આંધું થઈ ગયું છે અને પોતે સરદારની નજરે તિરસ્કારને પાત્ર થયો છે, આ વિચાર તેના મનમાં આવતાંજ આ કિશ્કાનો ત્યાગ કરવાનો વિચાર તેનો મનમાં આવ્યા વિના રહ્યો નહિ. આ વિચાર ઉત્પન્ન થતાંજ બીજો વિચાર પણ તેના મનમાં આવ્યો—આથી તેને કાંઈક ઠીક લાગ્યું. પ્રભાવતીને ચાહવામાં પોતાના તરફથી કાંઈ પણ ગુનો થયો હોય, એમ હવે તેને લાગ્યું નહિ અને જો કદાચ તે ગુનો હોય તો પણ આવા વખતે પ્રભાવતીને એકલીનેજ સંકટમાં સપડાવી દેવા જેવું છે, એમ તેને લાગ્યું. આવો વિચાર મનમાં આવતાંજ કિલ્લો છોડી જવાનો વિચાર તેણે ત્યાગી દીધો. આજે જો કે સરદારની પોતાના ઉપર ઇતરાઈ થઈ છે, છતાં તેમની બૂલ તેમને જણાઈ આવ્યા વિના નહીં રહે.

આવા આવા અનેક વિચારો તે કરતો હતો. આ વખતે અર્ધી રાત થઈ ગઈ હતી છતાં હજી સુધી લલિતસિંહ પોતાના વિચારો-

માંને વિચારોમાંજ ગુલ્લતાન હતો. કિલ્લાની ધડીયાળમાં ખારના ટકોરા થયા. લલિતની આંખો નિશ્વળ હતી. નિદ્રાએ તેના ઉપર પોતાની સત્તા ચલાવવા માંડી હતી પરંતુ લલિતને 'તેના વિચારો નિદ્રાસ્વાદ લેવા દેતા નહોતા. ઘણો વખત સુધી તે નિશ્વળ નજરે દીવાની તરફ જોતો સ્તબ્ધ રહ્યો હતો. વચમાં વચમાં દીપકનો પ્રકાશ નાનો મોટો થયા કરતો હતો. જેમ જેમ વખત વીતતો ગયો તેમ તેમ દીવાનો પ્રકાશ ઝાંખો થવા લાગ્યો. હવે દીવામાંનું તેલ પુરું થવા આવ્યું હશે, એમ તેને લાગ્યું પણ તેટલામાંજ દીપકનો બહુજ પ્રકાશ થયો. તેના ઓરડાનો દરવાજો ધીમે ધીમે ઉઘડવા લાગ્યો. થોડીજ વારમાં એક મોટો ધોળો પડછાયો દિવાલની ઉપર દેખાવા લાગ્યો. તે તરફ લલિતનું ધ્યાન ખેંચાયું. તે જોઈ લલિત જરા પણ ગભરાયો નહિ કે ભય પણ પામ્યો નહીં. તે નિશ્ચલ નજરે તે પડછાયા તરફ જોવા લાગ્યો. તેને એમજ લાગ્યું કે પોતે સ્વપ્નમાં છે અને કાંઈક જુએ છે; એટલુંજ ! ધીમે ધીમે દિવાલ ઉપરનો તે પડછાયો અસોપ થઈ ગયો અને તેને બદલે ત્યાં એક ધોળા આકૃતિ દેખાવા લાગી. તે ફેરફાર જોઈ લલિતે પોતાની આંખો ઉપર હાથ ફેરવી તે આકૃતિ તરફ ઝીણી નજરે નિરખીને જોવા લાગ્યો, પણ તે આકૃતિ કોની છે, એ તેના ધ્યાનમાં આવી શક્યું નહિ. ધીમે ધીમે તે આકૃતિ દીવાની પાસે આવવા લાગી. દીવાની પાસે આવતાંજ તે આકૃતિ પારદર્શક છે, એમ લલિતને જણાયું. કારણ કે તે આકૃતિની અંદરથી દીપકનો પ્રકાશ સાફ સાફ દેખાતો હતો. ફરતી ફરતી તે આકૃતિ લલિતની પાસે આવી અને પોતાનો હાથ લાંબો કરી લલિતને પોતાની પાછળ પાછળ ચાલ્યા આવવાની ઇશારત કરી. લલિતના મનમાં તે વખતે તે આકૃતિને જોઈ-શા વિચારો આવ્યા તે, તે પોતે સમજી શક્યો નહિ કે જાણી શક્યો નહિ ! અથવા તે આકૃતિને જોવાથી તે પોતે જરા પણ ભય પામ્યો નહિ. તે એકદમ કોચ ઉપરથી ઉડીને ઉભો થયો અને તે આકૃતિની પાછળ પાછળ ચાલવા લાગ્યો.

લલિતસિંહ પોતાની પાછળ પાછળ ચાલ્યો આવે છે, તે જોતાંજ તે ધોળા આકૃતિ ઓરડામાંથી બહાર નિકળી. તે આકૃતિથી લગભગ દસખાર હાથ છેટે લલિત તેની પાછળ પાછળ ચાલ્યો જતો હતો. તેણે પોતાની સાથે દીવો પણ લીધો નહીં અને દીવાની જગર પણ નહોતી. કારણ કે તે ધોળા આકૃતિનો પ્રકાશ આસપાસમાં એટલો બધો પડતો હતો કે-જેમ લીધે રસ્તામાં ચાલવા જેટલો ભાગ લલિતને સારી રીતે

દેખાતો હતો. આ સમયે કિલ્લામાં સર્વત્ર શાન્તતા હતી. તે આકૃતિ ધીમે ધીમે ચાલતી કિલ્લામાંના દેવમંદિરની પાસેના એક ખુણા પાસે આવી ઉભી રહી. તે બંનેના ચાલવાનો જરાપણ અવાજ થતો નહોતો. તે આકૃતિ ઉભી રહી એટલે લલિતને પણ ઉભું રહેવું પડ્યું. મંદિરનો દરવાજો ઉઘાડો હતો અને દેવમૂર્તિ સમક્ષ એ દીવા બળતા હતા. થોડી-વાર પછી તે આકૃતિએ પોતાનો હાથ તે મંદિર તરફ લંબાવ્યો. લલિતને તે મંદિરમાં જવા માટે આંગળી વતી તે આકૃતિએ ઇશારો કર્યો. મંદિરમાં એક માણસ નીચું માથું કરીને બેઠો હતો. તેણે બંને હાથથી પોતાનું મુખ ઢાંકી લીધું હતું. તે માણસ ઘણો વખત મુંઘી ચુપચાપ બેઠો હતો. પછી તે ઉઠીને ઉભો થયો અને કાંઈક બપડતો તથા બહુજ ઝીણા સ્વરે રોવા લાગ્યો. પછી તેણે ધીમે ધીમે પોતાના ગાત્ર ઉપર તમાચા મારી લીધા અને પરત્તાની મૂર્તિને સાષ્ટાંગ નમસ્કાર કર્યા. આ આશ્ચર્યજનક દેખાવ લલિત જોઈ રહ્યો. આટલી મોટી રાત્રે એકલોજ તે મનુષ્ય પશ્ચાત્તાપ કરે છે એ ઉપરથી લલિતને લાગ્યું કે—તે મનુષ્ય પાપી હોવો જોઈએ. થોડી વાર પછી તે પાપી મનુષ્ય ઉઠ્યો અને આસપાસ બચભીત દૃષ્ટિ નાંખી ત્યાંથી બહાર આવ્યો. તે લલિતની પાસેથી પસાર થયો. તેને ઝોળખવા માટે લલિતે બહુજ કોશીશ કરી છતાં તે મનુષ્યની મુખમુદ્રા તેના જોવામાં ન આવી તે નજ આવી. તે મનુષ્યે દેવમંદિરમાંથી નિકળતાંજ મંદિરનો દરવાજો બંધ કરી લીધો. રાત્રિના અંધકારમાં તે મનુષ્ય અદ્રશ્ય થતાંજ લલિતને આકર્ષી જનારી આકૃતિ હાલવા લાગી. તે આકૃતિ લલિતનેજ સ્પષ્ટપણે દેખાતી હતી. હવે પોતે પાછો પોતાના ઓરડામાં જશે, એમ લલિતને લાગ્યું પણ તેની આગળ ચાલનારી તે આકૃતિએ પોતાનો રસ્તો બદલ્યો. તે બંને કિલ્લાના દક્ષિણ દરવાજા પાસે આવી પહોંચ્યાં. આકૃતિએ પોતાના સામર્થ્યથી ધીમે રહી દરવાજો ઉઘાડ્યો અને તે બંને કિલ્લાની બહારના ભાગમાં આવ્યા. હવે તેઓ એક ગાઢ ઝાડી-માંથી પસાર થવા લાગ્યા. લલિત તે આકૃતિની પાછળ પાછળ ચાલ્યો જતો હતો. પોતે જરા આગળ વધીને જોયું તો તેની આગળજ એક માણસ ઉતાવળો ઉતાવળો ચાલ્યો જાય છે, એમ તેના જોવામાં આવ્યું. તેની પાછળ પાછળ—લગભગ એક કલાક સુધી ચાલ્યા પછી તેને એક સ્થાટિકસ્તંભ દેખાવા લાગ્યો. ત્યાંજ લલિતની આગળ ચાલનારા મનુષ્યે આસપાસ પોતાની નજર ફેરવી. તે મનુષ્ય બચભીત જોવો લાગ્યો હતો અને તેની નજરમાં શંકાનો નિવાસ હતો. આ વખતે

લલિત એક વૃક્ષની પાછળ છુપાઈ ગયો. તેણે પુનઃ બારીક નજરે જોયું તો તેને જણાયું કે-તે સ્થાને સરદાર કિશોરસિંહ અને તેની ધર્મપત્નીનું ખૂન થયું હતું અને તેજ સ્થાનપર તેમના સ્મરણ માટે બાંધેલો સ્ફાટિકસ્તંભ હતો.

તે દુર્ભાગી-લલિતની આગળ આગળ ચાલનાર-મનુષ્યે તે સ્તંભની પાસે જતાંજ ઢોચણ ભૂમિ ઉપર ટેકવી લગભગ અર્ધો કલાક મનમાં ને મનમાંજ કાંઈક બળડતો હતો. પરંતુ લલિત તેનાથી છેટે હોવા સમય તેના બળડવાનો ભાવાર્થ જરા પણ સમજી કે જણી શક્યો નહિ. તે મનુષ્ય પાછો ફર્યો અને કિલ્લા તરફ જવા લાગ્યો. તેની પાછળ પાછળ લલિત પણ જવા લાગ્યો. ગાઢ ઝાડીમાં આવતાંજ તે મનુષ્ય કોણ જાણે ગુમ થઈ ગયો અને અનુમાનથી લલિત પણ દૂર્ગના દરવાજે આવી પહોંચ્યો. લલિતે દરવાજે હડસેલી જોયું તો દરવાજે અંદરથી બંધ હોવાનું તેના જાણવામાં આવ્યું. ઘણું કરીને પોતાની આગળ આવેલા મનુષ્યે અંદરથી દરવાજે બંધ કર્યો હશે, એમ તેને લાગ્યું. તે એક ક્ષણને માટે જરા ગુંચવાઈ ગયો, હવે પોતે કિલ્લામાં જઈ શકશે નહિ અને સવાર ચતાં સુધી બહાર પડી રહેવું પડશે, એવો વિચાર મનમાં આવતાંજ તેનું ધ્યાન દરવાજાના એક ખુણા તરફ ખેંચાયું-તો તે ચમત્કારિક આકૃતિ તેના જોવામાં આવી. તે આકૃતિએ દરવાજાને હાથ અડકાડ્યો તેટલામાંજ ધીમેથી દરવાજો ઉઘડ્યો અને તે આકૃતિએ કિલ્લામાં પ્રવેશ કર્યો. તેની પાછળ લલિત પણ કિલ્લામાં આવ્યો. તે બંને દરવાજે ઓળંગી ગયા કે દરવાજો પુનઃ બંધ થઈ ગયો. હજી લલિતની આગળ તે શ્વેતાકૃતિ ચાલતી હતી. તે આકૃતિએ આખરે લલિતને તેના ઓરડામાં લાવી મૂક્યો. ઓરડામાં આવતાંજ લલિતને લાગ્યું કે-પોતે બહુજ થાકી ગયો છે. તે એકદમ પથારીમાં સૂઈ ગયો. ચોડીવાર પછી તેણે આંખો ચોળી ઓરડામાં ચારે તરફ જોયું તો તે આકૃતિ તેના જોવામાં આવી નહિ ! અને જોત જોતામાંજ તે ગાઢ નિદ્રામાં પડ્યો. બીજે દિવસે ઉઠતાંજ તેના પગ અને માથું દુખવા લાગ્યાં. રાત્રે જોએલ ચમત્કારિક બનાવની બિના એક પછી એક તેને યાદ આવવા લાગી. ધણે વખત સુધી વિચાર કર્યા પછી સતે જોયેલો તમામ બનાવ સ્વાત્ત જોવો હતો એમ તેને લાગ્યું. પણ પગ તરફ નજર જતાંજ તે બહુજ ગુંચવાઈ ગયો. જો તે પોતે રાતના સૂઈ રહ્યો હોય તો પગ અને માથું દુખવાનું કારણ શું ? એ વા-

તેનો કાંઈ પણ ખુલાસો તે કરી શક્યો નહિ અને આશ્ચર્યના સાગરમાં-વિચાર સાગરમાં-તે વધુને વધુ ગોથાં ખાવા લાગ્યો. એટલામાં તેને પુનઃ કાંઈક સ્મરણ થયું એટલે તેણે પોતાના પગ ઉપરનું વસ્ત્ર કાઢી નાંખ્યું. પોતાના પગ ધૂળથી ખરડાએલા છે, કેટલેક દેડાણે કાંટા લાગ્યા છે અને તેમાંથી લોહી નિકળ્યું, તે જામી ગયું છે, અને તેનાજ ડાઘ કપડા ઉપર પણ પડ્યા છે, તે જોતાંજ તે જરા ચમક્યો !

રાત્રે પોતે જે કાંઈ જોયું તે માત્ર સ્વપ્નજ નહીં પણ સર્વથા સત્ય હતું એમ તેને લાગવા માંડ્યું. વિચારને અંતે તેમાં કાંઈ પણ શંકા કરવા જેવું તેને લાગ્યું નહિ. પણ પોતે જે મનુષ્યને રાત્રે જોયો હતો તે કોણ હશે-તે સ્ફટિકસ્તંભ પાસે ગયો અને તેણે પશ્ચાત્તાપ કર્યો તેનું કારણ શું હશે-તેવો પશ્ચાત્તાપ કરવા જેવું એવું ક્યું પણ તે માણસના હાથે થયું હશે-તે અદ્ભૂત શ્વેતાકૃતિએ તે સર્વ પ્રકાર પોતાને દેખાડવામાં તેનો શો હેતુ હશે-એવા એવા એક નહિ પણ અનેક વિચારોનું તુમુલ્યુદ્ધ તેના હૃદયમાં ચાલતું હતું. તેણે તે રાત્રે જે કાંઈ અનુભવ્યું હતું તે બાબતમાં તેને જરા પણ ભય લાગ્યો નહિ. તે બનાવ જો કે ભયંકર હતો પણ લલિતસિંહ જેવો શરવીર યુવક તેથી ડરી જાય, એ અશક્ય હતું. તેના મનને એમ પણ લાગ્યા વિના રહ્યું નહિ કે-તે શ્વેતાકૃતિએ પોતાને જે બનાવ દેખાડ્યો તેમાં કોઈ પણ પ્રકારની દૈવિક પ્રેરણા તો જરૂર હોવીજ જોઈએ અને આ કિસ્સામાંના ભયંકર રહસ્યનો સ્ફોટ થવા માટે પોતાની તરફથી કોઈ પણ જખમરદરત કોશીશ થવીજ જોઈએ અને તેથીજ આ વિચિત્ર બનાવ પોતાની નજરે પડ્યો હોવો જોઈએ ! આવા વિચારથી તેણે પોતાના મનનું સમાધાન કર્યું ખરૂં છતાં તેને આ બાબતમાં રહી રહીને અત્યંત આશ્ચર્ય તો લાગતુંજ હતું !

પ્રકરણ ૧૧ મું.

દુર્જનનું આગમન.

મયા પ્રકરણમાં અમે જે હકીકત લખી આવ્યા તેને આજે એક અઢવાડિયું થઈ ગયું હતું. હજી મુઘી અમારી આ નવલકથાનો મુખ્ય નામક લલિતસિંહ પોતાના ઝોરડામાંજ જમતો હતો. હમણાં હમણાં તે કિસ્સામાંથી બહાર જવા લાગ્યો હતો. કોઈ કોઈ વખતે અંદરસિંહ સાથે તેને અચાનક ભેટો થઈ જતો, પણ તે તેની સાથે કાંઈ પણ બોલતો

નહિ. લલિત તેની યોગ્યતા યાદ કરી વિનયથી તેને નમતો. લલિત તરફ સરદાર સજ્જનસિંહની વર્તણૂક પોતાના પુત્ર કરતાં ઉલટીજ હતી. તે હજુ પણ તેની સાથે પ્રેમપૂર્વક વાતચિત કરતો હતો, પણ તે બાપણમાં નકામી સાવચેતી બહુ રાખતો. જ્યારથી લલિતને પોતાના ઔરડામાંજ ભોજન કરવાની સજ્જ થઈ ત્યારથી પ્રભાવતીની મુલાકાત તેને થઈ નહિ. હમણાં હમણાં પ્રભાવતી બાગ્યેજ પોતાના ઔરડામાંથી બહાર નિકળતી અને જ્યારે તે બહાર ફરવા જતી ત્યારે તેના પિતા અથવા ભાઈ તેની સાથે જતા. વીજલ વિગેરે નોકરો તેની સાથે પહેલાંની જેમજ વર્તતા. વૃદ્ધ સરદારની તેના ઉપર ઘટરાજી થઈ તે રાત્રે તેણે જોએલ ચમત્કારિક દેખાવ કે તેવીજ કોઈ વાત તેણે પુનઃ અનુભવી નહિ. તે વિષય ઉપર લલિતે ઘણા ઘણા વિચારો કર્યા પણ તે ચમત્કારિક રહસ્યની બાબતમાં તે કાંઈ પણ જાણી કે સમજી શક્યો નહિ.

લલિતસિંહ એક બાબતમાં બહુજ દુઃખી હતો. દિવસનો ઘણો ભાગ તે પ્રભાવતીના વિચારમાં વિતાવતો. તેના સુખ સમાગમમાં વીતાવેલા દિવસોનું તેને ઘડી ઘડી સ્મરણ થતું અને તેથી તેનું હૃદય દુઃખથી વ્યાપ્ત થઈ જતું. ઘણા દિવસ થયા છતાં તેની તરફના કાંઈ પણ સમાચાર તેને ન મળવાથી દિવાના જેવી તેની સ્થિતિ થઈ ગઈ હતી. પોતે અત્યારે અહીં બેઠો છે, આ સમયે તે શું કરતી હશે? તે દુઃખમાં હશે કે સુખમાં? તે કોઈ વાર પોતાની બાબતમાં વિચાર કરતી હશે કે કેમ? તેને મારી અત્યારની સ્થિતિ માટે દુઃખ થતું હશે કે નહીં? આવા પ્રશ્નો તે પોતાના મનને પૂછી દિવાનાની જેમ વિચાર, વિચાર ને વિચારજ કર્યા કરતો.

થોડા દિવસ પહેલાંજ વીજલે કિલ્લાનો માલિક થોડા દિવસમાં અહીં આવનાર છે, એવી ખબર તેને આપી હતી પણ તે શા માટે આવનાર છે, તેની તેને ખબર નહોતી. તેના આવવાનું ખરું કારણ સરદાર સજ્જનસિંહ, ચંદ્રસિંહ, પ્રભાવતી અને તેની સાહેલી મધુરી એ ચાર જણાજ જાણતા હતા અને તેઓએ તે છુપું રાખ્યું હતું. પોતાના પરમપ્રેમનું પવિત્ર સ્થાન પ્રભાવતીનો દુર્જનસિંહ સાથે સત્વર વિવાહ થવાનો છે, એ વાત લલિતની કલ્પનામાં કે સ્વપ્નમાં પણ આવી નહીં. તે બંનેનો વિવાહ થઈ જાય ત્યાં સુધી પોતાને સજ્જનસિંહે કિલ્લામાં રાખી લીધો હતો, એ પણ તેના પર ઉપકાર કરનારનો વિચાર, તેના જાણવામાં આવ્યો નહોતો.

જહાલા વાંચક! આપણી આ નવલકથાના નાયકની થોડી ઘણી

સ્થિતિ તમારા જાણવામાં આવી ગઇ છે પરંતુ નાવિકાની સ્થિતિ કેવી હતી ? તે હવે આપણે જોઇએ.

અરેરે ! તે બિચારી બચ્ચદાય મુઘાકુમારીનો સર્વ તરફથી નિરાશા થઇ હતી. લલિત ઉપર પોતાનો પ્રેમ છે ખરો કે ? એ બાબતમાં તેને પ્રથમ નિશ્ચય નહોતો. પણ તેનું દર્શન અચાનક બંધ થતાંજ તેને ખરા પ્રેમની રૂપના આવવા લાગી. હમણાં હમણાં લલિત શિવાય તેને કંઈપણ સ્પર્શતું નહોતું. તેની તમામ ક્રિયામાં તેનો હૃદય-વલ્લભ લલિત તેને દેખાઇ આવતો. તેને એક વખત જોઇ આવું, તેની સાથે થોડી પ્રેમની વાતચીત કરી આવું અને તેને હિંમત પણ આપી આવું, એમ વારંવાર તેના મનમાં આવતું પરંતુ પોતાના પિતાની ક્રોધાંધ અને ઉગ્રમૂર્તિ ધ્યાનમાં આવતાંજ તેના વિચારો કોણ જાણે ક્યાંએ ઉડી જતા ! અને તે નિરાશ, હતાશ અને નાહિંમત થઈ જતી. આમ વારંવાર થઇ આવવાથી તે હમણાં હમણાં લલિતની બાબતમાં સંપૂર્ણ નિરાશ થઇ હતી. ગમે તેમ થાય છતાં પિતાનું વચન—આગા—પોતે માન્ય કરવુંજ જોઇએ, એ વાત તે પિતૃભક્તપુત્રીના જાણવામાં હતી. વચમાં વચમાં તે લલિતને બૂલી જવાની કોશીશ કરતી પરંતુ હજી સુધી તેમાં તેની ઇચ્છા પૂર્ણ થઇ નહોતી. છેલ્લા બે ત્રણ દિવસથી તે પોતાના ઓરડામાંથી બહાર પણ આવતી નહીં. દિવસે દિવસે તેની સ્થિતિ શોચનીય થવા લાગી. પહેલાંનું તેનું આનંદજનક અને પ્રકુલિત મુખકમલ ક્યાં અને અત્યારેની કરમાઇ ગયેલી અને દુઃખથી વ્યાપ્ત થયેલી મુખમુદ્રા ક્યાં !! બન્નેમાં અવની અને આકાશ જેટલું અંતર પડી ગયું હતું. તેની સ્થિતિ બહુજ શોચનીય થઇ ગઇ હતી. તે જ્યારે ને ત્યારે ઉદાસ દેખાતી. હમણાં હમણાં તો તે બહુજ થોડું બોલતી. તેની દાસી મધુરી તેને આનંદ થવા માટે અનેક પ્રયત્નો કરતી પરંતુ તેનો જરાએ ઉપયોગ થતો નહિ.

અજયદૂર્ગમાં આવી રહેલા સરદાર સજ્જનસિંહની ઉપર પ્રમાણેની સ્થિતિ હતી. એક દિવસે કિલ્લામાં એક સ્વામી એવા ખખર લઇ આવ્યો કે—કિલ્લાનો માલિક અહીંથી છ સાત ગાઉના છેવટના મુકામ ઉપર આવી પહોંચ્યો છે અને તરતમાંજ તે અહીં આવી પહોંચશે. તે ખખર સાંભળતાંજ સજ્જનસિંહ પોતાનો પુત્ર અને બીજા પણ કેટલાક માણસો લઇ સરદાર દુર્ગસિંહને માન આપવા તેની સામે જવાની તૈયારી કરવા લાગ્યો. તેણે પોતાની પુત્રીને તેણે ખખર આપવા એક માણસને મોકલ્યો અને પોતે પોતાના પુત્ર અને

કેટલાક ઘોડેસ્વારો સાથે લાંબા કિલ્લાની બહાર નિકળ્યો. તે કંમે કંમે સામેથી ચાલ્યા આવતા દુર્જનસિંહને જાણ મળ્યો. એક બીજાની કુશળતા પૂછાઈ. દુર્જનસિંહની સાથે પણ કેટલાક હથિયારબંધ ઘોડેસ્વારો અને નોકરો હતા. તે સર્વેના પોશાક અને ઘોડાઓ બપોરનાં તથા ઉત્તમ હતા. દુર્જનસિંહનો પોશાક તો બહુજ કિંમતી હતો. તે એક દેખાવડા અને ઉત્તમ ઘોડા ઉપર સ્વાર થયેલો હતો. તેણે બહુ લાંબી મુસાફરી કરી હતી છતાં તેનો ઘોડો બીજા ઘોડાઓ કરતાં તાબે અને ઉત્સાહિત લાગતો હતો. એકંદરે તેની બાહ્ય પરિસ્થિતિ પ્રમાણે મુખમુદ્રા પ્રકુલ્લિત કે આનંદિત લાગતી નહોતી અને તેનું કારણ સજ્જનસિંહે તેને પૂછ્યું પણ ખરૂં ! તેના જવાબમાં તેણે જણાવ્યું કે આજે ઘણા દિવસ થયા મારી તબિયત સારી નહોતી. ઉપરાંત લાંબેથી હું કંટાળા ભરેલી મુસાફરી કરતો આવું છું તેથી તમને મારા ચહેરા ઉપર જરા ઉદાસી જણાતી હશે. “યોડીવાર પછી દુર્જને ચારે તરફ જોઈને કહ્યું—“શું આપની સાથે લલિત આવ્યો નથી ?”

“ના. હમણાં હમણાં તેના ઉપર મારી અવકૃપા થઈ છે અને મેં તેને તેના ઓરડામાંજ રહેવાની આજ્ઞા કરી છે. પણ હવે તે વાત જવા દો. તેની બાબતમાં તમે મને વધારે ન પૂછો તો બહુ સારું !” સરદાર સજ્જનને કહ્યું.

આવી રીતે વચમાં વચમાં વાતચિત કરતું તે મંડળ ચાલ્યું જતું હતું. સરદાર સજ્જન અને દુર્જનના ઘોડાઓ સાથી આગળ હતા. યોડીવારમાં તેઓએ એક સાધારણ જાડીમાં પ્રવેશ કર્યો. તે જાડીમાં દસબાર ડગલાં આગળ વધી સરદાર દુર્જનનો ઘોડો એકદમ અચાનક ચમક્યો. દુર્જન બળવાન હતો છતાં ઘોડા ઉપર કાબૂ રાખી શક્યો નહિ. ઘોડાએ કાન ફફડાવીને પોતાના નાકમાંથી કુકૂં એવો અવાજ કાઢી એવી રીતે કૂલો કે જેથી તેનો સ્વાર એકદમ નીચે પૃથ્વી ઉપર પછડાઈ પડ્યો ! દુર્જનસિંહને ઘોડા ઉપરથી નીચે પછડાઈ પડેલો જોતાંજ સજ્જન, ચંદ્ર અને તેના અનુચરો તેની મદદ દોડી આવ્યા. તેઓએ તેને બેઠો કર્યો. એટલામાંજ તે જાડીમાંથી અચાનક એક વૃદ્ધ સ્ત્રી બહાર નીકળી આવી ! તેના શરીર ઉપરનાં વસ્ત્રો ફાટેલાં હતાં અને તેના હાથમાં એક લાંબી લાકડી હતી અને તેને તે વારંવાર ફેરવતી હતી. તેના તરફ કુમાર ચંદ્રસિંહની નજર જતાંજ તે બોલ્યો—“જુઓ, જુઓ ! આ તેજ દુષ્ટ ડોસી છે !”

હમણાં ઘોડા ઉપરથી કોણ પછડાઈ પડ્યું ?” તે ડોસીએ ચંદ્ર પાસે આવી ઠક્કશ સ્વરે તેને પૂછ્યું.

“ચાંદણણી ! તે કોણ હતું, એ તારે શા માટે પૂછવું પડે છે ?
ઓ દુષ્ટા ! તારે લીધે જ સરદાર દુર્જનસિંહને આજે અકસ્માત નડ્યો ! ”

“કોણ સરદાર-દુર્જન ? શું દુષ્ટ દુર્જન ઘોડા પરથી પડ્યો ? ”
એટલુંજ તે કઠોર સ્વરે બોલી અને પછી એવા તો જોસથી એક
ચીસ પાડી કે જેથી તમામ સ્વારોના ઘોડા ચમકી ગયા-બકકી ગયા.
પછી તેણે વાંક ચુંક મુખ કરીને-“ દુષ્ટ સરદાર દુર્જન ! ” પાંચ
વાર કહી જોર જોરથી બચંકર બૂમો પાડવા માંડી. તેની બૂમોથી
આખું જંગલ ગર્જવા લાગ્યું. દરેક સ્વાર પોતાના ઘોડાને કમળમાં
રાખી શક્યો નહિ. આખા મંડળમાં બચંકર કોલાહલ શરૂ થયો અને
તે જોતાંજ તે વૃદ્ધ સ્ત્રી ફરી વિકટહાસ્ય કરી એક ક્ષણમાં તે ઝાડીમાં
અણોપ થઇ ગઇ !

“આ બચંકર સ્ત્રી કોણ છે ? ” પોતાના સેવકો તરફ જોઇ
દુર્જને પૂછ્યું. તેના આ સવાલનો તેના સેવકોમાંથી કોઇએ કંઇ પણ
જવાબ આપ્યો નહીં. ત્યારે ચંદ્રસિંહને તેણે પૂછ્યું-“કુમાર ! શું તે
સ્ત્રીને તમે જાણો છો ? ”

“આ સ્ત્રીને મેં એજ જંગલમાં પહેલાં બે વાર જોયેલ છે.
તે સ્ત્રી મહાન જાદુમરણી કે એટલી હોવીજ જોઇએ. એની મારી
માન્યતા છે. ”

“આવી બચંકર અને દુષ્ટ સ્ત્રી મારા રાજ્યની સરહદમાં રહે, એ
સારું નહિ. રણમલને કહી મારે તેનો ખંદોબસ્ત કરવો જોઇએ. ”

“પણ આપને કંઇ ઇજા તો નથી થઇને ? ” સળંગને પૂછ્યું.

“ના. ફક્ત જરા હાથે વાગ્યું છે એટલુંજ. ” એમ કહી તે ફરી
ઘોડા ઉપર ચઢી બેઠો.

ફરી તે મંડળ અન્યદુર્ગના માર્ગે ચાલવા લાગ્યું. ઝાડીમાંથી
ખુદ્ધા મેદાનમાં આવતાંજ ઘણા માણસો દુર્જનને મળવા આવ્યા હતા
તે તેને મળ્યા. સૌની આગળ વૃદ્ધ દુર્ગરક્ષક રણમલ હતો. દુર્જનના
આશ્રિત લોકોને આજે આનંદ થવાનું કારણ એટલુંજ હતું કે દુર્જન
ઘણા દિવસ પછી ત્યાં આવ્યો હતો. આ મનુષ્યો પહેલાંથીજ ખુદ્ધા
મેદાનમાં આવી એકઠા થયા હતા. ત્યાં-દુર્જન પોતાના મંડળ સાથે
આવતાંજ ત્યાં-એકત્ર થએલા સર્વ લોકોએ તેને અદ્ભુતી-વિનયથી
નમન કર્યું. તે સર્વ મંડળ આનંદપૂર્વક દુર્ગના દરવાજા સુધી આવી
પહોંચ્યું. દુર્જનાસિંહ ત્યાં આવતાંજ શિવાજ પ્રમાણે મૂકી બરીને
સોનાનાણું પોતાના ઉપરથી ઓવારી ફેંકી દીધું.

આ વખતે તે સર્વની આગળ હતો. તેના ઘોડાએ દરવાજામાં પગ મૂકતાંજ શસ્ત્રાગારમાં સર્વાંગકવચ અને શિરસ્ત્રાણુ બન્ને પોતાની મેળેજ જમીન ઉપર પછડાયાં. તે સાથેજ એક ગર્જના કરતો ભયંકર અને હૃદયભેદક અવાજ દુર્ગન અને રણુમલના સાંભળવામાં આવ્યો. તે સાંભળતાંજ એકદમ તે બન્નેનાં મુખ ઉતરી ગયાં. સજ્જનસિંહ પણ ચમક્યો અને ત્યાં એકત્ર થએલા તમામ લોકો તથા ઘોડેસ્વારો ભય અને આશ્ચર્યથી ચકિત થઈ એક બીજા તરફ જોવા લાગ્યા !

તે અવાજ સજ્જનસિંહના સાંભળવામાં આવતાંજ—વૃદ્ધ રણુમલે ચોડાં વર્ષો પહેલાં કિલ્લામાં બનેલા બનાવની જે ભયંકર અને સંપૂર્ણ હકીકત કહી સંભળાવી હતી તે તમામ હકીકત તેની દષ્ટિ સમક્ષ આવીને ખડી થઈ. તે સમયથીજ સજ્જનસિંહ માનવા લાગ્યો હતો કે આવો ચ-મત્કારિક બનાવ બને તે ભવિષ્યમાં આવનારી કોઈક ભયાનક આ-કતની સૂચના આપનાર છે. તેણે એકદમ રણુમલ તરફ જોયું—પણ તે વૃદ્ધ પાંદરાએ સજ્જન પોતાની તરફ જુએ છે, એમ જાણતાંજ પોતાના ચહેરામાં બિલકુલ ચળાવિચળ થવા દીધી નહિ. આખરે તમામ મનુષ્યો દૂર્ગમાં જઈ પહોંચ્યા.

પ્રકરણ ૧૨ મું.

વીજલની મદદ.

તે દિવસે દૂર્ગમાંના સર્વે લોકોને—કિલ્લાના માલિકના આવવાથી બંધાને—બહુજ આનંદ થયો અને તેમ થાય એ સ્વાભાવિકજ હતું; પરંતુ તરતમાંજ થએલા અકસ્માતથી અને અચાનક બનેલા ભયંકર બનાવથી સર્વનાં ચિત્ત અશાંત થઈ ગયાં હતાં. કેટલાંક વર્ષો પહેલાં તે કિલ્લાના મહુમ માલિકે દૂર્ગમાં પ્રવેશ કર્યો ત્યારે પણ એવોજ ભયાનક બનાવ બન્યો હતો અને તેનું પરિણામ પણ બહુજ ભયંકર અને શોચનીય આવ્યું હતું. એ વાત વર્ષોના વર્ષો વીતી ગયાં હતાં છતાં તે તેઓ ભૂલ્યા નહોતા. સાયંકાળે ભોજનની સર્વ તૈયારી થઈ. સર્વે લોકો ભોજન કરવા એકઠા થયા. ત્યારે સરદાર સજ્જનસિંહે ચંદ્રસિંહને પ્રમાણે બોલાવી લાવવા મોકલ્યો. ત્યાર પછી દુર્ગનસિંહે કહ્યું:—“સરદાર સજ્જનસિંહજી ! આજે મારા મનમાં જરા પણ હિસાહ નથી. આજે ઘણાં વર્ષો પછી અહીં આવતાં રસ્તામાંના

જાણીતાં સ્થળો અને મારા પ્રિય મોટાભાઈના રમરણાર્થે બંધાવેલો સ્તંભ વિગેરે.....

“ જોઈને ચિત્તને ખેદ થાય એ બનવા જોગ છે. ઉપરાંત અહીં આવતાં દરવાજો બનેલા અકસ્માતો ! એટલે હૃદયને ખેદ તો થાયજ ! ” સરદાર સજ્જનસિંહે વચમાંજ કહ્યું.

સજ્જનનાસંહનો જવાબ સાંભળતાંજ દુર્જન મનમાં મનમાંજ જરા ચમક્યો. તેને શો જવાબ આપવો, તેની તેને સૂઝ પડી નહિ. એટલામાંજ પ્રભાવતી ત્યાં આવી પહોંચવાથી બન્નેમાં થતી વાતચિત અટકી. પોતાના પિતાની આજ્ઞાથી અને તેને નારાજ ન કરવાના હેતુથીજ તેણે આજે કિંમતી પોશાક પહેર્યો હતો. તેને લીધે તેના રૂપ વૈભવમાં પહેલાં કરતાં હજાર ગણી શોભા આવી હતી અને તે પહેલાં કરતાં બહુજ મનમોહક દેખાતી હતી. તેણે કાળારંગનો સાળુ પહેર્યો હતો. તેનાથી તેની શ્વેતવર્ણી કમનીય કાયા બહુજ શોભતી હતી. જરીથી ભરેલી તંગ અને તસતસતી કંચુકી-ધારણ કરવાથી કુચપ્રદેશ પુષ્પગુચ્છની જેમ શોભતો હતો. તે કુચપુષ્પના ગુચ્છના મધ્યભાગમાં જુદી જુદી જાતનાં હીરામોતીના કિંમતી દાગિનાઓ ચમકતાં હતાં. યૌવનાવસ્થાને લીધે તેનાં સર્વે અવયવો પ્રકુલિત થવાથી તેની દેહસતા બહુજ રમણીય દેખાતી હતી. અહાહા ! તેની દૈદીપ્યમાન-કમનીય કોમળ કમળના કુસુમ જેવી ખીલેલી ગુલાબી કાન્તિ, મધુર અવયવો, ગૌરવર્ણની શરીરપ્રભા ઇત્યાદિકોતું સૌંદર્યમયી સુંદરીની સાથે સમ્મેલન થવાથી તે ઉપર ઉપરથી અનહદ રમણીય લાગતો હતો છતાં તેના મુખ ઉપર શોક અને ચિંતાની આછી આછી છાયા તો છવાએલી હતીજ !

આવા અલૌકિક રમણીય રત્નની પોતાને પ્રાપ્તિ થવાની છે, એવો વિચાર દુર્જનના મનમાં આવતાંજ તત્કાળ તે થોડા સમય પહેલાં બનેલા અચકર બનાવ અને અકસ્માતને એકદમ ભૂલી ગયો. તે પ્રભાવતીના ચંચળ-ચપળ-કુરંગ નયનો તરફ જોવા ક્ષણે ક્ષણે-પળે પળે-લાગ્યો. એમ ઘણો વખત સુધી વારે વારે તેની તરફ જોવાથી તેના જાણવામાં આવી ગયું કે-પ્રભાવતી પોતાની તરફ બહુજ તિરસ્કારથી જુએ છે !

વાંચકો ! આપણે આ સ્થળ છોડી કિલ્લાની બીજી તરફ-એજ સમયે-થું થાય છે, તે જોઈએ.

આજે આખો દિવસ લલિતસિંહ પોતાના ઓરડામાં ઉદાસ થઈ બેસી રહ્યો હતો. પોતાને આજે આમ કેમ થાય છે, તે બાબતમાં તે કંઈ પણ સમજી શકતો નહોતો. તેની આટલી ઉંમરમાં તેને આજે

બહુજ બેચેની થવાથી તે અશાન્ત થઇ ગયો હતો. તેના હૃદયમાં જુદી જુદી જાતના અનેક વિચારો આવતા હતા પણ તે તદ્દન અસ્થિર હતા—સ્થિર રહી શકતા નહોતા. પોતાની આજે આવી વિચિત્ર સ્થિતિ શા માટે થઈ—તેનું કારણ શું ? તેની તેને જરા પણ કલ્પના થઇ શકતી નહોતી. ઘડીમાં તે ઓરડામાં ફરતો, ઘડીમાં કોય ઉપર જઇ પછડાઇ પડતો અને ઘડીમાં બારી પાસે જઇ ઉભો રહેતો. તેને એક બે વાર એવો પણ વિચાર આવ્યો કે—જરા વાર બહાર ફરી આવું પણ તે વિચારને અમલમાં મૂકવાની તેના હૃદયે ના કહી અને આખરે ઓરડામાંથી બહાર ન જવાનો તેણે નિશ્ચય કર્યો.

સંધ્યા થઇ. હમેશના નિયમ પ્રમાણે તેને માટે વીજલ ભોજન લઈ આવ્યો. તેણે થાળ નીચે મૂકી દીવો કર્યો અને પછી લલિતની સામે ઉભો રહ્યો અને તેણે કહ્યું—

“ આજે આપને માટે ભોજન લાવતાં જરા વિલંબ થયો છે તેને માટે ક્ષમા કરશો. કારણ કે—આજે કિલ્લામાં બહુજ ગડબડ છે...

“ વીજલ ! તારે ક્ષમા માગવાનું કાંઇ પણ કારણ નથી અને આજે મને ભૂખ નથી તેમજ ખાવાની ઇચ્છા પણ નથી. ”

એક પળને માટે વીજલે લલિત તરફ જોયું અને પછી સ્નેહ પૂર્ણભાવે કશ્ચાજનક સ્વરે બોલ્યો—“ લલિત ! આજે તમે આમ કેમ કરો છો ? દિવસે દિવસે અત્રપરથી તમારી રૂચિ ઉઠતી જાય છે. હમણાં હમણાં તમારી સ્થિતિ અને ચિત્તવૃત્તિ પહેલાંની જેમ પ્રસન્ન કે પ્રકુલિત કેમ દેખાતી નથી ? લલિત ! તમેજ કહો કે તમને આનંદ શ્યા માટે હું શું કરું ? તમારું કોઇપણ કામ કરવામાં મને બહુજ આનંદ થશે. માટે તમારું કાંઇ કામ હોય તો ખુશીથી મને કહો. ”

“ વીજલ ! મારા પ્રત્યે તારો આટલો બધો સ્નેહ જોઈ ખરેખર મને બહુજ આનંદ થાય છે પરંતુ તને કહેવા જેવું એકપણ કામ અત્યારે મારી પાસે નથી. ”

“ લલિત ! શું તમને મારાપર વિશ્વાસ નથી ? પણ તમે ચોક્કસ માનજો કે—તમારે માટે હું ગમે તે સાહસ કરવા તૈયાર છું. ” વીજલે રૂઢ સ્વરે કહ્યું.

“ વીજલ ! મને તારો સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે. આજે આટલા દિવસથી હું જોઈ છું કે—ફક્ત તનેજ મારા ખોટું લાગે છે—તારું અંતઃકરણ મારે માટે દ્રવે છે—હુઃખી થાય છે—તે મન સ્પષ્ટપણે જણાઈ આવે છે. પરંતુ ખરેખર હું હુઃખી છું, એમ તને લાગે છે ? ”

“જે તમે તમારા અત્યારના અંદિવાસને સુખ માનતા હો તો કોણ જાણે! ? પરંતુ મને તો ખાતરી છે કે તમે દુઃખી છો—મહુજ દુઃખી છો ! સુખી નથી. તમારા ઉપર સરદાર સાહેબની અવકૃપા થવાના કારણની હું ઘણા દિવસથી શોધ કરતો હતો તે કારણ આજે મારા જાણવામાં આવ્યું છે. આ કિસ્સામાં કુમાર તમે એકલા જ દુઃખી નથી પણ બીજાં પણ એક પ્રાણી દુઃખી છે !”

“ એકંદરે તેં મારી બધી છુપી વાત જાણી ખરી !”

“ હા. તમારી છુપી વાત આજે મારા જાણવામાં આવી છે. લલિત ! તમારી જેમજ પ્રભાવતીઆ પણ દુઃખી છે. ”

“ વીજલ ! જ્યારે મારી તમામ છુપી વાત તારા જાણવામાં આવી છે તો હવે હું તારાથી કાંઈ પણ છુપાવવા માગતો નથી. પ્રભાવતી ઉપર મારો પ્રેમ છે, શું એ મારો અપરાધ થયો ? તે કુલીન છે માટે તેને આહવી, એમાં શું ગુનોહ છે ? અરે ! આતે કેવો ધોર અન્યાય ! હું એક પારકો અને નિરાધાર છું. મારે બાપ નથી—મા નથી કુળશીળ પણ નથી અને હોય તો તે હું જાણતો નથી. તેથીજ તે અમૂલ્ય રત્ન તરફ નજર કરી મારાથી જોઈ શકાતું નથી. શુદ્ધ પ્રેમની આગળ તેની શી કિંમત ? કાંઈજ નહીં ! સાત્વિક, શુદ્ધ અને દૈવી પ્રેમને શ્રીમંત, ગરીબ, કુળશીલ, કુરૂપ કે સુરૂપ વિગેરેની જરૂર રહેતી નથી. ખરા શુદ્ધ પ્રેમને મહાન મંદિરમાં રાખો કે કંગાલ ઝુપડીમાં રાખો તેની કિંમત એક સરખીજ હોય છે. પરંતુ આ વાત તેમના—પ્રેમપાત્રોના અને તેના સંબંધીઓના સમજવામાં આવવી જોઈએ. આજે જો હું ધનવાન હોત તો પ્રભાવતી મારી થવામાં જરાએ વિલંબ લાગત નહીં. અમો બન્નેની વચ્ચે જો કે આ સમયે બહુ બહુ મુશીબતો છે છતાં હું નિરાશ થયો નથી. દયાળુ સર્વવ્યાપક સચરાચર પરમાત્મા ઉપર મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે. મારા હૃદયમા પ્રભાવતીને માટે ઉત્પન્ન થએલા શુદ્ધ પ્રેમને તે ઘણીજ સારી રીતે જાણે છે. મારા ચિત્તની સ્થિતિ કેવી છે, તે તેના જાણવા બહાર નથી. તે શિવાય માફ હૃદય વારંવાર મને કહે છે કે—“લલિત ! તું નિરાશ થઈશ નહિ. ”

“ જ્યારે એમ છે ત્યારે તમે દુઃખી શા માટે થાઓ છો ? ”

“ તેનું કારણ ફક્ત મારી અંધમત્તા છે. આશા એ એક કેવળ અમૂલ્ય જોવી છે, એ વાતને હું ઘણીજ સારી રીતે જાણું છું છતાં માફ મન નિરાશ થતું નથી. વીજલ ! શું તને એમ લાગે છે

કે મને બિલકુલ અભિમાન નથી ? પ્રભાવતીના પ્રેમમાં સપડાઈ વગર કારણે મારા ઉપર થએલા સરદાર સાહેબનો ક્રોધ શું હું સુપચાપ સહન કરું છું અથવા નિરસાહ થઈ દીન હીન થઈ ગયો છું ? ના—તેમ નથી. વીજલ ! અંદરથી માંડે રક્ત તપી જાય છે. પ્રભાવતીના પ્રેમને ફેંકી દઈ આ કિલ્લાનો ત્યાગ કરી દેવા માટે માંડે અભિમાની હૃદય મને વારંવાર કહ્યા કરે છે. એક તરફથી હૃદય કહે છે કે કિલ્લાનો ત્યાગ કરવો અને બીજી તરફથી સરદાર સાહેબના ઉપકારો મને તેમ કરતાં અટકાવે છે. આટલું આટલું છતાંયે હું પ્રભાવતીના પ્રેમને અને સરદારના ઉપકારોની સ્મૃતિને એક બાજુએ મૂકી ક્યારનોએ આ દુર્ગનો ત્યાગ કરી જાત પરંતુ નહીં ! આ દુર્ગમાંજ રહેવાની મને એક દૈવી સૂચના થઈ છે. મને જે કાંઈ પણ સુખ મળવાનું હોય તો તે ફક્ત આ દુર્ગમાંજ મળી શકે તેમ છે, એમ મને માંડે મન વારંવાર કહ્યા કરે છે ! મને ઉપરા ઉપરી નવીન નવીન ભાસ થાય છે. જ્યારે જ્યારે હું નિરાશ થાઉં છું ત્યારે ત્યારે મારા કાનની પાસે કર્ણપિશાચની જેમ કોણુ જાણુ કોણુ, આવીને કહ્યા કરે છે કે—“ઓ યુવક ! નિરાશ ન થા. તને આ કિલ્લામાંજ સુખ મળવાનું છે.” એથી મને બહુજ વૈર્ય આવે છે. વીજલ ! તારી પાસે મેં સર્વ વાતો ઉઘાડી કરીને કહી છે, શું હવે પણ તું મને દુઃખી કહીશ ?”

“ના, કુમાર. આપના દરેક શબ્દ ઉપર મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે. આપને આશા છે કે તમે સુખી થશો એમ તમારા આશ્ચર્યજનક ભાષણ ઉપરથી મને લાગે છે અને હું પણ તેમજ આહું છું પરંતુ લલિત !... અહીં આગળ વીજલ કાંઈ પણ બોલી શક્યો નહિ.

“પરંતુ શું ? વીજલ ! બોલ, પરંતુ શું ?” અત્યંત ઉત્સુકતાથી લલિતે પૂછ્યું.

“પરંતુ કિલ્લામાં જુદીજ વાતો મારા સાંભળવામાં આવે છે અને તેટલા માટેજ આજે આ કિલ્લામાં દુર્જનસિંહ આવેલા છે.”

“શું ?” અહીં એકદમ લલિતસિંહ પોતાના આસન ઉપરથી ઉઠીને ઉભો થયો. તેના શરીરમાં અનહદ સંતાપનો સંચાર થયો. તે અત્યંત આશ્ચર્ય પામીને બોલ્યો “તે હું નથી માની શકતો !”

“હું જે કાંઈ કહું છું તે તદ્દન ખરું છે, કુમાર. લલિત ! હવે પ્રભાવતીના તરજ દુર્જનસિંહની સાથે વિવાહ થવાના છે, એમાં કાંઈ પણ શંકા નથી. બધું નક્કી થઈ ચૂક્યું છે.”

આ વાત સાંભળી લલિત જરા ગભરાયો. તે આવેશમાં તે આવેશમાં બે ચાર વાર ચોરડામાં ફર્યો અને આખરે તે એકદમ

વીજલની સામે ઉભો રહ્યો-“ પરંતુ આ વાત તારા જાણવામાં શી રીતે અને ક્યાંથી આવી ? તું એમ શા ઉપરથી કહે છે ? દુર્જનસિંહના અહીં આવવાનું તે શિવાય શું બીજું કોઈ કારણ નહોતું શકે ? શું એ બનવા જોગ નથી ? ”

“ હશે-પણ કુમાર, આપનું આ કથન બરાબર નથી. આજે દિલ્લામાં જે જે અદ્ભુત બનાવો બન્યા અને અકસ્માત થયો તે જો તમે પ્રત્યક્ષ જોયા હોત તો મારી જેમ તમને પણ ખાતરી થાત. ”

ત્યાર પછી વીજલે દુર્જનસિંહ ઘોડા ઉપર પડી ગયાની અને શસ્ત્રાગારમાં પછડાએલાં સર્વાંગકવચ અને શિરસ્ત્રાણ પછડાયાની અથથી ઇતિ સુધી હકીકત કહી સંભળાવી અને પછી તે બોલ્યો કે-

“ ત્યાર પછી ભોજન સમયે આપણા સરદારે પ્રભાવતીબાનો હાથ પકડી હાથ જોડ્યા અને દુર્જનસિંહને કહ્યું કે-“ આ મારી પુત્રીનો આપ સ્વીકાર કરો ! ” આવી વિનંતિ કરી. ”

“ વીજલ ! હવે બસ કર ! ” એટલુંજ કહી લલિત કોચ ઉપર બેસી ગયો.

વીજલે તેનું સાંત્વન કરવા માટે ઘણા પ્રયત્નો કર્યા. આખરે તે બોલ્યો-“ લલિત ! આમ તદ્દન નિરાશ ન થાઓ. હવે તમે મને એકાદ પત્ર લખી આપો અથવા તમારી કોઈક નિશાની આપો. ”

“ નહીં. વીજલ ! હું તેમ કરી શકતો નથી. મારે હવે ગમે તેમ કરી પ્રભાવતીને મળવુંજ જોઈએ અને મારે માફ ભાગ્ય જાણવુંજ જોઈએ. મારા સુખદુઃખની વાત મારે તેને મુખેજ સાંભળવી જોઈએ. જો તેનો વિવાહ ખરેખર દુર્જનસિંહની સાથેજ થવાનો હોય તો મારે આજે ને આજેજ આ દિલ્લાનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. હાય હાય ! ઓ વિધાતા ! આ તારું કેવું વિચિત્ર અને વિષમતાથી ભરેલું વિધાન છે ! કેવું નિર્દયી નિર્માણ છે ! ”

એમ કહી લલિત ફરી ઓરડામાં ફરવા લાગ્યો. ઘણો વખત સુધી બંને સ્તબ્ધ હતા. પોતાના હાથમાં જો કંઈ ઉપાય હોત તો તેથી અવશ્ય લલિતને સુખી કરત, એવો વિચાર વીજલને આવ્યો. તેણે ઘણા ઘણા વિચારો કરી લલિતને કહ્યું-“ લલિતકુમાર ! પ્રભાવતીની ઘસી મધુરીનો સ્વભાવ બહુજ ઉત્તમ છે અને તે પ્રભાવતીને બહુજ ચાહે છે. મને વિશ્વાસ છે કે તે પ્રભાવતીની ગુપ્ત વાતો જાણતી હશે. ગમે તેમ કરી આજે હું તેને મળીશ અને આ બાબતનો ખરો સલાહ પાડી ખુલાસો તેની પાસેથી મેળવીશ. ”

“વીજલ ! આ અસહ્ય સંકટમાં તું મને એક ખરો મિત્ર મળ્યો છે. તારા ઉપર મને સંપૂર્ણ વિધાસ છે. આ કામ હું તને સોંપું છું. હવે તને યોગ્ય લાગે તે કર. પણ જો જે બહુજ સાવચેત રહેજે ! ”

“તેને માટે તમે જરાએ ચિંતા કરશો નાહ. બનશે તો આજે જ અને નહીં તો આવતી કાલે તો હું મધુરીને જરૂર મળીશ. હવે હવે હું રજા લઉં છું. ”

એમ કહી વીજલ ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો અને લલિત ખીજ વિચારોમાં ગુચવાયો.

પ્રકરણ ૧૩ મું.

અદ્ભુત ચમત્કાર.

વીજલના ચાલી ગયા પછી લલિતે કાંઈ ખાવાનો વિચાર કર્યો અને ખાવા બેઠો. તેનાથી કાંઈ પણ ખાધ શકાયું નહિ. તે એમને એમ પાછો બાણા ઉપરથી ઉઠી ગયો. તેના ચિત્તની સ્થિતિ બહુજ વિચિત્ર થઈ હતી અને વીજલે દુર્જનસિંહની જે હકીકત કહી હતી તે વાત તેને બહુજ ચમત્કારિક લાગી હતી. દુર્જનસિંહ દૂર્ગમાં આવતાંજ સર્વોગકવચ અને શિરઆણુ પછડાયાં, એ વાત તેને વીજલે કહી હતી અને તે હજુ પણ તેના હૃદયમાં રહી રહીને ઉદ્ભવતી હતી. આ કોઈક દૈવી પ્રકાર છે અને થોડા દિવસ પહેલાં પોતે જે ચમત્કારિક બનાવ જોયો તેનો આની સાથે જરૂર કાંઈ ન કાંઈ સંબંધ અવશ્ય છેજ, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. એટલામાં તેને પ્રભાવતીનું સ્મરણ થઈ આવ્યું. ફરી વિચારોનો પ્રવાહ બદલાયો. તેણે બાણા વખત સુધી વિચારો દરવાથી હવે તેનું મસ્તક-મગજ-મનવા લાગ્યું. તે કોય ઉપર આવીને બેઠો અને બોલવા લાગ્યો કે-“પ્રભા ! તારી મુલાકાત થઈને મને જો સત્ય વાત સમજાશે તો માઈ દુઃખી ચિત્ત શાન્ત થશે. ”

ઉપરનું વાક્ય પુરૂં થતાંજ એકાએક લલિતના ઓરડામાં વિજળીના જેવો સર્વત્ર પ્રકાશ થયો અને એક ક્ષણમાંજ તે પાછો હતો ન હતો થઈ ગયો, આ વિચિત્ર પ્રકાર જોઈ લલિત જરા ચમક્યો. તેણે ઈષ્ટ તરફ જોયું તો તેને જણાયું કે તે બહુજ ધીમે ધીમે બળતો હતો અને તેનો પ્રકાશ પણ ઓછો થતો જતો હતો. થોડીજ વારમાં

દીવો તદ્દન ખુઝાઈ ગયો. તેને બદલે ત્યાં ઈંદ્રધનુષ્યના જેવો પરતુ
 ઝળહળતો પ્રકાશ તેને દેખાયો. તેનો તેને જરા પણ ભય લાગ્યો નહિ.
 પહેલાંની જેમ આજે પણ પોતાને કાંઈક અહ્લુત દેખાવ જોવા
 મળશે, એમ લાગવાથી તેને આનંદ થયો. તેમાં પણ આજે પોતે
 ખરેખર જાગે છે, તેથી તો તેને અહુજ આનંદ થયો. તેણે પોતાની
 આંખો ઉપરથી હાથ ફેરવીને તે તેજસ્વી-પ્રખર પ્રકાશ તરફ અચળ
 દ્રષ્ટિ લગાવી. થોડાજ વખતમાં તે પ્રકાશનું પ્રતિબિંબ દિવાલ ઉપર
 પડ્યું અને તે સાથેજ તે દિવાલ કાચની દિવાલ હોયની ! તેમ પાર-
 દર્શક દેખાવા લાગી. તે જોઈ ફક્ત એકજ પળને માટે તે જરા ગુંચ-
 વાયો. પુનઃ પોતાને ભાસજ થાય છે કે શું ? એમ તેને લાગ્યું, તેટ-
 લામાં તો પેલી તરફના મહેલમાંની વસ્તુઓ તેને સાફ સાફ દેખાવા
 લાગી. ત્યાંના દરવાજા ખારીઓ, દિવાલ ઉપરનું કોતરકામ, ત્યાં ખુણા-
 ઓમાં મૂકેલી નાની મોટી ચીજો તેને એટલી બધી તો સ્પષ્ટપણે
 દેખાવા લાગી કે-તે પોતેજ તે ચીજોની પાસે જઈને જોતો હોય !
 ફરી તે પ્રકાશ જરા વધ્યો. તે સાથે લલિતની દ્રષ્ટિ આંધે સૂંધી ગઈ.
 પહેલાંનો દેખાવ દૂર થયો અને તેની પેલી તરફનો દેખાવ તેને દેખાવા
 લાગ્યો. ત્યાં તેની દ્રષ્ટિ સ્થિર થઈ. તેનું ધ્યાન તે તરફ ખેંચાયું. વાંચક !
 જ્યાં આપણી આ નવલકથાના નાયકની દ્રષ્ટિ અચળ થઈ તે દેખાવ
 શાનો અને કેવો હશે વાંચ ?

તે પ્રભાવતીનો ઓરડો હતો. આ સમયે તે અવ્યવસ્થિત રીતે
 શય્યા ઉપર પડી હતી અને તેણે પોતાની આંખો બંધ કરી લીધી
 હતી. તેનો કાળો કેશકલાપ વિખરાઈ જઈ તેના મસ્તકની આસપાસ
 પ્રસરી ગયો હતો. તેનાં વસ્ત્રો અવ્યવસ્થિત થવાથી વક્ષઃસ્થળનો ભાગ
 ઉઘાડો થએલો હતો. તેની પાસેજ તેની દાસી મધુરી બેઠી બેઠી તેને ધીમે
 ધીમે પવન નાંખતી હતી. થોડા વખત પછી પ્રભાવતી ઉઠી. તેની
 હૃદયબંધ તેના મુખ ઉપર સ્પષ્ટપણે દેખાતી હતી. થોડાજ વખત
 પછી તેના રડવાનો ધીમે અવાજ લલિતને સંભળાવ્યો-તેથી તે જરા
 ગુંચવાયો. જેમ આ પ્રકાશમાં પારદર્શક શક્તિ હોવાથી આંધેનો દેખાવ
 પાસેજ દેખાય, એવી અહ્લુત કરામાત છે તેમ છોટે જે ભાષણ થાય
 છે તે, તે અહ્લુત શક્તિના પ્રભાવે સંભળાશે કે નહિ, એવી તેને
 શંકા થઈ આવી. એટલામાં તો તેને વાતચિત પણ સંભળાઈ.

“ મધુરી ! મારી તમામ આશાઓ ઇન્દ્રના ધનુષ્યની જેમ
 ઉપર ચાઈ, પોષાઈ અને આખરે વિલય પણ પામી ગઈ. હવે મારું

હૃદય ચીરાઈ જઈ ઢિન-ભિન થવા માગે છે. થયું, હવે આ સંસારમાં મારે માટે સુખતું નામ પણ રહ્યું નથી, મારી પ્રિય સખી ! તુંજ કહે કે હવે હું શું કરું ? પિતાજીએ અને મોટા ભાઈએ રાત દિવસને માટે મારા ઉપર સખત પહેરો રાખ્યો છે. હું ક્યાં જઈ અને શું કરું ? મને કાંઈપણ સજતું નથી. આંખ છતાં દેખાતું નથી અને શ્રુદ્ધિ છતાં કાંઈ સમજાતું નથી. મધુરી ! હવે મને લલિતની મુલાકાત થશે કે ? તેમના દર્શનનો મને લાભ મળશે ખરો કે ? માઈ પ્રેમધન મને મળશે-મારા મનોરથ સફળ થશે-મને અભાગણીને તે પરમ પ્રેમની પવિત્ર પ્રતિમા કોઈ પણ કાળે ફરી-મને દેખાશે ? ઓ સખી ! હાય-હવે માઈ શું થશે ? ”

“ બહેન ! આમ શોક ન કર. તારું હૃદય જોઈ માઈ હૃદય દુઃખી થાય છે. જો તું હમેશાં આમને આમ શોક કરતી રહીશ તો તારી કેવી સ્થિતિ થશે, તેનો તને કાંઈ પણ વિચાર આવે છે ખરો કે ? આજે તેં નથી કાંઈ ખાધું કે નથી કાંઈ પીધું ! આમ કરવાથી સખી ! જો તો ખરી કે તારી કમનીય કાયાની કેવી શોચનીય સ્થિતિ થઈ છે તે ! ”

“ હવે હું આ કાયાને શું કરું ? કોને માટે હું આ શરીરની ચિંતા કરું ? પિતાજી-ઓ દયાહીણ પિતાજી ! તમે મને મારા મનના માનેલા મોહનથી જુલમ કરી દૂર કરી છે છતાં માઈ ચિત્ત જ્યાં ચોટયું છે ત્યાંજ ચોટયું છે, એ વાત કેમ તમારા ધ્યાનમાં આવતી નથી ? સખી ! હું મારા પ્રાણનો ત્યાગ કરીશ પરંતુ મારા મોહનનો કોઈ કાળે ત્યાગ કરી શકીશ નહીં, એ તું ચોક્કસ માનજે. ” એમ કહી તેણે પોતાની શય્યાની નીચેથી એક ન્હાનકડી કટાર કાઢી.

પ્રભાવતીના હાથમાં કાતિલ કટાર જોતાંજ લલિત એકદમ ચમક્યો. તે એકદમ પોતાની શય્યાપરથી ફેદી પડ્યો. પ્રભાવતીના હાથમાંની કટાર ખુંચવી લેવા તે પ્રેમધેષ્ણો એકદમ ધસ્યો પરંતુ વચમાં ભીંત હોવાથી તે આગળ જઈ શક્યો નહિ. તેટલામાં તો તેના ચોરડામાં અંધકાર છવાઈ ગયો અને નીચેના શબ્દો તે બોલ્યો-“ અરેરે ! ખિચારી ગરીબ બાળાના હૃદય ઉપર નિરાશાનો કેટલો બધો સખત આઘાત થયો છે ? ઓ કઠોર હૃદયના સરદાર સજ્જન ! તમને તે ખિચારી ગરીબ ગાય જેવી તમારી પુત્રીની દયા કેમ નથી આવતી ? ” ત્યાર પછી તે પોતે પણ નિરાશ થઈ કોચ ઉપર જઈ બેઠો. હવે તેનું હૃદય પ્રભાવતીની પીડાથી દગ્ધ થવા લાગ્યું.

એટલામાં ફરી પ્રકાશ પડ્યો. તે પ્રકાશ ક્રમે ક્રમે પ્રથમના જેવોજ તેજસ્વી થયો. તેનું પ્રતિબિંબ ભીંત ઉપર પડ્યું અને ભીંત પારદર્શક થઇ. હવે લલિતને સરદાર સજ્જનસિંહનું શયનગૃહ સ્પષ્ટપણે દેખાવા લાગ્યું. ત્યાં તે વૃદ્ધ સરદાર પોતાના પુત્ર ચંદ્રસિંહ સાથે કાંધક વાતચિત કરતો હતો. બેઠો હતો. પ્રથમની જેમ અત્યારે પણ લલિતને તે અદ્ભુત શક્તિના પ્રભાવે પિતાપુત્રની વાતચિત સંભળાવા લાગી.

“ આ અપશુકનની વાત મને તે દિવસે રણુમલ્લે કહી હતી.” સજ્જનને પોતાના પુત્રને કહ્યું.

“ તો તો પિતાજી ! ખરેખર દુર્જનસિંહ ઉપર કાંઇ ન કાંઇ આકૃત અવશ્ય આવશેજ અને તે ઉપરાંત તેવું ખરાબ ચિહ્ન... ..

“ છટ્-એવું તે ક્યાંએ બનતું હશે ખરું કે ? તે કાંઇ ખરાબ ચિહ્ન નથી. ઘણાં વર્ષો સુધી એકજ ખીંટીએ ટાંગી રાખવાથી તે ખીંટી જુની થઇ ગઇ અને તેથીજ તેમ બન્યું, એ વાત મને રણુમલ્લે કહી. હવે માનો કે જો ખરેખરજ તેની ઉપર કાંઇ આકૃત આવવાની હશે તો આપણે શું કરી શકીશું ? તેમજ તેની ઉપર કયું સંકટ આવવાનું છે તે પણ આપણને શી રીતે જાણી શકીએ ? ચંદ્ર ! આવી આવી નકામી વાતો ઉપર વિશ્વાસ રાખવો, એ આપણી ભૂખતા તેમજ નબળાઇ ગણાય.” ચંદ્રને આગળ બોલતો અટકાવી વચમાંજ સજ્જનને કહ્યું.

“ તો તે વાત જવા દો. હું પણ ક્યાં આવી આવી તુચ્છ વાતો ઉપર ધ્યાન આપું છું. પિતાજી ! હવે આપ લલિતનું શું કરવા ધારો છો ? ”

“ હજી મેં તે બાબતમાં કાંઇ પણ વિચાર કર્યો નથી. તને આપણી પ્રભાની બાબતમાં કાંઇ લાગે છે ખરું ? ”

“ તે આપની આજ્ઞાને આધીન થશેજ, એવો તેનો મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે. જો કે અત્યારે તે જરા દુઃખી દેખાય છે છતાં જ્યારે તેનું લગ્ન થઇ જશે ત્યારે તે સર્વ રીતે સુખી થશે.”

“ નહીં ! તેમ થવાથી તે સુખી થવાને બદલે ઉલટી મહા દુઃખી થઇ જશે ! ”

પોતે ક્યાં છે, તેનું ભાન ભૂલી જઇ લલિત એકદમ ખુમ પાડી ઉપર પ્રમાણે બોલી ઉઠ્યો. એટલામાંજ તે પ્રકાશ પુનઃ નષ્ટ થઇ ગયો. ઝોરડામાં અંધકાર થતાંજ તેને જરા માહું લાગ્યું, તરતજ તેના મનમાં-તરતમાંજ સામજેલી વાત ઉપર-વિચાર થવા લાગ્યા.

પોતાના પ્રેમપંથમાં એક નવોજ હરીફ પેદા થયો છે, એજ તેના વિચારનો વિષય હતો. દુર્જનના સ્વભાવની બાબતમાં તેને વધારે માહિતી ન હોવાથી તે સારા સ્વભાવનો અને ડાહ્યો માણસ હશે, એમ તેની માન્યતા હતી. પ્રભાવતીની હમણાંની સ્થિતિ તેના ધ્યાનમાં આવતાંજ તે તેની સાથે રહેના બંધનથી નહીં બંધાય, એમ તેને લાગ્યું. આ બાબતનો ખરો ભાવાર્થ જાણવાનું તેની પાસે સાધન નહોતું. સંજ્ઞન કે ચંદ્ર તરફથી તેને તે સમજાય એ તદ્દન અસંભવિત હતું. કારણ કે તે બન્ને-બાપ દીકરાએ તેની ઉપર સખ્ત પહેરો રાખ્યો હતો. ઘણો વખત સુધી આવા વિચાર કરી તે પોતાના મનની સાથે પોતેજ બળડ્યો કે-“ દુર્જનસિંહ ! જો પ્રભાવતીની ખરી સ્થિતિ તમારા જાણવામાં આવે છતાં પણ.....

ઉપરનું વાક્ય લલિત પુરં કરે તે પહેલાંજ તેજસ્વી પ્રકાશ પુનઃ તે ઝોરડામાં ફેલાયો અને તેનું પ્રતિબિંબ ભીંત ઉપર પડ્યું. લલિતે તત્કાળ પોતાની નજર ભીંત તરફ ફેરવી. તે સાથેજ ભીંત પારદર્શક થઇ અને તેને દુર્જનનું શયનભુવન દેખાયું. દુર્જન એક શય્યા ઉપર પડ્યો હતો. તેની હિલચાલમાં અશાંતિ અને ખેદનાં ચિહ્નો જણાતાં હતાં. તે ધડી ધડીમાં પાસાં ફેરવતો હતો. તેની મુખમુદ્રા ઉપર ઉદાસીનતાની છાયા છવાએલી હતી. ઘણો વખત સુધી શય્યા પર આજોટ્યા છતાં ઉંઘ ન આવવાથી તે નીચે ઉતર્યો. તેના હૃદયમાં કોણ જાણે કંઈ જાતના વિચારોનું યુદ્ધ ચાલતું હતું. તેના મુખ ઉપર કોઈ વિચિત્ર જાતના વિચારોની છાયા જણાતી હતી. તે થોડોક વખત પોતાના શયનભુવનમાં આમતેમ રહ્યો. કોઈ વાર તે હાથના લટકા કસ્ટો, કાણુમાં એક જગ્યાએ જરા ઉભો રહી જતો, કાણુમાં છાતી પર હાથ મૂકતો તો કાણુમાં મૂંઝને વળ ચઢાવતો, એમ તેનો ક્રમ ચાલતો હતો. આખરે તે પોતેજ પોતાના મનમાં બળડ્યો કે- “આજે જે અપશુકન થયા તેથી મને લાગે છે કે મારા ઉપર કોઈ પણ જાતની આફત તો આવશેજ ! હવે હું પ્રભાવતીની સાથે પરણવાનો છું અને તેથી મારે બહુજ સાવચેત રહેવું જોઈએ. ”

“સરદાર ! પૂરેપૂરો વિચાર કરજો ! આ સમયે પ્રભાવતી બહુજ દુઃખી.....ખેમાન થઇ લલિત બોલ્યો. તે વાક્ય પુરં ઉચ્ચારે તેટલામાં તે પારદર્શક પ્રકાશ અદ્રશ્ય થઇ ગયો અને તે ઝોરડામાં અંધકાર છવાઇ ગયો. તે સાથેજ લલિતના હૃદયમાં પણ અંધકાર ફેલાઇ ગયો. ત્યાર પછી શું થયું તે આગળ ઉપર જણાશે.

પ્રકરણ ૧૪ મું.

સરદારોની મુલાકાત.

સરદાર દુર્જનસિંહ પોતાના અજયદૂર્ગમાં ઘણા વખત પછી આવ્યો છે, એ વાત બીજા આસપાસના તેના સમોવડીઆ સરદારોના જાણવામાં આવવાથી તેઓ તેને મળવા માટે આવવા લાગ્યા. સરદાર સજ્જનસિંહ પણ કિલ્લામાં આવી રહ્યો છે, એ વાત પણ બીજા સરદારો જાણતા હતા છતાં તેને કોઈ મળવા આવતું નહિ. કારણ કે તેના ઉપર મંત્રિમંડળની ઇતરાજ થએલી હતી અને તેણેજ તેને દેશપારની સજ્જ કરી હતી. એ વાત આસપાસના સૌ સરદારો સારી રીતે જાણતા હતા. તેમજ મંત્રિમંડળની ઇતરાજ પોતાના ઉપર થાય એ તેઓને પસંદ નહોતું. તેઓ અંતરથી સરદાર સજ્જનને મળવા બહુજ આતુર હતા છતાં ઉક્ત કારણથી અત્યાર સુધી તેઓ તેને મળી શક્યા નહોતા. દુર્જનસિંહ કિલ્લામાં આવવાથી હવે તેઓ તે નિમિત્તે એ સ્વાર્થ સાધવા લાગ્યા.

પ્રથમ તો માણિક્યગઢનો માલેક દેવેન્દ્રસિંહ પોતાના બે બાળકો સાથે અજયદૂર્ગમાં સજ્જન અને દુર્જનને મળવા આવ્યો. તેની સાથે પચાસ હથિઆર બંધ ઘોડે સ્વારો હતા. તે દૂર્ગમાં આવતાંજ નિયમ પ્રમાણે દૂર્ગમાંનો મોટો ઘંટ વાગવા લાગ્યો. દૂર્ગરક્ષક રણમલ પોતાના ચુંટી કાઢેલા માણસોને સાથે લઈ દેવેન્દ્રની સામે તેને માન આપવા ગયો. અને તેને સન્માનપૂર્વક સરદાર દેવેન્દ્રસિંહને કિલ્લામાં લઈ ગયો. સભામહેલમાં સર્વની પ્રેમપૂર્વક તેણે મુલાકાત થઈ. સરદાર દુર્જનસિંહ વિગેરે તરફથી પણ તેને ઘણું સાફ સન્માન આપવામાં આવ્યું. તે દિવસે બીજા પણ બે ચાર સરદારો અજયદૂર્ગમાં આવ્યા.

બીજે દિવસે સરદાર વીરસિંહ પોતાના રસાલા સાથે અજયદૂર્ગમાં આવી પહોંચ્યો. તેને બીજા બધા સરદારો કરતાં ઘણું વધારે માન આપવામાં આવ્યું. આ સરદારનું નામ અમારા વાંચકો પ્રથમથીજ જાણે છે. આ સરદારના નામનો ઉલ્લેખ અમે ત્રીજા પ્રકરણમાં કર્યો છે, તેજ આ સરદાર-સજ્જનસિંહની ગુપ્ત યોજનામાં સામેલ હતો. એણેજ પ્રથમ સજ્જનને દેશપારની શિક્ષા થવાનું અને બીજા બે સરદારોને મંત્રિમંડળે રાજદ્રોહી તરીકે કેદ કર્યાનું જાણાવ્યું હતું. એ વાત અમારા વાંચકો બૂલી નહીં ગયા હોય. વીરસિંહ પાસેથી ઘણી

ધણી વાતો સાંભળવાની હોવાથી સજ્જનસિંહે તેને બે દિવસ માટે રાખી લીધો. સમામહેલમાંથી તે બંને સરદારો એક એકાન્ત જગ્યાએ ગયા અને ત્યાં ધણી ધણી વાતો કરી અને છુપી યુક્તિ પ્રયુક્તિઓની યોજના પણ કરી. સાથંકાળ થતાંજ તેઓને ભોજન તૈયાર હોવાની એક નોકરે ખબર આપી. ભોજન માટે ત્યાં દુર્જન, સજ્જન, વીરસિંહ ચંદ્ર, પ્રભાવતી અને તેની દાસી એકત્ર થયાં. ત્યાં વીરસિંહે પ્રભાવતી પાસે જઇને કહ્યું—“બહેન પ્રભા ! તારા વિવાહની ખબર સાંભળી મને અત્યંત આનંદ થયો છે. હવે તું થોડાજ દિવસમાં આ કિલ્લાની રાણી થઇશ.”

વીરસિંહ વાત પૂર્ણ થાય તે પહેલાંજ પ્રભાવતીએ તેના તરફથી પોતાનું મુખ ફેરવી લીધું અને મોટેથી એક લાંબો નિસાસો નાંખ્યો. થોડીજ પળ પછી તેના ગુલામી ગાલો ઉપર આંસુના ખિંદુઓ બે ચમકવા લાગ્યા. તેની આ સ્થિતિ ત્યાં એકત્ર થયેલા એકજ માણસ—દુર્જનસિંહ—શિવાય બીજા કોઈના પણ જાણવામાં આવી નહો. આખરે બધાએ ભોજન કરી રહ્યા.

ત્યાર પછીના બે દિવસોમાં કાંઈ પણ કહેવા જેવું બન્યું નહિ. જે જે સરદારો સજ્જન અને દુર્જનને મળવા આવ્યા હતા તે ચાલ્યા ગયા અને વીરસિંહ પણ ચાલ્યો ગયો. એક દિવસે એકાન્તમાં સજ્જન-સિંહને બોલાવી દુર્જનને કહ્યું—“સરદાર સાહેબ ! પરમ દિવસે પણ એક વિચિત્ર બનાવ બેવાથી માફ ચિત્ત બહુજ ખેદ પામ્યું છે. જ્યારે આપની પુત્રીને લક્ષ્મી બાબતમાં વીરસિંહે પૂછ્યું ત્યારે તેનું મુખ ઉદાસ થઇ ગયું અને તેની આંખોમાં આંસુ પણ આવ્યાં, એ ઉપરથી મને લાગે છે કે—તે મારી સાથે લક્ષ્મી ગાંઠથી બેડાવા ખુશી નથી.”

“આપની ભૂલ થાય છે. માસી પુત્રી આપની સાથે લક્ષ્મી બેડાવા ખુશી છે. છતાં મારે કહેવું જોઈએ કે તેનો સ્વભાવ જરા વિચિત્ર હોવાથી વયમાંજ તે ... આટલું કહી સજ્જન અટકી ગયો.

“શું—વયમાંજ શું ? સરદાર સાયું કહો કે વયમાંજ શું ?” દુર્જનને ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું.

“તે કાંઈ નથી. ફક્ત હું તેમ બોલી ગયો એટલુંજ.” ખરી વાત ઉડાવી દેવાના ઈરાદાથી સજ્જનને કહ્યું પણ તે વાત દુર્જનને સાચી લાગી નહિ. તેણે બહુજ આગ્રહથી ખરી વાત જણાવવા જ્યારે સજ્જનને સોગંદ આપ્યા ત્યારે તેણે તમામ હકીકત કહી સંભળાવી. તે સંભળી દુર્જન બોલ્યો—

“એમ કે ! તેથીજ તમે લલિતને એક ઓરડામાં પૂરી રાખ્યો છે નહોં વાર ? એકંદર રીતે જોતાં લલિત બહુજ પાશુ અને હ-રામખોર લાગે છે. તમે મને એ વાત કહી એ એક રીતે બહુજ સારૂં કયું.” તે દિવસે બન્ને સરદારોમાં એટલીજ વાત થઇ.

ખીજે દિવસે સહવાર થતાંજ સજ્જન બહેલો ઉઠી નિત્યકર્મથી પરવાર્યા પછી સભામહેલમાં બેસી ખાનગી પરંતુ બહુજ જરૂરી કામગીરી લખતો બેઠો હતો. વીરસિંહ સાથે કરેલી ગોઠવણનો છેલ્લા બે દિવસોમાં સંપૂર્ણ વિચાર કરીનેજ આજે તે શાન્ત ચિત્તે ખાનગી પત્રો લખવામાં ગુંથાયો હતો. થોડાજ વખતમાં દુર્જન ત્યાં આવ્યો. તે બન્ને સરદારો બેઠા છે, તેટલામાં રણુમલ ત્યાં આવ્યો અને વિનયપૂર્વક નમન કરી બોલ્યો—“ મહારાજ ! સિંહગુફામાંથી એક સ્વાર આવ્યો છે અને તે તેના માલિક વજેસંધ આપની મુલાકાત લેવા આવ્યાનું જણાવે છે.”

“કોણ ? તે બન્ને હુંટારાઓ અને તે પણ આપણે ત્યાં ! ? જા, રણુમલ ! એકદમ દરવાજો બંધ કરાવી નાંખ !” દુર્જને ગુસ્સાથી કહ્યું.

“રણુમલ ! જરા સખુર કર !” વચમાંજ સજ્જને કહ્યું અને પછી દુર્જન પ્રત્યે કહેવા લાગ્યો—

“દુર્જનસિંહજી ! આમ કરવું એ સારૂં નથી. જો કે તેઓ હુંટારા છે—બહારવટીઆ છે છતાં ચાલી ચલાવીને પોતાની મેળેજ જ્યારે આપને મળવા આવ્યા છે ત્યારે દરવાજો બંધ કરાવવો, એ તેમનું અપમાન કરવા જેવું છે. મને લાગે છે કે તેઓને કિલ્લામાં તો આવવા દેવા પરંતુ આપણા રિવાજ પ્રમાણે મન ગમતા મેમાનોને આપણે દુર્જનો ધંટ વગાડીને જે સન્માન આપીએ છીએ તે સન્માન તેમને ન આપવું. એમ કરીને તેઓના ધ્યાનમાં લાવી દેવું જોઇએ કે તેમના આવવાથી આપને આનંદ થયો નથી પણ ક્રોધ ઉપજ્યો છે.”

“હીક છે. રણુમલ ! તું જા અને તે પ્રમાણે ગોઠણ કર. એજ તને મારી આજ્ઞા છે.”

રણુમલ સભા મહેલમાંથી બહાર આવતાંજ ઘોડાઓના ડાબડાનો અવાજ તેના સાંભળવામાં આવ્યો. તે ઉતાવળો ઉતાવળો દરવાજા ઉપર આવ્યો અને પહેરેગીરોને પોતાના માલિકનો હુકમ કહી સંભળાવ્યો તથા દુર્જન ધંટની દોરી કાઢી ભેવણી. થોડાજ વખતમાં તે બન્ને ભાઇઓ દરવાજા ઉપર આવી પહોંચ્યા. અહીં અમારા વાંચકોને અમારે તે બન્ને—વજેસંધ અને અજબસંધ—ની ઓળખાણ કરાવી દેવી જોઇએ.

વજ્રેસંધની ઉપર લગભગ પાંત્રીસ વર્ષની હતી અને તેના નાનાભાઈ અજયસંધની ઉંમર ત્રીસ વર્ષની હતી. બન્ને જણા શરીરે કદાવર, ઉંચા, બહુજ બળવાન, શરવીર અને અતિશય સાહસિક બહાદુર નર હતા. તેમના શરીરનો રંગ ધઉંવણો હતો. દેખાવમાં તેઓ કૂર, ખુની અને નામ પ્રમાણેજ લાગતા હતા, તેમના શરીર ઉપર કિંમતી પોશાક બહુજ ટાપટીપટી પહેરેલો હતો, ધરણું પણ કિંમતી હતાં. સરદાર સજ્જનસિંહ અજયદુર્ગમાં આવી રહેલો છે અને તેની કન્યા લગ્નને યોગ્ય થએલી છે, એ વાત તે હુંટારા વજ્રેસંધની જાણ બહાર નહોતી. હજી તે બન્ને ભાઈઓ અવિવાહિત હતા. તેમનાં આચરણો ઘણા ખરા લોકોના જાણવામાં હોવાથી તેમને કોઈ પોતાની પુત્રી આપતો નહોતો, તેઓ પર્વતમાં હુંટફાટ કરતા અને હમેશાં બહુજ ઠાઠ માટથી રહેતા. તેઓ પાંચસો સશસ્ત્ર ઘોડેસ્વારો હમેશાં પોતાની પાસે રાખતા.

તે બન્ને ભાઈઓ કિલ્લાના દરવાજે આવી અંદર પ્રવેશ કરતાંજ વીસ ઘોડેસ્વારો તેમની પાછળ પાછળ આવ્યા. તેમનો કેવી રીતે સત્કાર કરવો, તેની જોડવણ રણુમલે તરતમાંજ કરી રાખી હતી. તે બન્નેની પાસે રણુમલે જઈ શાંત સ્વરે કહ્યું—

“કેમ, આજે કંઈ તરફ રસ્તો બૂલ્યા?”

“રણુમલ! અમે રસ્તો બૂલ્યા નથી. સીધા અહીંજ આવ્યા છીએ અને તે પણ ખાસ કરીને તારા માલિકને મળવા માટેજ અમે અહીં આવ્યા છીએ.”

વજ્રેસંધ અને અજયસંધ પોતાના ઘોડા ઉપરથી નીચે ઉતર્યા અને તેમના નોકરોએ પણ તેમનું અનુકરણ કર્યું. પોતે ખાસ દુર્જનસિંહને—તે ઘણાં વર્ષો પછી કિલ્લામાં આવેલ હોવાથી પોતે તેને—મળવા આવ્યા છે. એવી ખબર દુર્જનને આપવા રણુમલને વજ્રેસંધે સૂચવ્યું—પરંતુ રણુમલ ગુસ્સામાં હોવાથી તેની વાત તરફ તેણે જરાએ ધ્યાન આપ્યું નહિ. એટલામાં વજ્રેસંધની નજર દુર્ગના ઘંટ તરફ ગઈ અને તે પોતાના ભાઈને ઉદ્દેશીને બોલ્યો—“અજય! આપણા અહીં આવવાથી આ ઘંટ કેમ વાગતો નથી? શું આપણને અહીં કોઈ પણ મન ન મળવું જોઈએ? અરે! પણ ત્યાંતો દોરીએ નથી દેખાતી!”

“ફિકર નહીં! તેની બધી જોડવણ હું કરી નાખું છું.” એમ કહી અજયે પોતાના એક સ્વાર તરફ જોયું કે તરતજ તે સ્વાર

દરવાજા ઉપર ચઢી ગયો અને ઘંટ વગાડવા લાગ્યો. તે જોઈ રણુમલે વજ્રેસંધને કહ્યું—

“આમ કરવું એ તમારા જેવા વીર પુરુષને શોભતું નથી.”

“તો તેં અમારા અહીં આવવાના માનમાં ઘંટ કેમ ન વગાડ્યો. તું આટલો બધો ધરડો થયો છતાં ગધેડા જેવોજ રહ્યો. તારે આ બાબતનો પહેલાંથી જ વિચાર કરવો જોઈતો હતો !”

“મેં વિચાર કર્યો હતો કે નહિ, તે જેવાનું તમારું કામ નથી. તમારી લાયકાત મુજબ જ તમને આ કિલ્લામાં માન મળશે.”

“રણુમલ ! ઠીક છે. આ તું કેની સાથે બોલે છે, તેનું તને જ્ઞાન છે ખરું કે ? અમારા આ અપમાનનો અમે સખતમાં સખત બદલો તારી અને તારા સરદાર પાસેથી લેવા સર્વ રીતે સમર્થ છીએ—એ તું ભૂલી જઇશ નહિ !”

“હવે તમારી શી ઇચ્છા છે, તે કહો.”

“એજ કે અમે તારા સરદારને મળવા માગીએ છીએ તેની તું ગોઠવણ કર. ચાલ, અમારી આગળ આગળ ચાલ અને તારા સરદાર સાથે અમને મેળવી આપ. જો તું ના પાડીશ તો અમે પ્રથમ તો હોળીના નાળીએરની જેમ તનેજ વધેરી નાંખીશું ! પછી તો જેવી તારી મરજી ! બોલ તું શું કહે છે ?”

“ચાલો, મારી પાછળ પાછળ ચાલ્યા આવો !”

એમ કહી રણુમલ તે બંને બાઇઓને સભામહેલ તરફ લઇ ચાલ્યો. ત્યાં સરદાર સજ્જન, દુર્જન અને ચંદ્રસિંહ તે બંને બાઇ-ઓની વાટજ જેતા બેઠા હતા. તે બંને બાઇઓ અંદર આવતાંજ દુર્જને તેમના મુજરો લીધો. તે બંને બાઇ જરા નમ્યા. તેમને જોઇ દુર્જને કહ્યું—“તમારા જેવા વીર પુરુષોની મુલાકાતથી મને બહુ આનંદ થાય છે.”

“હા. એ બનવા જોગ છે છતાં તમારું કહેવું કેટલે અંશે ખરું છે, તે કહેવું એ જરા કઠિણ છે. અમે ખાસ તમારી મુલાકાત માટે કિલ્લામાં આવ્યા અને અમારો આવો સત્કાર થાય, એ નવાઇ જેવું છે અને તેમ કરવું એ તમારા જેવાનેજ શોભે ! આ તમારું આચરણ ભવિષ્યમાં સરદાર ! તમારા ઉપર ભયંકર આક્રમણ લાવશે, એ ભૂલી ન જતા. “વજ્રેસંધે બ્રહ્મટી ચઢાવીને કહ્યું.

“આ કેવી અસહ્યતા ? !” એમ કહી ચંદ્રે પોતાની તરવાર ધર હાથ નાંખ્યો.

“ અરે ઓ નાદાન છોકરા ! વચમાં આમ બકવાદ ન કર !

“ તુમ્હતાથી તેની તરફ જોઈ અજબસંધે કહ્યું.

“ શું નાદાન છોકરો ?! ઓ મુખે-જંગલીઓ ! મારે તમને ઘણીજ સારી રીતે સમ્યતાનો પાઠ શીખવવો જોઈએ. ”

એમ કહી કુમાર ચંદ્રસિંહે પોતાની તરવાર મ્યાનમાંથી બહાર કાઢી અને બહુજ જોશથી અજબની ઉપર હુમલો કરવા ધસ્યો. પરંતુ અજબે તે તરફ પોતાનું ધ્યાનજ નથી, એવો ડોળ કર્યો. કુમાર પાસે આવતાંજ તેણે એક હાથે કુમારનો હાથ ઝાલી મરડી નાંખ્યો અને બીજો હાથ તરવાર ખુચવી લઈ એક ખૂણામાં ફેંકી દઈ બોલ્યો—“જા, ઓ નાદાન છોકરા ! પહેલાં શસ્ત્ર ચલાવવાનું શીખી આવ અને પછી આ બહાદુરોની સામે લડવા આવજો ! સમજ્યો કે ? જા, તારું તે રમકડું લઈ રમત કર ! ”

“ કેવું બચાવ અપમાન ! ચંદ્ર, સમુર કર. આ બંને ખુતી હુંટારાઓને સરદાર દુર્જનસિંહ સખત સજા કરશે. સરદાર સજાને ગર્જના કરી.

“ ઓ જંગલીઓ ! તમે અત્યારે ને અત્યારે મારો આ કિલ્લો છોડીને ચાલ્યા જાઓ. ” ગુસ્સામાં આવી જઈને દુર્જને કહ્યું.

એક ક્ષણને માટે તે બંને ભાઈઓ ચુપચાપ ઉભા રહ્યા. તે બંનેએ પોતાની ચારે તરફ નજર ફેરવી. તે વખતે તેઓની આંખો-માંથી અગ્નિની જ્વાળાજ નીકળતી, હોયની તેવો ભાસ થતો હતો. તેમનાં મુખો લાલચોળ-રક્ત જેવાં-થઈ ગયાં હતાં. થોડી વાર પછી વળેસંધે દુર્જન આગળ આવી ગુસ્સાથી ગર્જના કરી કહ્યું—

“સરદાર દુર્જન ! સાંભળો ! આજથીજ આપણે એક બીજાના કંઠા દુશ્મન થઈ ચૂક્યા. આજે તમે અમારું જે અપમાન કર્યું છે તેનો બદલો અને જવાબ અમે તમારી પાસેથી લીધા વિના કદિ રહીશું નહિ. એ સારી રીતે ધ્યાનમાં રાખજો ! સરદાર ! યાદ રાખજો કે—આ કેસરીસિંહને છંછેડી તમે બહુજ ખોટું કર્યું છે. હવેથી તમારી સલામતી જોખમમાં આવી પડી છે. ”

એટલુંજ કહી તે બંને ભાઈઓ સભામહેલ છોડી ગયા.

જે સમયે સભામહેલમાં ઉપર પ્રમાણે ગડબડ ચાલતી હતી તેજ સમયે દુર્જની પાસેનાજ લતાકુંજમાં પ્રભાવતી પોતાની દાસી સાથે ફરતી હતી. ફરતાં ફરતાં પ્રભાવતીએ મધુરીને પૂછ્યું—

“ મધુરી ! આજે કિલ્લામાં કાણ આવેલા છે ? ”

“ જા ! પેલી સિંહચુશમાં જે બે ભાઈઓ રહે છે તે આજે

અહીં આવ્યા છે. તે હુંટારા છે-ખુની છે. એમ પ્રથમજ મને આપણા વૃદ્ધ ચારણે કહ્યું હતું. પ્રથમ તો તેમને મળવુંજ નહિ, એવી દુર્ગાધિપતિની ઇચ્છા હતી પણ પિતાજી બોલ્યા કે-તેમ કરવું સારું નહિ. તે પોતેજ ચાલી ચલાવીને આપણને મળવા આવ્યા છે માટે તેમને તમારે અવશ્ય મળવુંજ જોઈએ. બા, પણ હવે આપણે ચાલો ! ”
 “હા, ચાલો.” પ્રભાવતીએ કહ્યું અને તે બંને લાંથી પોતાના નિવાસ તરફ ચાલી.

તેજ સમયે પોતાના અપમાનનો બદલો કેવી રીતે દુર્જન પાસેથી લેવો, એ બાબતમાં વિચાર કરતા બંને બાઈઓ ચાલ્યા જતા હતા. સામેથી ચાલી આવતી પ્રભાવતી અને મધુરી ઉપર તે બંનેની નજર પડી. તે સાથેજ બંને બાઈઓએ એક બીજા તરફ જોયું. બંને એક બીજાના વિચારો સમજી ગયા. વજ્રેસંઘે ચારે તરફ જોઈને પછી ધીમેથી અજબને કહ્યું-“ અજબ ! દરવાજો સાચવ ! ”

તરતજ અજબસંઘે પોતાના સ્વારો તરફ જોયું. તેઓ પણ પોતાના માલેકનો હેતુ જાણી ગયા. આટલી બીના બનતાં બાઈએજ એક ક્ષણ થયો હશે, પ્રભાવતીએ પોતાની દાસી સાથે દરવાજામાં પ્રવેશ કર્યો. તેની સામે જઈ વજ્રેસંઘ તેને પ્રણામ કરતો હોયતી ! તેમ નીચું ધાલી ઉભો રહ્યો. તરતજ તેણે તેને ઉચકી લીધી અને એકદમ ઘોડા ઉપર ચઢી બેઠો. તેણે તત્કાળ પોતાનો ઘોડો વાયુના વેગે છોડી મૂક્યો. પ્રભાવતીનું હરણ થએલું જોતાંજ મધુરીની બોબડી વળી ગઈ. તેણે તરતજ બૂમ પાડી પરંતુ તરતમાં તેનો કાંઈ પણ ઉપયોગ થયો નહિ. વજ્રેસંઘ પ્રભાવતીને લઈ સહિસલામત દિશ્વા-માંથી નીકળી સિંહગુફાને રસ્તે ચાલ્યો ગયો.

પ્રકરણ ૧૫ મું.

પ્રભાવતીનો છુટકારો.

સમામહેલમાંથી વજ્રેસંઘ અને અજબના ચાલી જવા પછી ત્યાં રહેલી ત્રિપુટીમાંથી થોડો વખત કોઈ કાંઈ પણ બોલ્યો નહિ. પોતાના અવિષ્ણમાં થનારા ભાવી સસરા, સાળા અને પોતાનું જે અપમાન તે બંને બાઈઓએ કર્યું તે દુર્જનથી સહન થઈ શક્યું નહીં. તેના હૃદયમાં ક્રોધનો અગ્નિ સળગવાથી તે ક્રોધાંધ થઈ ગયો. તેની મુખ-મુદ્રા વિચિત્ર જ થઈ ગઈ. વૃદ્ધ સરદાર સજ્જત બેઠો બેઠો પોતાની મુઠ્ઠા આમળ્યા કરતો હતો. તેના મુખ ઉપર પણ ક્રોધનાં ચિહ્નો

સ્પષ્ટપણે જણાઇ આવતાં હતાં. તેની બકુટી સંકુચિત થઇ ગઇ હતી. કુમાર ચંદ્રસિંહના ચિત્તની સ્થિતિ બહુજ અમત્કારીક થઇ ગઇ હતી. એક નાના અચ્ચાની જેમ માની તે અજબસંધે પોતાને હરાવી દીધો તે વિચાર તેના હૃદયમાં આવ્યો અને તે હતાશ થઇ ગયો. તે પોતાના પિતા અને દુર્જન તરફ જોતો સ્તબ્ધ થઇ ઉભો રહ્યો હતો. તેની સ્થિતિ જોઇ દુર્જન બોલ્યો—“કુમાર ! તમે ખોટું લગાડશો નહિ. તે દુષ્ટાએ તમારા શાસ્ત્રનું અપમાન કર્યું છે તેનો બદલો હું સત્વર લઇશ. જાઓ, તમારું તે શસ્ત્ર તમે ઉચકી લ્યો.”

તે સાંભળી કુમાર તે શસ્ત્ર લેવા ગયો. સ્હેજ તેની નજર પારી-માંથી બહારના ભાગમાં ગઇ તો મધુરીએ પાડેલી ખૂમ તેના સાંભળવામાં આવી. તેણે તરતજ એક સિપાઇને પૂછ્યું તો તેના જણવામાં આવ્યું કે—“પ્રભાવતીને વજ્રેસંધ ઉપાડીને ચાલ્યો ગયો છે.” આ ખબર કુમાર ચંદ્રે સરદાર સંજયન અને દુર્જનને આપી. તે સાંભળતાંજ તે બંને બોલી ઉઠ્યા કે—“પકડો ! તે દુષ્ટાને !!” આખરે આ ગર્જના આખા કિલ્લામાં થવા લાગી.

જોત જોતાંમાં કિલ્લામાં એક જાતનો કોલાહલ થયો. અમશાળામાંથી ઘોડાઓ બહાર લાવવામાં આવ્યા અને ટપોટપ તે ઉપર સશસ્ત્ર સ્વારો બેસવા લાગ્યા. ઘોડાજ વખતમાં સરદાર સંજયન, દુર્જનસિંહ અને ચંદ્ર પોતાની સાથે લગભગ પચાસ સશસ્ત્ર સ્વારો લઇ કિલ્લામાંથી બહાર પડ્યા.

આટલા વખતમાં પ્રભાવતીને લઇ વજ્રેસંધ બહુ આધે જતો રહ્યો હતો. આમ અચાનક પોતાની ઉપર આવેલી આક્રમક પ્રભાવતી બહુ ગભરાઇ ગઇ. તેના હૃદયે ધીરજનો ત્યાગ કર્યો. તેની સુકોમળ કાયા વજ્રેસંધના બહુપાશમાં થરથર ટ્રુજતી હતી. તેણે બહુજ જોરથી ખૂમ પાડવાનો પ્રયત્ન કર્યો પરંતુ બચને લીધે તેનો કંઠ સુકાઇ ગઇ મએલો અને જીભ તાજવે ચોટી ગએલી હોવાથી તેના મુખમાંથી એક પણ શબ્દ નિકળી શકતો નહોતો. તેના હૃદય સાગરમાં નવીન નવીન જાતના તરંગો ઉદ્ભવવા લાગ્યા. કિલ્લાથી બહુ દૂર ગયા પછી વજ્રેસંધે ઘોડાનો વેગ ઓછો કરી કોમળ કંઠે બોલ્યો—“મનમોહક મોહિની સ્વરૂપ માનિની ! તું જરાએ ડરીશ નહિ. તને જરા પણ ઇજા આવશે નહિ. જો તારી ઇચ્છા મારી સાથે ચા મારા ભાઇની સાથે લગ્ન કરવાની હોય તો બોલ, કોઈ પણ પ્રકારનો સંકોચ ન રાખતાં તારી ખરેખરી ઇચ્છા મને જણાવ ! જો તારી ઇચ્છા હશે તો હું તને મારી સિંહચુકાની સ્વામિની બનાવીશ.

તને અમારી સિંહગુફાના અતુપમ અને અપાર વૈભવોની કદપના પણ નહિ હોય ! બ્યારે ત્યાંના મારા વૈભવો તું જોઈશ ત્યારે તને તારા અન્યદ્વર્ગ તદ્દન તુચ્છ જણાશે. ”

“ વજ્રેસંધ ! આપણે પીછો પકડાયો છે. ” અજબે હસતાં હસતાં કહ્યું.

“ ફિકર નહીં. તેમને આવવા દે ! આપણે તે સર્વેનો યોગ્ય સત્કાર કરીશું. ” વજ્રેસંધે બેપરવાહી જણાવી.

પીછો પકડાયો છે, તે વાત સાંભળતાંજ પ્રભાવતીના હૃદયમાં છુટકારો થશે, એવી આશાનો ઉદય થયો, તે વખતે અજબસંધ પાછળ જોતો જોતો બોલ્યો—“ વજ્રેસંધ ! હવે આગળના વળણ ઉપર હું થોડુંક સૈન્ય લઈ ઉભો રહું છું અને તું આડે રસ્તેથી એકદમ આપણી ગુફાને રસ્તે પડ ! ”

“ નહીં. તે નહીં બને. તને એકલાનેજ આશ્રતમાં નાંખી હું કદિ પણ જઈશ નહિ. તે બંને સરદારો બહુજ બળવાન છે. હું હમણાં આ બુલબુલની ગોઠવણ કરી નાંખું છું. ” તરતજ તેણે પોતાની દુકડીમાંના સશક્ત અને વિશ્વાસુ બે માણસોને પોતાની પાસે બોલાવ્યા અને તેમને આજ્ઞાદર્શક સ્વરે કહ્યું—“ જુઓ, તમને આ તમારી ભવિષ્યની રાણી સોંપવામાં આવે છે. તેને સાચવજો અને તરતજ એકદમ સહિસલામત રીતે આપણી ગુફામાં જઈ પહોંચજો. ”

પોતાના માલેકનેા હુકમ સાંભળતાં પ્રભાવતીને સાથે લઈ બંને સ્વારો સિંહગુફા તરફ ચલાના થઈ ગયા. બીજી તરફ તે બંને ભાઈઓ આવનારી આશ્રતની સામે થવાની તૈયારી કરવા લાગ્યા. તેઓએ પોતાની દુકડીને બહુજ સાસી રીતે ગોઠવી અને રસ્તો રોકી અડગપણે ઉભા રહ્યા.

સામેથી આવનારાઓના સરદાર સમજન, દુર્જન અને કુમાર ચંદ્ર તેઓની નજરે પડતાંજ—પોતાના અપમાનનો બદલો લેવાનો આમ તરતમાંજ વખત આવી મળેલો જોતાંજ—તે બંને ભાઈઓને અનહદ આનંદ થયો. સરદાર સમજનસિંહ અને દુર્જનસિંહ પોતાના સશસ્ત્ર સિપાઈઓ સાથે તેમની પાસે આવવાંજ પ્રભાવતીને ન જોવાથી તેઓ ગોટાળામાં પડી ગયા.

“ ખરેખર દુષ્ટોએ તેને પોતાની ગુફામાં મોકલી આપી હશે. સરદાર દુર્જનસિંહજી ! હવે એ લોકોના બુહને તોડી નાંખી એકદમ પ્રભાવતીને છોડાવો ! ” ઘાંત-હોઠ કરડતાં વૃદ્ધ સરદારે કહ્યું.

થોડીજ વારમાં ત્યાં બુહનો આરંભ થયો. બંને પક્ષના સૈનિકો

એક ખીજ ઉપર તુટી પડ્યા. સ્વારો-સેતિકોની ખુમોના અને શાસ્ત્રોના ખખડાટના તે જંગલમાં પડ્યા પડ્યા લાગ્યા અને તેથી તે પ્રદેશ ગર્જવા લાગ્યો. તેઓની સમશેરો પરસ્પર અથડાવાથી કોઈ કોઈ વાર અગ્નિ ઝરવા લાગ્યો. બાલાઓના કકડા દૂર દૂર જઈને પડવા લાગ્યા. કુમાર ચંદ્રે વજ્રેસંધ ઉપર ખૂબ જોરથી પોતાનો બાલો ફેંક્યો. પણ તે એક કસાએત્રો યોદ્ધા હોવાથી એકદમ તેના વાર ચુકવી તેની ઉપર ધસી ગયો. તે જરા પોતાની પાસે આવતાંજ ચંદ્રે તેના ઉપર તરવારનો એક એવો તો વાર કર્યો કે જેથી વજ્રેસંધના હાથમાંની તરવારી તુટી ગઈ. અહીં તે પહાડી યોદ્ધા ક્રોધાંધ થયો અને તે ચંદ્રના ઘોડાની તદ્દન પાસેજ પોતાનો ઘોડો લઈ ગયો અને કુમાર ચંદ્ર તેના ઉપર ખીજો વાર કરી તે પહેલાંજ લેણું (વજ્રેસંધે) પોતાના જખરદસ્ત હાથથી તેનું ગળું પકડી-એકદમ દડાની જેમ પકડી-ઝાડીમાં ફેંકી દીધો.

“ હાય ! ઓ ચાંડાળ ! આ તે કેવો જીલમ કર્યો ! ? ” એટલું બોલી તે વૃદ્ધ સરદાર સજ્જન એકદમ વજ્રેસંધ તરફ વળ્યો. આ વૃદ્ધ સરદારને પોતે તરતજ જીતી લેશે, એમ પહેલાં વજ્રેસંધને લાગ્યું પણ આ તેની ધારણા તરતજ ધૂળમાં મળી ગઈ. સરદાર સજ્જનસિંહ જેવા જખરદસ્ત યોદ્ધા તરફથી થતા વાર ચુકવતાં ચુકવતાં વજ્રેસંધ હેરાન થઈ ગયો. આખરે વજ્રેસંધ હાર્યો. સરદાર સજ્જન તરફથી ચોથો વાર થતાંજ તે પોતાના ઘોડા ઉપરથી નીચે પછડાઈ પડ્યો. તે સાથેજ કુમાર ચંદ્ર તેની ઉપર એક વાઘની જેમ ફૂટી પડ્યો અને પોતાની તરવાર તેના ગળા ઉપર ચલાવી દે તેટલામાં જ અજળ પોતાના બાઈની મદદે દોડી આવ્યો. ત્યાં આવતાંજ તેણે ચંદ્રના મસ્તક ઉપર એવા તો જોરથી મુઠિપ્રહાર કર્યો કે જેથી તે મૂર્ચ્છિત થઈ જમીન ઉપર પછડાઈ પડ્યો-બેભાન થઈ ગયો. પહેલેથીજ દુર્ગન અને અજળ સામસામે આવી લડતા હતા. ઘણો વખત સુધી બહુજ ચતુરાઈથી તેઓ લડ્યા. તેમાં ઘણી વાર અજળ હાર્યો પરંતુ દુર્ગનના નસીબે તેને દગો દીધો. તેના ઘોડો ધામલ થયો અને તેને લીધે તે પ્રાણીએ પોતાના સ્વારને પોતાની ઉપરથી ઉડાવી દીધો. તે લુટારાના સૈનિકોમાંથી દસબાર સૈનિકો મરાયા-ધવાયા. પોતાના પુત્રને બેભાન થએલો જોતાંજ વૃદ્ધ સરદાર અજળ ઉપર ધસ્યો એટલામાંજ પાસેની ઝાડીમાંથી એક ભયંકર ચિચીઆરી સર્વના સંભળવામાં આવી ! તે સાથેજ લડાઈ બંધ પડી ગઈ. તમામ ચતુર્યો તે તરફ જોવા લાગ્યા.

થોડાજ વખતમાં એક વૃદ્ધ વનચરી તે ઝાડીમાંથી બહાર આવી.

“ઓ દુષ્ટો ! તમે આ શું કરવા માંડ્યું છે ?” પાસે પડેલા મહાંઓ અને જખમી માણસો ઉપર પોતાના હાથ જેવો હાથ ફેરવી તે બોલી. થોડી વાર પછી તે પુનઃ બોલી—“ અરે પાપીઓ ! તમે આવી રીતે માનવોની અમુલ્ય કાયાનો નાશ કરવા માગો છો તો શું તમે તેને એક નિર્માલ્ય જીવ જાતું જેવી માનો છો ? પણ તમે આ લડાઇ શા માટે કરો છો ? જેને માટે તમે એક ખીમના પ્રાણુ લેવા તૈયાર થયા છો, તેનો તો ક્યારનોએ તે યુવક થોડાંએ છુટકારો કર્યો છે ?”

“ શું છુટકારો કર્યો ? ” એકદમ તપી જઈ અજબે અજબથી દર્શાવી.

“ મોટા ભાઈ ! ગુફા ! ” એમ કહીને એકદમ તેણે સિંહગુફા તરફ પોતાનો ઘોડો દોડાવ્યો.

“ હા. તેનો છુટકારો થયો. તે દુષ્ટોના હાથમાંથી તેને જેણે છોડાવી છે, તેજ નરરત્ન આખરે તેને સુખી કરશે ! ” તે ડોસીએ કંઈક અવાજે હાથના વિચિત્ર ચક્ષુ કરતાં કહ્યું અને થોડી વાર પછી પુનઃ બોલી—“ દુષ્ટ દુર્જન ! તું તેની ઇચ્છા ત્યાગી દે. વિષાતાએ તારા જેવા પાપી નરરાક્ષસને માટે તે નારીરત્ન નિર્માણ કર્યું નથી ! માટે તેના મોહને તું છોડી દે. તે તને કરોડો ઉપાયે મળશે નહિ. તારી ઇચ્છા કોઈ કાળે પૂરી થશેજ નહિ. ! ” એટલુંજ કહી તે ડોસીએ ફરી એક ભયંકર ચિચીઆરી પાડી એકદમ ઝાડીમાં અદશ થઈ ગઈ.

“ પ્રભાનો છુટકારો કરનાર લલિતજ હશે. ” કુમાર ચંદ્રે કુત્સિત સ્વરે કહ્યું.

ચંદ્ર તે વૃદ્ધાની ચીસ સાંભળી સાવધ થઈ ગયો હતો. લલિતે પ્રભાનો છુટકારો કર્યો એ વાત સાંભળતાંજ તે ધણોજ ગુસ્સે થઈ ગયો. પોતે આટલા બહેનત કરી અને તેનું શ્રેય લલિતે લઈ લીધું, એવો વિચાર મનમાં આવવાથીજ તે ઉપર પ્રભાણે બોલ્યો. તેની ખરાબ અસર દુર્જન ઉપર પણ થયા વિના રહી નહીં. તે ડોસીની વાત સાંભળવાથી દુર્જનના મન ઉપર બહુજ ખરાબ અસર થઈ. તે ઉદાસ અને નિરાશ થયો અને તેનું આખું શરીર થરથર ધ્રુજવા લાગ્યું. કૂદીને ઘોડા ઉપર સ્વાર થવાની તેનામાં શક્તિ રહી નહીં. તે ધણો વખત મુઠ્ઠી ઝાડી તરફજ જોતો રહ્યો.

“સરદાર ! મારી પ્રભાને માટે અત્યારે તે મૂર્ખ ડોસીને કાંઈ બોલી ગઇ તે તરફ આપ જરાએ ધ્યાન આપશો નહિ. મેં આપને જે કહ્યું છે-વચન ...

તે વૃદ્ધ સરદારને વચમાંજ બોલતો અટકાવી દુર્જને કહ્યું-“હૃદ ! તે મૂર્ખ ડોસીની વાત માનવા બેઠલો હું મૂર્ખ નથી. ચાલો, હવે આપણે આપણા કિલ્લા તરફ જઈએ. આપની પુત્રીને ; સહિસલામત જોયા વિના મને શાંતિ થશે નહિ.” તે સર્વે કિલ્લા તરફ પાછા વળ્યા.

પ્રકરણ ૧૬ મું.

આકસ્મિક મિલન.

જહાલા વાંચક ! હવે આપણે જરા પાછળના-ચોડા વખત પહેલાંના-અનાવ તરફ નજર કરીએ. જ્યારે તે હુંટારા ભાઈઓએ પોતાના માણસ લાખા અને નિરાનંદને પ્રભાવતી સોપતાંજ તેઓ સિંહગુફા તરફ ચાલ્યા ગયા, એ વાત તમારા ધ્યાનમાંજ હશે. ત્યાર પછી શું થયું ?

તે બન્ને જણા પ્રભાવતીને લઈ આડે રસ્તેથી સિંહ-ગુફા તરફ ચાલ્યા જતા હતા. તે સમયે પ્રભાવતીના મનમાં શા શા અને કેવા કેવા વિચારો ઉત્પન્ન થયા હશે કે થતા હશે તે જાણવાનું રહેલું હતું. તેણે પ્રથમ લાખાના મુખ તરફ જોયું. તેની મુખમુદ્રા ઉપરથી તે ખૂની અને પોતાની માલિકની જેવોજ નિર્દય જણાતો હતો. પછી તેણે બીજા માણસના મુખ તરફ જોયું તો તે પણ તેની પહેલાના જેવોજ તેને જણાયો. એટલે પોતાનો છુટકારો થવાની તેને જે આશા હતી તે આશા નિરાશામાં ફેરવાઈ ગઈ. છતાં તે સંપૂર્ણપણે નિરાશ થઈ નહીં. તેના નિરાશામય અંતઃકરણમાં કંઈક આશાનો ઝાંખો પ્રકાશ હતો. તે વારે વારે ચારે તરફ જોતી હતી અને કોઈની વાટ જોતી હોય તેમ લાગતું હતું છતાં તે કોની વાટ જોતી હતી, તે, તે પોતેજ સમજી શકતી નહોતી.

ચોડાક વખત વીત્યો. ધીમે ધીમે તે બન્ને સ્વાર સિંહગુફાની પાસે પાસે આવવા લાગ્યા. હવે પ્રભાવતીને ભય લાગવા માંડ્યો. ચોડાજ વખતમાં સિંહગુફાનું ઉચ્ચ શિખર નજરે પડતાંજ-પોતે હવે સુરક્ષિત પણે પ્રભાવતીને ગુફામાં લઈ જશે-એવો વિચાર આવતાંજ-તે બન્ને સ્વારોને અત્યંત આનંદ થયો. પરંતુ તે આનંદ બહુ વખત સુધી સ્થિર રહી

સક્યો નહિ. તે બન્ને સ્વારો એક ગાઢ ઝાડીમાં પ્રવેશ કરે છે ત્યાં તો એકદમ સૂંસૂં કરતું એક બાણ આવ્યું અને તે એક સ્વારના ઘોડાના ગળામાં ખુંચી બેઠું. તે સાથેજ ઘોડો એકદમ જમીન ઉપર પછડાયો અને તેના સ્વારની પણ તેજ દશા થઈ. તેનું મસ્તક જમીન ઉપર પડેલા એક પથ્થર સાથે અફળાયું અને તે બેમાન થઈ ગયો. પોતાની સાથેના સ્વારની આવી દશા થએલી જોતાંજ બીજો સ્વાર ગભરાઈ ગયો. તેણે એકદમ પોતાનો ઘોડો ચોભાવી ચારે તરફ નજર ફેરવી જોયું તો તેને કોઈ પણ જણાયું કે દેખાયું નહિ. આમ અચાનક અચૂક બાણ આવેલ જોઈ તેને બહુજ અજાયબી લાગી. કોઈ આવે છે કે કેમ, તે માટે તેને ઘણા વખત સુધી વાટ જોઈ. પણ તેવું કંઈ બન્યું નહિ. પછી તે પોતાના ઘોડા ઉપરથી ઉતર્યો. એક હાથે પોતાના ઘોડાની લગામ પકડી બીજે હાથે પોતાના જોડીદારને સાવધ કરવાની કોશીશ કરવા લાગ્યો. એટલામાં પ્રભાવતીએ બૂમ પાડી કે—“લલિતસિંહ !” તે સાંભળતાંજ લાખાએ ઉચું જોયું તો તેને પોતાની સામે એક સશસ્ત્ર જુવાન યોદ્ધો ઉભેલો દેખાયો. લલિતે તેને જોતાંજ કહ્યું—“ઓ સિપાઈ ! શસ્ત્ર છોડી દે અને શરણે આવ !” શરણ એ શબ્દનો ત્રણ વખત ઉચ્ચાર કરી લાખો તદ્દન હતાશ થયો અને તેણે લલિતના હુકમ મુજબ કર્યું.

“બહાદુર ! ચાલ્યો જા. જા, હું તને અમરદાન આપું છું. જો તું મારી સાથે કપટ કરીશ તો હું તને તેની સખત સજા આપવા સમર્થ છું.”

“યુવક વીર ! મને કપટ કે દંડો કરતાં આવડતુંજ નથી. તમે મને જે પ્રાણદાન આપ્યું છે તે હું કોઈ કાળે ભૂલી જઈશ નહિ.”

“ઠીક છે. જો, હું આ તારા વચન ઉપર વિશ્વાસ રાખી તારો ઘોડો લઈ જઈ છું. કિલ્લામાં પહોંચતાંજ તારો ઘોડો હું તને અહીં પાછો પહોંચાડી દઈશ.”

અહા હા ! લલિત અને પ્રભાને માટે તે સમય બહુજ આનંદ અને સુખનો હતો. તે પ્રેમી યુગલનું આજે આમ આકાસ્મિક રીતે મિલન થવાથી તે અનહદ આનંદના આવેશમાં આવી ગયું. ઘોડો વખત સુધી તેઓમાંથી કોઈ કંઈ પણ બોલી શક્યું નહિ. પછી પ્રભાવતી અચકાતાં અચકાતાં બોલી—

“લલિતસિંહ ?”

“હા. પ્રભાવતી ?”

તત્કાળ પ્રભાવતીને પોતાના પ્રશ્નનો પ્રેમી અવાજમાં ઉત્તર મળતાંજ તે બહુજ આનંદિત થઈ અને પરસ્પરે પ્રેમ-તિશયથી પ્રેમ પૂર્વક પરસ્પર જોયું. તે બન્ને એક બીજાના બાહુપાશમાં બંધાય ગયા. ઘણો વખત થઈ ગયો છતાં તેમના હૃદયની આકર્ષક શક્તિ ઓછી થઈ નહિ. આખરે નિરૂપાયે તેઓ છૂટા પડ્યા. કારણ કે પાસેનીજ ઝાડીમાં કાંઈક અખડાટ થવા લાગ્યો. થોડાજ વખતમાં તે ઝાડીમાંથી એક વૃદ્ધા વનચરી બહાર આવી અને તે પ્રેમી યુગલ તરફ જોઈ પરમાનંદ પામી. તે બોલી—“અહાહા વિધાતાએ કેવું સુંદર અને પરમ પવિત્ર પ્રેમી યુગલ નિર્માણ કર્યું છે ! ખરેખર આ દિવ્ય પ્રેમી યુગલજ છે !”

“લલિત ! જો આ વૃદ્ધા આપણું એક કામ કરશે તો બહુ સાઈ થશે અને તેથી કેટલાએ નિર્દોષ પ્રાણીઓના પ્રાણ બચશે.” તે વૃદ્ધાને જોતાંજ પ્રભાવતી બોલી.

“પ્રભા ! કહે, તારું શું કામ છે ? તારું ગમે તે કામ કરવા હું તૈયાર છું.” ઘણાજ પ્રેમથી અને મૃદુસ્વરે તે વૃદ્ધા બોલી.

“પ્રભા ! કેના પ્રાણ બચશે ? કહે, તે મને સર્વ સવિસ્તર સત્વર કહે. મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે, આ વૃદ્ધા તે કામ જરૂર કરશે.” લલિતે કહ્યું.

“ઓ ભલી બાઈ ! તું જ-એકદમ અહીંથી જ ! આ ઝાડીના ત્રીજા વળણ પાસે એકદમ જ અને જ્યાં કેટલાક સશસ્ત્ર સૈનિકો યુદ્ધ કરે છે ત્યાં જઈ કહે કે-‘તમારા યુદ્ધમાં કારણભૂત જે હતું તેનો છુટકારો થયો છે અને તે અત્યારે સહીસલામત છે’ એટલી વાત કહી આવ. જ !”

“હીક છે. પ્રભાવતી ! હું તારું કામ કરવા તૈયાર છું. ઇશ્વર તમો બન્નેને સુખી રાખે. હવે હું તારું કામ કરવા માટે જઈ છું.”

એમ કહી તે ડોસી ઝાડીમાં ચાલી ગઈ, ત્યાર પછી તેણે શું કર્યું, તે અમે કહી આવ્યા છીએ અને તે અમારા વાંચકોની જાણ બહાર નહિજ હોય.

તે વૃદ્ધાના ચાલી જવા પછી પ્રભાવતીએ સંકુચિત અને સલજજ બાવે લલિત પ્રત્યે કહ્યું—“તમે અત્યારે અહીં ક્યાંથી આવી ચડ્યા ?”

“પ્રિય પ્રભા ! હું તને મારી કમનસીબ કહાણી શું કહું ? આજે કેટલાએ દિવસ થયા હું ચિંતામાંનિ ચિંતામાંજ હતો. ઘણી રાતો મેં તરફડતાં વીતાવી છે. આનું કારણ હું તને કહું ? અને જો કહું તો ફક્ત એટલુંજ કે જેટલો સમય મેં ક્રિસ્તાની એકાંત કોટડીમાં વ્યતીત કર્યો છે, તે સમય દરમિયાન મને તારી પ્રેમમાંથી પરમ પવિત્ર પ્રતિમાનાજ વિચાર આવ્યા છે. મઘ કાલની સત તો મેં

બહુજ દુઃખમાં વીતાવી છે અને તેથી મારા અંતઃકરણમાં ઉદાસીનતા છવાઈ મઘ છે. તે ઉદાસીનતા દૂર કરવા-ઉત્સાહ મેળવવા અને સૃષ્ટિનું સૌંદર્ય જોવા તેમજ મારા મનને આનંદ થાય તેટલા માટે હું આજે આ તરફના પ્રદેશમાં ફરવા નિકળ્યો. જે સમયે હું દિલ્લામાંથી બહાર નિકળ્યો તે સમયે દરવાજા ઉપર દુર્જનસિંહને કોઈ મળવા આવ્યું હતું તેથી હું શસ્ત્રાગારમાં થઈ બહાર આવ્યો. હું જ્યારે શસ્ત્રાગારમાંથી પસાર થતો હતો ત્યારે આ સુંદર ધનુષ્ય મારા જોવામાં આવ્યું અને તે લાઈ હું આ પ્રદેશમાં આવ્યો. ઘણો વખત સુધી હું આ પ્રદેશમાં ફર્યો. કાંઈક શિકાર મેળવવા મેં કોશીશ કરી પણ મને કાંઈએ શિકાર મળ્યો નથી. ફરતાં ફરતાં જ્યારે હું થાક્યો ત્યારે વિશ્રાંતિ લેવા એક શિલા ઉપર બેઠો. તે વખતે પણ મારા મનમાં અનેક વિચારોની ઘડબાંગ ચાલતીજ હતી. એટલામાં ઘોડાના ડાબડાનો અવાજ મને સંભળાવા લાગ્યો. ત્યારે મને અન્યથા એ ઉપજી કે આવી ગાઢ જાડીમાંથી કોણ પસાર થતું હશે? એથી હું આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયો. ધીમે ધીમે તે અવાજ મને પાસેને પાસે સંભળાવા લાગ્યો. આવી જાડીમાંથી પસાર થનારો સ્વાર કોણ હશે, તે જોવા માટે હું એક જાડની ઓથમાં ધ્રુપાઈ ગયો. ઘોડાજ વખતમાં બે સ્વારો મને દેખાયા. પ્રભાવતી! તેમાંથી એક સ્વારની પાસે તને જોતાંજ મારા મનની હાલત બહુજ વિચિત્ર થઈ ગઈ. તેનું વર્ણન દરી શકવા હું અસમર્થ છું. તત્કાળ મેં મારા આ ધનુષ્ય સજ્જ કર્યું અને બાણ છોડ્યું. ત્યાર પછી શું થયું, તે બધું તો તે તારી આંખે જોયુંજ છે!” ... પ્રભાવતીની પ્રેમમય મુખમુદ્રા તરફ જોતાં જોતાં લલિતે કહ્યું.

“અને પછી તમને શિકાર પણ મળ્યો.” હાસ્યમય મુખે ધીમેથી પ્રભાવતી બોલી.

આજે ઘણા દિવસો પછી પ્રભાવતીના મુખ ઉપર હાસ્ય ચમકવા લાગ્યું હતું પણ તે હાસ્ય બહુ વખત સુધી ટકીને સ્થિર રહી શક્યું નહિ. પોતે લલિતની સાથે આવી રીતે વર્તે છે, તે ઉચિત નથી, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. પ્રભાએ તે વિષય બદલી નાંખવા માટે ઘણી ઘણી કોશીશો કરી પણ તે સુખદાયક વિષય-મજા છતાં-પ્રભા બદલી શકતી નહોતી. અન્તે તે બોલી-“લલિત! હવે આ વિષયને છોડી દો. અત્યારે હું કેવી સ્થિતિમાં છું, તે તમે બૂલી ગયા લાગો છો. ઘોડાજ સમય પહેલાં અનુપમ આનંદના અનહદ આવેશમાં આવી જઈ મેં તમારી સાથે જે બાણ અને વર્તન કર્યું, તેને માટે મને બહુજ

પશ્ચાત્તાપ છે. મારે હવે બહુજ વિચાર કરીને સાવચેતીથી વર્તવાનું છે—ચાલવાનું છે. મારા પિતાજીએ મારે માટે જે કાંઈ વિચાર કરી રાખ્યો છે

“ પ્રમા ! હવે આમળ ન બોલ. હું તે સર્વ વાત જાણું છું અને તે એ કે સરદાર દુર્જનસિંહની સાથે ... વચમાંજ લલિત બોલ્યો.

“ હા. જો તમને ખચર હોય અને તમે જાણતા હો તો આપણું આ વર્તન કેટલું બધું અક્ષમ્ય છે—અનુચિત છે ? હવે હું બીજા ... ની ... સાથે ...

એટલામાં તે તરફ કેટલાક ઘોડેસ્વારોના આવવાનો અવાજ તેઓને સંભળાયો. લલિતસિંહે તરત મ્યાનમાંથી પોતાની તરવાર બહાર કાઢી અને તે પ્રભાવતીની પાસે જઈ ઉભો રહ્યો. તેણે એક વાર ચારે તરફ નજર કરી. કદાચિત્ સિંહચુકામાંના લોકો પોતાની ઉપર ચઢી આવશે, એમ તેને પ્રથમથીજ લાગતું હતું. પ્રભાવતીને પણ ભય લાગવા માંડ્યો. ફરી જો તે લોકો આવી જશે તો પોતાની રિયતિ બહુજ ખરાબ થઈ જશે, એ તે જાણતી હતી. પ્રભાવતીને ભયભીત થએલી જેતાંજ તેને ધીરજ આપતાં લલિત કહ્યું—“ પ્રભાવતી ! તું જરા પણ ભય પામીશ નહિ. જ્યાં સુધી આ લલિતસિંહના શરીરમાં પ્રાણ છે ત્યાં સુધી કોઈ પણ મનુષ્ય તારો વાળ પણ વાંકો કરી શકે તેમ નથી. માટે તું તદ્દન નિશ્ચિંત રહે. તારી સહિસન્નામતીની જવાબદારી હવે મારે માથે છે અને તે હું ભૂલી ગયો નથી.”

“ આ તો પિતાજી આવ્યા ! ” પ્રભાવતી એકદમ આનંદથી બોલી ઉઠી.

સરદાર સજ્જનસિંહ, દુર્જનસિંહ અને ચંદ્રસિંહ કેટલાક સ્વારોની સાથે ઝાડીમાંથી બહાર આવ્યા. પોતાની પુત્રીને સહિસન્નામત જેતાંજ વૃદ્ધ સરદાર સજ્જનને અનહદ આનંદ થયો. તે ઘોડા ઉપરથી ઉતરી પ્રમા પાસે ગયો અને તેના કપાળે સુગંધ કર્યું. પછી તેણે લલિત તરફ નજર કરી. તેના શરીર ઉપર રક્તનું એક ગિંદુ પણ નહોતું છતાં તેણે પ્રભાવતીને હુંદારાઓના હાથમાંથી છોડાવી હતી. જે કામને માટે પોતાને કેટલાએ સૈનિકોનું બળીદાન આપવું પડ્યું હતું છતાં કાર્યની સિદ્ધિ ન થઈ અને તેજ કામ એક યુવકે કાંઈ પણ બેખમ ખેડ્યા વિના સિદ્ધ કર્યું, તે જાણીને તે વૃદ્ધ સરદારને અજાયબી ઉપજ્યા વિના રહી નહીં. તે લલિતને એક તરફ લઈ ગયો અને કહ્યું—“ લલિત ! તારો આજનો ઉપકાર હું કોઈ કાળે ભૂલીશ નહિ.”

એટલુંજ કહી તે વૃદ્ધ સરદારે પ્રભાને બેસવા માટે એક સ્વારનો ઘોડો અપાવ્યો અને તે ઉપર પ્રભા બેસી ગયા પછી સર્વે અજયદૂર્ગ તરફ ચાલ્યા. તેની ડાબી બાજુએ સરદાર દુર્જનસિંહ ચાલતો હતો અને આગળ આગળ ચંદ્ર ચાલતો હતો. તે સમયે તે બન્ને—ચંદ્ર અને દુર્જન—ના મનમાં શા શા વિચારો ચાલતા હતા, તે જાણવાનો માર્ગ નહોતો. તે બન્નેના મુખ ઉપર ક્રોધની કચ્છલીઓ પડેલી સ્પષ્ટ પણે જણાતી હતી. લલિત તે સર્વેની પાછળ પાછળ ધીમે ધીમે પગ-પાળો ચાલતો હતો. થોડીવારમાંજ લલિત પાછળ પડી ગયો અને બીજા બધા તેની આગળ ચાલ્યા ગયા. ત્યાં સરદાર સજ્જનને પ્રભાને પૂછ્યું કે—“પુત્રી ! લલિત તારી સાથે શી શી વાતો કરતો હતો ? તમે બન્ને હંધ બાબતમાં વાતચિત કરતા હતા ?”

પોતાનો પિતા આ પ્રશ્ન શા માટે પૂછે છે, તેનો ઉદ્દેશ તરતજ પ્રભાવતીના ધ્યાનમાં આવી ગયો. તે તેના તરફ કરડી નજરે જોતી બોલી—

“પિતાજી ! તમારા પ્રશ્નનો ઉદ્દેશ હું સારી રીતે સમજી ગઈ છું. લલિતે મારી સાથે કાંઈ ગેરવ્યાજબી વર્તન કર્યું હશે અથવા મારી સાથે અનુચિત વાતો કરી હશે, એમ તમને લાગતું હશે. પરંતુ પિતાજી ! લલિત એ એક બહુજ પવિત્ર અને ખરેખરો શરવીર છે અને તેને માટે તમારે શંકા લેવી, એ તમારા વિરુદ્ધને કલંક લગાડનાર છે, એમ હું માનું છું ! પિતાજી ! આજે તેણેજ મારા પ્રાણ બચાવ્યા છે અને મને પ્રાણદાન આપ્યું છે, તે હું મરતાં સુધી કોઈ કાળે ભૂલીશ નહિ. મારા ઉપર જ્યારે સંકટ આવી પડ્યું ત્યારે જો લલિત ન હોત તો પિતાજી ! આજે આ તમારી અભાગિની પુત્રી આ સમયે કોણ જાણે ક્યાં હોત.....

ત્યાર પછીનું તેનું કથન તે વૃદ્ધ સરદારે સાંભળ્યું નહિ. પ્રભાવતીના મુખમાંથી ઉપર પ્રમાણેની વાત સાંભળતાંજ લલિતસિંહને માટે તેના હૃદયમાં જે શંકા આવી હતી તેને માટે હવે તે શરમાવા લાગ્યો. તેણે એક સ્વારનો ઘોડો લલિતને અપાવ્યો અને તેની સાથે સાથેજ ચાલવા લાગ્યો. રસ્તામાં તે વૃદ્ધ સરદારે લલિતને જંગલમાં બનેલા બનાવની સર્વ હકીકત પૂછી લીધી.

ધીમે ધીમે તે તમામ લોકો અજયદૂર્ગમાં પહોંચ્યા.

પ્રકરણ ૧૭ મું.

રંગમાં લગ.

હાલા વાંચક ! ગયા પ્રકરણમાં જે હકીકત અમે લખી આવ્યા છીએ તેને આજે પાંચ અઠવાડિયા થઈ ગયા છે. એક દિવસ સરદાર સજ્જનસિંહ અને દુર્જનસિંહ બંને જ્યારે સભામહલમાં બેઠા હતા ત્યારે સજ્જન એકદમ બોલ્યો કે—“કેમ દુર્જનસિંહજી ! તમારા આ કિલ્લામાં વંશપરંપરાથી ચાલતા આવેલા રિવાજ મુજબ તમે આ વર્ષે મહિષખલીમહોત્સવ કરશો કે નહિ ?”

“હા—ના—પણ આ વાત તમને કોણે કહી ?” સજ્જનને આ પ્રશ્ન પૂછતાંજ દુર્જન જરા ચમટી ગયો અને અચકાતાં અચકાતાં ઉપર પ્રમાણે બોલ્યો.

“તેમાં કહેવા જેવું શું છે ? આજે ધણાં વર્ષોથી આ મહોત્સવ તમારા કિલ્લામાં બહુજ ઠાઠમાઠથી ઉજવાય છે, એમ મેં ધણી વાર સાંભળ્યું છે. તે શિવાય ન ધારેલી રીતે અમે જ્યારે તમારા આ કિલ્લામાં હાજર છીએ ત્યારે તે અમારા જોવા-જાણવામાં પણ આવી શકશે. દુર્જનસિંહજી ! આવા મહોત્સવોથી અમારી પ્રમાને બહુજ આનંદ થાય છે.”

“શું તમે આ ખરુંજ કહો છો ? તો તો ખરેખર તે ઉત્સવ આ વર્ષે હું બહુજ ઠાઠમાઠથી ઉજવીશ.” એક ક્ષણ પહેલાં દુર્જનસિંહને જે ભય લાગતો હતો તે ભય “પ્રમાને બહુજ આનંદ થાય છે !” એ મંત્રના પ્રભાવે કોણ જાણે ક્યાંજે ઉડી ગયો.

હજી નવા વર્ષના પહેલા દિવસને ચાર દિવસની વાર હતી. દુર્જન પોતાના કથન પ્રમાણે ખરેખર બહુજ ઠાઠમાઠથી તે દિવસ ઉજવવાની ગોઠવણો કરવા લાગ્યો. અન્યદુર્ગની આસપાસના અન્ય સરદારોને તેણે આગ્રહપૂર્વક આમંત્રણો મોકલાવ્યા.

ત્યાર બાદ થોડાજ સમયમાં ધીમે ધીમે અન્યદુર્ગમાં અનેક સરદારો એકત્ર થયા. મોટમોટા સરદારોની સ્ત્રીઓ અને બાળકોના કોલાહલથી તે દુર્ગ ગર્જનાઓ કરવા લાગ્યો—ગાજવા લાગ્યો.

આજે નૂતન વર્ષનો પ્રથમ દિવસ છે. કિલ્લામાં સર્વ ઠેકાણે આજે બહુજ સદાઈ દેખાય છે. મહેરીલના મંડપમાં ચારે તરફ ધ્વજપતાકાઓ લગાવેલી છે અને તેની આસપાસ આગ્ર અને અશોકની ફલપુષ્પ યુક્ત મોટ મોટીઓ શાખા-પ્રશાખાઓ લગાવી તે મંડપની

શોભાને બહુજ વધારી દેવામાં આવી છે. દરવાજાની પાસેના સંગ્રહા-
લયની બાજુમાંજ મેમાનો તે મહોત્સવની શોભા જોઈ શકે તેટલા
માટે—તેમને બેસવા માટે—સુંવાળો મોટો ગાલીચો પાથરી દેવામાં આવ્યો
છે. મુખ્ય દરવાજા ઉપર જરીનું—અન્યદૂર્ગનું—નિશાન ફરકી રહ્યું છે.
મંગલવાદો વાગે છે અને તેનો મધુર ધ્વનિ આખા કિલ્લામાં પડવા
પાડી દૂર્ગને ગળવી મૂકે છે. મુખ્ય દરવાજાની અંદરની બાજુએ
કિંમતી પોશાકો પહેરી સજ્જ થએલા સિપાઈઓ લાઇનબંધ ઉભા છે.
ધીમે ધીમે તમામ મેમાનો પોતપોતાની લાયકાત પ્રમાણેની જગ્યાએ
આવીને બેસી ગયા પછી પોતાના ઉમદા ઘોડા ઉપર બેસી દુર્ગનસિંહ
ત્યાં આવી પહોંચ્યો. તે સમયે તેણે ધણોજ કિંમતી પોશાક પહેર્યો
હતો. તે ઉપરથી તેના વૈભવની કલ્પના થઈ શકે તેમ હતું. તેના
તમામ વસ્ત્રાભૂષણો ચાલુક્ય કુળમાંના રાજપુરુષ જેવા હતા. તે વખતે
તેણે જરીનું અંગરખું પહેર્યું હતું અને તેની ઉપર હીરામોતીનો હાર
આમ તેમ અથડાવાથી તેની શોભામાંજ બહુજ વધારો થયો હતો.
તેના મસ્તકે જે જરીનો ફેટો બાંધેલો હતો તેની ચારે તરફ બહુ-
મૂલ્ય હીરાનો શિરપેચ હતો. વચમાં સોનેરી કલગી તેની શોભાને
દ્વિગુણિત કરતી હતી. બુજદંડ ઉપર બાહુનાં ધરણાં ધારણ કરેલાં
હતાં. ઘોડાની ઉપર જે સામાન હતો તે પણ બહુજ સુંદર અને
કિંમતી હતો. આટ આટલું છતાં પણ દુર્ગનસિંહના અંતઃકરણમાં કે
મુખમુદ્રા ઉપર પ્રસન્નતા અથવા પ્રકુલ્લતા અને તેજનો અભાવજ
હતો. તે બહુજ દાઢમાઠથી મહોત્સવ-મંડપમાં આવ્યો. ત્યારે તેના
મુખ ઉપર તેજ ચમકતું નહોતું પણ તે નિસ્તેજ દેખાતું હતું—તેની
ઉપર ઉદાસીનતાની આછી આછી છાયા—ઝીણી નજરે જોનારને—દેખાઈ
આવ્યા વિના રહે તેમ નહોતું. દુર્ગનસિંહે ત્યાં આવતાંજ દેવાલય
તરફ જોઈ નમન કર્યું અને પછી ત્યાં પોતાને માટે રાખેલા આસન
ઉપર જઈ બેઠો. ઘોડાજ વખતમાં વિવિધ કળાઓમાં કુશળતા ધરા-
વનારા પુરુષો એક પછી એક એમ જુદી જુદી જાતની રમતો કરી
ખતાવવા લાગ્યા. પ્રથમ જે મલ્લોએ મલ્લયુદ્ધ કરી ખતાવ્યું. પછી
જુદી જુદી જાતની રાજવંશી અને શરવીરતાવાળી રમતો રમાઈ. આમ
કેટલોક વખત વ્યતીત થયા પછી ત્યાં એકત્ર થએલા સર્વ મનુષ્યો
ઉઠીને ઉભા થયા. રાજપુરોહિતે આવી દુર્ગનસિંહના ભવ્ય પણ નિ-
સ્તેજ બાલ ઉપર કંકનું તિલક કર્યું. એટલામાં જદ્દ દૂર્ગરક્ષક રણુમલ
અને કેટલાક અનુચરો મળી ત્યાં એક રૂપપુષ્ટ પાડાને લઈ આવ્યા.
દુર્ગને રાજપુરોહિત પાસેથી લાલ ફૂલોની માળા લઈ પાડાના કંઠમાં

પહેરાવી અને પછી પાડાના મસ્તકે સિંદૂરના પાંચ તિલક કર્યા. પછી તે મંડળ પાડાને લઈ ત્યાંથી રવાના થયું. તે સર્વ મંડળ દૂર્ગના મુખ્ય દરવાજે આવી પહોંચ્યું. સર્વ મનુષ્યોએ દૂર્ગના મુખ્ય દરવાજાને ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરી. ફરી તે મંડળ મુખ્ય દરવાજે એકઠું થયું. આ વખતે રાક્ષસી તોપો પોતાની ગર્જના કરવા લાગી, દૂર્ગનો ઘંટ અને નૌખત એટલા તો જોરથી વાગવા લાગ્યા કે જેથી ત્યાંનો આસપાસનો પ્રદેશ ગાજી ઉઠ્યો. થોડીવારમાંજ દરવાજાની પાસેની એક જાળીએ કે જ્યાં પાડો ઉભો હતો ત્યાં દુર્ગને જઈ તે પાડા ઉપર પોતાની સમશેરનો એવી તો સફાઈથી વાર કર્યો કે જેથી તેનું મસ્તક તત્કાળ ધડથી જુદું થઈ ગયું અને પાડાના પંચ પ્રાણ પરલોકે પ્રયાણ કરી ગયા.

વાંચકો ! આ હૃદયભેદક ઉત્સવની વધારે હકીકત જાણવાની આપણે જરૂર નથી. માટે ચાલો, હવે આપણે આપણા એક પરિચિત સ્થળ તરફ પ્રયાણ કરીએ. આપણે હવે લલિતસિંહ પાસે જવાનું છે.

તે વિચારો દીન યુવક પોતાના ઓરડામાં એકલોજ પોતાની શોયનીય સ્થિતિ ઉપર વિચાર કરી દુઃખનાં ઉનાં આંસુ ખેરવે છે. તેની પાસેજ તેનો વિશ્વાસુ મદદગાર વીજલ ઉભો છે અને તેને ધીરજ આપી રહ્યો છે. વીજલ બોલ્યો—

“લલિત ! તમારે માટે મને બહુજ લાગી આવે છે. તમે ધીરજ ધરો—ધૈર્ય દયાળુ અને સતિઆનો બેલી હોવાથી સૌ સારાં વાનાં કરશે અને તમને સુખી બનાવશે. અસ્તુ. પણ આજે આ કિસ્સામાં બહુજ ઠાઠમાઠથી મહિષબલી—મહોત્સવ ઉજવાયો અને તમે એક કેદીની જેમ પોતાના કંગાલ ઓરડામાં પડી રહ્યા છો ! એ શું ? ખરી રીતે જોતાં આજના મહાન મહોત્સવમાં ભાગ લેવાની પરવાનગી સરદારે તમને આપવી જોઈતી હતી પણ અફસોસ કે તેમ બન્યું નથી. લલિત ! શું તમે હજુ પણ કંઈ સમજી નથી શકતા ! અરે બહા યુવક ! બલાઈની પણ હદ હોય છે. હજુ પણ જો તમે તે સરદારને ‘મારું કસ્માણુ કરનાર’ એમ કહેતા રહેશો તમારે આખું જીવન આ કષ્ટમય કારાગૃહમાંજ એક કેદીની જેમ બેસીત કરવું પડશે. આ હું તમને ખરેખર કહું છું તે ધ્યાનમાં લ્યો—બૂલશો નહિ !”

“પ્રિય વીજલ ! હજુ બીજું પણ તારે કંઈ કહેવાનું બાકી રહે છે ખરું ? અને જો ન રહેતું હોય તો ઓ બહા વીજલ ! સાં-
નમ. તું મને કેદી કહે છે એ તારી બૂલ છે. વીજલ ! મેં સરદારનો

એક અપરાધ કર્યો છે. તેમની એકની એક પુત્રીને હું આહવા લાગ્યો અને મારા આ અપરાધની તેમણે મને જે સજા કરી છે, તે બ્યાજબી છે અને તે બ્યાજબી બાબતમાં મારે શા માટે ખોટું લગાડવું જોઈએ ? તે તુંજ મને કહે.” વીજલ તરફ જોતાં લલિતે સસ્મિત મુખે કહ્યું.

“કુમાર ! મને તો તમારી માન્યતા કાંઈક વિચિત્રજ લાગે છે.”

“તને ગમે તે લાગતું હોય છતાં હું કહું છું કે—તે મારી પ્રમાણિક માન્યતા છે. વીજલ, સમજ કે જે તેજ સરદાર મારા જન્મદાતા—પિતા—હોત—અને ખરી રીતે મારા જન્મદાતા જનક કરતાં તેમની સજ્જનતા અધિક છે—તો તેઓ મને જે આજ્ઞા કરત તે આજ્ઞાનો શું મારાથી ભંગ કરી શકાત ? નહીંજ ! વીજલ, આ કાંઈ શિક્ષા નથી અથવા હું કાંઈ તેમનો કેદી પ્રભુ નથી. મને સર્વ વાતની છૂટ તેમણે આપી છે. ફક્ત એક પ્રભાવતીને મળવું નહીં અને તેની સાથે વાતચિત કરવી નહિ, એવું તેમણે મને ફરમાવ્યું છે. હવે હું મારી મરજીથીજ બહાર ન નિકળું અને અહીંજ પડ્યો રહું તો તેવી સ્થિતિમાં જે તું મને કેદી કહે તો હોય તો વીજલ, તે તારી સમજ ફેર શિવાય બીજું કાંઈજ નથી. વાર, પણ શું તું મને એમ કહે છે કે—મારે અહીંથી ચાલ્યા જવું ?”

“કુમાર ! તમારી દુઃખદાવસ્થા દૂર કરવાનો તેજ એક માત્ર ઉપાય છે ”

“અને વીજલ ! અહીં તું એક વાત બૂલી જાય છે.”

“તે કઈ વાત ?”

“તે એજ કે જે હું આ પહેલાંજ અહીંથી ચાલી ગયો હોત તો તે દિવસે પ્રભાવતીને લુંટારાઓના હાથમાંથી છોડાવત કોણ ?”

“અને તેથીજ તમે કિલ્લાનો ત્યાગ નહીં કરતા હો ?”

“હા, એમજ છે.”

“હવે આપની શી ઇચ્છા છે. અને આપ શું કરવા માગો છો ?” વીજલે તેની ઇચ્છા જાણવા પૂછ્યું.

“એજ કે—આ કિલ્લામાં રહીનેજ હું તેની ઉપર નજર રાખીશ.”

“વાર, હવે એ વાત પડતી મૂકો. આજે સહવારથીજ તમને એક વાત પૂછવાનું મને મન થયું છે પણ તે પૂછવા આવનાનો મને અત્યારે વખત મળવાથી હું તમારી પાસે આવ્યો છું. લલિત ! તમને લાગે છે કે—આજ રાત્રે દુર્ગમાં કાંઈ નવીન બનાવ બનશે ખરો ?”

“નક્કી કાંઈ કદી શકાય નહિ પણ મને લાગે છે કે તેવું

કાંઈક થવું તો જોઈએજ. કાંઈક બનશે, એવો ભય રાખનાર આ કિલ્લામાં એક નહિ પણ અનેક મનુષ્યો છે, એમ હું માનું છું.”

“હા. આપની આ માન્યતા ખરાબર છે. વાર પણ કુમાર ! તમને ભૂતપિશાચ ઉપર વિશ્વાસ છે ખરો ?”

વીજલનો આ અજ્ઞયગ્રી ભરેલો વિચિત્ર પ્રશ્ન સાંભળી લલિત્ર તેના મુખ તરફ જોવા લાગ્યો. તેણે ખાસ કરીને આ પ્રશ્ન પોતાને પૂછ્યો હશે, એવી શંકા એકદમ તેના હૃદયમાં ઉત્પન્ન થઈ આવી. તેણે ફરી વીજલના મુખ તરફ ભેદક દૃષ્ટિએ જોયું અને પછી બોલ્યો—

“વીજલ ! વિધાતાએ આપણા જેવીજ ભૂતપિશાચ વિગેરેની યોનિનિર્માણ કરી છે. એમ હું માનું છું. જો આપણે તેના ઉપર વિશ્વાસ ન રાખીએ તો પણ આપણા હમેશના વ્યવહારને કાંઈ બાધ આવી શકે તેમ નથી. છતાં પણ એ વાત તો નજ ભૂલવી જોઈએ કે—તે પણ વિધાતાએ નિર્માણ કરેલી એક યોનિ* છે. જો કે તે ભયોત્પાદક છે, એમ લોકો કહે છે, છતાં પણ નીતિ—ન્યાય અને ધર્મ તથા સત્યને અનુસરીને ચાલનારા પુરૂષોને તેના તરફથી ભય રાખવાનું કાંઈ કારણ નથી. પણ વીજલ ! આજે આવો વિચિત્ર પ્રશ્ન મને પૂછવાનું તારે કાંઈ પ્રયોજન ?”

“પ્રયોજન તો કાંઈ નહીં પણ આજે આ કિલ્લામાં એજ વિષયની ચર્ચા ઘણા ખરા મનુષ્યો કર્યા કરે છે. દૂર્ગમાં પુષ્કળ મે-માનો આવ્યા છે તેનું મુખ્ય પ્રયોજન પણ એજ છે. અજ્ઞયદૂર્ગમાં મહિષખલી—મહોત્સવને સમયે એક ચમત્કારિક બનાવ બને છે, તે પોતાની નજરોનજર જોવાની ઘણા ખરા મેમાનોની મરજી છે—જીદાસા છે અને આજે સહવારથી ઘણા ખરા મનુષ્યો તેની તેજ ચર્ચા કર્યા કરે છે.”

આ વિચાર લલિત્રના હૃદયમાં પણ સહવારથીજ એક સરખો ઘોળાયા કરતો હતો. કિલ્લાની પૂર્વદિશા તરફના પર્વત પ્રદેશમાં પોતે જ્યારે શિકારે ગયો હતો અને અચાનક રીતે તે વૃદ્ધ વનચરીને પોતાને ભેટો થઈ ગયો તેમજ તે મહિષખલી મહોત્સવની બાજતમાં તે ડોસીએ જે ઉદ્દગારો કાઢ્યા હતા તે લલિત્ર જૂઠી ગયો નહોતો. ‘રાત્રે ભોજન સમયે દૂર્ગનો ખરો માલેક આવશે !’ એવું જે વાક્ય તે ડોસીએ કહેલ તે વાક્ય હજી પણ તેના સ્મરણમાંથી ખસ્યું નહોતું.

* જીવાનામુત્પત્તિસ્થાનયોનિરુચ્યતે ॥ જીવાના ઉત્પત્તિ સ્થાનને યોનિ કહે છે.

આ વાદ્યનો ખરેખરો ભાવાર્થ હજી પણ તે પૂરેપૂરો સમજી શક્યો નહોતો. ખરો દુર્ગાધિપતિ કોણ ? તે જાણવાની તેને અનહદ ઉત્કંઠા લાગી હતી પરંતુ ગદ્ય કાલથીજ પોતાના ઓરડામાંથી બહાર ન નિકળવાનું સરદાર સજ્જનને તેને જણાવ્યું હતું. એજ દારણથી તે પોતાના ઓરડામાંથી બહાર નિકળ્યો નહોતો. લલિતે વીજલને કહ્યું—
 “ભાઈ વીજલ ! હવે તું જ અને ભોજન સમયે ક્યા ક્યા બનાવો અને છે, તે જોઈ-જાણી મને આવીને કહેજે !”

મહિષબલી મહોત્સવ સંધ્યા સમયે સમાપ્ત થયો. આજે કિલ્લામાં ઠેકઠેકાણે વિશેષ રોશનાઈ કરવા સખખ ઘણા દિવસથી નિદ્રાવસ્થામાં પડેલો તે કિલ્લો જગૃત થઈ ચમકતો હતો. હજી ભોજનનું કામ બાકી હતું. તેને માટે સર્વ તૈયારીઓ થઈ ગઈ. સર્વ મેમાનો અને બીજા લોકો પોતપોતાની યોગ્યતા પ્રમાણે ગોઠવાએલા આસનો ઉપર આવીને બેસી ગયા. ભોજનના પદાર્થો પિરસાયા. સરદાર દુર્જનસિંહ તમામ પ્રકારે ઉપર દેખરેખ રાખતો આમથી તેમ ફરતો હતો. તે સમયે તે સર્વ રીતે તદ્દન શાન્ત લાગતો હતો. આજે તેનું સર્વ ઐશ્વર્ય પ્રભાવતીની નજરે પડ્યું હતું અને તેથી તેને અત્યંત આનંદ થયો હતો. તે વચમાં વચમાં કોઈક બીજની વર્દી આપવા માટે ગંભીરતાથી રણુગલને બોલાવતો અને રણુમલ પણ એક યાંત્રિક પુતળાની જેમ તેની આજ્ઞાના તાલ ઉપર નાચતો હતો. તે બિચારો વૃદ્ધનું ચિત્ત આજે ઠેકાણે નહોતું. આજનો પ્રસંગ ક્યારે નિર્વિઘ્નતાથી સમાપ્ત થાય, એજ તેના વિચારનો વિષય હતો. તેની મુખમુદ્રા તદ્દન નિસ્તેજ દેખાતી હતી. તમામ મનુષ્યો આનંદમાં ગુલતાન બની ભોજન્ય પદાર્થોને વખાણી વખાણી ઇન્સાફ આપતા હતા. પાસેનાજ સમામહેલમાંથી આવતો વારાંગનાઓના મધુર ગાયનનો-મંજુલ નાદ તેમના કર્ણપ્રદેશ ઉપર વારંવાર અથડાતો હોવા સખખ સર્વ મેમાનોના આનંદનો અવધિ થયો હતો. ક્રમે ક્રમે ભોજનનું કામ લગભગ પૂર્ણ થવા આવ્યું. રિવાજ મુજબ સરદાર દુર્જનસિંહ પોતાને માટે તૈયાર કરેલા સ્થાન પાસે ગયો અને હવે તે, તે આસન ઉપર બેસે તેટલામાંજ શસ્ત્રાગારમાંથી—“ધાડ ધાડ ધડડડડ” એવો ગર્જના કરતો-મેઘની જેમ કંકડીને ગર્જના કરતો-ભયંકર ધ્વનિ ત્યાં એકત્ર થએલા સર્વ મનુષ્યોને સંભાળાયો અને તે સાથેજ ભોજનશાળાનો એક છુપો દરવાજો ઉઘડ્યો. દરવાજો ઉઘડતાંજ સર્વ લોકો ગભરાયા-ભયભીત થયા. ભોજન ભોજનને ઠેકાણે રહ્યું અને તમામ લોકો પથરના પુતળાની

જેમ જ્યાં હતા ત્યાંજ સ્થિર થઈ ગયા. તેઓ એક બીજાની તરફ ટમર ટમર જોવા લાગ્યા. તે સર્વના નેત્રોમાં અને શરીર ઉપર એક જાતના ભયની છાયા છવઈ ગઈ. આમ તે આનંદમાં વિષાદની છાયા બેળાઈ-રંગમાં ભંગ થઈ ગયો.

તે લોકો એક બીજા તરફ જોતા હતા છતાં કોઈની છાતી નહોતી થતી કે તેઓ એક પણ શબ્દનો મુખમાંથી ઉચ્ચાર કરે ! તેટલામાંજ ઉઘડેલા ગુપ્ત દરવાજામાંથી એક ચમત્કારિક આકૃતિ દુર્જનસિંહના આસનની પાસે આવીને ઉભી રહી.

તે આકૃતિના મસ્તક ઉપર શિરચાણુ હતું, તેના શરીર ઉપર ચળકતું બખ્તર અને હાથમાં નાગી ચમરાજની જિહ્વા જેવી ચમકતી તરવાર હતી. એવા પ્રકારની તે આકૃતિ દુર્જનસિંહની પાસેજ આવીને ઉભી રહી.

પ્રકરણ ૧૮ મું.

અજયદુર્જનો ખરો માલેક

તે યોદ્ધાની આકૃતિ બોજનશાળામાં આવીને દુર્જન પાસે ઉભી રહી, ત્યાર પછી તે પાછી છુપા દરવાજા પાસે ગઈ. અજય જેવું તો એ હતું કે તેના ચાલવાનો જરા પણ અવાજ થતો નહોતો. તે આકૃતિ ધીમે ધીમે ફરી દુર્જનના આસન પાસે આવી. દુર્જન ત્યાંજ બચલીત થઈને બેઠો હતો. ફરી વાર તે આકૃતિને પોતાની પાસે આવેલી જોતાંજ દુર્જન બહુજ ભય પામી એક ખૂમ પાડી ઉઠ્યો અને ત્યાંથી ફૂટીને બીજા માણસો જ્યાં ઉભા હતા ત્યાં જઈ ઉભો. કુમાર ચંદ્રસિંહે પણ તેનું અનુકરણ કર્યું. ઘણો વખત સુધી તે આકૃતિ દુર્જનના ખાલી પડેલા આસન પાસેજ ઉભી હતી. પછી તેણે તમામ લોકો ઉપર પોતાની નજર ફેરવી અને તેને દુર્જન ઉપર સ્થિર કરી. તે આકૃતિએ પોતાનો બીજો હાથ દુર્જન તરફ લાંબોયો તે વખતે સર્વે લોકોના ભયમાં ઓર વધારો થયો છતાં સર્વ દુર્જન તરફ જોવા લાગ્યા. આજે એવોજ ઠાંધક ચમત્કારિક બનાવ બનશે ખરો, એ વાત તો ઘણાખરા મનુષ્યોના જાણવામાં હતી અને શો ચમત્કારિક બનાવ બને છે, તે જાણવાની પોતાની જગ્યાસાને તૃપ્ત કરવા કેટલાક મેમાનો તે પ્રસંગે ખાસ કરીને ત્યાં આવ્યા હતા. હવે તેઓને પોતાની મૂર્ખતા ભરેલી જગ્યાસાને માટે પશ્ચાત્તાપ થવા લાગ્યો.

હવે પોતે સહિ સલામત રીતે કિલ્લામાંથી બહાર જઈ શકશે કે નહીં, એ બાબતમાં તેઓ ચિંતાતુર બની ગયા. તે સમયે ત્યાં એકત્ર થએલા લોકોના હૃદયની હાલત કેવી શોચનીય થઈ ગઈ હતી, તેનું પૂરેપૂરું વર્ણન કરવાનું કામ બહુજ કઠિન છે. તે આકૃતિએ દુર્જન તરફ હાથ લંબાવતાંજ તે (આકૃતિ) ની આંખોમાંથી અગ્નિની જ્વાલાઓ નિકળવા લાગી. હવે ત્યાંના લોકો ધીરજ રાખી શક્યા નહિ. તેઓ એકદમ ન્હાસભાગ કરવા લાગ્યા. ભોજનશાળામાંથી જેમ બને તેમ તરતજ બહાર નિકળી જવા રસ્તો ખોળવા લાગ્યા. એટલામાં “ નહાસો ! આવ્યો ! માર્યા રે મારા બાપ ! ” એમ તે મનુષ્યોમાંથી એક મનુષ્ય ખૂમ પાડી ઉઠ્યો. દરેક માણસ પાછું વાળીને જોવા લાગ્યો તો તે આકૃતિનો હાથ હદ ઉપરાંત લાંબો થએલો દરેકના જોવામાં આવ્યો. હવે તે લોકોના હૃદયમાં ઉત્પન્ન થએલા ભયનો અવધિ થયો તેમજ ભોજનશાળામાં બહુજ કોલાહલ થઈ ગયો. જેઓ સશક્ત હતા તેઓ જેમ તેમ કરી બહાર નિકળી પડ્યા અને બાકીના બધા બેભાન થઈ ભોજનશાળામાંજ પછડાઈ પડ્યા. સરદાર દુર્જન અને ચંદ્ર તો ક્યારનાએ મૂર્ચ્છિત થઈ પડ્યા હતા.

સ્ત્રીઓને માટે ભોજનની વ્યવસ્થા બીજીજ જગ્યાએ કરવામાં આવેલી હતી. ત્યાંનો દેખાવ તો બહુજ હૃદયભેદક હતો. ત્યાં એકત્ર થએલી ૨૦-૨૫ સ્ત્રીઓમાં ફક્ત પ્રભાવતીજ સાવધ હતી અને બીજી બધી સ્ત્રીઓ મૂર્ચ્છિત થઈ જમીન ઉપર પછડાઈ પડી હતી. પ્રભાવતીને પહેલાં તો ત્યાં અચાનક પ્રકટ થએલી તે ચમત્કારિક યોદ્ધાની આકૃતિનો ભય લાગ્યો ખરો પણ પછી તે તદ્દન નિર્ભય થઈ-એક પડદાની પાછળ છુપાઈ જઈ-ભોજનશાળામાં બનતો બનાવ આતુરતાથી જોવા લાગી. સરદાર સજ્જનસિંહની સ્થિતિ પણ બહુજ દુઃખદાયક અને શોચનીય થઈ ગઈ હતી-છતાં તે બેભાન થયો નહોતો. તે આકૃતિ ભોજનશાળામાં પ્રકટ થઈ ત્યારથીજ તે ધ્યાન પૂર્વક તેની તરફ જોઈ રહ્યો હતો. તેણે એજ આકૃતિને પહેલાં એક વાર જોઈ હતી અને તેથીજ તેને તેનો બહુ ભય લાગ્યો નહિ, છતાં પણ ભયની થોડી ઘણી અસર તો તેના જર્જરિત થએલા હૃદય ઉપર થઈ. તે એક તરફ જઈ ભીંતે હાથ ટેકવી ઉભો રહ્યો હતો. તે પ્રભાવતીના જોવામાં આવ્યું. પછી પડદાને દૂર ખસેડી પ્રભાવતી પોતાના પિતાની ખાસે આવીને ઉભી રહી. તે સમયે ભોજનશાળામાં સરદાર સજ્જન, પ્રભાવતી અને તે ચમત્કારિક આકૃતિ શિવાય બધા બેભાન

થઈ પડ્યા હતા. થોડા વખત પછી તે આકૃતિ જ્યાં ઉભી હતી ત્યાંથી ધીમે ધીમે પ્રભાવતીની પાસે પાસે આવવા લાગી, તે જોતાંજ સરદાર સજ્જનમાં જે કાંઈ હિંમત રહી હતી તે તેના ત્યાગ કરી ગઈ. હવે તે પિશાચાકૃતિ પોતાની પ્રિય પુત્રીને પોતાના પિશાચી પંજમાં પકડી લેશે, એમ લાગવાથી તે એક કારમી ચીસ પાડી બોલી ઉઠ્યો કે—“પ્રભાવતી! નહારી જ રે ભાગી જ!!”

ધીમે ધીમે તે આકૃતિ પ્રભાવતીની તદ્દન પાસે જઈ પહોંચી અને પોતાનો હાથ ઉઘો કરીને બેભાન થઈ પડેલા દુર્જન તરફ તિરસ્કારથી જોઈને “નહીં! નહીં! એવી ઇશારત કરી. પ્રભાવતી સ્તબ્ધ પણ ભય રહિત થઈ, તે આકૃતિના આશ્ચર્યજનક કાર્યો તરફ જોતી હતી. સરદાર સજ્જન તો બેભાનજ હતો. ફરી તે આકૃતિએ હાથ-ઉઘો કરી આશિર્વાદ આપતી હોય તેમ તેના મસ્તક ઉપર હાથ-ફેરવ્યો. એક ક્ષણ સુધી બહુ શાન્ત મુખે તેની તરફ જોઈ તે આકૃતિ ક્રુપા દરવાજે થઈ ભોજનશાળામાંથી બહાર નિકળી ગઈ. તે ત્યાંથી નિકળતાંજ એક તોપના જેવો રાક્ષસી-કાનના પડદા તોડી નાંખે એવો ભયંકર-અવાજ થયો અને આપો આપ તે છુપો દરવાજે ખંધ થઈ ગયો.

તે અવાજ સાંભળતાંજ સજ્જનસિંહ એકદમ ઉભો થયો અને ભય ભરેલી નજરે ચારે તરફ જોવા લાગ્યો. પ્રભાવતી જ્યાં ઉભી હતી ત્યાંજ અને તેવીજ સ્થિતિમાં હતી. તેની ઉપર જદ્દ સરદારની નજર પડતાંજ એકદમ તેની પાસે જઈ તેને છાતી સાથે ચાંપી અને બોલ્યો—“બેટા! તું સહિસલામત તો છે ને?”

“હા પિતાજી. મને કાંઈ થયું નથી. પણ આ બેભાન થઈ પડેલાઓ તરફ તો જુઓ! આ આપણો ચંદ્ર...”

એમ કહી પાસેજ પડેલા એક પાત્રમાંથી પાણી લઈ તેણે ચંદ્રના મુખ ઉપર છાંટ્યું. થોડી વાર પછી ચંદ્રે પોતાની નિરતેજ આંખો ઉઘાડી. તેને ઉઠાડીને સાથે લઈ પ્રભા ખીજ તરફ ચાલી ગઈ.

પછી સરદારે દુર્જનસિંહને સાવધ કર્યો. ઘણો વખત સુધી તેના મુખમાંથી એક પણ શબ્દનો ઉચ્ચાર થઈ શક્યો નહિ. કિસ્સાના નોકરોને સરદાર સજ્જનને બહુ બહુ ખૂમો પાડી પરંતુ કોઈ પણ નોકર ત્યાં આવ્યો નહિ. આખરે ચરચર ધ્રુજતો રણમલ ત્યાં આવ્યો. તે વખતે તેના મુખ ઉપર પ્રેતકળા છવાયેલી હતી. તે બંનેએ મળી ત્યાં સૂચિત થઈ પડેલા સર્વ મનુષ્યોને સાવધ કર્યા—શુદ્ધિમાં આવ્યા.

આટલો બનાવ બનતાં રાત્રિનો એક પ્રહર વ્યતીત થઈ ગયો.

પ્રભાવતી પોતાના ઝોરડામાં બેઠી બેઠી સ્વપ્નવત્ બની ગએલા બનાવની બાબતમાં અનેક વિચારો કરતી હતી. પોતે મહાન શરવીર હોવાનું અભિમાન રાખનારા અને રણભૂમિમાં હબ્બરો શત્રુઓથી જરા પણ ન ડરાવનારા વીર પુરૂષો એક તુચ્છ આકૃતિથી આટલા બધા બચલીત થઇ ગયા-એશુદ્ધ થઇ પૃથ્વીપર પછડાઇ પડ્યા ! અને પોતે એક અબળા હોવા છતાં પણ પોતાને તે આકૃતિથી કાંઇ બચ કે શંકા પણ ઉપજી નહીં, કે પોતે જરા ગભરાઇ કે બેશુદ્ધ પણ થઇ નહીં ! એ બાબતમાં તેને રહી રહીને આશ્ચર્ય થવા લાગ્યું. પોતે આજે જે જોયું તે શું હશે, તેની તે કલ્પના કરી શકતી નહોતી. તે આકૃતિ પોતાની પાસે આવી અને પોતાને જુદી જુદી જાતની ઇશ્વારતો કરી બતાવી તેનો યથાર્થ ભાવાર્થ શું હશે, એનો તેણે ધણા સમય સુધી વિચાર કર્યો. એટલામાંજ તેને લલિતનું સ્મરણ થઇ આવ્યું. તેણે પોતાની દાસી મધુરીને હાક મારી અને તે પાસે આવતાંજ બોલી કે-“ મધુરી ! અત્યારેને અત્યારેજ તું એક કામ કર. થોડા વખત પહેલાં મેં જે આકૃતિ જોઇ હતી અને તેણે મને જે જે ઇશ્વારતો કરી તેમાં મને કાંઇ પણ સમજ પડતી નથી. તેનો યથાર્થ અર્થ મને લલિતસિંહ શિવાય બીજો કોઇ પણ સમજાવી શકે તેમ નથી. માટે આવતી કાલે તે મને અવશ્ય મળવો જોઇએ. તું અત્યારેજ જા અને વીજલને મળ. તેને મારો સંદેશ કહે કે-“ આવતી કાલે બપોરે ઘણાજ જરૂરી કામ માટે પર્વતની પાસેના પહેલાંજ નાકા ઉપર લલિત મને જરૂર જરૂર મળે ! ” એ સંદેશો વીજલ લલિતને જઇને કહી દે, એવી ગોઠવણ તું તરતમાં કરી નાંખ ! ”

“ વાહ-હું તેની તમામ ગોઠવણ કરું છું ! ” એમ કહી પ્રભાવતીના ઝોરડામાંથી દાસી ચાલી ગઇ અને તે પોતે એક કોચ ઉપર બેઠી બેઠી.

પ્રકરણ ૧૯ મું.

ખૂનનો વહેમ.

ભગવાન સહસ્ત્રરશ્મિ સવિતાપતિ સૂર્યનારાયણ બરાબર આકાશના મધ્યભાગમાં આવી પહોંચ્યા હતા. તેઓના અતિશય તેજસ્વી અને પ્રખર કિરણો સર્વત્ર ફેલાઇ ગએલા હોવાથી ગરમી પુષ્કળ જણાતી હતી અને ભૂમિમાંથી વરાળો નિકળતી હતી. વૃક્ષોની ગીચ છાયામાં

પક્ષીઓ પોત પોતાના માળામાં વિશ્રાંતિ લેતા હતા. અજમદગંતી પૂર્વદિશાએ આવેલા પર્વતની ખોમાંથી વહેતા નદીના પ્રવાહમાં હાથી-ઓના ઘૂંદ જળકીડા કરી રહ્યા હતા. આવા સમયે પ્રભાવતી પોતાની દાસી મધુરી સાથે કિલ્લામાંથી ધીમે રહી બહાર આવી. ગઠ કાલે મનુષ્યોના કોલાહલથી ગાજતો કિલ્લો આજે સામસૂમ જેવો લાગતો હતો. ભોજન સમયે બનેલો અત્યંત ભયંકર બનાવ જોઇ સર્વ લોકો કિલ્લામાંથી પોત પોતાને સ્થાને ચાલ્યા ગયા હતા.

ખીજે દિવસે સરદાર સજ્જન અને દુર્જન સમામહેલમાં બેસી ગઠ રાત્રે બનેલા આશ્ચર્યજનક બનાવની ખાખતમાં વાતચિત કરતા હતા. ‘પોતે કાલે જે આકૃતિ જોઇ તે પોતાના મરણ પામેલા મોટાભાઈની હતી અને તે આવે પ્રસંગે હમેશાં કિલ્લામાં રહ્યા કરે છે. તેના તરફથી આ કિલ્લામાંના કોઇ પણ માણસને કાંઇ પણ ઈર્ષ્ય થતી નથી. પોતે અને ખીજા લોકો નકામા ગભરાઇ ગયા. એ પોતાના અને ખીજાના ચિત્તની નિર્બળતા શિવાય ખીજું કાંઇ નથી ! એમ આડી અવળી વાતો સરદાર સજ્જનને સમજાવી અને તેણે પણ દુર્જનને ખુલાસો માની લીધો. કાલે પોતે જે આકૃતિ જોઇ તે તદ્દન નિઃપદ્મી છે, એવી તેને પહેલાં પણ ખાત્રી થઇ હતી અને દુર્જનની વાત સાંભળી તે ખાત્રી સંપૂર્ણ વિશ્વાસમાં ફેરવાઇ ગઇ. કુમાર ચંદ્રને આખી રાત જરાએ ઉઘ આવી નહીં. તેણે આખી રાત બહુજ બેચેનીમાં પસાર કરી. આખી રાત દરમિયાન તે ભયંકર બનાવ તેની સમક્ષથી હાલ્યો પણ નહીં. બહો વખત સુધી તે પોતાના પિતાની પાસે બેસી રહ્યો અને સરદાર દુર્જનસિંહનો ખુલાસો પણ સાંભળ્યો છતાંએ તેના ચિત્તનું સમાધાન ન થયું તે નજ થયું. આખરે કંટાળીને તે જંગલમાં ફરી આવવા માટે કિલ્લામાંથી બહાર નિકળી પડ્યો.

પ્રભાવતી મધુરી સાથે નક્કી કરેલા ઠેકાણે આવી પહોંચી. તે જગ્યાએ લલિતસિંહ પ્રથમથીજ આવીને એક શિલા ઉપર બેઠો હતો. પ્રભાવતી તેની નજરે પડતાંજ તે શિલા ઉપરથી ઉઠ્યો અને તેની સામે આવ્યો. તે બોલ્યો-“પ્રભાવતી ! તને જોઇ મારા અંતઃકરણને અનુપમ આનંદનો અનિર્વચનીય અનુભવ થાય છે. તારા તરફથી મને સંદેશો મળતાંજ મને બહુજ હર્ષ થયો છતાં પણ મારા ચિત્તમાં અનેક પ્રકારના વિચારો આવ્યા વિના રહ્યા નહીં. મને અવનવા વિચારો થવા લાગ્યા.”

તે પ્રેમી યુગલને પોતાની હાજરીથી સંકોચ થશે અથવા તો તે

શરમાઈ જશે એમ ધારી તે ધૂર્ત દાસી બીજી તરફ ચાલી ગઈ. તે તેની દ્રષ્ટિ મર્યાદા બહાર જતી રહી. પ્રભાવતીને જોઈ લલિતને જેવો આનંદ થયો તેવોજ આનંદ તેને પણ થયો હતો છતાં તેના મુખ ઉપર આનંદ કરતાં ગંભીરતાની છટા વધારે સ્પષ્ટ દેખાતી હતી. પોતાના પિતાની અજાણ્યતામાં અને તેમાં પણ તેની મનાઈ છતાં પોતે લલિત-સિંહની એકાન્તમાં મુલાકાત લીધી એ પોતાના જેવી કુલીન કુમારિકાને માટે બહુજ સજ્જનરૂપદ ગણાય, એમ હવે તેને લાગવા માંડ્યું. તે બાળા-બણો વખત સુધી પ્રભાવતી-નીચું મુખ કરી લલિતની સામે ચુપચાપ ઉભી રહી.

“પ્રભાવતી ! તું કેમ કાંઈ બોલતી નથી. ?”

“લલિત ! શું કહું ? મારું મન બહુજ મુંઝાઈ ગયું છે. ”

“પ્રભા ! તું કાંઈ પણ કહેતી નથી છતાં હું તારા અંતઃકરણની વાત જાણું છું. ”

“તમે શું જાણો છો ?”

“એજ કે-તું મને કોઈક વાતનો ખુલાસો પૂછવા માંગે છે અને તે વાતનું મૂળ કારણ ગઈ કાલે રાત્રે બનેલો બનાવજ છે. તે બાબતમાં તું કાંઈક મને પૂછવા ઇચ્છે છે, આ મારી ફક્ત ધારણજ છે. સાચું ખોટું તો તું જાણે. તેમ તે મને અહીં આવી મળવાનું કહેવરાવ્યું અને તું પણ અહીં આવી એનું પણ ખરું કારણ ગઈ કાલે રાત્રે બનેલો બનાવજ છે.”

“હા. તમારી ધારણા ખરાબર છે, લલિત. મારે અહીં આવવાનું કારણ પણ તમે કહ્યું તેજ છે. લલિત ! તે અદ્ભુત ચમત્કારનો ભાવાર્થ શો ? શું ખરેખર સરદાર કિશોરસિંહ પિથાચ રૂપે ગઈ કાલે ત્યાં આવ્યા હતા ? તેમણે મારી પાસે આવીને વિચિત્ર ચમત્કારિક-ઇ-શારાઓ શા માટે કર્યા ? મારે સરદાર દુર્જનસિંહ સાથે લગ્ન કરવું...

“પ્રભા ! જરા સમૂર કર. તું પ્રથમ મારી એક વાત પૂરેપૂરી સાંભળી લે અને તેનો ખરેખરો ખુલાસો તું મને આપ. ત્યાર પછી હું તારી તમામ શંકાઓ દૂર કરીશ. શું તું સરદાર દુર્જનસિંહ સાથે લગ્ન કરીશ ?”

“ઓ પ્રભુ ! હવે હું આ પ્રશ્નનો શો ઉત્તર આપું !” અત્યંત ક્ષીણસ્વરે તે બોલી. લલિતના પ્રશ્નનો શો ઉત્તર આપવો, એજ તેનાથી સમજી શકાયું નહીં. તેની આંખોમાંથી આંસુઓ પડવા લાગ્યા. તે ફરી બહુજ કરજ્યાનનક સ્વરે બોલી-“લલિતસિંહ ! મારા જેવો

દુઃખી પ્રાણિ આ દુનિયામાં ખીજે કોઈ નહીં હોય-નથી. હું ગધ કાલથીજ એક વિચિત્ર વાત સાંભળું છું અને જોઉં છું. ગધ કાલે એકમ થઈ. હવે ફક્ત છજ દિવસ બાકી રહ્યા છે. સાતમને દિવસે બહુજ ઉત્તમ મુહુર્ત છે, એમ મને આજે સહવારેજ મારા પિતાજીએ કહેલું છે અને સાથે સાથે એ પણ જણાવ્યું છે કે-તે દિવસે લગ્ન થશે. હાય-હાય ! લલિત, હવે હું શું કરું ? મારી ઇચ્છા વિરૂદ્ધ તમામ બનાવો બનશે. મારા જન્મદાતાનું વચન અને ચંદ્રસિંહનો નિશ્ચય એ બંને મારાં સુખ અને શાન્તિને બળી નાંખશે-બરમીભૂત કરી નાંખશે. ”

“ પ્રભાવતી ! આમ નિરાશ ન થા. હજી છ દિવસ બાકી છે. આ છ દિવસોમાં ઘણા ઘણા બનાવો બનશે, અનેક ચમત્કારિક વાતો આપણે જાણીશું અને અદ્ભુત દેખાવો જોઈશું. તું જરા પણ ગભરાઈશ નહીં. મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે-તે દયાળુ દેવાધિદેવની આપણા ઉપર અત્યંત કૃપા છે. કાલે કિલ્લામાં ભોજન સમયે જે બનાવ બન્યો તેમાં પણ મને કાંઈક કારણ લાગે છે અને તે કારણ એજ કે-તે બનાવને લઈ આપણું કાંઈક કાંઈક કદયાણુ તો અવશ્ય થશેજ. કિલ્લામાં હમણાં હમણાં ઘણા ચમત્કારો થાય છે, ભયંકર બનાવો બને છે અને અદ્ભુત દેખાવો દેખાય છે તે સર્વેની મુખ્ય ચાવી થોડાજ દિવસમાં મારા હાથમાં આવશે, એવી મને લગભગ ખાત્રી થઈ ચૂકી છે. પ્રભા ! જે હું તને હંકામાં કહું તો તે એટલુંજ ઠીક છે-આજ સુધી હું અનાથ હતો પણ હવે તેમ નથી. ”

“ એટલે ? ” અત્યંત અજાણખી પામી પ્રભાવતીએ પૂછ્યું. લલિતનું બાપણુ સાંભળી તે અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થઈ ગઈ. ઉપર પ્રમાણે જ્યારે લલિત બોલતો હતો ત્યારે તેના મુખ ઉપર એક જાતનું તેજ ચમકતું હતું અને તેથી પ્રભાવતી તેની તરફ અચળ નજરે જોતી હતી. “ એટલે ? તમારા આ અજાણખી પમાડનારા ચમત્કારિક કથનનો ભાવાર્થ શો ? ” તેણે ફરી પૂછ્યું.

“ એટલે એજ કે અત્યારની મારી પરતંત્ર અને અનાથ સ્થિતિમાં તરતમાંજ કાંઈક કાંઈક ફેરફાર અવશ્ય થશેજ. એમ વારંવાર મને મારું મન કહ્યા કરે છે. હમણાં હમણાં મને કાંઈક ચમત્કારિક સૂચનાઓ મળી છે-અને વિચિત્ર સ્વપ્ન આવે છે અને કેટલાક આશ્ચર્યચકિત કરી નાખે તેવા જે અદ્ભુત દેખાવો મને દેખાયા છે તેમાં હું પોતે પણ હતો-નહીં-હું. ”

“ કાણુ તમે ! ? પણુ મને તેમના કાંઈની કાંઈ પણુ ખબર કેમ નથી પડતી ? ” આશ્ચર્યથી લલિતના ખમા ઉપર હાથ મૂકી પ્રભા બોલી.

“ તેની તને ખબર ન પડે, એજ બહુ સાઈ છે અને હું પણુ તે બાબતમાં હવે અત્યારેજ તને કાંઈ પણુ કહેવા માગતો નથી. પણુ અરેખર જ્યારે તું પોતેજ તે દેખાવો જોઈશ, બનાવો જાણીશ અને વાતો સાંભળીશ ત્યારે તને પણુ મારી જેમજ લાગવા માંડશે. એટલુંજ નહિ પણુ આ સમયમાં જે જે બનાવો અજ્યદ્દર્શમાં બને છે, તે સર્વેની સાથે મારો સંબંધ છે, એમ તને લાગ્યા વિના રહેશે નહિ. ”

“ શું આ બનવાજોગ છે ? ”

“ હા-તે તદ્દન બનવાજોગ છે. હવે સવાલ એ છે કે તે શી રીતે બનવાજોગ છે ? તે જો કે મારાથી તને સારી રીતે સમજાવી શકાશે નહીં છતાં તે બનવાજોગ છેજ; એમાં તો જરાએ શંકા નથી. હું લાખ કોશીશો તને તે સમજાવવા માટે કંઈ છતાં તને જરા પણુ હું સમજાવી શકું તેમ નથી. મને તો તે બાબતમાં સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે અને ખાત્રી પણુ થઈ ચૂકી છે. સર્વ તરફથી મારી આશાઓ બળવાન થતી જાય છે. એટલાજ માટે મેં તને પહેલો પ્રશ્ન પૂછ્યો હતો અને હવે ફરી પણુ પૂછું છું કે-જેના ઉપર તારો તલ માત્ર પણુ પ્રેમ નથી તેની સાથે શું તું ખરેખર લગ્ન કરીશ ? ”

પ્રભાવતીએ પોતાનો તમામ બાર તેના હાથ ઉપર નાંખ્યો. અશ્રુપૂર્ણ આંખોએ તેણે તેની તરફ જોયું અને પછી લલિતની છાતી ઉપર હાથ રાખી બોલી-“ મારા શુદ્ધ, સાત્ત્વિક અને પવિત્ર પ્રેમનો પ્રવાહ આ તરફ વહે છે અને કર્તવ્ય બીજી તરફ લગ્ન જાય છે. ”

“ એટલા માટેજ હું તને કહું છું કે-તાં કર્તવ્ય જો આડે આવતું હોય તો મારે એક ક્ષણને માટે પણુ અહીં-આ કિલ્લામાં-ન રહેવું, એ વધારે સાઈ છે. ”

“ લલિત ! તમે આમ ગાંડાની જેમ શું બોલતા હશો ! હમણાંજ તમે મને સમજાવવા હતા. થોડીજ પળો પહેલાં તમને સર્વ વાતોમાં સંપૂર્ણ આશા અને વિશ્વાસ લાગતાં હતાં તો પછી આટલામાંજ તમે આમ કેમ નિરાશ થઈ ગયા ? શું તમે આશાવાદી નથી ? હજી છ દિવસ બાકી છે તેટલી મુદત દરમિયાન ધણુ બનાવો બનશે, એમ તમે જ કહેતા હતા અને હવે મનેજ દોષ શા માટે દો છો વાર ? ”

“ પ્રભાવતી ! મારા કહેવાનો બાવાર્થ તેવો નથી. અહીં તારી

સમજાઈર થાય છે. હું તો તને ફક્ત એટલુંજ પૂછું છું કે-જેના ઉપર તારો જરા પણ પ્રેમ નથી તેની સાથે-ફક્ત ઐશ્વર્ય અને વૈભવને માટેજ-તારા પિતાની આજ્ઞા ન છતાં પણ-શું તું તેની સાથે પરણીશ? ”

“ શું ઐશ્વર્ય અને વૈભવ ! નહીં. જે તેમ થશે તો તો હું આ શરીરને અને અંતઃકરણને કદાપિ છોડીશ નહિ. ” મન્દહાસ્ય કરી પ્રભાવતીએ કહ્યું અને પછી લલિતના ગળામાં હાથ નાંખી-જેમ લતા વૃક્ષને વીંટાઈ જાય તેમ-તે તેની સાથે વીંટાઈ ગઈ.

“ પરમાત્મા, તમારો આ પવિત્ર પ્રેમ અચળ રાખો ! ”

આ પ્રમાણેનો અવાજ ઝાડીમાંથી તે બંનેના સાંભળવામાં આવ્યો. તે સાથેજ પ્રેમીયુગલ ચમક્યું-જરાક શરમાઈ ગયું. તે બંનેએ આસપાસ નજર કરી તો તે વૃક્ષ વનચરી ઝાડીમાંથી બહાર આવતી તેમના જોવામાં આવી.

“ ડોશી મા ! ગઈ વખતે તમે જે અમારું કામ કર્યું અને તમારો અમારા પ્રત્યે જે પ્રેમ છે તેના બદલામાં અમારી આ યાદગીરી તમારી પાસે રાખો. ”

અચાનક તે વૃક્ષને જોઈ લલિત બહુજ ગુંચવાઈ ગયો. તેની સાથે શું બોલવું તે તેને સૂઝી ન આવવાથી તે ઉપર પ્રમાણે બોલ્યો અને પછી પોતાના ખીસામાંથી થોડીક મહોરોથી ભરેલી થેલી કાઢી તેની સામે નાંખી તથા ફરી બોલ્યો-“ હ્યો, ડોસીમા ! આ લઈ લ્યો. ”

“ ઓ મારી માડીરે ! શું સોનામહોરો ! ? નારે આ, તે તું તારી પાસેજ રાખ. હું તેને સ્પર્શ પણ કરીશ નહિ. હું જે કોઈક સાઈ કામ કરીશ તો તેનું ફળ મને ભગવાન આપશે. ” થોડીવાર થોભી જઈ તે વૃક્ષએ સોનામહોરોની કોથળી જમીન ઉપરથી ઉપાડી લીધી અને આગળ બોલવા લાગી-“ આ કોથળી તારી પાસેજ રહેવા દે. તેનો કોઈ વખતે તને અપ પડશે. વાર, પણ મારા કહેવા પ્રમાણે કાલે રાત્રે કિલ્લામાં કોઈ ચમત્કારિક બનાવ બન્યો હતો ખરો કે ? ”

“ હા. જે કે તે મારા જોવામાં આવેલ નથી છતાં તમારા કહેવા પ્રમાણે બધી વાત બની ખરી ! ”

“ ઓ યુવક ! શું તારુંજ નામ લલિતસિંહ છે ? ”

“ હા-માજી, મારુંજ નામ લલિતસિંહ છે. આજેજ મારું નામ પૂછવાનું કાંઈ કારણ ? ” પોતાનું નામ પૂછવામાં તેનો કંઈક ગુસ્સો હોવો જોઈએ, એવું તેણે તેની ચર્ચા ઉપરથી અનુમાન કરી લીધું.

“ કારણ એજ કે-તારે માટે મારા હૃદયમાં અનુરાગ ઉત્પન્ન

થયો છે, તારૂં કહ્યાણુ થાય અને તું સર્વે વાતે સુખી થાય, એવી મારી અભિલાષા છે—ધમ્મ છે. તેમજ આ કુમારિકાનું પાણિયહણુ કરી, તારો સરદાર સજ્જનસિંહ જેવાના ઉચ્ચકુળની સાથે શરીર સંબંધ થાય, એ મારી બીજી ધમ્મ છે. ઇશ્વર તમને સુખે રાખે, એવી મારી તેને પ્રાર્થના છે અને તમો બંને અવનીમાં સુખી થશો એવો તમને મારો આશિર્વાદ છે. લલિત અને પ્રભાવતી ! તમારા ઉપર હજી ધણી ધણી મહાન મુશીબતો આવવાની છે, વારંવાર વિપત્તિના વરસાદો તમારા મસ્તકે વરસવાના છે તે સમયે તમે ધીરજ અને આશાનો ત્યાગ કરશો નહિ—દયાળુ પરમાત્માને વિસરશો નહીં તો તમે અન્તે સુખી થશો. ” એમ કહી તે ડોસીએ તે બંને જણા તરફ પ્રેમ-પૂર્ણ દ્રષ્ટિએ જોયું અને પછી પાછી એકદમ તે ગાઢ ઝાંડીમાં અલોપ થઇ ગઇ.

“ લલિત ! મને લાગે છે કે—આ ડોસી ગાંડી હોવી જોઇએ.” આટલો વખત સ્તબ્ધપણે ઉભી રહેલી પ્રભા તે ડોસીને ચાલી ગએલી જોતાંજ બોલી ઉઠી.

“ પ્રભાવતી ! મને તારી જેમ લાગતું નથી. ”

“ એટલામાં પ્રભાવતીની નજર સામે ગઇ અને તે ચમકી-ગભ-રાઇ ગઇ. તેનું કાંઇ કારણ હતું ખરું ?

પ્રકરણ ૨૦ મું.

“ લલિત ક્યાં છે ? ”

પ્રભાવતી શા કારણથી ચમકી ? તે શોધી કાઢવા લલિતે પાછું ફરીને જોયું તો કોધાંધ થઇ લાલચોળ બની ગએલો કુમાર ચંદ્રસિંહ તેની નજરે પડ્યો. તેને જોઇ પ્રભાવતી બહુજ બચલીત થઇ. તેનું હૃદય ધડકવા લાગ્યું, શરીરલતા થરથર ધ્રુજવા લાગી અને પગ કાંપવા લાગ્યા. ચંદ્રે એકદમ તેની પાસે આવી જોરથી તેનો હાથ પકડ્યો અને બોલ્યો—“ પ્રભાવતી આ શું કહેવાય ? શું તને તારા કુલસીલનું જરા પણ અભિમાન નથી ? તને પિતાજીએ ના પાડી છતાં તું આ નીચ માણસની એકાંતમાં મુલાકાત લે છે.....ચંદ્રને આવેલ ક્રોધ હદ ઝાળાંઝી ગયો હોવાથી તે આગળ બોલી શક્યો નહિ.

પ્રભાવતીને ઉપર પ્રમાણે કહી પછી ચંદ્રે લલિત તરફ તિરસ્કાર

બરી નજરે જોયું. પોતાને નીચ કહેતાંજ લલિતના ચરીરમાં કોધનો સંચાર થયો અને તેનું રક્ત તપવા લાગ્યું. તેણે તરતજ પોતાની તરવાર ઉપર હાથ નાંખ્યો. તેટલામાં તો પ્રભાના રડવાનો અવાજ તેના સોબળવામાં આવ્યો—એટલે તરતજ તેણે તરવાર ઉપરથી હાથ ઉઠાવી લીધો અને ગંભીર તેમજ શાંતપણે ચંદ્રસિંહ તરફ જોઇને બોલ્યો—“કુમાર ! તારી સાથે આ તુચ્છ બાબતમાં કૂલહ કરવાની મારી મિલકુલ ઇચ્છા નથી.”

“લલિત ! શું આ તુચ્છ બાબત છે ? ઓ મૂર્ખના સરદાર ! તું મારી સાથે વાત કરવાને પણ નાલાયક છે—નોચ છે ! જો તું મારો સમોવડીઓ હોત તો તને હું અત્યારે ને અત્યારે અને અડીને અડીજ બતાવી દેત કે—આ બાબત તુચ્છ છે કે નહિ !”

“અરેરે ! ચંદ્ર, આ તું શું બોલે છે ? આજસુધી તું તેમને બાધ જેવા સમજતો—માનતો હતો અને આજે તને આમ કેમ થઇ ગયું ?” પ્રભાવતી રડતાં રડતાં બોલી.

“નાદાન છોકરી ! ચુપ રહે. મને નહોતું લાગ્યું કે તું આવી નિર્લજ્જ છે. આ જો, સામેથી તારી દુષ્ટ દાસી ચાલી આવે છે. ઓ દુષ્ટ મધુરી ! તેં આ બહુજ સારો ધંધો આદર્યો છે, આવીજ રીતે તેં તારા માલેકનો હુકમ પાળ્યો ?”

મધુરી હસકાં બરતી—રડતી—પ્રભાવતીની પાસે ગઇ અને તેનો થરથર ધ્રુજતો હાથ પોતાના હાથમાં લઇ બોલી—“આ સાહેબ ! આમ ભય ન પામો ! જે થવાનું હશે તે તો થશેજ પણ જ્યાં સુધી હું જીવતી છું ત્યાં સુધી બહેન, તમારા એક વાળને પણ ધક્કો લાગશે નહીં. તમને કુમારે અહીં જોઈ લીધેલ છે તેથી કોઇ પણ રીતે ભયભીત થવાનું કે નિરાશ બની જવાનું કારણ નથી.”

આ પ્રમાણે મધુરી પ્રભાવતીને સમજાવતી હતી અને ચંદ્રની તરફ તો તેનું ખીલકુલ ધ્યાનજ નહોતું. પોતે જે કંઈ કહે છે અથવા કહેવા માગે છે તે તરફ મધુરીનું ખીલકુલ ધ્યાનજ નથી તે જોઇ—મ-ણી ચંદ્રનો ગુસ્સો હદ આળંગી ગયો. તે જોરથી જમીન ઉપર પગ પછાડીને બોલ્યો—“ઓ દુષ્ટ દાસી ! અહીંથી એકદમ તેને લઇ કિ-લ્લામાં ચાલી જ અને તારું કલ્પિત મુખ અહીંથી કાળું કર.”

હવે અહીં વધારે વખત થોભવામાં સાર નથી—ડહાપણ નથી, એ વાત મધુરીના ધ્યાનમાં આવી ગઇ. તેણે તરતજ પ્રભાવતીનો હાથ પકડ્યો. આ સમયે પ્રભાવતીનું પ્રકુલ્લિત અને મનમોહક મુખ

કરમાઈ મધું હતું. તેની મુખમુદ્રા નિસ્તેજ થઈ ગઈ હતી. તેના આખા શરીરમાં કંપ છૂટ્યો હતો. પોતે જો તે બન્નેને ત્યાંજ છોડીને ચાલી જશે તો તેનું બહુ જ શાયનીય પરિણામ આવ્યા વિના રહેશે નહિ, એમ લાગવાથી ત્યાંથી એકલીજ ચાલી જવા માટે પ્રભાવતી ખુશી ન હોતી. તે હસકાં બરતી બોલી—“ ચંદ્ર ! તું પણ મારી સાથે ચાલ.”

“ પ્રભા ! વધારે બકવાદ ન કર અને સુપચાપ ચાલી જા. અહીંથી સીધે સીધી કિલ્લામાં ચાલી જજો. આ નિમકહરામને આખરની તાકીદ આપીને હું પણ તારી પાછળ પાછળજ કિલ્લામાં આવી પહોંચુ છું.” ચંદ્રસિંહ ધિક્કાર પૂર્વક બોલ્યો.

ચંદ્રે ગુસ્સામાંને ગુસ્સામાંજ લલિતસિંહ તરફ જોયું પણ લલિતે તે તરફ જરા પણ ધ્યાન અપ્યું નહિ. ચંદ્રસિંહને પોતાની સાથે આવવાનું પ્રભાવતી કહે છે તેનું કારણ શું ? તે ધ્યાનમાં આવતાં જ લલિત મોટેથી બોલ્યો—

“ પ્રભાવતી ! તું જા. તારે ડરવાનું કાંઈ પણ કારણ નથી. મારે કલ્યાણ કરનાનારના પુત્રને માટે મારા હૃદય સંપૂર્ણ પણે સન્માન પુદ્ધિ છે અને તારો લલિત પોતાની ઉપર ઉપકાર કરવાના ઉદ્ધત સંતાનની સાથે કેવી રીતે વર્તવું તે પણ ઘણી જ સારી રીતે જાણે છે. માટે તું શાન્ત ચિત્તે નિશ્ચિંત થઈ હવે તું સુખેથી કિલ્લા તરફ ચાલી જા. ચંદ્રના અવિચારી ભાણુથી મને જરા પણ ક્રોધ ઉપજશે નહિ. પ્રભાવતી ! ચંદ્રસિંહની સહિસલામતી માટે તું તદ્દન નિશ્ચિંત રહે ! ”

સંધ્યા સમય થતાંજ અમારી આ નવલકથાનો મુખ્ય નાયક લલિતસિંહ પર્વતમાંથી પાછો કિલ્લા તરફ આવતો હતો. તે વખતે તેની મુખમુદ્રા કંટાળેલી લાગતી હતી. કિલ્લાના મુખ્ય દ્વાર પાસે આવી તેણે પહેરેગીરને પૂછ્યું—“ કુમાર ચંદ્રસિંહ દ્વર્ગમાં આવી ગયો ? ”

“ હજી સુધી તેઓ આવ્યા નથી. લલિતસિંહજી ! પણ તમે આજે આમ કંટાળેલા અને નિસ્તેજ કેમ જણાવો છો ? ” પહેરેગીરે તેને પૂછ્યું.

“ કાંઈ નહીં, એ તો સહેજ. પણ હજી ચંદ્રસિંહ પાછો કેમ નહીં આવ્યો હોય ? કુમાર ચંદ્ર ન આવ્યો એ એક આશ્ચર્યજ છે. વાર, પણ પોતાની દાસી સાથે પ્રભાવતી તો આવી ગઈ છે ને ? ”

“ હાજી. તેમને આવે ઘણો વખત થઈ ગયો છે. પણ આ શું ? લલિત તમારો પોશાક અને હાથ રક્તાથી ખરડાએલાં કેમ છે ? તમારી તરવાર ક્યાં ? તે ધ્યાનમાં કેમ નથી દેખાતી ? આ રક્ત

શાનું અને કોનું ? કુમાર, આ છે શું ?” તે વૃદ્ધ પહેરેગીરે લલિતને પગથી માથા સુધી નિરખીને જોયા પછી અઝગઅધી ઉપરના સવાસો એક સામટા તેને પૂછ્યા.

લલિતે પહેરેગીરના કથન તરફ જરાએ ધ્યાને આપ્યું નહિ. તે સમયે તેના હૃદયમાં કોઈ જુદાજ વિચારો ઘોળાતા હતા. પર્વત પ્રદેશમાંથી કુમાર ચંદ્રસિંહ હજી પણ કેમ નથી આવ્યો, તેને આટલો અધો વખત લાગવાનું કારણ શું, તે રસ્તો બૂલીને કોઈ ખીજ તરફ તો નહોં ચઢી ગયો હોય, અથવા તેના ઉપર કાંઈક સંકટ તો આવ્યું નહોં હોય, આવા આવા અનેક વિચારો તેના હૃદયમાં ઉદ્ભવતા હતા. તેણે એક પળને માટે પહેરેગીર તરફ જોયું અને પછી ઉપરના વિચારમાંને વિચારમાં ધીમે ધીમે પોતાના નિવાસ તરફ ચાલ્યો ગયો. અત્યારે તે બહુજ ચિંતાતુર દેખાતો હતો. તેનાં કપડાંઓ ઉપર રક્તનાં તુર્જનજ ડાઘ પડ્યા હતા અને તે કપડાં થોડાં ઘણાં ફાટ્યાં પણ હતાં. તેણે તરવારની મ્યાન કંચરે લટકાવી હતી પણ તેમાં તરવારજ દેખાતી નહોતી. તેને કિલ્લામાં ગયે થોડો વખત થયો હશે, એટલામાં મારતે ઘોડે એક ઘોડેસ્વાર દૂર્ગના દરવાજે આવી પહોંચ્યો.

“ પહેરેગીર ! જુઓ આ શું છે ? આ મને જંગલમાં જળ-પ્રવાહની પાસેજ જડ્યો. જે જગ્યાએથી મને આ જડેલ છે તે ઠેકાણે પુષ્કળ રક્ત પડ્યું છે.” એમ કહી તે ઘોડેસ્વારે દારપાળના હાથમાં ભાંગી મએલી તરવારનો એક મૂડ સાથેનો કટકો આપ્યો.

“ શું-નું શું કહે છે ? શું આ તને જંગલમાંથી જડ્યો ? આ તો લલિતસિંહની તરવારનો કટકો છે અને તેને હું ઘણી સારી રીતે ઝોળખી શકું છું.”

દારપાળે તરવારનો કટકો હાથમાં લીધો અને એકદમ અઝગઅધી પાંખો ખેલી ઉઠ્યો. “ શિવાય તે જગ્યાએ પડેલા પગલાંઓ ઉપરથી લાગે છે કે ત્યાં કાંઈક ભયંકર બનાવ તરતમાંજ અનેલો હોવો જોઈએ.” ઘોડેસ્વારે વધુ ખુલાસો કર્યો.

“ હાય—આતે કેવું નવીન સંકટ ! અને તેમાં પણ હજી કુમાર ચંદ્રસિંહજનો પણ પતો નથી, કોણ જાણે ત્યાં શોએ બનાવ બન્યો હશે ? ”

“ કોણ કહે છે કે—કુમાર ચંદ્રનો પતો નથી ? ” સરદાર સજ્જન-સિંહ અચાનક પહેરેગીરની આગળ આવીને બોલ્યો. તે અને દુર્ગનાસિંહ વીરસિંહને વળાવવા માટે દરવાજા સુધી આવતા હતા ત્યાં વચમાંજ

પહેરેગીરના છેલ્લા શબ્દો તે ત્રણેના સાંભળવામાં આવ્યા. તે ત્રણેને ખાસે આવેલા જોતાંજ તે ઘોડેસ્વારે આગળ વધી તેમને વિનયથી નમન કર્યું. સરદાર સજ્જનસિંહે પોતાના પુત્રની બાબતમાં તે બંનેને પૂછ્યું. તે બંનેની હકીકત સાંભળતાંજ તે વૃદ્ધ સરદાર એકદમ બપ-ભીત થયો અને તેણે પોતાના બંને હાથ છાતી ઉપર જોરથી માર્યા અને એકદમ પોકાર કરી ઉઠ્યો કે—“ શું મારા ચંદ્રનું ખૂન અને તે પણુ લલિતનેજ હાથે ? ઓ પરમાત્મનુ બચાવ-બચાવ ! ”

“ પણુ લલિત ક્યાં છે ? ” દુર્જને પહેરેગીરને પૂછ્યું.

પ્રકરણ ૨૧ મું.

મધુરીએ કહેલી હકીકત.

જે સવાલ દુર્જનસિંહે દારપાળને પૂછ્યો હતો તેજ પ્રશ્ન ફરી સરદાર સજ્જનને તેને પૂછ્યો. ત્યાર પછી પોતાના બંને મિત્રો તરફ વળી તે બોલ્યો—“ ચાલો, આપણે અત્યારેજ તેની તપાસ લઇએ.” પછી પહેરેગીરને કહ્યું—“ અત્યારે તેં અમને જે કાંઈ હકીકત કહી તેમાં તું બોલ્યો કે—પ્રભાવતી પોતાની પરિચારિકાને સાથે લઈ પૂર્વ દિશા તરફના પર્વત તરફ શરવા ગઇ હતી. શું તે તદ્દન ખરું છે ? ”

“ હા નામવર. મેં આપને જે કાંઈ કહી સંભળાવ્યું તે તમામ સત્યજ છે. ”

“ તેઓની સાથે લલિતસિંહ હતો ? ”

“ તે હું નક્કી કહી શકું તેમ નથી. પણ જ્યારે લલિતસિંહ કિલ્લામાં આવ્યા ત્યારે તેમણે પ્રભાવતીબાની બાબતમાં મને પૂછ્યું હતું કે—તે કિલ્લામાં પાછાં આવી ગયાં છે કે નહિ ? ”

“ સરદાર સાહેબ ! આમ ગડગડ ન કરી નાંખો—અને આમ ઉતાવળા કે આંકળા પણ ન થાઓ. આપણે આ બાબતની તપાસ બહુજ શાંતિથી, વિચારપૂર્વક અને સાચ્યેતીથી કરવાની જરૂર છે. આ મમયે તમારા હૃદય ઉપર સંકટનો અસર અને સખત આઘાત થવાથી તમે દુઃખી થઇ ગયા છો, તે હું સારી રીતે જાણું છું છતાં આપણે ઉતાવળા ન થવું જોઈએ. જે તેમ થશે તો આપણા તમામ પ્રયત્નો નિર્થક થઇ પડશે અને આપણે ખરેખરી હકીકત જાણી શકીશું નહિ. ” દુર્જનસિંહે તે બચાવ શંકાથી ચિંતાકાંત થએલા વૃદ્ધ સરદારને ખભે હાથ રાખીને કહ્યું.

“ પ્રથમ તો આપણે પ્રભાવતી અને મધુરીને બોલાવીએ અને લલિત તથા તે મળ્યાં હતાં કે નહિ, તેની ખાત્રી કરીએ. જો તેઓ મળ્યા હોય તો તે સમયે ત્યાં ચંદ્રસિંહ આવ્યા હતા કે નહિ, તે તપાસીશું. સરદાર સાહેબ ! હું કહું છું અને ધારૂં છું તે પ્રમાણેનોજ ખનાવ દુર્ભાગ્યે ત્યાં બન્યો હશે તો લલિતસિંહ ઉપર ગુનોહ સાંખિત કરવાને બહુજ જગ્યા છે. ”

દુર્જનસિંહની સલાહ તેના બંને સરદાર મિત્રોને બહુજ પસંદ પડી. કિલ્લામાં થએલી આ ગડબડથી વીરસિંહે પોતાનો રાજધાની તરફ જવાનો વિચાર મુલતવી રાખ્યો. ત્યાર પછી દ્વારપાળ અને ઘોડેસ્વારને સાથે લઈ તે ત્રણે જણા સમામહેલમાં ગયા. ત્યાં ગયા પછી પ્રભાવતીને ખબર ન પડે તેમ દાસી મધુરીને ત્યાં બોલાવી લાવવા દુર્જને એક અનુચરને આજ્ઞા આપી. થોડાજ વખતમાં મધુરી ત્યાં આવી પહોંચી. પોતાને શા માટે બોલાવવામાં આવી છે, તેની તેને જરા પણ કલ્પના થઈ શકતી નહોતી. પણ દરવાજામાંથી અંદર આવતાંજ ત્યાં એકઠા થ. એલા મનુષ્યોને જોઈ તે ચતુર ચતુરા ચેતી ગઈ—પોતાને ત્યાં બોલાવવાના દારણથી એકદમ જાણીતી થઈ ગઈ. આજે અરણ્યમાં પ્રભાવતી અને લલિતસિંહની મુલાકાત થઈ—તેઓ એકબીજાને મળ્યા, એજ દારણ પોતાને અહીં બોલાવવાનું હોવું જોઈએ. એમ તેને લાગવા લાગ્યું અને હતું પણ તેજ—તેમજ ! પોતાના ઉપર આવેલી આફતની સામે કેવી રીતે થવું, એ બાબતમાં તે ચતુરા ચતુર હતી—પ્રવીણ હતી. તેણે પોતાની મુખમુદ્રા ઉપર જરા પણ ચળવિચળ દેખાવા દીધી નહિ. તે ધીમે ધીમે સરદાર સજ્જનસિંહની સામે જઈને ઉભી રહી. તેણે ઉચું માથું કરી પોતાના માલેક તરફ જોયું તો તે તરતજ આશ્ચર્યચકિત થઈ ગઈ. તે સમયે વૃદ્ધ સરદારના મુખ ઉપર ભરપૂર ઉદાસીનતા વિરાજતી હતી, તેનું મુખ ઉતરી જઈ તદ્દન શીઘ્ર પડી ગયું હતું અને આંખોમાં આપત્તિનાં આંસુ હતાં. તેને ત્યાં આવેલી જોતાંજ સજ્જનસિંહ ક્ષીણસ્વરે પરંતુ ગુસ્સેથી બોલ્યો—

“ મધુરી ! આજ સુધી મને તારા ઉપર પૂરેપૂરો વિશ્વાસ છે. તેથી મેં માતા વિનાની મારી પુત્રી તારે સ્વાધીન કરી હતી તે ધ્યાનમાં રાખી હું તને જે કાંઈ પૂછું તેનો ખરેખરો જવાબ પરમેશ્વરને માથે રાખીને આપજો. ”

“ આપની આજ્ઞા હું મસ્તકે ચલાવું છું, નામદાર ! આપ મને જે કાંઈ પૂછશે તેનો ખરેખરો જવાબ હું આપને આપીશ. ”

“આજે પ્રભાવતીને લલિત મળ્યો હતો ?”

“હાજી. આજે હું અને પ્રભાવતીમા જ્યારે પૂર્વ દિશાના પર્વત પ્રદેશમાં ફરતા હતાં ત્યારે અચાનક તેમ બની ગયું !”

“પણ મારો તને અને તેને શું હુકમ હતો ? શિવાય થોડા દિવસ પહેલાં તે ચંડાળ હુંટારા ભાઇઓએ કરેલા બચંકર તોફાન પછી પ્રભાવતીએ અમારા શિવાય કદાપિ કિલ્લામાંથી બહાર નિકળવું નહિ, એવું જે મેં તેને અને તને કહ્યું હતું શું તે તું નથી જાણતી ?”

“નામવર ! તે વાત બરાબર મારા ધ્યાનમાંજ છે. આજે અમે કિલ્લામાંથી બહાર જવા માગતા નહોતા. અમે બગીચામાંજ ફરતા હતા અને બહુ દૂર જવાનો અમારો વિચાર પણ નહોતો. પરંતુ ગઇ કાલ રાત્રે બનેલા હૃદયભેદક બનાવથી બાસાહેબનું ચિત્ત બહુજ ઉદાસ અને ઉદ્વિગ્ન થઇ ગયું હતું તેથી અમે બહાર નિકળ્યાં અને પછી ધૂનમાં ને ધૂનમાં કિલ્લાથી કેટલેક આંધે જઇ ચઢ્યાં. અમારા ધ્યાનમાં પણ આવ્યું નહિ કે અમે કિલ્લામાંથી બહુજ દૂર ચાલી ગયાં હતાં.”

“મધુરી ! બસ, કર. જે બનવાનું હતું તે બની ગયું. હવે તે બાબતમાં વધારે ચાપચીપ કરવાની જરૂર નથી. તમને અચાનક લલિતનો ભેટો થઇ ગયા પછી શું થયું અને ત્યાં કુમાર ચંદ્રસિંહ તમને મળ્યો હતો ?”

“હા.”

“હું તેમ ધારતોજ હતો. વાર, પછી શું થયું ? લલિત અને ચંદ્ર વચ્ચે કાંઇ બોલાચાલી થઇ હતી ?”

“સરદાર સાહેબ ! જે હું ખરૂં કહીશ તો તેની ઉપર આપને વિશ્વાસ બેસશે નહિ.”

“તેની તારે કાંઇ જરૂર નથી. તું જે કાંઇ જાણતી હોય તે બધું ખરેખરૂં કહી દે એટલે થયું. જે તું ખરેખરૂં કહીશ તો હું તને ક્ષમા કરીશ, એ વાત ધ્યાનમાં રાખી સાવ સાચેસાચું કહી દેજે.”

“નામવર ! જ્યારે આપની આવીજ અભિલાષા છે તો હું તદ્દન ખરેખરૂં કહીશ. કુમાર ચંદ્રસિંહે લલિતસિંહનો ઘણોજ તિરસ્કાર કર્યો. તેને માહું લાગે તેવા બહુજ કડવા, નડારા અને બીભત્સ શબ્દો સંભળાવ્યા. ખરી રીતે તો ચંદ્રસિંહે લલિતને ખૂબ માણે બાંડી એમ કહેવામાં કાંઇ હરકત નથી.”

“અને તે તમામ લલિતે ગુપચુપ સાંભળ્યા ?”

“હા નામવર. તેણે સમો એક પણ શબ્દ કહ્યો નહીં. જ્યારે હું

સાચું કહું છું તો મારે કહેવું જોઈએ કે-લલિતની સાથે ચંદ્રસિંહે બહુજ અયોગ્ય ચાલ ચલાવી. ચંદ્રસિંહના શબ્દો સાંભળી લલિતને અત્યંત ક્રોધ આવ્યો અને તેણે પોતાની તરવાર ઉપર હાથ નાંખ્યો, પણ ખીજી પળે પોતાનો હાથ તરવારપરથી પાછો લાઇ લીધો અને એક મહાન યોગીની જેમ સર્વ સહન કરી ગયો. ”

“ આખરે તેણે તરવાર ઉપર હાથ નાંખ્યો ખરો. વાર, પછી ? ”

“ પછી અમે ત્યાંથી કિલ્લા તરફ પાછા ફર્યા તે સમયે પ્રભાવતીઆને ચિંતા થઇ કે પોતાના ચાલી ગયા પછી પાછળ કાંઈ શોચનીય બનાવ બનશે તો ? તેમ ન થાય તેટલા માટે તેમણે ચંદ્રસિંહને પોતાની સાથે આવવાનું કહ્યું. ચંદ્રસિંહે પ્રભાવતીની વાત ધ્યાનમાં ન લીધી તે નજ લીધી. તેની ઇચ્છા લલિતને સારી રીતે વાગ્યાણુથી વીંધી નાંખવાની હતી. પ્રભાવતીની શંકા લલિતના ધ્યાનમાં આવતાંજ તે બોલ્યો-“ પ્રભા તું મારી બાબતમાં નિશ્ચિંત રહેજે. મારા અન્નદાતાના પુત્રની સાથે કેવી રીતે વર્તવું, તે હું સારી રીતે સમજું છું. ” પછી અમે કિલ્લામાં આવી પહોંચ્યાં. ”

ઘણો વખત સુધી સરદાર સજ્જન વિચારમાં સ્થિર રહ્યો. પછી તેણે પોતાની પાસેજ વિચાર કરતા બેઠેલા પોતાના બન્ને સરદાર મિત્રો તરફ જોયું અને પછી મધુરી તરફ વળીને બહુજ કશ્ચાજનક સ્વરે બોલ્યો-“ મધુરી ! આ સમયે તારે પ્રભાવતીને એક બહુજ હૃદયભેદક ખબર આપવી પડશે. કુમાર ચંદ્રસિંહની હવે આશા નથી. તેનું અમાનુષિક રીતે ખૂન થયું છે અને તે પણ લલિતસિંહને હાથેજ !! ”

“ ઓ પ્રભુ ! આ મેં શું સાંભળ્યું ? સરદાર સાહેબ ! આકાશ-પુષ્પની જેમ આ વાત કોઈ કાળે પણ બનવા જેવી નથી. શું લલિતસિંહ ખૂની ! અને તે પણ ચંદ્રસિંહનોજ ? નહીં ! અન્નદાતા ! અહીં આપની અતિશય ભયંકર અને ગંભીર બૂલ થાય છે અને જો તેમ નહીં તો સમજફેર તો જરૂર થાય છેજ ! હાય...હાય.....પ્રભુ... આ તે કેવી હૃદયવિદારક ખબર ! ” આટલું કહી તેણે બન્ને હાથે પોતાનું મુખ ઢાંકી લીધું અને રડવા લાગી. તેની સ્થિતિ બહુજ કશ્ચાજનક થઇ ગઈ.

મધુરીની સ્થિતિ જોઇ સરદાર સજ્જનને બહુ દુઃખ થયું. તે ક્ષીણસ્વરે બોલ્યો-“ મધુરી ! આ બાબતમાં હજી લલિત તરફથી ખુલાસો થવાનું કામ બાકી છે, પણ વહેમ સર્વને લેના ઉપરજ છે. દૂર્ગમાં આવતાં પહેરેથી સાથે તેણે કરેલી વિચિત્ર વસ્તુચિત, તે સમયની તેની મુખમુદ્રા, બોલવાની રીત, કાદવ અને રક્તાથી ખરદા-

યેલા તેના હાથ તથા કપડાં, જલપ્રવાહની પાસે જડી આવેલ તેની તરવારનો મૂક સાથેનો કટકો...હાય...હાય...એવી કેટલીએ વાતો છે કે જેથી તેના ઉપરનો વહેમ વિશ્વાસમાં ફેરવાઈ જાય છે. તે શિવાય જે જગ્યાએ ઝપાઝપી થઈ ત્યાં જમીન ઉપર પુષ્કળ લોહી રેડાયું છે-રક્તનો પ્રવાહ ચાલ્યો છે. હવે તું અહીંથી ચાલી જા." "

સરદારની આગા સાંભળી તે ત્યાંથી ચાલી ન જતાં રડતી રડતી ત્યાંજ ઉભી રહી.

પ્રકરણ ૨૨ મું.

સંશયનું ખલિદાન !

સરદાર દુર્જનસિંહે લલિતસિંહને બોલાવી લાવવા માટે એક સિપાઈને મોકલ્યો. હમણાં સભામહેલમાં શું થયું કે થાય છે, તેને શા માટે બોલાવવામાં આવે છે, એમાંથી લલિતને કાંઈ પણ ન જાણવા દેવાની તે સિપાઈને આગા આપવામાં આવી હતી. થોડાજ વખતમાં લલિત સભામહેલમાં આવીને હાજર થયો. આ વખતે તેણે કપડાં બદલેલાં હતાં. તેનો ચહેરો નિસ્તેજ હતો અને ચિત્તને અશાંતિ ઉપજાવે તેવા વિચારો તે કરતો હતો; છતાં તે ઉપર ઉપરથી શાન્ત જણાતો હતો. જ્યારે તેણે સભામહેલમાં પ્રવેશ કર્યો અને ત્યાં બેઠેલા માણસોને જોયા ત્યારે તે જરા ગુચ્ચવાયો. તેણે એક વાર તે મહેલમાં ઉડતી નજર નાંખી. એક સ્થળે મધુરી ઉભી રહે છે, તે જોઈને પોતાને ત્યાં શા માટે બોલાવવામાં આવ્યો છે, તેનું કારણ તેના ધ્યાનમાં આવી ગયું. મધુરીએ શું વિશ્વાસઘાત કર્યો? એવી શંકા આવવાથી એક પળને માટે લલિતે તેની તરફ તિરસ્કારભરી નજરે જોયું અને પછી સરદાર સજ્જનસિંહ તરફ જોવા લાગ્યો. તેને વિનયપૂર્વક નમન કરીને નીચી નજરે લલિત જમીન તરફ જોતો સ્તબ્ધ ઉભો રહ્યો. તે વૃદ્ધ સરદારે તેના મુખ તરફ ધણો વખત સુધી જોયાજ કર્યું અને પછી કંપિત સ્વરે તેને પૂછ્યું-“તને અહીં શા માટે બોલાવવામાં આવ્યો છે, તેની તને કાંઈ પણ કલ્પના થઈ કે થાય છે ખરી? હજી સુધી મારા પુત્રનો પત્તો નથી. તેની ચોકસી કરવા માટે તને અહીં બોલાવવામાં આવ્યો છે. લલિત ! ખરેખરે કહે કે મારો ચંદ્રસિંહ ક્યાં છે? બોલ, તેનું શું થયું?”

“નામવર ! આપના પુત્ર ચંદ્રસિંહનું શું થયું તેની મને કાંઈ પણ ખબર નથી.” લલિતે શાંત સ્વરે તે સરદાર તરફ જોઈને કહ્યું.

“ લલિત ! શું આ તું મને-મેં તારા ઉપર કરેલા ઉપકારોનો -ખદ્દો આપે છે ? ” સરદારે દુઃખથી નિઃશ્વાસ નાંખી કહ્યું.

“ પ્રભુ ! પ્રભુ ! નામવર, શું આપને મારા ઉપર ટાંઘ વહેમ આવે છે ? ”

“ લલિત ! હવે ખોટું ન બોલ. ધ્યાનમાં રાખ કે આ વાત કદાપિ છુપાવી શકાશે નહિ. ” દુર્જને કટાક્ષમાં તેને કહ્યું.

“ પણ તમને મારા ઉપર કંઈ બાબતમાં વહેમ આવે છે ? અને મેં તેવું કર્યું છે શું ? તે તો કહો ! ”

“ આ જો ! ” એમ કહી સરદાર દુર્જને લલિતનો હાથ પકડ્યો અને સજ્જન તરફ આંગળી બતાવીને કહ્યું. -“તે બિચારો સરદાર પુત્રના વિયોગથી રડતો હતો અને તેની આંખોમાંથી આંસુઓ ચાલ્યા જતા હતા. તેની તરફ લલિતને જોવાનું કહી ઠોર સ્વરે તે બોલ્યો- “ જો, તારા ઉપર જેના અસંખ્ય ઉપકારો થયા છે, તે તારા પાલન કર્તાની કેવી શોચનીય, હૃદયભેદક અને દયાજનક સ્થિતિ થઈ છે, તે જો ! તેણે આજ સુધી પોતાના પુત્રની જેમ તારું પાલન-પોષણ કર્યું છે તે ધ્યાનમાં લાવીને લલિત ! ખરેખર બોલ ! તારું દુષ્કૃત્ય તું કબૂલ કર અને પર્વત-પ્રદેશમાં અમાનુષિકે રીતે થએલા ખૂનની ખરે-ખરી હકીકત તમને કહી દે ! ”

“ શું ખૂન અને તે ક્યાં થયું ? કેતું થયું ? ” બહુજ અખચખી પામી લલિત એકદમ બોલી ઉઠ્યો. થોડી વાર જરા સ્તબ્ધ રહી તે પુનઃ બોલવા લાગ્યો-“ કુમાર ચંદ્રસિંહ હજી પાછો ન આવ્યો તેથી આવી બચકર શંકા લાવવી, એ ઠીક નથી. તે હવે આવશે અથવા આવી પણ ગયો હશે ! અને પછીથી તમને તમારા કૃત્યને માટે પશ્ચાત્તાપ થશે. ”

“ નહીં ! હવે તે ક્યાંથી આવવાનો છે ? જે દુનિયામાંજ નથી તેના પાછા આવવાની આશા શી રીતે રાખી શકાય ? ” એમ કહી તે વૃદ્ધ સરદારે પોતાના કપાળ ઉપર હાથ મારી લીધો અને એક ક્ષણને માટે તે દુઃખદરિયામાં ડૂબી ગયો હોય તેમ જણાયો. થોડી વાર પછી તે ફરી બોલવા લાગ્યો-“ યોમ ! લલિત ! તારી તરવાર ક્યાં છે ? તારાં કપડાં શાથી ફાટી ગયાં-તારા કપડાં ઉપર અને હાથ ઉપર લોહીના ડાઘ ક્યાંથી આવ્યા-બોલ ? તેમજ આ અરણ્યરક્ષકને તારી તુટી ગએલી તરવારનો એક કટકો ક્યાંથી જાહેર-કેવી રીતે જાહેર ? (અહીં તેણે અરણ્યરક્ષક તરફ ઇશારો કર્યો.) જંગલમાં જલધવાહની

પાસે કોનું લોહી રેડાયું છે અને ચંદ્રની સાથે વાતચિત કરતાં તે તારી તરવાર ઉપર હાથ મૂક્યો હતો કે નહિ ? બોલ, ખરું બોલ !”

કોથના અત્યંત આવેશમાં આવી જઈ ઉપરાઉપરી સરદાર સજ્જનને પૂછેલા પ્રશ્નો સાંભળી લલિત જરા ગુંચવાઈ ગયો અને બોલ્યો—“ સરદાર ! એકંદર પરિસ્થિતિ ઉપરથી તમને મારા ઉપર વહેમ આવે એ સ્વાભાવિક છે; પણ હું પરમેશ્વરનો માથે રાખી ખરે-ખરું જ કહું છું કે—

લલિત ઉપરનું વાક્ય પુરું કરે તે પહેલાંજ સભામહેલનો દરવાજો ઉઘડ્યો અને એક બીજો અરણ્યરક્ષક ત્યાં આવી પહોંચ્યો. તેનાં તમામ કપડાં પાણીથી ભીંજાએલાં હતાં. તેના હાથમાં ભીંજાએલો એક ફેટો અને અંગરખું એમ બે ચીજો હતી. તે બંને ચીજો તેણે સરદાર સજ્જનની સમક્ષ મૂકી અને અદબથી પ્રણામ કરીને બોલ્યો:—“ અન્નદાતા ! આ બંને ચીજો પાણીના પ્રવાહમાં તણાતી જતી હતી. આ બંને ચીજો આપના પુત્ર ચંદ્રસિંહનીજ છે, તે મેં ઝાળખી લેવાથી હું પાણીમાં ફેલી પડ્યો અને આ બંને ચીજો પાણીમાંથી ટાઢી આપની પાસે લઈ આવ્યો છું.”

“ આ ફેટો તો મારા પ્રિયપુત્ર ચંદ્રસિંહનોજ છે અને અંગરખું પણ તેનુંજ છે ! ” એમ કહી તે વૃદ્ધ સરદાર એકદમ જ્યાં બેઠો હતો ત્યાંથી ઉભો થઈ ગયો અને ખૂબ પાડીને બોલી ઉઠ્યો કે—“ હાય ચંદ્ર ! તું ક્યાં છે ? ” પછી લલિત તરફ ફરીને બોલ્યો—“ ઓ દુષ્ટ ! આવો સજ્જનડ પુરાવો તારી વિરુદ્ધ છતાં તું તારું નીચ કૃત્ય નાકબૂલ કરે છે ? ”

“ શું કુમારનું ખૂન ? ” એટલું કહેતાંજ લલિત લગભગ બેભાન જવો બની ગયો છતાં ધીરજ રાખી ઉભો રહ્યો અને બોલ્યો—“ સરદાર ! હું તદ્દન નિર્દોષ છું.” એટલુંજ કહી તે એકદમ પૃથ્વી ઉપર પછડાઈ પડ્યો.

ધણા વખત પછી જ્યારે લલિત શુદ્ધિમાં આવ્યો ત્યારે પોતે ક્યાં છે, તે બાબતમાં તે કાંઈ પણ સમજી શક્યો નહિ. તેને પોતાની ચારે તરફ જોયું તો તેને ચારે તરફ અંધકાર જણાયો. ધીમે ધીમે એક પછી એક વાતનું તેને સ્મરણ થવા લાગ્યું. તેને કપાળ ઉપરથી હાથ ફેરવવા પોતાનો હાથ ઉઘો કર્યો ત્યારે કાંઈક અવાજ થયો અને તેને જણાયું કે—પોતાના હાથ લોહાની જખરદસ્ત જાંજરથી જકડી લીધેલ છે. તેણે ઉભા થવાની કોશિશ કરી તો પોતાના પગમાં બેડી પડેલી

છે અને પોતે એક ધાપની પથારી ઉપર પડ્યો છે, એ તેના ધ્યાનમાં આવ્યું.

ઢાલા વાચક ! લલિતસિંહ ક્યાં હતો ?

કુમાર ચંદ્રસિંહનું તેણે ખૂન કર્યું છે, એવા ભયંકર અપરાધ ઉપરથી તેને અજયદૂર્ગના એક અંધકારમય ભોંયરામાં કેદ કરવામાં આવ્યો હતો. આમ અમારી આ વાર્તાનો નાયક સંશયનું બગીચાન બની ગયો હતો. શું એ તેના દુશ્મનોનું કાવતરું હતું કે સત્ય હતું ? ખરેખર શું લલિત ચંદ્રસિંહનો ખૂની હતો કે-તેના રક્તથી તેના હાથ ખરડાયા હતા ?

પ્રકરણ ૨૩ મું.

“શું લલિત ખૂની છે ?”

પોતાના પ્રિયભાઈની ખામતમાં અનિષ્ટ વાત સાંભળતાંજ પ્રભાવતીની શી સ્થિતિ થઈ હશે, તેની કલ્પના અમારા વાંચકોએજ કરી લેવી. મધુરીએ ચંદ્રસિંહના સંબંધમાં જોટલું સાંભળ્યું હતું તેટલુંજ પ્રભાવતીને કહી સંભળાવ્યું. હળુ મુખ્ય વાત તો તેણે પ્રભાવતીને કહીજ નહોતી. લલિતસિંહે ચંદ્રસિંહનું ખૂન કર્યું અને અત્યારે તે દિલ્લાના એક અંધકારમય ભયંકર ભોંયરામાં કેદી થઈ પડેલો છે, વિગેરે વાતો પ્રભાવતીને કેવી રીતે કહી સંભળાવવી, તેનોજ વિચાર એક સરખી રીતે તે કરતી હતી. પોતે ગમે તેવા શાન્ત અને સૌમ્ય શબ્દોમાં તે હકીકત પ્રભાવતી જણાવશે તો પણ તેથી પ્રભાવતીને થનારું દુઃખ કોઈ પણ રીતે ટાળી શકાશે નહિ, એવો પુખ્ત વિચાર કરી ધીમે ધીમે મધુરીએ તમામ હકીકત પ્રભાવતીને કહી સંભળાવી. મધુરી તે હૃદયભેદક હકીકત કહેતી હતી અને પ્રભાવતી મશરૂના ગાલીચા ઉપર બેઠી બેઠી શ્રવણ કરતી હતી. મધુરીએ તે ભયાનક હકીકત પૂરેપૂરી તેને કહી સંભળાવી અને પછી તેની તરફ જોયું તો તે કાંઈ પણ હિલચાલ કરતી નહોતી. ધણે વખત વીતી ગયા પછી મધુરીએ તેને હાંક મારી. પણ તેનો જવાબ આપવા પ્રભાવતી શુદ્ધિમાં નહોતી. મધુરીના મુખેથી તે ભયંકર હકીકત સાંભળતી વખતે તે બેશુદ્ધ થઈ પડી હતી.

મધુરીએ ધણી ધણી કોશીશો કરવાથી આખરે પ્રભાવતી શુદ્ધિમાં આવી. તેના દુઃખનો વેગ જરા ઓછો થતાંજ તે પોતાની વિશ્વાસ

પરિચારિકાને મળે ખાત્રી પડી અને રડવા લાગી. અનેક પ્રકારે મધુરી તેનું સમાધાન કરતી હતી પણ તેનો જરાએ ઉપયોગ થયો નહિ. આખરે તે રડતી રડતી બોલી—“ હાય ! મધુરી ! હું હલભાગિની આ સર્વે બનાવોમાં નિમિત્તભૂત થઈ. મેંજ જો લલિતસિંહને જંગલમાં—મળવા માટે ન બોલાવ્યા હોત તો આવો પ્રસંગ આવત ખરો કે ? ઓ પરમાત્મન ! મેં મારા પૂજ્ય તીર્થસ્વરૂપ પિતાશ્રીની આજ્ઞા ન માની તેની શું તમે મને આવી સખતમાં સખત સજા કરે છે ? મારા પ્રિય બંધુ ! તું ક્યા હઈશ ? શું હવે તું પાછો અમને નહિજ મળે ? તારા છેવટના શબ્દો જો કે તેં ગુસ્સામાં કહ્યા હતા છતાં તે મને બહુજ મીઠા લાગ્યા હતા. તેજ શબ્દો શું મને પુનઃ સંભળાશે ખરા ? ખરેખર શું તું અમને સદાને માટે છોડીજ ગયો ? ” એમ કહી તે પોતાના ભાઈ માટે વધારે ને વધારે શોક કરવા લાગી. તે પુનઃ બોલી—“ મધુરી ! તું ખરેખર મને કહી દે. હું તને હુકમ કરું છું કે તું તમામ હકીકત સાચેસાચી મને કહી દે. પહેલાં તેં કહ્યું હતું કે લલિતસિંહ નિરપરાધી છે—નિર્દોષ છે—ખુની નથી, શું તે ખરું છે ? મને આ અસહ્ય આપત્તિમાં યોડુંક સુખ થાય—શાંતિ મળે—તેટલા માટે તો નહોતું કહ્યું ને ? સખી ! તું મને સત્વર કહે. આમ મને બચંકર શંકામાં ગુંચવાતી ન રાખ. તેમજ તને શું લાગે છે—તું શું અનુમાન કરે છે—તે પણ મને કહી સંભળાવ. મધુરી ! શું લલિતસિંહ તદ્દન નિર્દોષ છે ? દેવો જોવો પવિત્ર લલિત શું ખુની હોઈ શકે ? ”

“હા. તે સંપૂર્ણપણે નિર્દોષ છે, એમાં તલમાત્ર પણ શંકા નથી.” મધુરીએ કહ્યું.

“ મને પણ ખાત્રી છે કે લલિતસિંહ સર્વથા નિર્દોષ છે—નિરપરાધી છે. તેમને હાથે આવું નીચમાં નીચ કૃત્ય થાય, એ સર્વરીતે અસંભવિત છે. તે બહુજ દૂરદર્શી, વિચારક અને શાન્ત તથા દીર્ઘદર્શી પુરુષ છે. મારો તેમના ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે. તે પોતાની ઉપર ઉપકાર કરનારના પુત્રની તરફ કેવી અને કેટલી માનયુક્તિ રાખે છે, તેની હું સારી રીતે દેખના કરી ચકું છું. તેમને માટે આવી શંકા હોવી, એ સર્વથા અનુચિત છે. ” એટલામાં પ્રભાવતીની સમક્ષ ચંદ્રસિંહની કષ્ણિત મૂર્તિ આવીને ઉભી રહી. તે સાથેજ તેના વિચારનો પ્રવાહ તે તરફ વળ્યો—“ જો તે નિર્દોષજ છે તો પછી કુમાર ચંદ્રસિંહનું શું થયું ? ખરેખર શું તેનું ખૂન થયું હશે ? હાય—હાય ! અરેરે ! અંદ્ર ! ક્યા ફુટે તારા સુંદર અને સુકોમળ શરીર ઉપર શસ્ત્ર

ઉમામ્યું હશે ? તે વખતે કુમાર ! તને શું થતું હશે-થયું હશે ? તને અમારું સ્મરણ અવશ્ય થયુંજ હશે ! તે તે સમયે પિતાજીને હાક પણ મારી હશે પણ ચંદ્ર ! તને તે દુષ્ટ ખૂનીના હાથમાંથી છોડાવવા પાસે કોણ હતો ખરો ? અને હોય તો તે કોણ હતો ? આખરે નિરાશ થઈ તું પૃથ્વી ઉપર પછડાઈ પડ્યો હશે ! હાય, તારું ખૂન કરનારને તારા ઉપર જરાએ દયા કેમ ન આવી. ”

આવી રીતે અનેક પ્રકારના દુઃખદ વિચારો કરતી પ્રભાવતી વારે વારે રડતી હતી. તેની આંખોમાંથી આંસુઓનો અખંડ પ્રવાહ ચાલ્યો જતો હતો. તે રહી રહીને એક સરખી રીતે શોક કરતી હતી. એટલામાંજ તેના ઓરડાનો દરવાજો ઉઘડ્યો અને તેમાંથી તેનો પિતા તેની પાસે આવ્યો.

આ સમયે સંધ્યા થઈ ગઈ હતી. મંદુરીએ તરતમાંજ દીપક પ્રકટાવ્યો હતો. પોતાની પ્રિયપુત્રિની દીન અને દુઃખદાયક દશા જોઈ તે વૃદ્ધ સરદારનું હૃદય આપત્તિના-દુઃખના વેગથી ભરાઈ આવ્યું. આજે તે વૃદ્ધ સરદાર ઉપર મહાન મુશ્કેલીઓનો ભેર તુટી પડ્યો હતો-વિપત્તિઓના વરસાદ તેના મસ્તકે વરસ્યો હતો. તેણે ધીમે રહી પ્રભાવતીના ખભા ઉપર હાથ મૂક્યો. તેના હસ્તનો સ્પર્શ થતાંજ પ્રભાએ ઉચ્ચ જોયું. પોતાના પિતાને જોતાંજ તેના શોકસાગરને પુનઃ ભરતી આવી. તે તેના ગળે બાંધી પડી અને બોલી-“ પિતાજી ! આપણી અખિનો નૂર ચંદ્રસિંહ ક્યાં છે ? ” રડતાં રડતાં તેને પિતાને પ્રશ્ન પૂછ્યો.

હાય ! તે કેટલો બધો દુઃખદાયક પ્રસંગ હતો ! ? બહાલા વાંચક ! થોડાજ વખતમાં વૃદ્ધ સરદાર સજ્જનસિંહની સ્થિતિ, ચર્ચા અને વર્તનમાં એકદમ અવની અને આકાશ જેટલો ફેરફાર થઈ ગયો. તેની ગ્રહદશા તદ્દન ફરી ગઈ. રાજ્યતાંત્રની ખટપટમાં પડ્યા પછી તેની ઉપર એક પછી એક સંકટો આવવા લાગ્યાં. આજ સુધી તે શરવીર પુરૂષે તે, સર્વે સંકટોની સામે ટકી રહ્યો હતો. પણ આજના બનાવથી તેની ધીરજ, શરવીરતા અને હિંમતનો અન્ત આવી ગયો હતો. પોતાના એકના એક કુળદીપકના ખૂનની વાત સાંભળતાંજ તેનું સર્વ અવસાન જતું રહ્યું. તેની કંઠર બેવડી વળી મઈ. તેની આશાનો અન્તિમ તંતુ તુટી ગયો. તેને સંસારમાં સર્વત્ર નિરાશા-નિરાશા ને નિરાશાજ દેખાવા લાગી. પોતાની પછી પોતાના નામાંકિત અને બળવાન કુળનું નામ કામમ રાખવા કોઈ નથી, આને દુઃખદાયક અને હૃદયભેદક વિચાર તેના હૃદયમાં ઉદ્ભવતાંજ તે દિશા-

નાના જેવો થઈ જતો હતો. થોડાજ વખતમાં તે વૃદ્ધ સરદાર બહુજ નિર્બળ દેખાવા લાગ્યો.

ધણે વખત સુધી કુમાર ચંદ્રસિંહને મઠે તે પિતા-પુત્રિએ અત્યંત શોક કર્યો. મધુરી પણ એક ખુલામાં ઉભી હતી અને પોતાના માલેકને—તે પિતા પુત્રિને—થએશે શોક જોઈ તે રડતી હતી. ધણીવાર પછી પોતાની પાસેથી પ્રભાવતીને દૂર કરી તે સરદાર બોલ્યો—“બેટા ! હવે આપણે ગમે તેટલો શોક કરીએ અને આંસુ-ઓના સાગર ભરીએ તો પણ આપણો ચંદ્રસિંહ પુનઃ આપણને દેખાશે ખરો ? નહીંજ ! હવે મારે તે કુમારને બદલે તુંજ કુમાર છે.” એમ કહી તેણે તેના મસ્તકને ચુંબન કર્યું.

પોતાની પુત્રિનું જરા તરા સમાધાન કરી સરદાર સજ્જનસિંહ તેની પાસેથી ચાલ્યો ગયો. એકાદ ઉંઘણુસીની-ઉંઘતા મનુષ્યની-જેમ તે સમયે તે ચાલતો હતો. તેના પગ વાંકાચુંકા પડતા હતા. એક હાથ ભીંતે રાખી ધીમે ધીમે ચાલતો તે દુઃખી સરદાર પોતાના ઓરડાની પાસે આવી પહોંચ્યો. એટલામાં શસ્ત્રાગારમાં કોઈ મનુષ્યના જવાનો તેને બાસ થયો. તે સાથેજ તેને પ્રથમ જોએલા અદ્ભુત દેખાવનું તત્કાળ સ્મરણ થઈ આવ્યું અને તેનું શરીર જરા ધ્રુજ્યું. તે જ્યાં ઉભો હતો ત્યાંજ સ્થિર થઈ ગયો. ધણે વખત સુધી તે ત્યાંને ત્યાંજ ઉભો રહ્યો હતો. થોડીજ વારમાં કિલ્લામાં રહેનારો વૃદ્ધ ચારણ શસ્ત્રાગારમાંથી ધીમે રહી બહાર આવ્યો. તેને જોતાંજ સરદાર સજ્જનને લાગેશે ભય ઓછો થયો. તેણે તે ચારણને હાક મારી પોતાની પાસે બોલાવ્યો અને તે પોતાની પાસે આવતાંજ તેને પૂછ્યું—“ચારણરાજ ! આ વખતે શસ્ત્રાગારમાં તું શું કરતો હતો ?”

“સરદાર સાહેબ ! મારા અહીં આવવાથી આપને ગુસ્સો તો નથી આવ્યોને ? તમારી તેજસ્વી મુખમુદ્રા ઉપરથી તમે દયાળુ છો, એમ લાગે છે. મારા અહીં આવવાનું કારણ હું આપને કહું છું તે જાણીને પછી તેના તમેજ વિચાર કરજો.” વૃદ્ધ ચારણે તેને અદ્ભુત નમન કરીને કહ્યું.

સજ્જનને તેને પોતાની પાછળ આવવાની સૂચના કરી. તે બંને શયનગૃહમાં ગયા પછી સજ્જનને તેની તરફ જોઈને કહ્યું—“આવા વખતે શસ્ત્રાગારમાં તારે શું કામ હતું ? તે કહે.”

“સાંભળો—નામવર. આ કિલ્લામાં ગઈ કાલે જે ચમત્કાર થયો તે આપે જોયો. એવા ચમત્કારો ભૂતકાળમાં મેં ધણી વાર જોએલા છે.

જ્યારે જ્યારે આવો ચમત્કાર થાય છે ત્યારે ત્યારે હું આ શસ્ત્રાગારમાં આવી આ કિલ્લાના મૂળ પુરૂષોનાં સર્વાંગકવચ અને શિરઆણુ ખાસ કરીને તપાસી જોઉં છું. જ્યારે તે પોતાની મેળેજ જમીન ઉપર પછડાઇ પડે, એટલે ચોક્કસ સમજી લેવું કે કિલ્લાના માલેક ઉપર કોઇક આક્રમક અવસ્થા આવવાનીજ ! ”

“ આ તું શા ઉપરથી કહે છે ? ”

“ મારા પોતાના અનુભવ ઉપરથી ! સિવાય સરદાર દુર્જનસિંહના પિતા પણ એમજ કહેતા હતા. તેની ખાત્રી આજથી લગભગ બાવીસ વર્ષ પહેલાં થઇ ચૂકી છે અને તેનો મને પ્રત્યક્ષ અનુભવ છે. જ્યારે મહુમ કિશોરસિંહનાં લગ્ન થયાં ત્યારે પણ આવો ચમત્કાર થયો હતો. પરંતુ તે તરફ કોઇએ ધ્યાનજ આપ્યું નહિ. તેનું પરિણામ બહુજ બચંકર અને શોચનીય આવ્યું. હમણાં હમણાં આ કિલ્લામાં ફરી તેવાજ ચમત્કારો થવા લાગ્યા છે, ત્યારથીજ હું મારી મેળે મારા મનમાંજ વિચાર કર્યા કરું છું કે આ ચમત્કારોનું અન્તિમ પરિણામ કેવું આવશે ? પ્રથમ તો જ્યારે સરદાર દુર્જનસિંહજી આ કિલ્લામાં આવ્યા ત્યારે તેવો ચમત્કાર થયો અને ત્યાર પછી ગઇ કાલે થયો.”

“ હા. વાર, પણ તેનો યથાર્થ અર્થ શો ? તને કેમ લાગે છે-તારો મત કેવો છે ? ”

“ નામવર ! જે હું તમને મારો મત જણાવું તો તમે ગુસ્સે થશો અને મને તદ્દન ગાંડામાં ગણી કાઢશો ! ”

“ નહીં. તેમ નહિ થાય. તું નિશ્ચિંત થઈ મને તારો ખરો મત જણાવ. આજે ધણા દિવસ થયા હું તે બાબતમાં વિચાર કર્યા કરું છું. આ દુર્ગમાં આવો અદ્ભુત ચમત્કારો થાય છે, તેનું મૂળ કારણ શું-તેના મૂળમાં છે શું, તે જાણવા મેં ઘણી ઘણી કોશીશો કરી છે, દૂર્ગરક્ષક રણમસને પણ પૂછી જોયું છે છતાં હજી મારા મનનું જેઠાંએ તેવું સમાધાન થયું કે થતું નથી. ”

“સદદાર સાહેબ ! પ્રથમ તો આપણે આ અપશુકનથી આવનારી આક્રમણો વિચાર કરી જોઈએ. કિશોરસિંહનાં લગ્ન થયા પહેલાંજ આવો ચમત્કાર થયો હતો. તેજ પ્રમાણે આપની પ્રિયપુત્રિ સાથે લગ્ન કરવાના ઉદ્દેશથી દુર્જનસિંહે આ કિલ્લામાં પ્રવેશ કરતાંજ તેવો ચમત્કાર થયો. એટલા માટેજ હું આપને કહું છું કે આપ આ બાબતમાં શાન્ત ચિત્તે પુખ્ત વિચાર કરો. ખરી રીતે જોતાં મારે મારા માલેકની

વિરક્ત મારે કાંઈ પણ બોલવુંજ ન જોઈએ અને તે હું સારી રીતે જાણું છું છતાં દીવાની જેમ સામે દેખાતા પદાર્થ તરફ-વાત તરફ-ધ્યાનજ ન આપવું એ સાફ નથી. સરદાર ! હમણાં આપની ઉપર બહુજ વિદ્વત પ્રસંગ આવ્યો છે, આપ આપના પુત્રના ખૂનથી બહુજ દુઃખી થઈ ગયા છો, તમારા તે દુઃખમાં વધારો ન થાય, એવી મારી આંતરિક અભિલાષા છે. હું આપને ફરી કહું છું કે આપ આ બાબતમાં શાન્ત-પણે પુખ્ત વિચાર કરીને પગલું ભરજો. ” એમ કહી તે ચારણ ચૂક થઈ ગયો અને તેણે કંઈલી બાબતમાં સરદાર સજ્જનસિંહ વિચાર કરવા લાગ્યો.

પ્રકરણ ૨૪ મું.

“ હાય ! મારું મૃત્યુ પાસે આવ્યું ! ”

અર્ધી રાત થઈ હતી. સંસારમાં સર્વત્ર ધનધોર અંધકાર છવાઈ ગયો હતો. કિદ્દાની ચારે તરફ લતાગુદમથી વિંટાએલા ગાદ જંગલમાં અને તેની પાસેજ આવેલા પર્વતમાં-આકાશની સાથે હરિદ્રાઈ કરનારા કિંચા અને વિશાળ-પૂર્વદિશાએ આવેલા પર્વતમાં-પરિપૂર્ણપણે શાન્તતા અને સ્થામતા છવાઈ ગઈ હતી. ધીમે ધીમે શૈલ શિખરોની ઉપરના આકાશમાં કાળાં વાદળાં એકઠાં થવા લાગ્યાં. થોડી વારમાંજ સુંસવાટા કરતો પવન વહેવા લાગ્યો. હવે એક ઘડીમાંજ ભયંકર વાદળાંઓનું તોફાન થશે એમ જણાય ન જણાય તેટલામાં તો મેઘની ગર્જનાનો પ્રારંભ થયો. તમામ પર્વતમાં મેઘની ગર્જનાના ભયંકર પડવા પડવા લાગ્યા. વચમાં વચમાં વીજળી ચમકવા લાગી. હમણાં સુધી ગભીરતા પૂર્વક પર્વતમાંથી વહેતા નાના મોટા જળપ્રવાહો હવે ખળખળ અવાજ કરવા લાગ્યા. પહાડમાંના મોટા મોટા પાષાણો વીજળીનો પ્રકાશ પડતાંજ ચિત્રવિચિત્ર, ભયંકર અને ભયોત્પાદક આકૃતિઓ જેવા લાગતા. થોડાજ વખતમાં વાદળાંઓના તોફાનની શરૂઆત થઈ. આકાશમંડળ હમણાંજ તુટી પડશે કે શું, એવી મેઘની ગર્જનાનો ગડગડાટ શરૂ થયો અને બહુજ ભયાનક ગાજવીજ થઈને મૂસળધાર વરસાદ વરસવા લાગ્યો. પવન એવા તો જોસથી વહેવ લાગ્યો કે જેથી અસંખ્ય વૃક્ષો તુટી પડ્યા-કેટલાક જડમૂળમાંથી ઉખડી ગયા. જાણે તેઓ મેઘગર્જનાથી ભયભીત થઈ શરણે આ-વેલાની જેમ વારંવાર મસ્તક નમાવી સાષાંગ નમસ્કારજ કરતા

હોયની, તેમ જણાવું હતું. હિંસક પશુઓ ગુફામાંથી નિકળી ભયંકર ગાજવીજથી ભયભીત થઇ-ગર્જના કરતા આમ તેમ એભાનપણે દોડવા લાગ્યા. હિંસક પશુઓની ચિચીઆરીઓથી મેત્રગર્જનામાં વધારો થઇ પર્વતમાંથી ઈર્ણુકદુ પ્રતિધ્વનિ પ્રકટ થતા હતા.

આવી ભયંકર અને અંધકારમય રજનીમાં એક દુર્ભાગી પ્રાણિ તે પર્વત પ્રદેશમાં ભ્રમતો હતો. ઉંડા કોતરોના કિનારાની પાસે તે વ્યક્તિ નિઃશંક થઇ ચાલી જતી હતી. પોતાનું એકાદ પગલું વાંકું ચુંકું કે આડું અવળું પડશે તો તેથી પોતે ઉંડા કોતરમાં પડી જશે અને પોતાના શરીરના કટકે કટકા થઇ જશે, એવો ભય તેને કચ-ચિત્તજ લાગતો હતો. તે રાત્રિ બહુજ ભયાનક છે, એ તેના ધ્યાનમાંજ નહોતું; એમ તેની વર્તણૂક ઉપરથી જણાઇ આવતું હતું. કારણ કે જેમ કોઇ માણસ દિવસે ચાલે તે પ્રમાણે તે, તે પર્વત પ્રદેશથી પરિચિત હોય, તેમ કૂદકા મારતી ચાલી જતી હતી.

વાંચકો ! તે વ્યક્તિ એક વૃદ્ધ સ્ત્રી હતી. તેને તમે સારી રીતે જાણો છો. અમે વૃદ્ધા વનચરી એવા નામથી જે સ્ત્રીને સંબોધીએ છીએ એજ તે સ્ત્રી !

તે વૃદ્ધ સ્ત્રી એકાદ પિશાયચોનિમાંના પ્રાણિની જેમ તે ભયંકર મૃતિના અંધકારમાં સંચાર કરતી હતી. તેણે પોતાની કાષ્ટ જેવી કાયાની આસપાસ ફાટેલાં વસ્ત્રો વિંટાળી લીધા હતાં. હાથમાં એક લાકડી હતી. તેને ઘડથી ટાંઠ પણુ હરકત થતી નહોતી. તેના મસ્તકમાં અગ્નિ સળગ્યો હોય અને તેની જ્વાલાઓ તેની આંખો દ્વારાએ બહાર નિકળતી હોયતી, એવી તેની લાલચોળ આંખો-વારંવાર ચમકતા વિદ્યુદ્ભલતાના-પ્રકાશમાં સ્પષ્ટપણે જણાઇ આવતી હતી. એકાદ કૂર વનચર (વનમાં ફરનાર) ની જેમ તે ગાઢ ઝાડીમાંથી તોફાની પવન કે મૂસળધાર વરસતા વરસાદની જરા પણ પરવાહ ન કરતાં ઉતાવળી-ઝપાટા અંધ-ચાલી જતી હતી. ચાલતાં ચાલતાં વીજળીનો પ્રકાશ પડતાંજ તે ચોલી ગઇ. પોતે રસ્તો ભૂલીને એક ઉંડા કોતરની પાસે આવી ચઢી છે, એ વાત તેના ધ્યાનમાં આવી. તે એક ક્ષણને માટે ત્યાંજ ઉભી રહી. વરસાદે તેને નખથી તે શિખા સુધી ભીંજવી દીધી હતી. જોશ ભેર વાતો પવન તેને આકાશમાં ઉડાવી જવા માગતો હતો. મેઘની ગર્જના તેના વક્ષઃસ્થળ ઉપર પ્રતિધ્વનિત થઇ પડ્યો પાડતી હતી. તે તમામની તેને જરાએ દરકાર નહોતી. તે એક ઝાડને પકડી સરર કરતી નીચે ઉતરી ગઇ અને પોતાને રસ્તે ચાલવા લાગી. ચાલતાં

ચાલતાં તે ધીમ્મ જાડીમાંથી એક રસ્તા પર આવીને ઉભી રહી અને પોતાની આસપાસ-ચારે તરફ-જેવા લાગી. એક પળ પછી તે મોટેથી બૂમ પાડીને બોલી ઉઠી કે-“હું રસ્તો તો નથી બૂલી?” એટલામાં વીજળીનો ચમકારો થયો તે સાથેજ તે ફૂટીને ફરી બોલી ઉઠી-“નહીં! અહીં પાસેજ ક્યાંક તે રસ્તો છે. હા, આ રસ્તો મારો જાણીતો લાગે છે.” એમ કહી તે ઉતાવળી ચાલવા લાગી. થોડી વાર પછી તે એક સ્ફટિક-સ્તંભ પાસે આવી પહોંચી. સરદાર કિશોરસિંહ અને તેની ધર્મપત્નીનું જ્યાં ખૂન થયું હતું એજ તે જગ્યા હતી અને તેમના સ્મરણાથે બાંધેલો સ્તંભ પણ તેજ હતો. તે વૃદ્ધ સ્ત્રી તે સ્મરણીય સ્ફટિકસ્તંભ પાસે આવતાંજ બીજો એક કમનસીમું પ્રાણિ ધીમેથી પાસેની જાડીમાંથી નિકળી ત્યાં આવ્યો અને તે સ્તંભના પગથીઆ ઉપર બેસી ગયો. આવી ભયંકર અંધારી રાતે પોતાના શિવાય બીજું કોઈ અહીં આવ્યું હશે, એવું તે બંનેના સ્વપ્નમાં પણ આવ્યું નહોતું. બંને તે સ્તંભના પગથીઆ ઉપર બેસી મનમાં મનમાં પ્રાર્થના કરતા હતા. તે બંનેમાં લગભગ બેચાર હાથનું અંતર હશે પરંતુ રાત અંધારી હોવાથી તેઓ એક બીજાને જોઈ શક્યા નહિ-દેખાયા નહિ.

થોડી વાર પછી પ્રાર્થના કરી રહ્યા બાદ તે ડોસીએ ઉંચું જોયું. તેજ સમયે વીજળી ચમકી. ત્યારેજ તે વૃદ્ધાને જણાયું કે પોતાની પાસે એક મનુષ્ય બેઠો છે. તે કોણ છે, તે જાણવા માટે તેણે પોતાની આંખો સતેજ ખતાવી. એટલામાં ફરી વિદ્યુત્પ્રકાશ થયો અને તે મનુષ્યની નિસ્તેજ મુખમુદ્રા સ્પષ્ટપણે તેના જોવામાં આવી ગઈ. તે સાથેજ તેણે એક કારમી ચીસ પાડી. પછી એકદમ તેની પાસે જઈ તેના હાથ પકડી બહુજ જોશથી એક આંચકો મારી તે બોલી-

“ઓ દુષ્ટ-પાપી-ચાંડાળ! તું અહીં શા માટે આવ્યો છે?”

“તું કોણ છે?” તેણે ભયભીત થઈ એકદમ પૂછ્યું.

“હું કોણ છું-તે તારે જાણવું છે?”

“હા.”

“શું તું મને નથી જાણખતો?”

“ના, પણ આવી ભયાનક રાત્રિમાં ભમનારી તું કોઈ રાક્ષસી છે. એટલુંજ જાણી શકું છું.”

“ઓ નીચ નર! જરા થોભ, હું કાંઈ પિશાચયોનિમાં ઉત્પન્ન થઈ નથી. જેવું તારું માનવ-શરીર છે તેવું મારું પણ છે. પણ તેમાં ફરક માત્ર એટલોજ કે તારો દેહ પાપના કાઠવથી-નિર્દોષના સ્વચ્છતાથી બરફાવેલ છે અને મારી કાયા પરમ પવિત્ર છે.”

“ તે તો ઠીક છે પણ તું છે કોણ ? ”

“ હું કોણ છું તે કહેવાનો હજી વખત આવ્યો નથી અને તે વખત આવે તે પહેલાં હું કોણ છું, તે તને કોઈ રીતે સમજશે પણ નહિ. ઓ નર રાક્ષસ ! હું કોણ છું તે તું જાણતો નથી પણ તું કોણ છે તે હું ઘણીજ સારી રીતે જાણું છું. બોલ, તું કોણ છે તે હું તને કહું છું તે સાંભળ ! તારો કાન આમ માત્ર મોઢાની પાસે લાવ. ” એમ કહી તેણે તેનો કાન જોરથી ખેંચ્યો અને તેના કાનમાં કાંઈક કહ્યું. શું કહ્યું ?

તે વૃદ્ધાની વાત સાંભળી તે મનુષ્ય ચમક્યો—ગભરાયો અને સાથે સાથે ભયભીત પણ થયો. તેણે નિરાશાથી પોતાનો હાથ પોતાના કપાળ ઉપર મારી લીધો અને હાથ છાતી ઉપર રાખીને બોલ્યો—
“ હાય-હાય ! હવે મારું મરણ પાસેજ આવ્યું છે ! ”

એટલાજ શબ્દો બોલી તે કમનસીબ મનુષ્ય ભયભીત થઈ એ-કદમ દૃઢી પડ્યો અને રાત્રિના અંધકારમાં કોણ જાણે ક્યાંએ અદૃશ્ય થઈ ગયો. “ તે કોણ હતો ? ”

પ્રકરણ ૨૫ મું.

હુંદારાની ગુફામાં પ્રવેશ.

તે કમનસીબ મનુષ્યના ચાલી જવા પછી તે વૃદ્ધા વનચરીએ ઘણો વખત સુધી રક્ષાટિકસ્તંભ પાસે બેસી પરમાત્માની અનન્યભાવે પ્રાર્થના કરી—માનસિક ઉપાસના કરી. અત્યાર સુધી એક સરખી રીતે વરસાદમાં તે પલળતી હતી. વરસાદ બંધ થયો અને ધીમે ધીમે મેઘ-ગર્જના પણ ઓછી થઈ. પોતાની પ્રાર્થના પૂર્ણ થતાંજ તેણે આંખો ઉઘાડી ત્યારે તેને તે રક્ષાટિકસ્તંભની આસપાસ વિચિત્ર છતાં ચમત્કારિક પ્રકાર દેખાવા લાગ્યો. એક ષળને માટે તે જરાક ચમકી. ધીમે ધીમે તે રતંભની પાસે તેને બે આકૃતિઓ દેખાવા લાગી. થોડીજ વારમાં તે ઉભય આકૃતિમાંથી સ્ત્રીની આકૃતિ તેની પાસેને પાસે આવવા લાગી. તે આકૃતિ જેમ જેમ તેની પાસે આવતી ગઈ તેમ તેમ તે ડોસીની કાયા કંપવા લાગી. તેનો કંઈ સુકો થઈ ગયો. તે આકૃતિ તદ્દન પાસે આવતાંજ તે ડોસીએ જમીન ઉપર માથું રાખી તેને નમસ્કાર કર્યો—યોગે લાગી. પછી ભયથી ધ્રુજતી અચકાતાં અચકાતાં ધ્રુજતા સાદે બોલી—“ તમે હવે ચિરકાલ સુખ પામો—વિશ્રાંતિ થો! મારી

હાથે જે ભયંકર ભૂલ થઇ છે તે સુધાર્યા વિના હું આ જડેહનો ત્યાગ કરી શકીશ નહિ. એ તમે ચોક્કસ માની લેજો !”

હવે તે આકૃતિ પાછી વળી અને એક પળમાં અલોપ થઇ ગઇ. પાછી ખીજ આકૃતિ કે જે એક લડવૈયા જેવી લાગતી હતી તે આગળ આવી અને અન્યદૃષ્ટિ તરફ હાથ લંબાવી તે રસ્તે જવા લાગી.

ફરી વરસાદ અને વાયુનું તોફાન શરૂ થયું. કિલ્લા તરફ ચાલી જનારી આકૃતિ તરફ જોતી તે ઘણો વખત સુધી ઉભી રહી હતી. હજુ પણ તેનું શરીર થરથર ધ્રુજતું હતું. તેણે પોતાનું ભીંજાઇ ગયેલું કપડું શરીરની આસપાસ અન્યુત રીતે વિંટી લીધું. આ પહેલાં તે વૃદ્ધાએ વરસાદ અને વાયુના ભયોત્પાદક તોફાનમાં પર્વત પ્રદેશમાં ઘણી વાર ભ્રમણ કર્યું હતું અને આજેજ-પહેલ વહેલાંજ-તેના શરીરમાં ભયનો સંચાર થયો હતો. તેણે તે આકૃતિઓ જોયા પછી તુરંત એવી મેઘગર્જનાથી પણ તે ચમકી જવા લાગી.

થોડી વારમાં ઘોડાના ડાબડાનો અરપટ અવાજ તેને સંભળવા લાગ્યો. તેણે પર્વતમાંથી જતા રસ્તા તરફ પોતાની નજર ફેરવી. આવા વખતે બહુજ વેગથી ઘોડો દોડાવતો કોણ આવતો હશે, તે જાણવા માટે તે જરા રસ્તાની એક બાજુએ ઝાડની આથે જઈ ધુપાઇ ગઈ.

“ અરે ! જરા થોભ. આપણે તો રસ્તો ભૂલી ગયા છીએ. ” પોતાના કાણુમાંથી છૂટી ગયેલા ઘોડાને ઉભો રાખવાની કોશીશ કરતાં તે સ્વાર ખુબ પાડી ઉઠ્યો. મેઘગર્જનાથી તેના ઘોડો તોફાની થઇ ગયો હતો. પોતે રસ્તો ભૂલી ગયો છે, તે તેના ધ્યાનમાં આવતાંજ તેણે ઘોડાની લગામ ખેંચી એટલે તે ઘોડો ભડકી ગયો. તેણે થોડીજ વારમાં પોતાના સ્વારને પોતાની ઉપરથી નીચે પછાડી નાંખ્યો અને તે ત્યાંથી ભાગી ગયો. ઘોડાજ વખતમાં કોઇનો દુઃખી અવાજ તે વૃદ્ધાના સાંભળવામાં આવ્યો. ધણું કરીને જે સ્વાર ઘોડો દોડાવતો આવતો હતો તે ઘોડા ઉપરથી પડી ગયો હશે અને તેજ મનુષ્ય ખુબો પાડતો હશે, એમ તે વૃદ્ધાને લાગ્યું. તે ઝાડીમાંથી માર્ગ કરતી જે તરફથી દુઃખી અવાજ આવતો હતો તે તરફ ચાલવા લાગી. વચમાં વચમાં વીંજળીના ચમકવાથી તેને રસ્તો દેખાઇ જતો. તે ઝાડીમાંજ એક ચોક્કો પછાડાઈ પડેલો તેના જોવામાં આવ્યો. તે લગભગ ખેમાન જેવો થઇ ગયો હતો. પ્રથમ તો ડોસીને લાગ્યું કે તે મરી ગયો હશે. તેણે તેની છાતી ઉપર પોતાનો હાથ મૂક્યો તો તેને જણાઇ આવ્યું કે તે

મરી નંથી ગયો. પણ ફક્ત બેભાનજ થઇ ગયો છે. તેણે તરતજ પોતાના શરીર ઉપરનું વસ્ત્ર તેના મુખમાં નીચોવ્યું. વિદ્યુલ્લતાનો પ્રકાશ થયો. હવે તે ડોસીએ તે યોદ્ધાને 'ઓળખી લીધો. આવી ભયંકર નાતે તે પહાડમાં શા માટે આવ્યો હશે, એ બાબતમાં તેને આશ્ચર્ય થયું. સિંહચુકાવાળા બંને ભાઈઓને તે ઘણીજ સારી રીતે ઓળખતી હતી. ધીમે ધીમે તે સ્વાર શુદ્ધિમાં આવવા લાગ્યો. તેણે આંખો ઉઘાડી. પછી ઉઠીને બેઠો થયો અને પોતાની આસપાસ જોવા લાગ્યો. પોતાની પાસે એક વૃદ્ધ સ્ત્રીને બેઠેલી જોઇ તે ક્ષીણ સ્વરે બોલ્યો—
“હે પરોપકારી સ્ત્રી ! તું કોણ છે ?”

“શું તું મને નથી ઓળખતો ? થોડા દિવસ પહેલાં તે સુંદર સુંદરી તારા હાથમાંથી સટકી ગઇ, તે કહેવા માટે-તમે લોકો જ્યારે સરદાર સજ્જનસિંહ, દુર્જનસિંહ અને કુમાર ચંદ્રસિંહ સાથે યુદ્ધ કરતા હતા ત્યારે હું-ત્યાં-આવી હતી. તે શું તું બૂલી ગયો ?”

“એમ કે, હવે મારા ધ્યાનમાં વાત આવી. તે અનિષ્ટ વાત કહેનારી તુંજ વૃદ્ધા કે ? વાર, પણ આવા કઠંગા વખતે તું અહીં શું કરે છે ?” ક્ષણે ક્ષણે ચમકતા વિદ્યુલ્લતાના પ્રકાશમાં તેની તરફ જોતાં તે યોદ્ધો બોલ્યો.

“વજ્રેસંઘ ! પ્રથમ હુંજ તને તેવો પ્રશ્ન પૂછું છું. આવા ભયંકર વખતે-અંધકારમય રાત્રિને સમયે-તું ઘેર અરણ્યમાંથી થોડો દોડાવનો ક્યાં જતો હતો ?”

“જતો નહોતો પણ પાછો આવતો હતો. તે દિવસે જે રમણી મારા હાથમાંથી સટકી ગઇ હતી તેને ફરી મેળવવા માટે હું ગયો હતો પણ નસીબે ચારી ન આપી શિવાય આ વાયુ અને વરસાદનું સખત તોફાન પણ વચમાંજ નડ્યું. તેથી નિરાશ થઇ હું પાછો ફરતો હતો. હું જ્યારે અહીં આવ્યો ત્યાર પહેલાંજ મારો ઘેરો ચમકી ગયો અને રસ્તો ભૂલીને તે મને અહીં લઈ આવ્યો. હવે તું મને કહે કે-અહીં તું શું કરે છે ?” વજ્રેસંઘે ખુલાસો કર્યો.

“શું કરું વજ્રેસંઘ ? મારે તારી જેમ કોઇ યુવતી અથવા તો યુવકનું હરણ કરી લાવવું નથી. મને કોઇની આશા નથી. હું એક નિરાધાર અને અનાથ છું. ફક્ત આશ્રયને માટે આ અભેદ પહાડમાં બ્રમણ કર્યા કરું છું.”

“અરેરે ! હે પરોપકારી અબળા ! મને તારી બહુજ દયા આવે છે. તું મારી સાથે સિંહચુકા તરફ ચાલ ! હમણાં તે મારી ઉપર જે ઉપકાર કર્યો છે તે હું કદિ ભૂલીશ નહીં. તને ઠીક લાગે

તેટલા દીવસ તું ત્યાં રહેજે. ત્યાં તને કોઈ જાતની ઓગાશ નહિ આવે.”

“વજ્રેસંધ ! હમણાં હું તારી સાથે આવત પણ અહીંથી તારી ગુફા બહુજ દૂર છે અને હું બહુ થાકી ગયું છું. અત્યારે તો અહીંજ ક્યાંક ઝાડની નીચે પડી રહી રાત્રિ વીતાવી દઈએ.”

“નહીં. આવી કંકડતી પ્રાણહારક ટાઢમાં હું તને એકલીનેજ અહીં છોડીને કોઈ કાળે જઈશ નહિ. આ વખતે જે તું ન આવી હોત તો હું બેશુદ્ધિમાંને બેશુદ્ધિમાં અહીં ને અહીંજ પડ્યો રહેત અને આખરે મરી જાત. તેં આજે મારા ઉપર મહાન ઉપકાર કર્યો છે. તેં મને મરતાને બચાવ્યો છે. મારી ગુફા અહીંથી બહુ દૂર છે અથવા તો તું બહુજ થાકી ગયો છે, એ શંકા નકામી છે.”

એમ કહી તેણે પોતાના પાસેનું શીંગડું જોરથી ફુક્યું. ક્ષણે માટે તે શીંગડાનો અવાજ મેઘના ગગડાટ સાથે હરિશ્ચંદ્ર કરતો હોય તેમ તે પર્વતપ્રદેશમાં પ્રતિધ્વનિત થયો. બે ત્રણ વાર તેણે તેમ કર્યું એટલે તેનો ભડકેલો ઘોડો પણ તેની પાસે આવી પહોંચ્યો. તેને પોતાની પાસે આવેલો જોઈ તે બોલ્યો—“ દીકરા ! શું તું મેઘના ગગડાટથી ગભરાઈ ગયો ? ” એમ કહી તેણે તેની પીઠ ઉપર હાથ ફેરવ્યો. ફરી તેને ઉદ્દેશીને બોલ્યો—“ આજે તેં મને પછાડ્યો તેની તને હું સખત સજા કરું છું અને તારી પીઠ ઉપર એકને બદલે બે જણાનો ભાર મૂકું છું. ઓ દયાળુ ડોસી ! ચાલ, આવ અને મારી પાછળ ચઢી બેસ. જેત જેતામાં તો આપણે સિંહગુફામાં જઈ પહોંચીશું.”

તે ડોસીએ વજ્રેસંધના કહેવા પ્રમાણે કર્યું અને થોડીજ વારમાં તે બંને સિંહગુફાના દરવાજા આવી પહોંચ્યા. પ્રથમ વજ્રેસંધે તે ગુફામાં પ્રવેશ કર્યો અને તેની પાછળ પાછળ તે વૃદ્ધા વનચરીએ પણ સિંહગુફામાં પ્રવેશ કર્યો.

પ્રકરણ ૨૬ મું.

સજ્જનનું સંતપ્ત દૈવ્ય.

મધ્યરાત્રિનો સમય થઈ ગયો હતો. વાયુ અને વરસાદનું તોફાન બંધ થઈ ગયું હતું. વરસાદ ઝીણો ઝીણો વરસતો હતો. વચમાં વચમાં ત્રિલુક્ષતાના ચમકવાથી પ્રકાશ દેખાતો હતો. આવા વખતે

વૃદ્ધ સરદાર સજ્જન પોતાના શયનભુવનમાં નિદ્રાદેવીની ઉપાસના કરતો પલંગ ઉપર પડ્યો હતો.

કિલ્લામાં થનારા અપશુકનનું સ્પષ્ટીકરણ તેને તે વૃદ્ધ ચારણે કરી-કહી-ખતાવ્યું હતું. સરદાર સજ્જન પાસેથી તે વૃદ્ધ ચારણના ચાલી ગયા પછી વાયુ અને વરસાદના તોફાનની શરૂઆત થઈ હતી. આથી સરદાર બહુજ આશ્ચર્યચકિત થયો. થોડા વખત પછી તે વૃદ્ધ ચારણે કહેલી હકીકતની અસર તેના હૃદય ઉપર થવા માંડી. તેના હૃદયમાં એક પછી એક એમ હજારો વિચાર આવવા લાગ્યા. તે એકાદ નિશાબાજ માણસની જેમ શયનભુવનમાં ફરવા લાગ્યો. પ્રથમ તેના મનમાં રાજ-તાંત્રની ખટપટના વિચારો આવવા લાગ્યા. તેમાં પોતાની અને પોતાના અનુયાયીઓની ધારણાઓ કેવી રીતે ધૂળમાં મળી ગઈ અને પરિણામે પોતાને દેશપારની સજ્જ થઈ. આ બાબતમાં તેણે ઘણા વિ-ચારો કર્યા. પછી અજયદૂર્ગમાં આવ્યા પછી બનેલા બનાવોનું તે ક્રમે ક્રમે સ્મરણ કરવા લાગ્યો. અજયદૂર્ગમાં આવ્યા પહેલાં તેના સંબંધમાં સાંભળેલી અફવાઓ, કિલ્લામાં આવ્યા પછી પોતાને થયેલો માયાકારનો ભાસ, દૂર્ગરક્ષક રણુમલે કહી સંભળાવેલો પૂર્વજ્ઞતાંત, સરદાર દુર્જનસિંહ કિલ્લામાં આવતાંજ થયેલ અદ્ભુત ચમત્કાર, પ્રભાવતી ઉપર આવેલી આક્રમ, નવીન વર્ષને પ્રથમ દિવસેજ પોતે જોએલ ચમત્કારિક અને હૃદયભેદક દેખાવ, પોતાના પુત્ર અને કુમાર ચંદ્રસિંહનું ખૂન એટલા વિચાર તેના મગજમાં આવી ગયા પછી તે પોતાના પુત્રના ખૂનના સંબંધમાં વિચાર કરવા લાગ્યો. જેને આજસુધી પોતાના પુત્રની જેમ બદકે તેથી પણ વધારે ગણી પાલન-પોષણ કર્યું તેણેજ પ્રત્યક્ષ રીતે પોતાના હિતચિંતક અને પાલન કરનારના પુત્રનું-જે કે પોતાનો સગો ભાઈ નહોં તો પણ પોતાના ભાઈ જેવાજ ભાઈનું-ખૂન લલિતસિંહે કર્યું હશે કે નહિ ? આ બાબતમાં તે બહુજ પુખ્ત અને ઉંડા વિચારો કરવા લાગ્યો. તેનું મન ડગમગવા લાગ્યું અને તેને અનેક પ્રકારની જુદી જુદી જાતની શંકાઓ આવવા લાગી. લલિતસિંહનો પાપભીરુ-ઉદાત્ત સ્વભાવ તે જાણતો હતો. કેટલીક વખત તેણે તેના પાપભીરુ અને ઉદાર સ્વભાવની વારંવાર પ્રશંસા કરી હતી. તેને માટે તેણે પોતાના સમોવડીઆ સરદારોની સમક્ષ અભિમાન પણ દર્શાવ્યું હતું. એમ છતાં પણ આ સમયે લલિતસિંહ તેના મનમાંથી ઉતરી ગયો હતો-અવકૃપાને પાત્ર થયો હતો. લલિતસિંહની વ્યવસ્થા કરવાનું તમામ કામ તેણે દુર્જનસિંહને સોંપી દીધું હતું.

થોડા વખત પહેલાં પોતાની પુત્રીની જાળતમાં તે વૃદ્ધ ચારણે કહેલી વાત-અપશુકન સૂચક હકીકત-તેને શાંતિ અને નિદ્રાનો આસ્વાદ લેવા દેતી નહોતી. તેના હૃદયમાં અનેક વિચારોનું તુમુલ યુદ્ધ ચાલતું હતું અને બહારના ભાગમાં વાયુ અને વરસાદનું તોફાન થતું હતું. આવા કારણથી તે સરદાર દિવાનાની જેવો થઈ ગયો હતો. કાણે કાણે મેઘનો ગગણટ વધારેને વધારે પ્રચંડ સ્વરૂપ દર્શાવતો અને કાયરનાં કલેજાં કંપાવતો હતો. દરેક વખતે તે અભેદ-દૂર્ગ કંપાયમાન થવા લાગ્યો. અર્ધા રાત્રિ થઈ ગઈ છતાં પણ કિલ્લામાં નિદ્રાદેવીનું આગમન ન થયું તે નજ થયું. દૂર્ગમાંનો દરેક મનુષ્ય તે તોફાનના સંબંધમાં અશાન્ત ચિત્તે વિચાર કરતો હતો. તે સૌ કરતાં સરદાર સજ્જનસિંહની સ્થિતિ કોઈ જુદી જ જાતની અને વિચિત્ર થઈ ગઈ હતી. વિચારોના તાપથી તે બિચારા દુઃખી સરદારનું હૃદય સંતપ્ત થઈ ગયું હતું છતાં વિચારો તો આવ્યાજ કરતા હતા. પ્રભાવતીનું લગ્ન અને કુમાર ચંદ્રસિંહનું ખૂન આ બંને બળવાન વિચારોની સામે તે પોતાના રાજ્ય ખટપટના અંતિમ હેતુ-ઉદ્દેશ-ને સાફ ભૂલી ગયો. ઘણા ઘણા વિચારો કર્યા પછી તેને તે વૃદ્ધ ચારણે કહેલી હકીકત સત્ય લાગવા માંડી. વિવાહ પહેલાંજ વરંવાર થનારા અપશુકનો ખરેખર પાછળથી દગો દેશે, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. પોતાની પ્રિયપુત્રીનો વિવાહ દુર્જનસિંહ સાથે કરવો, એ કાતિલ ઝેરની પરીક્ષા કરવા જેવી મૂર્ખતા છે, એમ હવે તેને ભાસવા લાગ્યું. જેમ બને તેમ તે સંબંધ ન થાય, તેવી ગોઠવણ કરવાનો તેણે પાકો નિશ્ચય કર્યો. આ વિચારથી તેને જરા શાન્તિનો અનુભવ થયો. તે ફરી પલંગ ઉપર જઈ બેઠો એટલામાં તેની નજર સામેની દિવાલ તરફ ગઈ અને તે ચમક્યો ! દિવાલ ઉપર એવું તે શું હતું કે જેથી સરદાર સજ્જનસિંહ જેવો નિર્ભય અને બહાદુર પુરૂષ પણ ચમકી ગયો !

પૂર્વ પર્વતમાં રક્ષાટિકસ્તંભની પાસે વૃદ્ધા વનચરીએ જે યોદ્ધાની આકૃતિ જોઈ હતી તેજ આકૃતિ અત્યારે દિવાલ ઉપર સરદાર સજ્જનને દેખાઈ ! આ પહેલાં તે આકૃતિને સજ્જનને બે વાર જોઈ હતી. સજ્જનસિંહ જો કે બહાદુર અને નિર્ભય યોદ્ધો હતો છતાં તેના હૃદય ઉપર ઉપરા ઉપરી આક્રોશના અસહ્ય આધાતો થતા હોવાથી તેનામાં ઘેર્યનો કાંઈક અંશે અભાવ થયો હતો. તે આકૃતિ તરફ જોતાંજ તે ભયભીત થઈ ગયો. તેના સર્વ શરીરમાંની રક્તવાહિનીઓમાં બહુજ જોરથી રક્ત ફરવા લાગ્યું. તેનો શ્વાસોશ્વાસ ઉષ્ણ થઈ ગયો. હાથ પગ ધ્રુજવા લાગ્યા. તેના આંખા શરીરમાં પરસેવો ફટી નિકળ્યો.

જ્યારે તે આકૃતિ તેની પાસે આવી ત્યારે તો તે બહુજ ગમરાયો અને એક ધીમી પણ કારમી ચીસ પાડી પતંગ ઉપર પગડાઈ પડ્યો ! આખરે બેભાન થઈ ગયો. ત્યાર પછી શું થયું ? તે જાણવા માટે જહાલા વાંચક ! આગળ વધ !

પ્રકરણ ૨૭ મું.

“શું એ મારા હાથમાંથી છટકી જશે !”

પ્રાતઃકાળનો સમય થયો હતો. આકાશમાં ડળ વાંદળાં રહિત હોવાથી તે તાંબા જેવું લાગતું હતું. સૂર્યનારાયણ ઉદ્યાયગ ઉપર આવતા હોવાથી અખિલ પક્ષિઓનાં ઘંટ કર્ણપ્રિય મંત્રુર ગાયન-કૂજનથી તેનું સ્વાગત કરતા હતા. વૃક્ષ સમુદાય બહુજ નમ્રતાથી તેને પ્રણામ કરી તેના કિરણામૃતનું પાન કરતો હતો. અંતઃકરણને આનંદ આપનારી યુષ્પોની સુગંધિથી આખો વનપ્રાન્ત સુસાસિત થઈ ગયો હતો. આવા નનમોહક પ્રભાતકાળના સમય તરફ જોતાં રાત્રે વાયુ, વદસાદ અને ગાજવીજનું તોફાન થયું હશે, એવી કલ્પના કવચિત્તજ આવી શકે તેમ હતું. આવા સમયે અજ્ઞયદૂર્ગના સભામહેલમાં ત્રણ સરદારો વિચાર કરતા બેઠા હતા. ગઈ રાત્રે થએલા તોફાનની અસર તે ત્રણેના હૃદય ઉપર એક સરખીજ થઈ હતી. છતાં દુર્જનસિંહ અને વીરસિંહની મુખ-મુદ્રા શાન્ત દેખાતી હતી અને સજ્જનસિંહની મુખમુદ્રા ખિન્ન, ઉદાસ અને ચિંતાતુર દેખાતી હતી.

“મારા પ્રત્યે તમારો પ્રેમ હોવાથી મારો મત તમને જરા વિચિત્ર લાગશે, એ ખરું છે છતાં તે બાબતમાં મારે તેની યોગ્ય તપાસ તો કરવીજ જોઈએ.” દુર્જને શરૂઆત કરી.

“હું પણ આપના વિચારને મળતોજ છું.” વીરસિંહે દુર્જનને કહ્યું.

“ઉપરાંત સજ્જનસિંહજી ! તમારે આ પણ વિચાર કરવો જોઈએ કે-લલિતસિંહે આપના કુળદીપક ચંદ્રસિંહજી ખૂન કર્યું છે એટલુંજ નહિ પણ તે સાથે તમારા મહા બળવાન અને કુલીન કુળનું પણ સત્યાનાશ વાળી નાખ્યું છે-ખૂન કર્યું છે ! હવે તમારો વંશ ચત્રાવવા માટે આ દુનિયામાં.....

“સરદાર ! હવે બસ કરો. મારા દુઃખથી દમ્બ થએલા હૃદયને વધારે ન બાળો ! તમે જે વિચાર દર્શાવો છો, તે વિચારને હું અ.

નુમોદન આપું છું અને તેજ મારો વિચાર કાયમ છે. મને લાગે છે કે જો તે ખરેખરો નિર્દોષ હશે તો ન્યાયાસન સામે પોતાની ઉપર આવેલા કલંકને ધોધ નાંખવાનો તેને અવસર મળશે અને જો તે ખરેખરો ખૂનીજ હશે તો.....

“ પોતે કરેલા દુષ્ટ-નીચ કર્મનું પ્રાયાશ્વિત ભોગવશે. જેવું કર્યું હશે તેવું ભરવું પડશે ! ” સજ્જનને ઉચ્ચારેલું અધુરું વાક્ય દુર્જનને પૂરું કર્યું.

“ પણ દુર્જનસિંહજી ! આપણે જો તેની ખાનગી તપાસ કરીએ તો કેમ ? ”

“ તે પણ બનવાજોગ છે. કારણ કે મારી પાસે ન્યાયાધીશનો અધિકાર છેજ અને તે તમે જાણતા પણ હશો; પરંતુ આ સમયે તેમ કરી શકાય તેમ નથી.

“ તેનું કાંઈ કારણ તો હશે ને ? ”

“ કારણ એજ છે કે-એક તો તમે મારા પોતાનાજ કિસ્સામાં રહેા છો અને બીજું તમને મંત્રિમંડળ તરફથી દેશપારની શિક્ષા થએલી છે. એમ હોવાથી લલિતસિંહના પક્ષને આપણા ઉપર કોઈ જુદીજ જાતનો વહેમ લાવવાનું પહાનું મળશે. એટલાજ માટે હું કહું છું કેહવે આપણા મિત્ર વીરસિંહજી જ્યારે રાજધાનીમાં પાછા જાય છે તો રાજના નિયમ મુજબ આ વાત આપણે મંત્રિમંડળના કાન ઉપર નાંખવી અને ત્યાંથીજ કોઈ ચતુર-હોંશિઆર-ન્યાયાધીશને અહીં બોલાવવો. તેની પાસેજ આપણે લલિતસિંહનો ન્યાય અહીંજ ન્યાયસભા ભરીને કરાવવો. ”

આ વિચારને સજ્જનસિંહ અને વીરસિંહ તરફથી સમ્મતિ મળતાંજ વીરસિંહ રાજધાની તરફ જવા રવાના થઈ ગયો. તે કોઈ જરૂરીના કામ માટે સજ્જનને મળવા આવ્યો હતો. તેને દરવાજા ખુદી મૂકી આવી પાછા બંને સરદારો પહેલાં જ્યાં બેઠા હતા ત્યાંજ આવી બેઠા. પોતે લલિતના ન્યાયની બાબતમાં કરેલા વિચારને કેવી રીતે અમલમાં મૂકવો, તેનો તેઓ વિચાર કરવા લાગ્યા. અન્તે સરદાર સજ્જનને ગંભીર સ્વરે દુર્જનને કહ્યું કે-

“ તમારી સાથે મારે કેટલીક ખાસ જરૂરી વાતચિત કરવાની છે. પરંતુ તેનો કેવી રીતે પ્રારંભ કરવો, તેનીજ મને સૂઝ પડતી નથી. સરદાર ! હું ધાડું છું કે તે વાત કહેવાથી તમને માફ લાગવાનો સંભવ છે. ”

“ શું તમને તેમ લાગે છે ખરું ? નહીં. મને માફ લાગશે

નહિ અને તમારા ઉપર ગુસ્સો પણ આવશે નહિ. માટે તમારે મને જે કાંઈ કહેવું હોય તો શંકા ન રાખતાં સુખેથી કહો. આપ કંઈ બાબતમાં કહેવા માગો છો ?”

“ હું આપને મારી પુત્રી પ્રભાવતીના લગ્નની બાબતમાં કાંઈક કહેવા માગું છું. સરદાર! મારી પુત્રી પ્રભાવતી ઉપર હમણાં જે વિપત્તિનો વરસાદ વરસ્યો છે, તેનો જે તમે વિચાર કરશો તો તમારા સ્વભાવથીજ દયાળુ એવા અંતઃકરણ ઉપર બહુજ અસર થશે અને તમને પણ મારી જેમજ લાગશે. ”

“ પણ તમને શું લાગે છે તો મને જણાવવા દો ! ”

“ મને લાગે છે કે હમણાં જુદી જુદી જાતની આવેલી અનેક આપત્તિઓ અસહ્ય થઈ પડી છે અને તેમાં પણ વધારે દુઃખનો ભાર તેના ઉપર નાંખવો એ..... ”

“ શું તમે વિવાહ-લગ્ન-જેવા સુખદ અને માંગલિક પ્રસંગને દુઃખના ભાર રૂપ ગણો છો ? ”

“ સરદાર ! હું કમુલ કહું છું કે-તે સુખદાયક અને મંગલમય પ્રસંગ છે છતાં તે કોને માટે તેવો છે, કઈ સ્થિતિવાળાને માટે માંગલિક છે, એનોજ માત્ર વિચાર કરવા જેવો છે. ” શાન્તપણે સજ્જનને કહ્યું.

“ એકંદરે તમારી પુત્રિનો મારી સાથે જે વિવાહ થયો છે, તે તમે તોડી નાંખવા માગો છો, એમ આપના અત્યારના કથન ઉપરથી સાફ સાફ જણાઈ આવે છે. ” દુર્જને જરા ઉશ્કેરાઈ જઈને કહ્યું.

“ વિવાહ તોડી નાંખવાનું મારા હાથમાં નથી-કારણ કે હું તમને લગભગ વચન આપી ચૂક્યો છું. જે તમે મારી પુત્રિ સાથે લગ્ન કરવાજ માગતા હશો તો હું મારા વચનનો કોઈ કાળે ભંગ કરીશ નહિ, એ તમે નક્કી-સાચું-માનજો. પરંતુ સરદાર ! હું તમને આજીજી કહું છું-નમ્ર થઈને પ્રાર્થના કરું છું-કે તમે મને મારા વચનના બંધનમાંથી મુક્ત કરો. ”

“ તેનું કાંઈ કારણ ? ”

“ કારણ એજ કે-મારી પુત્રિની ખરી સ્થિતિ હમણાં હમણાં પૂરેપૂરી મારા ધ્યાનમાં આવી ગયેલ છે. ”

“ અને સરદાર ! મારી સ્થિતિનો વિચાર તમારા ધ્યાનમાં કેમ નથી આવી શકતો ? ”

“ સમય મનુષ્યને નવીન નવીન વિચારો આપે છે. ”

“ સજ્જનસિંહજી ! જ્યારે તમે તમારા કિલ્લામાં હતા ત્યારે-

મેં જ્યારે તમારી પાસે પ્રભાવતીની મામણી કરી ત્યારે—તમે મને યોગ્ય વિચાર કરીને જણાવવાના હતા. તે મુજબ અહીં આવ્યા પછી તમે—વિવાહ—નિશ્ચય કરવા તમે—મારી પાસે માણસ મોકલી મને અહીં તેડાવ્યો એ ઉપરથી એમ કહી શકાશે ખરું કે—તમે યોગ્ય વિચાર કર્યો નહોતો ? ઉપરાંત મારા પ્રભાવતીની સાથે થએલા વિવાહ—નિશ્ચયથી શું આસપાસના સરદારો અજાણ્યા છે ? સરદાર ! હવે જ્યારે તમને ડહાપણ સૂઝે છે તો તમે મને જ્યારે અહીં તેડાવ્યો ત્યારે તમારું ડહાપણ ક્યાં ગયું હતું ? સરદાર ! મારે તમને જણાવવુંજ જોઈએ કે—આ પ્રમાણે કરવું, એ ખુલ્લે ખુલ્લું મારું સખત અપમાન કરવા જેવું છે ! ”

“ નહીં આપના મનમાં તેમજ હશે તો તેની પણ યોગ્ય ગોઠવણ કરી શકાશે. ”

પ્રભાવતી જેવું રમણી રત્ન શું મારા હાથમાંથી છટકી જશે ? આ વિચાર મનમાં આવવાથી દુર્જનનું ચિત્ત બહુજ એવેન બની ગયું. હવે એકદમ ઉચ્ચ સ્વરૂપ ધારણ કરી ના કહેવાનું તેના મનમાંજ હતું પરંતુ તેમ કરવાનું સાહસ તે કરી શક્યો નહિ. તેણે ઘણા વખત સુધી અનેક વિચાર કરી અંતે પાકો નિશ્ચય કરી લીધો કે—ગમે તેમ થાય છતાં પણ પ્રભાવતીને પોતાના હાથમાંથી છટકવા દેવી નહિ. પછી તેને સજ્જનને પૂછ્યું કે—

“ કહો, હવે તમે કયો વિચાર નક્કી કર્યો ? ”

“ સજ્જનસિંહજી ! મારા માન કે અપમાનનો વિચાર કરતાં અને હમણાં આપની ઉપર આવેલા પ્રસંગ તરફ જોતાં મને લાગે છે કે—વિવાહ તો આપણે નિશ્ચય કાયમજ રાખવો. આ સાતમને દિવસે આપણે લગ્નનું નક્કી કર્યું હતું તે પ્રમાણે ન કરતાં લગ્નના કાર્યને છ મહિના વ્યતીત થયા પછી વિચાર કરવો. કહો, આ કબૂલ છે ? ”

“ આ બાબતમાં મારે પ્રભાવતીની ઇચ્છા જણાવતી જરૂર છે. ”

“ તો આપણે એમ કરીએ, તમે થોડો વખત તમારી પુત્રીની અને મારી એકાન્તમાં મુલાકાત થવા દો. પછી હું પોતેજ તેને પૂછી જોઈશ. જો તે મારી સાથે લગ્ન કરવા ખુશી હશે—હા પાડશે—તો તો હોકજ છે અને જો તે ના પાડશે તો હું તમને તમારા વચનમાંથી મુક્ત કરી દઈશ. હું તમારી પુત્રીની ઇચ્છા પ્રમાણે કરવા સર્વ રીતે ખુશી છું—તૈયાર છું. જો કદાચ તે મારી સાથે લગ્ન કરવા ખુશી હશે તો આપણે કરેલો વિવાહ—નિશ્ચય કાયમ રાખીશું અને લગ્નનો વિચાર પછીથી કરીશું. ”

“હીક છે. આ તોડ બહુજ ઉત્તમ છે. હું અત્યારેને અત્યારે જઈ પ્રભાવતીને અહીંજ તેડી લાવું છું.”

“સારું, પણ સરદાર! હું તમને સાથે સાથે એ પણ આશ્વાસન આપું છું કે—મારી સાથે લગ્ન કરવા આપની પુત્રિ ના પાડશે તો પણ અંજમુધી આપણાં બન્ને કુટુંબમાં જે પ્રેમભાવ ચાલ્યો આવે છે, તેમાં તલ માત્રનો પણ ફરક પડશે નહિ.”

“સરદાર સાહેબ! તમારા આવા ઉદાર વિચાર સાંભળી મને આત્માનંદ થાય છે.”

એમ કહી સજ્જન ત્યાંથી પ્રભાવતી પાસે જવા માટે ચાલ્યો ગયો. દુર્જન ત્યાંજ બેઠો બેઠો વિચાર કરવા લાગ્યો કે “શું એ મારા હાથમાંથી છટકી જશે? આવું અમૂલ્ય રમણી રત્ન શું મને નહીંજ મળે? હું જોઈશ કે મારા હાથમાંથી તે શી રીતે છટકે છે!”

પ્રકરણ ૨૮ મું.

“પિતાજી! મેં હા પાડી છે.”

“પ્રિય પુત્રી! હું તને એક મહત્વની વાત કહેવા માટે આવ્યો છું. થોડાજ વખત પહેલાં સરદાર દુર્જનસિંહ સાથે મારે ઘણા વખત મુધી વાતચિત થઈ છે અને અમે બન્નેએ નક્કી કર્યું છે કે—તું તેમની સાથે પરણવા ખુશી છે કે નહિ, તે તારે જાતે તેને જઈ કહેવું. જો તું ના કહીશ તો આપણે આપણુ વચનમાંથી મુક્ત થઈશું અને હા કહીશ તો તમારો વિવાહ—નિશ્ચય કાયમ રહેશે. આ બાબતમાં હું તને વધારે કંઈ પણ કહેવા માગતો નથી. તું સૌ સારી રીતે સમજે છે. હું બાળું છું કે—તને આપણા કુલીન કુળનું પૂર્ણપણે આભિમાન છે. હવે તારે તારા માટે વર પસંદ કરવાનું કામ તારાજ હાથમાં છે.” સરદાર સજ્જનસિંહે પ્રભાવતીના ઓરડામાં આવીને કહ્યું.

તે સમયે પ્રભાવતી દુઃખી હૃદયે ગાલ ઉપર હાથ રાખીને નિશ્ચળપણે એક બારીની પાસે બેઠી હતી. તે ત્યાં એકલીજ હતી. તેની દાસી મધુરી બીજા ઓરડામાં કંઈક કામ કરતી હતી. ઉપર પ્રભાણેની પોતાના પિતાની વાત સાંભળી તે બોલી—

“પૂજ્ય પિતાજી! મારી ઇચ્છા કે અનિચ્છાની કિંમત તમારી આજ્ઞા કરતાં મારે મન વધારે નથી. તમે જાણોજ છો કે આ બા.

બતમાં મારો શો જવાબ છે તે!”

“પુત્રિ-પ્રભા! હવે મને તું કાંઈ ન કહે. ‘તું દુર્જનને આમજ કહેજે,’ એવું તને કહેવું એ આ સમયે સાઈ નથી. કારણ કે તેમ કરવાથી મેં તેમનો વિશ્વાસઘાત કર્યો કહેવાય! માટે હવે તું મને વધારે કાંઈ પણ ન કહે. તારે જે કાંઈ કહેવું હોય તે તારી ઇચ્છા મુજબ તેમને કહેજે. ચાલ આપણે તેમની પાસે જઈએ.”

એમ કહી સજ્જન પોતાની પુત્રિનો હાથ પકડ્યો અને તેને સમામહેલમાં લઈ આવ્યો. પ્રભાવતીને પોતાના પિતાના કથનનો યથાર્થ ભાવાર્થ સમજાયો નહોતો. આ સમયે પિતાએ કરેલી આજ્ઞાનું પાલન કરવું કે પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે વર્તવું, એ આત્મમાં તે કાંઈ પણ સમજ શક્તી નહોતી. એટલામાં—“તને તારા કુલીન કુળનું અભિમાન છે!” એવું જે વાક્ય તેના પિતાએ તેને કહ્યું હતું તે યાદ આવ્યું. તેથી તેનું અભિમાની હૃદય તેને કહેવા લાગ્યું કે—તારે તારા પિતાની આજ્ઞા પ્રમાણેજ વર્તવું જોઈએ. તે પિતાપુત્રી સમામહેલમાં આવી પહોંચતાંજ દુર્જન ઉઠીને ઉભો થયો અને તેણે પ્રભાવતી તરફ જોઈ સહજ સ્મિત કર્યું તથા જરા નમ્યો.

“હું થોડાજ સમય પછી તમારો આખરનો નિશ્ચય શું થયો, તે જાણવા માટે પાછો આવીશ.”

એમ કહી સરદાર સજ્જન પોતાની પુત્રીને દુર્જન પાસે મૂકી બહાર ગયો. તેણે તે બંનેને ખાનગી વાતચિત માટે એકાંત આપી. પોતે જે કાંઈ કરે છે તે ન્યાયયુક્તજ છે, એમ હવે તેને લાગવા માંડ્યું. પોતે પોતાની પુત્રીને વરપસંદ કરવાની પરવાનગી આપી છે માટે હવે તે પોતાની ખરી ઇચ્છા પ્રકટ કરશે, એવી તેને ખાત્રી થવા લાગી. પ્રભાવતી હવે પોતાને ભાગ્યેજ પ્રાપ્ત થશે, એમ લાગવાથી દુર્જનને તેને એકાન્તમાં મળવાનું જે કાવતરું કર્યું હતું તેથી વિચારો ભોળો સરદાર સજ્જન તદ્દન અજ્ઞાત હતો. પોતાની પુત્રિને સમામહેલમાં મૂકી તે બહાર આવ્યો અને ધીમે ધીમે દૂર્ગમાંના લતાકુંજમાં ગયો. તે સમયે તે સ્થાન લતાઓ, કુસુમકલિકાઓ પુષ્પો અને ફોથી ઉભરાતું હતું. પહેલેજ દિવસે ન ધારેલી રીતે વરસાદ વરસવાથી તે સ્થાન હૃદયને તક્ષીન-ગુલતાન કરી નાંખતું હતું. પરંતુ તે ઇશ્વર નિર્મિત સ્થાને સજ્જનના હૃદયને એન પડ્યું નહિ. આ સમયે તેના મનમાં લલિત-સિંહના સંબંધમાં વિચારો ચાલતા હતા. પોતાની પુત્રિનો તેના ઉપર પ્રેમ છે અને તે પણ તેને ચાહે છે, આ વાત પણ તે જાણતો હતો.

કુમાર ચંદ્રસિંહના ખૂનને માટે તેને દેહાન્તની શિક્ષા થશે, તે પ્રભાવતીનું શું થશે—તેની સ્થિતિ કેવી થશે—એ બાબતમાં તેને કાંઈ પણ કલ્પના થતી નહોતી. લગભગ બે ઘડી સુધી લતાકુંજમાં આમ તેમ રહ્યા પછી તે સભામહેલ તરફ આવવા ત્યાંથી રવાના થયો. એટલામાં લતાકુંજની ખીણ બાજુએથી વૃદ્ધ ચારણ આવતો હતો તે તેને દેખાયો. તેને જોતાં તે બોલ્યો—

“દેવીપુત્ર ! રાતે અકલ્પિત તોફાન થવાથી તને અને ખીજા કિલ્લામાંના અનુચરોને ખિલકુલ ઉંઘ નહીં આવી હોય, કેમ ખરું ને ? તોફાન બહુજ ભયોત્પાદક—ભયંકર હતું.”

“સરદાર સાહેબ ! તોફાન ભયંકર તો હતું પણ તે અકલ્પિત નહોતું ?” તે વૃદ્ધ ચારણે સજ્જનને અદ્યથી પ્રણામ કરતાં કહ્યું.

“તેનું શું કારણ ?”

“એજ કે—આજે ચોવીસ વર્ષ થયાં લાગલાગટ આવાં તોફાન નિયમિત રીતે થયાં કરે છે. કિશોરસિંહજીનું અને તેમનાં ધર્મપત્નીનું ખૂન થયે આજે બરાબર ચોવીસ વરસ થયાં. જ્યારે તે દિવસ ઉગે છે તેજ દિવસે રાત્રે વાયુ, વાદળાં અને વરસાદનું તોફાન નિયમિત રીતે થયાજ કરે છે.”

તે વૃદ્ધ ચારણને સજ્જનસિંહે કાંઈ પણ જવાબ ન આપ્યો. આ કિલ્લાની બાબતમાં દરેક દિવસે તે નવીન નવીન કાંઈ ન કાંઈ આશ્ચર્યજનક વાત સાંભળતો હતો. આજે ઉપરની એક નવીન વાત તેના જાણવામાં આવી. તે વિચાર કરતો કરતો ધીમે ધીમે પાછો સભામહેલમાં આવી પહોંચ્યો. ઘણું કરીને પ્રભાવતીએ અનિચ્છા જાણવી દીધી હશે, એવી તેને પાડી ખાતરી હતી. પણ દુર્જનસિંહ તરફ જોતાંજ તે ચમક્યો. આ સમયે તેની મુખમુદ્રા પ્રફુલ્લિત દેખાતી હતી. તેણે તત્કાળ પોતાની પુત્રી તરફ જોયું. તે નીચું મુખ કરીને ઉભી હતી અને તેની મુખમુદ્રા નિસ્તેજ તેમજ શ્યામ દેખાતી હતી. સજ્જનને ત્યાં આવેલ જોતાંજ દુર્જનસિંહ આનંદના આવેશમાં આવી જઈ ઉભો થઈ ગયો અને હાથ આગળ કરતાં બોલ્યો—

“સરદાર સાહેબ ! આપે મને અભિવંદન આપવું જોઈએ. લગ્નને માટે આપની પુત્રીએ લગ્નને માટે આનંદથી હા પાડી છે !”

દુર્જનની વાત સાંભળતાંજ સજ્જન અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયો. જેની ઉપર પોતાનો જરાએ પ્રેમ નથી તેની સાથે આનંદથી લગ્ન કરવા પ્રભાવતીએ હા પાડી, એ વાતજ પ્રથમ તો તેને સાચી લાગી નહીં.

સજ્જનના મનમાં કાંઈક શંકા ઉત્પન્ન થઈ છે, એ વાત તે ધૂન દુર્જન તરતજ જાણી ગયો અને તે તેની શંકા દૂર કરવાના ઉદ્દેશથી બોલ્યો—

“સજ્જનસિંહણ ! જે આપને માફ કથન સત્ય ન લાગતું હોય તો આપ આપની કન્યાનેજ પૂછી જુઓ.” પછી તે પ્રભાવતી તરફ વળીને બોલ્યો—“આપણું લગ્ન માટે તમે જે કાંઈ જણાવ્યું તે સાંભળવાની તમારા પિતાજીની ઇચ્છા છે. માટે તમારો મત તેમજ જણાવી દા.”

નિદ્રામાંથી ટોચ માથુસ અચાનક જાગી ઉઠે—ઝંઝડી ઉઠે—તે મુજબ પ્રભાવતીએ ઉંચું જોયું અને તે શૂન્ય ચિત્તે પોતાના પિતા તરફ જોઈ રહી. તેને પોતાની પાસે લગ્ન સજ્જનને પૂછ્યું—“પ્રભા, તે શું મત આપ્યો ?”

“મત—મત આપ્યો—હા પણ પાડી ! હવે તમે મારાં લગ્ન આ મનુષ્યની સાથે કરી દેજો.” દુર્જન તરફ ઇશારો કરી એક દિવાનાની જેમ પ્રભાવતી શૂન્ય ચિત્તે બોલી.

“સરદાર દુર્જનસિંહની સાથે પરણવા માટે શું તું ખુશી છે ?” સજ્જનને અત્યંત આશ્ચર્યથી પૂછ્યું.

“હા, પિતાજી ! મેં હા પાડી છે.”

હજી પણ પ્રભાવતી પોતાના પિતા તરફ શૂન્ય ચિત્તે જોતી હતી. આ સમયે સરદાર સજ્જનના મનમાં ‘આમ કેમ બન્યું હશે ?’ એ બાબતમાં રહી રહીને અનહદ અજાણી ઉપજતી હતી અને દુર્જનના આનંદનો અવધિ થયો હતો—તેને થએલો આનંદ—તેની ધારણા પ્રમાણે અખિલ બ્રહ્માંડમાં પણ સમય તેજો નહોતો. શું દુર્જનસિંહ પ્રભાવતી સાથે પરણશે ? તે તો બાવીને આધીન છે અને કહ્યું છે કે—

જગતના યંત્રની દોરી રહે છે હાથ બાવીને,
દોરે એ ત્યાંજ દોરા વું બીજું આધીન બાવીને;
સમયને માન આપીને થવું આધીન બાવીને,
સુખી કરવા દુઃખી કરવા બધું આધીન બાવીને !

પ્રકરણ ૨૯ મું.

વૃદ્ધા વનચરી સિંહગુફામાં.

અજયદ્રુગની દક્ષિણ દિશાએ લગભગ ચાર પાંચ ગાઉ છેટે પુર્વ ધર્વતના એક અત્યંત ઉંચા શિખરની નીચે સિંહગુફા હતી. તે એક ગુફાની જેમ મોટા મોટા પથરો કોતરીને કરવામાં આવેલી હતી. તેની

રચના બહુજ વિલક્ષણ હતી. તેની આસપાસના તુટી ગયેલા ખડક બહુજ ભયાનક દેખાતા હતા. તે ગુફાના મધ્યભાગમાંનો એક પથર કોતરીને મિનારા જેવો ઘાટ બનાવામાં આવ્યો હતો. તેની ઉપર સ્વ-તંત્રતા દર્શાવનારી એક શ્વેતપતાકા ફરકતી હતી. તેના સ્વરૂપે, જલિમ જમાનાની સાથે અનેક વાર ટકરો ઝીલી હતી છતાં તે મજબૂત અને અજીત હોય તેમ લાગતું હતું. તેની આબુઆબુથી કેટલાક જળપ્રવાહ વહેતા હતા. ઘણી વાર તેમનો ઉપયોગ એક ખામના જેવો થતો. સિંહ-ગુફાનું પ્રવેશદ્વાર ગીચ ઝાડીમાંથી સાંકડો અને સર્પની ગતિની જેવો વાંકો ચુકો હોવાથી એકદમ જાણવામાં કે જોવામાં આવી શકે તેમ નહોતું. ત્યાં હંમેશાં પાંચ-દસ સશસ્ત્ર સિપાઈઓનો કાયમ પહેરો રાખવામાં આવતો હતો. તે ગુફા અંદરથી અને બહારથી ઢંગધડા વિનાની હતી. બારીઓને બદલે સાધારણ બાકોરાં રાખેલા હતાં અને તેની દિવાલો કાળા પાપાણુની હતી. ગુફામાં ઓરડીઓ હતી પણ એક કેદખાના જેવી હતી. ગુફામાં ઠેક ઠેકાણે તુટેલાં શસ્ત્રો, મૃગચર્મ અને અને હાથીદાંત વિગેરે ચીજો ટાંગી રાખવામાં આવી હતી.

એ ગુફાની ન્હાનકડી ઓરડીમાં એક વૃદ્ધ સ્ત્રી બકોરા પાસે બેઠી હતી. તેનું ધ્યાન અજબદુર્ગ તરફ લાગેલું હતું. ગદ્ય રાત્રે સ્ફાટિક-સ્તંભ પાસે મળેલા મનુષ્યની બાબતમાં તે વિચાર કરતી હતી. તે વૃદ્ધ સ્ત્રી કોણ હતી, એ અમારા ચતુર વાંચક જાણી ગયા હશે. વજેસંઘ તે વૃદ્ધાને પોતાની સાથે ગદ્ય રાત્રે ભયંકર તોફાનમાંથી લઇ આવ્યો હતો. તે હમણાંજ ઉંઘમાંથી ઉઠી હતી. તેની પાસેજ એક પાણીનું પાત્ર અને ભોજનનો થાળ પડ્યાં હતાં પરંતુ તે તરફ તેનું ધ્યાન ન હોતું. તે મનમાંને મનમાંજ કાંઈક બબડતી હતી. થોડાજ વખતમાં તે બેચેન હોય તેમ દેખાવા લાગી. જોરથી જમીન ઉપર પગ પછાડી તે બોલી—“હું અહીં શા માટે આવી ?” એમ બે ચાર વાર કહી તેણે ઓરડામાં ચારે તરફ નજર ફેરવી ફરી તે સ્વગત બોલી—“હું આ સિંહગુફામાં આવી છું. (તે ભોજનના થાળ તરફ આંગળી કરી) વગર મહેનતે મળતું મફતનું ખાવા માટે શું હું અહીં આવી છું ? નહીં ! હવે મારે અહીં એક ઘડી પણ ન રહેવું જોઈએ. નિરાધાર સ્થિતિમાં તે ભયંકર પર્વતમાં ટાઢ, તડકો અને વરસાદની વિપત્તિઓ સહન કરવી, કંદમૂળ કે ફળફૂલ ખાધને રહેવું અને મારા હાથે થએલી ભયંકર ભૂલ સુધારવી, શું એવી મેં પ્રતિજ્ઞા નક્કી કરી ? બ્યારે એમ છે ત્યારે હું અહીં આવી શા માટે ? મારે અહીં આવવાનું કોઈ પણ ખાસ

ધુપું કારણ અવશ્ય હોવું જ નોંધએ. મારી પ્રાતઃક્રિયામાંનું કોઈ કાર્ય મારા હાથે અહીં થવાનું હશે અને તેથીજ હું અહીં છું એમ મને માફ હૃદય કહે છે. હવે તે શું કારણ હશે, તે મારે શોધી કાઢવું નોંધએ. પરંતુ આ સ્થાનની સાથે મારે શું સંબંધ છે? અહીં મારા જાણવામાં શું આવશે? ગમે તેમ હો. પણ મારે હવે કાંઈક કોશીશ તો જરૂર કરવી નોંધએ. “એમ કહી તે જ્યાં બેઠી હતી ત્યાંથી એકદમ ઉઠી. નાગવલ્લી નામક લાકડાની લાકડી હાથમાં લઈ તે ચોરડામાંથી બહાર આવી. જ્યારે તે વજ્રસંઘની સાથે ગદ્ય રાત્રે ગુફામાં આવી હતી ત્યારે તેણે પોતાના ચોરડાનો રસ્તો સારી રીતે નોંધ ધ્યાનમાં રાખી લીધો હતો. તેજ રસ્તે તે ચાલવા લાગી. થોડુંક આગળ વધ્યા પછી તેને ઉપર જવાનો એક દાંદર દેખાયો. તેની બાજુમાં એક સાંકડો રસ્તો પણ તેના જોવામાં આવ્યો. તે રસ્તે જેમ જેમ તે આગળ વધવા લાગી તેમ તેમ અજવાળું ઓછું થતું ગયું. હવે પોતે ગુફાના ભોંયરામાં આવી છે, એમ તેને લાગ્યું. ફરી તે ચાલવા લાગી અને બે ચાર નાના ચોર દરવાજા ઓળંગી ગઈ. ફરી તે આગળ ચાલવા લાગી તો બીજા પણ બે ચોર દરવાજા તેને જણાયા. તેમાંથી એક અંદરથી બંધ હતો અને બીજો ખુલ્લો હતો. તે ઠેકાણે અજવાળા કરતાં અંધારું વિશેષ હતું. હવે ક્યાં જવું, એવો વિચાર કરતી તે ડાસી થોડીવારને માટે ત્યાં થોભી ગઈ.

ત્યાં ઉભી રહે થોડો વખત થતાંજ અંદરથી સાંકળ ખખડવાનો અવાજ તેના સાંભળવામાં આવ્યો. તે શાનો અવાજ છે, તે જાણવા માટે તેણે તે દરવાજે પોતાના કાન માંડ્યા. અંદર શું છે, તે જાણવાની તેને પ્રવળ ઇચ્છા થઈ. ફરી અવાજ સંભળાયો. પછી કાંઈક અસ્પષ્ટ શબ્દો તેના સાંભળવામાં આવ્યા. તે શબ્દો જરા ગુસ્સામાં બોલાયા હોય તેમ તેને લાગ્યું. ફરી તે શબ્દો મોટેથી બોલાયા અને થોડાજ વખતમાં અંદરથી દરવાજાને સાંકળ વસાતી હોય એમ તેને લાગ્યું. તે સાથેજ દુઃખદ અવાજે પડાએલી એક ચીચીઆરી તેને સંભળાઈ. થોડીજ વારમાં ત્યાં શૂન્યતા છવાઈ. આમ થોડો વખત ચાલ્યા પછી જડ પગલિની અવાજ થવા લાગ્યો. તે ઉપરથી તેને લાગ્યું કે કોઈ બહાર આવે છે, તેથી તે ત્યાંથી ખસી ગઈ અને જરા આંધે જઈ એક ખૂણામાં ધુપાઈ ગઈ. થોડાજ વખતમાં જ ચોર દરવાજો બંધ હતો તે ઉઘડ્યો અને તેમાંથી એક માણસ બહાર આવ્યો. તેને તે ડાસીએ ઓળખી લીધો. તે વજ્રસંઘનો વિશ્વાસુ નોકર લાખો

હતો. આ માણસના હાથમાંથી લલિતસિંહે પ્રભાવતીને છોડાવી હતી. તેણે બહાર આવતાંજ દરવાજાને બંધ કર્યો અને એક જગરદસ્ત તાણું પણ વાસી દીધું. તે તાણું ખરાબર વસાયું છે કે નહિ, તેની ખાતરી કરી તે બીજા દરવાજાથી બહાર આવ્યો ગયો.

પહેરેગીરના આવી જવા પછી તે વૃદ્ધા જ્યાં હુપાઈ હતી ત્યાંથી બહાર નિકળી અને બોલી—“અહીં કંઈ પણ મનુષ્ય કેદી છે. આ સિંહગુફામાં પણ કેદી છે ખરો?” એટલું કહી તેણે ફરી ચોર દરવાજાને કાન માંડ્યા પણ તેના સાંભળવામાં કંઈએ આવ્યું નહિ. થોડા વખત પછી પાણીના વહેવાનો અવાજ તેને સંભળાયો. તેથી તેને લાગ્યું કે—ભોંયરાની આસપાસમાંજ અથવા નીચેના ભાગમાંથી પાણીનો મોટો પ્રવાહ વહેતો હોવો જોઈએ. તે ત્યાંથી પાછી ફરી. જે રસ્તે તે ત્યાં આવી હતી તે રસ્તે ન જતાં દાદરની પાસેના દરવાજામાંથી અંદર ગઈ. થોડાજ વખતમાં તે ગુફાના પ્રવેશદ્વાર પાસે આવી પહોંચી.

ત્યાં ગુફામાંના પાંચ છ નોકરો આનંદથી આડી અવળી વાતો ચિતો કરતા બેઠા હતા. તેઓના જોવામાં તે વૃદ્ધા વનચરી આવતાંજ તેમની વાતચિત બંધ થઈ ગઈ. તેની તરફ જોઈ એક નોકર બોલ્યો—“કેમ ડોસી મા! હવે તમારી વિશ્રાંતિ પૂરી થઈ કે નહીં? આજે ઘણાં વર્ષો પછી અમે આ ગુફામાં આંતરે જોઈએ છો. ખરેખર, ડોસીમા! તમે જીવાનીમાં બહુજ મોજ મ્હાણી હશે, એ તમારી આંખો ઉપરથી જણાઈ આવે છે.”

એટલામાં લાખો ત્યાં આવી પહોંચ્યો. તે સિપાઈએ વૃદ્ધાને જે કંઈ કહ્યું હતું તે તેના સાંભળવામાં આવ્યું હતું. તે સિપાઈને ધીમે પોતાની પાસે આવવાની ઇશારત કરી અને ધીમે રહીને બોલ્યો—“બેવકૂફ જોજો ક્યાંક તે ડોસીની મશ્કરી કરતો! તે કાણ છે, તે તું જાણે છે? જે તે ગુસ્સે થશે તો સમજી લેજે કે તારા સોએ સો વરસ પૂરાં! જે તો ખરો કે—તેની આંખો કેવી અંગારા જેવી લાલચોળ જણાય છે તે!”

તે બન્નેના બાપણુ તરફ તે વૃદ્ધાએ જરા પણ ધ્યાન આપ્યું નહિ. તે તે બન્ને સિપાઈઓ તરફ જોઈને બોલી કે—“તમો બન્નેનેજ હું ઓળખું છું. જે દિવસે તે શરવીર યુવક લલિતસિંહ તમારા હાથમાંથી સરદાર સબજનસિંહની પુત્રીને છોડાવી લઈ ગયો તે દિવસે તમને હું જંગલમાં મળી હતી.”

“આ લલિતસિંહ કોણ, લાખાભાઈ ?” એક સિપાઈએ પૂછ્યું.

“જેના ઉપર કુમાર ચંદ્રસિંહનું ખૂન કરવાનો આરોપ મૂકાયો છે તેજ એ લલિતસિંહ !”

“શું ?” લાખાની વાત સાંભળી તે ડોસી ચમકી ગઈ. તેણે પોતાની ચચળ દ્રષ્ટિ લાખા તરફ ફેરવી અને એકદમ કંઈક સ્વરે બોલી—“તું અત્યારે શું બોલ્યો ?”

“તે કહ્યું છું મારી માવડી !” તે વૃદ્ધાની ચમત્કારિક મુખ-મુદ્રા જોઈ લાખો ગભરાઈ ગયો. તે માનતો હતો કે આ વૃદ્ધાના ચ-રીરમાં વખતો વખત બ્રહ્મરાક્ષસનો સંચાર થાય છે. તે બોલ્યો—

“તે ગઈ કાલની વાત છે. લલિત અને પ્રભાવતી જ્યારે જંગલમાં એકલાજ મળ્યાં ત્યારે તેઓને ચંદ્રસિંહ જોઈ ગયો. તેઓ તે આમ જંગલમાં—એકાન્તમાં—મળેલાં જોતાંજ તે બહુ ગુસ્સે થયો અને તેણે ત્યાં જઈ લલિતસિંહનું બહુજ અપમાન કર્યું. તેથી તેમનામાં વઢવાડ થઈ અને લલિતસિંહે પોતાની તરવાર તેના ઉપર ઉગામી. ત્યાર પછી પ્રભાવતી પોતાની દાસી મધુરી સાથે કિલ્લામાં પાછી ગઈ. તેની પાછળથી—થોડાજ વખત પછી—લલિતસિંહ એક-લોજ પાછો કિલ્લામાં ગયો. તેના પહેરવેશ ઉપરથી—પોશાક ઉપરથી—કિલ્લામાંના લોકોને તેની ઉપર વહેમ આવ્યો.”

“શી બાબતમાં વહેમ આવ્યો ?” ડોસીએ ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું.

“તેનાં કપડાંઓ ઉપર લોહીનાં ડાઘ પડેલા હતા, તેણે પોતાની તરવાર ક્યાંક ખોઈ દીધી હતી અને તેની મુખમુદ્રા નિસ્તેજ દેખાતી હતી. ઉપરાંત ત્યાં સુધીમાં કુમાર ચંદ્રસિંહનો પત્તો નહોતો. ત્યારે સૌને લાગ્યું કે—લલિતસિંહે તેનું ખૂન કરેલું હોવું જોઈએ. પછી તેના ઉપર ખૂનનું ત્રોમત સાબિત થયું. થોડાજ વખતમાં અરણ્યરક્ષકને તેની તુટી ગયેલી તરવાર જંગલમાં મળી અને તે જગ્યાએ લોહીની નીક વહેતી હતી એવું ત્યાં આવીને તેણે કહ્યું.”

“અને લલિતસિંહનું તેઓએ શું કર્યું ? અત્યારે તે ક્યાં છે ?”

“અજયદ્વર્ગના અધિકારમય બૌયરામાં તેને કેદી બનાવવામાં આવ્યો છે.”

“તે તમને કોણે કહ્યું ?”

“ગઈ કાલે રાત્રે અમારા માલિક વજ્રેસંઘ બાપા તે તરફ ગયા હતા. તેઓના જાણવામાં એ વાત આવી અને તેઓએ અમને કહી.”

આ વખતે તે વૃદ્ધા પોતાનાજ વિચારમાં ગુલતાન થયેલી દે-

ખાઇ. તેણે પોતાની લાકડી અજ્યદ્ધાં તરફ કરી ખૂબ જોશથી જમીન ઉપર પછાડી. થોડીવાર પછી પોતાના મનની સાથે કાંઈક બમડી અને લાકડી પાછી ઉપાડી લીધી. પછી તે ધીમે ધીમે આગળ વધવા લાગી. તે વખતે બીજા સિપાઇએ તેની તરફ જોતાં લાખાને પૂછ્યું કે—
“આ ડોસી ક્યાં જાય છે ?”

“જવા દે એ લપને—પીડા ટગરા દે. તે ગમે ત્યાં જાય તો પણ ચિંતા નથી. તે જ્યાં સુધી ગુફામાં હોય ત્યાં સુધી તેને કોઈએ કાંઈ કહેવું નહિ, એવું આપણા માલેક કશું હતું તે શું તારા ધ્યાનમાં નથી?”

તે ડોસીનું તે બંને સિપાઇઓ તરફ મિલકુલ ધ્યાન નહોતું. તે ચુપચાપ પોતાના વિચારમાં વચાર ગુલતાન થઇ ચાલી જતી હતી. થોડીવાર પછી તે ગુફાના એક ખૂણા પાસે જઈ પહોંચી. ત્યાં એક નાના પણ ઉંચા જળાશયમાંથી ધમાડો નિકળતો હતો. તે ડોસીએ તે જળાશય તરફ જોયું. ઘણું કરી એ ઠેકાણે રસોઇ કરવાની જગ્યા હોવી જોઈએ, એમ તેને લાગ્યું. તે ત્યાંથી જરા આગળ વધી એટલે નીચે પ્રમાણેની વાતચિત તેના સાંભળવામાં આવી.

“કહે કે ન કહે પણ તું ભાગ્યશાળી તો ખરોજ. મને નથી લાગતું કે આવો ઉત્તમ શિકાર કોઈ પણ દિવસે મળ્યો હોય ?”

“અરે ભલા માણસ! નસીબનું શું પૂછે છે ! આવો મસ્ત વરાહ (સૂઅર) કાંઈ પણ મહેનત કર્યા વિના મળે, એ નસીબ તો ખરોજ તો !”

“એટલે શું તે શિકાર નથી કર્યો ?”

“ના રે. તેના શિકાર મારી પહેલાંજ કોઈએ કરી રાખ્યો હતો. જો, પેલો વાર તેના ઉપર કેટલી બધી સફાઈથી કરવામાં આવ્યો છે !”

“અરે આ શું ? આ તો સૂઅરના ગળામાં તરવારનો તુટેલો ટુકડો લાગે છે. મને લાગે છે કે સૂઅરના ગળા ઉપર જોરથી પ્રહાર કરવામાં આવતાં તરવાર તુટી ગઈ હશે.”

“જેઊ—જેઊ—જવા દે. ફાંદી દે. એમાં તે વળી જોવાનું શું છે ! આપણે તો વગર મહેનતે શિકાર મળ્યો એટલે બીજી પંચાત શી ! આપણા માલેક.....

ત્યાર પછીના શબ્દો ડોસીના સાંભળવામાં આવ્યા નહિ. પણ તે તુટી ગયેલી તરવારનો ટુકડો જળાશયમાંથી ફેંક્યો તે તેના પગની પાસેજ આવીને પડ્યો. તે ટુકડો ડોસીએ તરતજ ઉપાડી લીધો.

અને પોતાના કપડાંમાં છુપાવી દીધો. તેણે એક વખત પાછું વાળીને જોયું અને પછી ગુફામાં જવા માટે પાછી ફરી.

તે ગુફાના પ્રવેશદ્વાર પાસે આવી. તેજ વખતે અજયસંઘે ગુફામાંથી બહાર આવ્યો અને ચાવીઓનો જુડો લાખાને આપતાં બોલ્યો—“આ ચાવીઓ સાચવજે અને વખતો વખત જઈને જોતો રહેજે!” એટલામાં તેની નજર તે ડોસી ઉપર પડી. તેની તરફ વળી ને તે બોલ્યો—“કેમ ડોસી! તને અહીં ગમે છે તો ખરું ને? તને રાત્ર જે થાક ચડ્યો હતો તે ઉતરી ગયો કે નહીં? અમારી આ સિંહગુફાની નામના માટે તને શું લાગે છે? કેમ, તું અહીં રહેવા ખુશી છે કે નહિ?”

અજયસંઘે કરેલા સામટા સવાલોના જવાબમાં તે ડોસીએ સમ્મતિદર્શક ઇશારત કરી અને તે ગુફામાં ચાલી ગઈ.

સદરહુ ગુફામાં જે એક નાનકડી ઓરડી તેને રહેવા માટે આપવામાં આવી હતી ત્યાં તે આવી પહોંચી. તે એક ખાટલા ઉપર બેઠી અને થોડીવાર પહેલાંજ કપડાંમાં છુપાવેલો તરવારનો કટકો તેણે બહાર કાઢ્યો. ઘણો વખત સુધી તેનું નિરીક્ષણ કર્યું. તે ગુફામાં આગ્યા પછી તેના વિચારોમાં ત્રણ વાતોનો વધારો થયો. એક ગુફાના ભોંયરામાંનો કેદી, બીજી લલિતસિંહ ઉપર આવેલ ચંદ્રસિંહના ખૂનનો આરોપ અને ત્રીજી વાત તરતમાંજ મળી આવેલા તરવારના કટકાની! તે ત્રણે વાતોનો વિચાર કરવા લાગી. એટલામાં અજયસંઘે લાખાને સોંપેલ કુંચીઓના જુડાનું તેને સ્મરણ થઈ આવ્યું. ઘણું કરીને તે કુંચીઓના જુડામાં ભોંયરામાંના કેદીના ઓરડાની કુંચી હોવી જોઈએ, એમ તેને લાગ્યું. અહીંથી ચાલી જવા પહેલાં ભોંયરામાં શું છે—ત્યાં કેદ થએલો દુર્ભાગી મનુષ્ય કોણ હશે? તે નજરે જોવાનો તેણે મનની સાથે નિશ્ચય કર્યો.

પ્રકરણ ૩૦ મું.

દૃઢ્યભેદક પત્ર.

“મારા મનના મનોરથો મારા મનમાંજ સમાઈ ગયા. આશાઓ નિરાશામાં ફેરવાઈ ગઈ! દશા પલટાઈ ગઈ. ભાગ્યનું ચક્ર ફરી ગયું! હાય, ઓ પ્રભુ! કાંઈક તો દયા કર!”

આવા આવા અનેક વિચારો કરતો—અન્યદુર્ગના અધિકારમય ઓરડામાં કેદી થએલો—લલિતસિંહ આમથી તેમ ફરે છે અને ઉપર પ્રભાણેના વિચારો કહે છે. દોઢ વરસ પહેલાં પોતાની સ્થિતિ કેવી હતી અને આ સમયે કેવી છે, આ બાબતના વિચારો તેના હૃદયમાં આવતા હતા. તેના હાથ સાંકળથી બાંધેલા હતા. તે બોયરાના એક ખુણામાં તેને માટે ઘાસની પથારી કરેલી પડી હતી. પાસેજ બોજનનો થાળ પડ્યો હતો તે તેવીજ સ્થિતિમાં પડ્યો હતો અને એક માટીના વાસણ-માં પાણી મુકેલું હતું. બીજા ખુણામાં એક દીવો ઝાંખો ઝાંખો બળતો હતો. તેનો ઝાંખો પ્રકાશ તેના નિસ્તેજ મુખ ઉપર પડતો હતો. દર-વાળે બહારથી બંધ કરવામાં આવેલો હતો. તેની માટી ભોંતના ઉપરના ભાગમાં બે જળાંબા હતા. તેમાંથી ધીમે ધીમે પવન આવતો. તે જળાંબામાં લોહના મજબુત સળીઆ બેસાડેલા હતા. ત્યાંથી કોઈ કેદી નહાસી જવા ઇચ્છે તો તેમ બની શકવાનું તદ્દન અશક્ય હતું અને અમારી નવલકથાના નામક લલિતસિંહના હૃદયને તે વિચારો સ્પર્શ પણ કર્યો નહોતો.

મધ્યરાત્રીનો સમય થયો હતો. કમનસીમે પોતાની ઉપર આવેલી આફતના સંબંધમાં લલિતસિંહ ખિન્ન હૃદયે વિચાર કરતો હતો. તે વખતે તેને તે ઓરડાની બહારના ભાગમાં કોઈ માણસના પગ-લાંબા અવાજ સંભળાયો. તેથી તે જરા ચમક્યો—તેને અન્યથા ઉપજી કારણ કે સરદાર દુર્જનસિંહના હુકમથી રણમલ્લ સાંજેજ તેને બોજનના પદાર્થો અને પાણી આપી ગયો હતો અને કહી ગયો હતો કે—“તમારે જો કંઈ જોઈતું હોય તો કહો. હું તે આવતી કાલે જ્યારે જમવાનું આપવા આવીશ ત્યારે તે પણ લેતો આવીશ. દિવસમાં ફક્ત બે વખત જમવાનું આપવા માટેજ અહીં આવવું, એવો મને મારા માલિકનો હુકમ છે.” આ તેના શબ્દો લલિતના ધ્યાનમાં હતા. જ્યારે પરિસ્થિતિ આવી છે તો આવે કદંગે વખતે અહીં કોણ આવતું હશે, એ બાબતમાં તેને અન્યથા લાગે, એ સ્વાભાવિક હતું. તે આ વિચારમાં ગુલતાન હતો તેટલામાં તે ઓરડાનો દરવાજો ઉઘડ્યો, સરદાર દુર્જનસિંહ અંદર આવ્યો અને તેણે પુનઃ દરવાજો સાવચેતીથી બંધ કરી લીધો. સરદાર દુર્જનસિંહને ત્યાં આવેલો જોતાંજ લલિત અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયો. તે જ્યારથી કિલ્લામાં આવ્યો હતો ત્યારથી તેની સાથે તેને વાતચિત કરવાનો પ્રસંગજ આવ્યો નહોતો. એથી લલિત તેના સ્વભાવથી જાણીતો નહોતો. તેણે તેની તરફ ધ્યાનપૂર્વક

જોયું તો તેને લાગ્યું કે—આવા વિચિત્ર સમયે તેના ત્યાં આવવાનો હેતુ સારો તો નજ હોઈ શકે ! દુર્જનસિંહે ત્યાં આવતાંજ ગંભીર સ્વરે લલિતને ઉદ્દેશીને કહ્યું કે—

“ દુર્ભાગી યુવક ! મને અહીં આવેલો જોઈ તને આશ્ચર્ય થતું હશે અને તેમાં પણ આવા કઠંગા વખતે આવેલો જોઈને તો તારા આશ્ચર્યનો અવધિ થતો હશે ! અને તેમ થાય, એ સ્વાભાવિક છે. લલિત ! મારે તને કહેવું જોઈએ કે—હું તારી પાસે ફક્ત સ્નેહ ભાવે આવ્યો છું. મારો અહીં આવવાનો ઉદ્દેશ તારા જાણવામાં આવી ગયા પછી તું મારા કથનને સત્ય માની લઈશ ” દુર્જને ખારીક નજરે તેની તરફ જોતાં જણાવ્યું

“ જંગલમાં બનેલા બનાવની સાદ્યંત હકીકત કસે હું કહી શક્યો નહિ, તે હવે જે આપ શાન્તચિત્તે સાંભળી લેશો તો હું આપના કથનનો સત્ય તરીકે સ્વીકાર કરી શકીશ.”

“ લલિત ! વધારે વખત અહીં રોકાવા માટે મને સમય નથી. હું જે કામને માટે અહીં આવ્યો છું તે કામ કરવું હોય તો અત્યા-રેજ—એક ક્ષણનો પણ વિલંબ ન લગાડતાં થવું જોઈએ. હું અહીં ન્યાયાધીશ બનીને ન્યાય કરવા માટે આવ્યો નથી કે જેથી તારી તમામ હકીકત સાંભળું. હું તો ફક્ત મિત્ર થઈનેજ અહીં આવ્યો છું અને ખરું કહું તો હું અહીં આવ્યો છું તેના કરતાં કોઈએ મને અહીં મોકલ્યો છે, એમ કહું. એ વધારે સારું છે.”

“ આપને અહીં કોણે મોકલેલ છે ? ”

“ પ્રભાવતીએ ! ” આની તેના હૃદય ઉપર કેવી અસર થાય છે અને તેની મુખમુદ્રામાં કાંઈ ફેરફાર થાય છે કે કેમ, તે દુર્જન ધ્યાન-પૂર્વક જોતો ધીમેથી બોલ્યો.

પોતાની આરઘ્યદેવીનું નામ સાંભળતાંજ લલિત જરા ગુંચવાડામાં પડ્યો.

“ હું તદ્દન નિર્દોષ છું, એમ તેને લાગે છે ને ? કહો, દુર્જન ! તેનો ખુલાસો કરો. મારા નિરપરાધીપણા માટે તેને વિશ્વાસ છે કે નહિ ? ” લલિતે ઉત્સુકતાથી તેને પૂછ્યું.

“ તે બાબતમાં હું કાંઈ પણ કહી શકું તેમ નથી. છતાં મારે કહેવું જોઈએ કે—તે ખરા અંતઃકરણથી તારું શ્રેય થએલું જોવા આદે છે. વાડ, પણ તું જરા સમુર કર. તેણે તને આપવા મને એક પત્ર

આપ્યો છે તે વાંચી લે અને તારા પ્રત્યેના પ્રત્યુત્તરની કલ્પના તારી મેળે તું પોતેજ કરી લે !”

“ક્યાં છે તે પત્ર ? લાવો, મને સત્વર આપો !”

દુર્જને પોતાના ખીસામાંથી એક પત્ર બહાર કાઢ્યો. તે પત્ર તેના હાથમાંથી ઝુંટવી લઈ ઉઠાડ્યો અને અત્યંત ઉત્સુકતાથી તેના ઉપર તેણે નજર ફેરવી. તે પત્રમાં નીચેની હકીકત હતી:—

“લલિતસિંહ

આ પત્રથી આપણી અનિતમ મુલાકાત થાય છે. આજથીજ આપણામાં થએલી વાતોનો અન્ત આવી જાય છે. આપણો પ્રેમ પરમાત્માને ગમ્યો નથી, એમ એકંદર પરિસ્થિતિ ઉપરથી લાગે છે. કારણ કે આજે તેનો પણ અન્ત આવે છે, તારે માટે મેં મારા પિતાની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કર્યું, તેને માટે મને બહુજ પશ્ચાત્તાપ થાય છે. મારા ભવિષ્યના સુખ અને કલ્યાણનો મેં પોતેજ પૂરેપૂરો યોગ્ય વિચાર કરી મારું સ્વામિત્વ સરદાર દુર્જનસિંહજીને સમર્પણ કરી દીધું છે. આ બધું ખરું હોવા છતાં પણ હું તમને દુઃખમાંને દુઃખમાંજ રહેવા દઇશ નહીં. લલિત, તમારા ઉપર આવેલું સંકટ દૂર કરવાનો યોગ્ય માર્ગ સરદાર સાહેબ તમને બતાવશે. તેમના ઉપર સર્વ સીતે વિશ્વાસ રાખી તેઓ કહે તે પ્રમાણે ચાલશો, તો વિપત્તિનાં વાદળાંઓ તમારા ઉપરથી દૂર થઈ જશે અને તમે સુખી થશો. લલિત, હું અંતઃકરણથી તમને સુખી થએલા જોવા ઇચ્છું છું, તેની સાક્ષી આ પત્ર આપશે. સરદાર દુર્જનસિંહજી તમને જે માર્ગ બતાવશે તેમાં મારી અંપૂર્ણ સમ્મતિ છે અને અમે બન્નેએ મળી-અમારા બન્નેના મત પ્રમાણે-તમારા માટે તેજ માર્ગ નક્કી કર્યો છે. આ વાત પણ ધ્યાનમાં રાખજો. જાઓ, લલિત ! મને ભૂલીને ગમે ત્યાં ચાલ્યા જાઓ. હવે તમને છેલ્લા પ્રણામ છે.

પ્રભાવતી.”

તે હૃદયભદ્રક પત્ર પૂરેપૂરું વાંચી રહેતાંજ લલિત આશ્ચર્યગ્રસ્ત થઈ થયો. તેનો ઉત્સાહ જતો રહ્યો. અનેક આફતો સહેવા છતાં પણ તેને પ્રભાવતીની જે આશ્વાહતી તે આમ નિરાશામાં ફેરવાઈ ગઈ. તે હતાશ થઈ ગયો અને નિરાશ થઈ બોલ્યો—“હાય રે નસીબ ! પ્રભાવતી પણ મને દોષિત ગણે છે ! ખૂની માને છે. હું તેને મારી તમામ હકીકત કહીશ અને મારા નિરપરાધી પણાની ખાત્રી કરી આપીશ.

પણ એ બને શી રીતે ? સરદાર ! તમે અહીં સ્નેહ બાવે આવ્યા છો, ખરૂંને ? ”

“ હા. હજી પણ-આ પત્ર ઉપરથી-તું નથી માની શકતો ? પરંતુ લલિત, શાન્ત થા-જરા શાન્ત થા. ”

“ શાન્ત ! સરદાર ! મારાં શાન્તિ અને સુખ હવે પાતાળે પેસી ગયાં છે. હવે મારા શરીરમાંથી અશાન્તિની જ્વાળાઓ નિકળવા લાગી છે. સરદાર ! જો તમે અહીં સ્નેહબાવે-મિત્ર તરીકેજ અહીં આવ્યા હો અને તમારામાં જરા પણ કપટ ન હોય તો મને એક વખત પ્રભાવતી સાથે મેળવી આપો. તે ફક્ત એક ક્ષણનેજ માટે ! વધારે વખતને માટે નહીં. તે વખતે તમે પણ હાજર રહી સર્વ સાંભળજો. સરદાર ! ગમે તેમ કરી ફક્ત એક ઘડીને માટે મને પ્રભાવતીની મુલાકાત કરાવી આપો. તમને હું સોગંદ આપું છું એટલુંજ નહીં પણ જેણે તમારા ઉપર પોતાના આયુષ્યની તમામ જવાબદારી અને જોખમદારી નાંખી છે તેના સોગંદ દઈ કહું છું કે તમે આ મારું કામ જરૂર કરો. ” લલિતે કહ્યું.

“ એ શી રીતે બને ? લલિતસિંહ ! તું દિવાનો છે અને તારૂં ચિત્ત કે મગજ ઠેકાણે નથી. તારી ખુદ્દિ બહાર મારી ગઇ છે ! આ વાત જો સજ્જનસિંહના જાણવામાં આવશે તો કેવું બચકર પરિણામ આવશે, તેની તને કલ્પના કેમ નથી થઈ શકતી ? હું તારો હરીફ છતાં તને મિત્રભાવે મળ્યો એ જાણતાંજ.....

“ હરીફ ! કોણ તમે કે ? સરદાર ! તમારી દુષ્ટતાનો ત્યાગ કરો. મને કહો કે મારો અપરાધ શો છે ? ફક્ત અંધપુરાવાઓ ઉપરથી-મારું કાંઈપણ ન સાંભળતાં-મને બચાવનો જરા પણ અવસર ન આપતાં ફેવળ અન્યાયથી પકડીને અહીં લાવી કેદ કરવામાં આવ્યો છે ! એ શું ? ” એમ કહી તેણે જોશથી જમીનઉપર પગ પાડ્યો.

“ શાન્ત થા-લલિત ! જરા શાન્ત થા; નહિ તો હું અહીંથી ચાલ્યો જઈશ. હું અહીં કાંઈ ન્યાય કરવાને માટે આવ્યો નથી. નકામો અમૂલ્ય સમય ગુમાવ્યો અને હજી કામ તો જરાએ થયું નથી. ” એમ કહી દુર્જને લલિતના ખભા ઉપર હાથ મૂકી તેને શાન્ત કરવાની કોશીશ કરી.

“ કહો-દુર્જન ! તમારે જે કાંઈ કહેવાનું હાય તે કહો. અફ-સોસ કે હું સંપૂર્ણપણે કમનસીબ છું-દુર્ભાગી છું. ” એમ કહી તેણે પોતાના હાથમાંના પત્રના કટકે કટકા કરી જમીન ઉપર નાંખી દીધા

અને વેગથી તેને ચોળા નાંખ્યા. પછી તે બોલ્યો—“ બસ, હવે થઈ ચૂક્યું. હવે મને કોઈની પરવાહ નથી. મારી તમામ આશાઓ નષ્ટ થઈ ગઈ. મારા જીવનમાં હવે ફક્ત નિરાશાનો અંધકારજ બાકી રહ્યો છે. હવે મારે દુનિયામાં જીવતા રહેવામાં કંઈ સાર નથી. આ શરીરનું હવે મને તેમ થાઓ તેની હું જરાપણ દરકાર કરીશ નહિ. ”

એમ કહી તેણે કપાળ ઉપર હાથ માર્યો અને કેદખાનાની દિવાલનો ટેકો લઈ ઉભો રહ્યો.

પ્રકરણ ૩૧ મું.

સર્વસ્વ સમર્પણ.

આ સમયે લલિતસિંહની સ્થિતિ બહુજ દયાજનક અને દુઃખદાયક થઈ ગઈ. તેનું મસ્તક છાતી તરફ ઝુકી ગયું હતું. તેની આંખો-માથી આંસુ ચાલ્યા જતા હતા. આશાનો ભંગ થવાથી તે નિર્ભય થઈ ગયો હતો. તેના અંતઃકરણની આવી દશા થએલી જોઈ પાપાણુ હૃદયી પુરૂષને પણ દયા આવી જાય તેમ હતું. દુર્જનસિંહને એક પળને માટે તેની દયા આવી. તેના ખભા ઉપર હાથ મૂકી દુર્જને કહ્યું:—

“ લલિત ! જો પ્રભાવતી ઉપર તારો ખરેખર પ્રેમજ હોય તો તું તેને માટે-તેની અંતિમ અભિલાષા તૃપ્ત કરવા માટે-અહીંથી બંગદેશમાં ચાલ્યો જા. મને આશા છે કે-પ્રભાવતીની ઇચ્છા તૃપ્ત કરવા માટે તું જરાપણ પાછી પાની કરીશ નહિ. ”

“ તેની અંતિમ ઇચ્છા શી છે ? ”

“ તારે અહીંથી ચાલ્યા જવું. ”

“ દુર્જનસિંહ ! શું તમે એમ કહેવા માગો છો કે મારે અહીંથી નહાસી જવું ? નહીં-સરદાર ! મને તેમ થાય-પ્રાણ જાય તો બન્ને જાય-પણ હું અહીંથી કોઈ કાળે નહાસી જઈશ નહીં. એક કાયરની જેમ નહાસી જવા કરતાં-નિર્દોષ-સંપૂર્ણપણે નિર્દોષ હોવા છતાં-દુર્હાસીએ ચઢવાનું વધારે પસંદ કરીશ. ” લલિતે ટટાર થઈ અભિમાનથી કહ્યું.

લલિતના નિશ્ચયાત્મક કથનથી દુર્જન જરા ગુંચવાયો. તે માનતો હતો કે પોતે જ્યારે તેને નહાસી જવાનો માર્ગ બતાવતાંજ તે અત્યંત આનંદથી કબુલ કરી બેશે, એમ તેને પ્રથમ લાગ્યું હતું પણ લલિતનું

વીરપુરુષને જાણે તેવું બાપણ સાંભળતાંજ પોતાની માન્યતા બૂલ
બરેલી હતી એમ તેને લાગ્યું. લલિતસિંહમાં ધૈર્ય-શૌર્ય આદિક એક
શરવીરને જાણે તેવા ગુણ છે. એ દુર્જનસિંહના જોવામાં એક વાર
નહીં પણ અનેક વાર આવ્યું હતું. તે એક ક્ષણ વિચાર કરી બોલ્યો—
“લલિતસિંહ ! તને જે ગમ્યું તે ખરું. હું અહીંથી જઈને પ્રભાવ-
તીને કહીશ કે—તેં તેની છેવટની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કર્યો નથી. એટ-
લુંજ નહીં પણ પણ તારા કલ્યાણનો તેણે જે માર્ગ સૂચવ્યો તે, તે
તુચ્છ માન્યો અને તેનો પત્ર-તેણે પોતાને હાથેજ લખેલો પત્ર—
તિરસ્કાર પૂર્વક તેં ફાડી નાંખ્યો, તેના કટકે કટકા કરી રંગદોળી
નાંખ્યો ! ”

“ નહીં. સરદાર ! આમાંનું તેને કશુંએ કહેશે નહિ. તેણે
પોતાને હાથે લખેલો પત્ર.....એટલુંજ કહી તે વિચારમાં પડી
ગયો. પોતાના સર્વસ્વનો નાશ કરી નાંખનાર તે પત્ર હતો છતાં તે
પોતાના પ્રેમપાત્રના હાથે લખાએલો હોવાથી પોતે પત્રને ફાડી નાંખ્યો,
એ ઠીક ન કર્યું. તેનું ચિત્ત ચળવિચળ થઈ ગયું.

લલિતની ઉપર પ્રભાણેની સ્થિતિ ધ્યાનમાં આવતાંજ દુર્જને
તેનો લાભ લઈ લેવાનાં ઉદ્દેશથી કહ્યું—“લલિત ! જે તું સંપૂર્ણ
નિર્દોષ હોય છતાં પણ કારાગૃહના કઠિન કષ્ટોમાંથી મુક્ત ન થાય
ત્યાં સુધી પ્રભાવતીને કદાપિ સુખ થશે નહિ, એ વાત તેના પત્ર
ઉપરથી તારા ધ્યાનમાં આવીજ હશે. તેની છેવટની ઇચ્છા પ્રભાણે
જે તું નહીં વર્તે, તેણે પરમ પ્રેમપૂર્વક સૂચવેલા માર્ગનું અવલંબન
નહીં કરે અને જે તે સર્વ મારે તેને કહેવું પડે તો પ્રભુ ! પ્રભુ !
લલિત ! તે કુમારકાની દશા કેવી થશે ? તે નિરાશ થઈ જશે. તારે
આટલે દિવાની બની જશે અને તેના હૃદય ઉપર સખત આઘાત થઈ
કાંઈક નવા જીવન થઈ જશે, એ વાત લલિત, તું બૂલી જઈશ નહિ.”

“ હાય ? સરદાર, શું એ બનવાજોગ છે ? ”

“ વગર શંકાએ ? ”

હવે પોતે પોતાની ઇચ્છા મુજબ લલિતસિંહની ઇચ્છાને વાળી
શકશે, એવી દુર્જનને ખાત્રી થઈ. તે વિચાર કરતો કરતો બોલ્યો—

“લલિતસિંહ ! વિચાર કર કે આ કેવો ભયંકર સમય છે.
તેના સારી રીતે વિચાર કરી જો. જો તું ખરેખર નિર્દોષજ હોય
તો પણ ધણી પુરાવાઓ તારી વિરૂદ્ધ છે અને તેજ પુરાવાઓ તને
ગુનેહગાર ઠરાવશે. તેમજ તું દોષિત હોય તો તને દેહાન્તશિક્ષા

થવીજ નોંધ્યો. આમ બે તરફથી તું ન્યાયની કાતરમાં સપડાએલો છે. તારા છુટકારાની જરાએ આશા નથી. તું મુશીબતમાં છે અને તારા પ્રત્યે તેનો ફક્ત પ્રેમ હોવાથીજ તે અત્યારે અત્યંત બેચેન છે, તને દેહાન્તશિક્ષા થએલી સાંભળી તેની સ્થિતિ કેવી થશે, તેનો તો તું કાંઈક વિચાર કર. લલિત ! તે સાંભળી તે દિવાની થઈ જશે અને કદાચિત્ દેહનો ત્યાગ પણ કરશે. તેથીજ એ લલિત ! હું તને કહું છું કે—ન્હાસ—ન્હાસ—અહીંથી ન્હાસી જઈ અને આ કેદખાના-માંથી છુટો થઈ જા !”

દુર્જનસિંહની વાત સાંભળી લલિતની સ્થિતિ બહુજ ચમત્કારિક થઈ ગઈ. પ્રભાવતીની બાવી સ્થિતિનું ચિત્ર તેની સન્મુખ ઉપસ્થિત થયું. પોતાને લીધે તેની સ્થિતિ બહુજ દુઃખદાયક થઈ જશે, એવો વિચાર મનમાં આવતાંજ તેનો નિશ્ચય હમમમવા લાગ્યો. તે વિચિત્ર સ્વરે બોલ્યો—“ ઠીક છે. પ્રભાવતીના પ્રેમને માટે દુર્જનસિંહ ! હું અહીંથી ન્હાસી જઈશ. તેના પ્રેમને માટે—તેના અમર્યાદિત પ્રેમને માટે—જે કે હું તદ્દન નિર્દોષ છતાં તેની અન્તિમ ઇચ્છા પૂર્ણ કરીશ. દુર્જનસિંહ ! તેના પ્રેમની સામે મારે મન દુનિયાની તમામ સ્ત્રીને તુચ્છ છે. અહીંથી ન્હાસી જતાં ખૂની તરીકેનું કલંક હમેશને માટે મારા નામ ઉપર ચોટશે પણ મને તેની જરાએ પરવાહ નથી. ચાલો, દુર્જન ! હું તમારા કહેવા પ્રમાણે કરવા તૈયાર છું. પ્રભાવતી ! મારા માટે થનારી તારી શોચનીય અને દુઃખદ સ્થિતિ ટાળવા માટે હું જો, અહીંથી ન્હાસી જઈ છું.” એમ કહી તે એકદમ આગળ આવ્યો અને બોલ્યો—“ ચાલો, દુર્જનસિંહ ! કૃપા કરી તમારાથી જેમ અને તેમ તરતમાં મને અહીંથી ન્હસાડો !”

“ લલિત ! ચાલ !” એમ કહી દુર્જને તેના હાથમાંની બેડીઓ પોતાની પાસેથી કુંચીઓ કાઢી દૂર કરી. પછી તરતજ તેણે કેદખાનાનો દરવાજો ઉઘાડ્યો. કેદખાનાની બહાર દૂર્ગરક્ષક રણુમલ બે સશસ્ત્ર સિપાઇઓની સાથે હાથમા દીવો લઈ ઉભો હતો. લલિત અને દુર્જન બહાર આવતાંજ તે સર્વે ત્યાંથી ચાલ્યા. જરા આગળ જતાંજ રણુમલે દીવો ખુઝાવી નાંખ્યો. હવે તે બધા અધકારમાંજ ચાલવા લાગ્યા. લલિત એકાદ મંત્રમુગ્ધ મનુષ્યની જેમ તેમની સાથે ચાલ્યો જતો હતો. તેનો એક હાથ દુર્જને પકડ્યો હતો. તે સમયે આખા કિલ્લામાં સર્વેત્ર સ્થામતા અને ચન્મતા છવાએલી હતી. ચોક્કસ વખતમાં તે ન્હાનકડી ટોળી કિલ્લાના દક્ષિણ દરવાજા આવી પહોંચી. રણુમલે

આમળ આવી દરવાજે ઉઘાડ્યો. હવે બહારના પ્રકાશ સર્વનાં જોવામાં આવ્યો. ત્યાં ત્રણ ઘોડાઓ તૈયાર હતા.

“ લલિતસિંહ ! ઉતાવળ કર. એકદમ ઘોડા ઉપર સ્વાર થઈ જા ! અને આ લે, આ તારે રસ્તાના ખર્ચ માટે લઈ લે ! ” એમ કહી દુર્જને પોતાના ખીસ્સામાંથી એક થેલી કાઢી તેને આપતાં કહ્યું.

“ શું સોનામહોરો ! દુર્જનસિંહ ! હું તેને સ્પર્શ પણ કરીશ નહિ. હું આ સાહસ મારા પોતાના માટે કરતો નથી. મને મૃત્યુનો જરા પણ ભય નથી. ફક્ત પ્રભાવતીની અન્તિમ પ્રાર્થના હોવાથીજ હું આ પ્રમાણે કરું છું તે તમે બૂલી ન જશો. હું સર્વ રીતે નિર્દોષ હોવા છતાં પણ ફક્ત તેની ઇચ્છા પૂર્ણ કરવા માટેજ હું મારા નામની સાથે ખૂની એવું વિશેષણ લગાડી લઉં છું. મને તમારી સોનામહોરોની જરા પણ દરકાર નથી. અહીંથી ચાલી ગયા પછી હું આ કલંકિત નામને ત્યાગ કરી નવીનજ નામ ધારણ કરીશ. પછી ગમે ત્યાં રહી હું મારા બાહુ અને યુદ્ધિના બળ ઉપર મારો જીવન નિર્વાહ કરીશ. જો તમે મને કાંઈ પણ આપવાનું માગતા હો તો તમારી કંબરે જે તરવાર લટકે છે તે મને આપી દો. ”

લલિતે તરવારની મામણી કરેલી જોતાંજ દુર્જનસિંહ એક વળતે માટે વિચારમાં પડી ગયો. હાથમાં શસ્ત્ર આવતાંજ કદાચિત્ તે પોતાની ઉપર તુટી પડશે તો ? એવી રીતે શંકા આવી. તેણે લલિતની તરફ નિરખીને જોતાંજ તેને આવેલી શંકા તત્કાળ દૂર થઈ ગઈ. તેણે એકદમ પોતાની તરવાર કંબરેથી છોડી અને તે લલિતને સ્વાધીન કરી.

“ સરદાર સાહેબ ! તમારી આ અપૂર્વ બક્ષિસ માટે હું તમારો અત્યંત આભારી થયો છું. હવે મને દુનિયામાં કોઈનો જરા પણ ભય નથી. ” એમ કહી તેણે તે તરવાર પોતાની કંબરે લટકાવી દીધી અને પોતે એકદમ ઘોડા ઉપર સ્વાર થઈ ગયો.

લલિતને ઘોડા ઉપર સ્વાર થએલો જોતાંજ બીજા બે સશસ્ત્ર સિપાઈઓ પણ બીજા ઘોડાઓ ઉપર સ્વાર થઈ ગયા. ત્યાર પછી લલિતે દુર્જનસિંહને કહ્યું—“ સરદાર સાહેબ ! હવે આ સ્વારોની શી જરૂર છે ? ”

“ ફક્ત રસ્તો દેખાડવા માટેજ તારી સાથે આ સ્વારોને મોકલવામાં આવે છે. તું આ કિસ્સાની હદ બહાર જતાંજ આ સ્વારો માછા ફરશે. ”

પરંતુ વાંચક ! સાચી વાત તો જુદીજ હતી. ફર્નને માર્ગ દેખાડવા માટે લલિતની સાથે સ્વારો નહોતા મોકલ્યા પણ તેમ કરવામાં તેનો હેતુ કોઈક જુદીજ જાતનો હતો. પ્રભાવતીને તે ચાહે છે, એ વાત તેના જાણવામાં આવ્યા પછી તે તેનો તિરસ્કાર કરતો હતો. તેને પોતાના માર્ગમાંથી દૂર કરવા માટે તે અનેક યુક્તિ પ્રયુક્તિઓ કરતો હતો, લલિતનો ન્યાય કરવા માટે ન્યાયાધીશને બોલાવવા માટે તેણે કેવી કોશીશ કરી હતી, સજ્જનસિંહને કેવું આડું અવળું સમજાવ્યું હતું તે અમે પાછળના પ્રકરણમાં જણાવી આવ્યા છીએ. પરંતુ પ્રભાવતીની ધજ્જાને આધીન થઈ-લાચારીએ લલિતસિંહને કેદખાનામાંથી છુટો કરવાનું તેણે કયુલ કરવું પડ્યું હતું-છતાં તે-પોતાના પ્રેમપંથ-માંના હરીફનો સમૂળથી નાશ કરવાના પોતાના ઉદ્દેશનો ત્યાગ કર્યો નહોતો. લલિતની સાથે એ સ્વાર મોકલવાનો તેવોજ તેનો કાંઈક છુપો ઉદ્દેશ હતો. પોતાની હદ બહાર જતાંજ તે સ્વારોએ લલિતસિંહને મારી નાંખવો એવી તેણે તેઓને આશા કરી હતી.

પોતાના સ્વારોને ઘોડા ઉપર બેઠેલા જોતાંજ ફર્નસિંહે તેમને આંખથી ધસારત કરી અને લલિતને કહ્યું-“ જા, લલિતસિંહ ! તારે કેસ્યાણુ થાઓ ! ”

“ સરદાર ! હું તો જાઉં છું પણ તમને મારી એક પ્રાર્થના છે. ઘોડાજ દિવસ પછી મારી મનમોહિની સાથે તમારે લગ્ન થશે. તેને તમે સુખી કરજો અને મારો સંદેશ કહેજો કે-તે તને સુખી થએલી જોવા માગે છે ! ” એટલાજ શબ્દો લલિત અચકાતો અચકાતો બોલ્યો. આખરે તેનાથી આગળ બોલી શકાયું નહિ. તેની છાતી ભરાઈ આવી. તેણે ફક્ત પોતાના પ્રેમપાત્રને માટે આવું બચકર સાહસ કર્યું હતું અને પોતાના નામ ઉપર હમેશને માટે ખૂતી તરીકેનું કલંક લગાડી લીધું હતું. છતાં તેને તે જાનતમાં કાંઈ પણ લાગી આવતું ન હોતું. તેણે પોતાના પ્રેમપાત્રને માટે પોતાના સર્વસ્વનું સમર્પણ કરી અલૌકિક સ્વાર્થત્યાગ કરી ખતાવ્યો હતો. આનુંજ નામ દિવ્ય અને પવિત્ર પ્રેમ ! અને આનુંજ નામ ખરો પ્રેમી !

ત્યાર પછી લલિતસિંહે એકદમ પોતાનો ઘોડો દોડાવ્યો. તેની પાછળ બન્ને સ્વારોએ પણ તેમ કર્યું અને સરદાર ફર્ન તથા રજુમલ પાછા કિલ્લાના દક્ષિણ દરવાજે થઈ પોત પોતાને રસ્તે આવ્યા મ્યા.

પ્રકરણ ૩૨ મું.

“પરણુવું તો ખરું !”

“ મોટાભાઈ ! ગમે તેમ થાઓ પરંતુ પરણવું તો ખરું ! નારી વિનાનું તે કાંઈ જીવન છે ?! જોડી વિના જગતમાં જીવવું નિરર્થક છે. સુંદર સુમન હોય છતાં તેમાં સુગંધ ન હોય, ચંદ્ર જેવું મુખ હોય પણ તેમાં નાકજ ન હોય, દેરું હોય પણ તેમાં દેવજ ન હોય, ચપળ કમળના દળના જેવા નેત્ર હોય પણ તેની અંદર કીકીજ ન હોય, એ પ્રભાણેના સર્વ પદાર્થો નિરર્થક છે તેમ અનેક વિલાસ અને વૈભવો હોય પણ નારી ન હોય તો તે નકામુંજ છે ! ”

“ અજબ ! તારું કથન બરાબર છે. શાસ્ત્રોમાં પણ કહ્યું છે કે નારી વિનાનું ઘર જંગલ કરતાં પણ નપાવટ છે. જ્યાં નારી છે ત્યાં સર્વ છે અને જ્યાં નારીનું સન્માન છે ત્યાં દેવતાઓ રમણ કરે છે, એવું મેં એક શાસ્ત્ર જાણનારની પાસેથી સાંભળ્યું છે, વિશ્વની વિકટ વાટમાં વનિતા એક વિશ્રામ છે અને ભવજંગલમાં જોડી (નરનારીની) એ જળનું સુખદ ધામ છે. અજબ ગમે તેમ થાય, માથું જતું હોય તો ભલે પણ પરણવું તો ખરું ! પણ અજબ ! આપણે કેવી રીતે પરણવું, એમાં મને કાંઈ સમજ પડતી નથી. માટે મને સમજાવ. ”

વાંચક ! ગમા પ્રકરણમાં અમે જે વર્ણન કરી આવ્યા તે ખતાવ જે સમયે બન્યો લગભગ તેજ સમયે—સંધ્યા સમયે—વજ્રેસંધ અને અજબસંધ પોતાની શુદ્ધતા એક વિશાળ ચોકમાં બેસી ઉપર પ્રભાણેની વાતચિત કરતા હતા. તે સ્થળે જેવા કે જાણુવા જેવું કાંઈ પણ ન હોતું. સર્વ ઠેકાણે બ્રાહ્મચર્ય લગાડ્યા હતા અને તેવીજ તખ્તપોશી કરવામાં આવી હતી. તે ઉપરથી સિદ્ધ થતું હતું કે તે બન્ને ભાઈઓ શૂરવીર અને અથંગ શિકારી હોવા જોઈએ. તે ચોકની વચમાં વચમાં ક્યાંક ધનુષ્ય અને બાણના ભાથાં, તરવારો અને બખ્તરો લટકતાં હતાં. એક પાટલા ઉપર એક દીવો બળતો હતો. તેની પાસેનાજ બીજા પાટલા ઉપર કેટલાક પ્યાલા અને મદિરાનું મોટું પાત્ર પડ્યાં હતાં.

તે બન્ને ભાઈઓ મદિરા દેવીના ચુસ્ત અને કટ્ટા ઉપાસક હતા. બીજે દિવસે જે કામ કરવાનું હોય તેનો વિચાર તેઓ રાત્રેજ કરતા. તે વખતે ઉપરા ઉપરી દારૂના ભરેલા પ્યાલા પેટમાં પધરાવતા અને વાત ચિત કર્યા કરતા. આવે વખતે ઘણું કરીને તેમની પાસે કોઈ રહેતું.

નહિ. આજે તેઓ પોતાના વિવાહની બાબતમાં વાતચિત કરતા હતા. ચાર પાંચ વાર મદિરાને પેટમાં પધરાવી દીધા પછી તેમની વાતચિત રંગમાં આવી. આવું જ બીજે પ્રસંગે પણ બનતું. આજે તો તેઓ મદિરાની બાબતમાં પોતાના નિયમનું ઉલ્લંઘન કરી ગયા હતા. તેઓ સારી રીતે મદિરાના વશમાં થઈ ગયા હતા. તે વખતેજ અજાણ્યે પોતાના મોટાભાઈને ઉદ્દેશીને કહ્યું—“ મોટાભાઈ! ગમે તે થાઓ પરંતુ આપણે પરણવું તો ખરું જ.”

“ હું તારી વાતને ટેકો આપું છું. ખરેખર આટલા દિવસ સુધી આપણે આ મહત્વની બાબતમાં કાંઈપણ વિચાર ન કર્યો એ આપણી મહા ભયંકર ભૂલ થઈ ગઈ. આપણા બંનેની ઉંમર આટલી થઈ અને હજી પણ આપણે કુંવારાજ છીએ, એ સાચું નહિ. ખરી રીતે જોતાં આપણે આ બાબતનો વિચાર ઘણા સમય પહેલાંજ કરવો જોઈતો હતો. ”

“ હવે ખરું પણ તેમ ન થયું તેનો કાંઈ ઉપાય છે ખરો? હવે જો આપણે આ બાબતમાં ધ્યાન નહિ આપીએ તો આપણે મહા મહેનતે અનેક મુશ્કેલીઓ વેઠીને જે સંપત્તિ ભેગી કરી છે તે શા કામની? આપણાં નામ આ પર્વત પ્રદેશના સરદારોની નામાવલીમાંથી ઓછાં થશે. શિવાય તે દિવસે મારા મનમાં કાંઈક જીદા વિચારો આવવા લાગ્યા. ”

“ તે શું ? તે વાત તેં મને કેમ ન કહી ? ” વજ્રેસંઘે ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું.

“ આપણે વખતો વખત જીદી જીદી જાતનાં સાહસ કરી બહુજ જોખમ ખેડીએ છીએ. થોડાજ દિવસ પહેલાં સરદાર સજ્જન અને દુર્જનની સાથે આપણે કેટલા બધા ભેવફૂદ થઈને. પ્રાણની પણ પરવાહ ન કરતાં લડતા હતા. આપણા કરતાં તેમની પાસે ઘણાજ વધારે સૈનિકો હતા. આપણે તે સમયે તેનો કાંઈ પણ વિચાર ન કરતાં એકદમ તેમની ઉપર તુટી પડ્યા. આ આપણું કેવું અવિચારી સાહસ હતું ? સમજે કે તે વખતે જો કાંઈ નવા જીતું થયું હોત અથવા આપણે યુદ્ધમાં કામ આવી ગયા હોત તો આ સમયે આપણી આ સિંહગુફાની અને સંપત્તિની શી દશા થાત ? ” જરા વિચાર કરી અજાણ્યે કહ્યું.

“ બરાબર છે. અજાણ્ય તારું કહેવું બાજબી છે—ખરું છે. પરંતુ હવે આપણો તેમાં ઉપાય શો ? આપણાં લશ્મ ન થવાનું કારણ આપણા નામોની નામોશી અને આપણો આ આટલો બધો દોર દમામજ છે. ”

“ અને તે સાંભળીને હું ધણેજ ખુશી થાઉં છું તથા તે બાબતમાં મને અભિમાન પણ છે. આપણું નામ સાંભળતાંજ આપણી આસપાસના સરદારોએ થરથર ધ્રુજવુંજ જોઈએ અને જ્યારે આપણે તેવી નામના મેળવીશું ત્યારેજ હું જ'પીને બેસીશ અને મારા અંતઃ-કરણનું ત્યારેજ સમાધાન થશે. આપણું લગ્ન ન થવાનું કારણ ફક્ત એટલુંજ છે કે-આપણાથી બધા ડરે છે ! અને તેથીજ આપણને પોતાની કુમારિકાઓ આપતા નથી. એમ હોવાથી આપણે હવે સ્ત્રીઓ મેળવવાની કોશીશ કરવી જોઈએ-આપણે પરણવું જોઈએ. અજબ, બોલ, તે દિવસે શું મેં તેવું સાહસ કરી બતાવ્યું નથી ? મેં કેટલી બધી ચપલતાથી અને સાવચેતીથી સરદાર સન્નજનની કન્યાનું હરણ કર્યું હતું ?

“ હા, તે દિવસે તમે બહુજ વખાણવા જેવું કાર્ય કર્યું એમાં તો જરાએ શંકા નથી. જો તે જીવાન વયમાં ન આવ્યો હોત તો તે સરદારની પુત્રી અત્યારે આ ગુફાની માલિક બની ગઈ હોત. ખરેખર વજેસંત્ર બાઈ ! તમે તેને માટે બહુજ લાયક છો. કારણ કે તમે મારા કરતાં બહુજ રૂપાળા છો.”

“ ના તેમ નહીં. આ બાબતમાં આપણે તેની મરજી પ્રમાણે કરત. તે આપણામાંથીજ જેને પસંદ કરત તેજ તેનો પતિ થાત.” આ સમયે તે બન્ને જણા ખૂબ રંગમાં આવી મહિરાના નિશામાં બોલતા હતા.

“ નારે ના. તેમ થવાથી તો અન્યાય થાત.” પાટલા ઉપરથી મહિરાનું પાત્ર ઉપાડી અજબ ફરી બોલ્યો-“ કારણ કે તુંજ તેનું હરણ કરી લઈ આવ્યો હોવાથી તેની ઉપર તારો હજી પણ જો આપણે તેને અહીં લઈ આવીશું તો તેની ઉપર તારોજ હક્ક રહેશે-તે તારીજ ધર્મપત્ની થશે.

મોટા બાઈ ! હું ખરું કહું છું કે તેની સાથે તમારું લગ્ન થશે તો હું બહુજ ખુશી થઈશ. તેને બહાલા બાબી કહી બોલાવવાથી મને બહુજ સમાધાન અને આનંદ થશે.” એમ કહી તે પ્યાલામાંની મહિરા પી ગયો.

“ અને મને પણ આનંદ થશે પરંતુ તે સુંદર સુંદરી છે ક્યાં ? ”

“ મોટા બાઈ ! ઉતાવળા ન થાઓ. ઉતાવળે આંખા પાકતા નથી. હવે આપણે આપણા મનની મુરાદ બર લાવવા માટે આ સમય ધણેજ સરસ છે.”

“ તે કવી રીતે ? ”

“જુઓ, કુમાર ચંદ્રસિંહનો તો જાણે ઘાટ પહાણ મળે અને તે જુવાન છોકરો લલિતસિંહ પણ અંધારા કેદખાનામાં પડ્યો પડ્યો મરણની વાટ જોયા કરે છે. આપણું કામ સિદ્ધ કરવા માટે આ વખત બહુજ સગવડવાળો અને સરસ છે. આપણે જેત જેતામાં તેને અહીં લઇ આવીશું.”

“પરંતુ દુર્જનસિંહનું કેમ ? ઉપરાંત તેણે તેની ઉપર સખતમાં સખત ચોક્કી રાખી હશે. કારણ કે તેની સાથે તેનો વિવાહ કરવાનું પણ નક્કી થઈ ગયું છે. તે શિવાય તેનો બાપ સબ્બનસિંહ પણ એક કસાએલો અને શરવીર યોધો છે.

“આવી નકામી વાતોમાં કાંઈ ખાલ નથી.”

એમ કહી અજબસિંહ એકદમ ઉભો થઈ ગયો અને પાટલા ઉપર જોરથી હાથ પછાડીને બોલ્યો—“બસ, હવે નિશ્ચય થઈ ચૂક્યો ! આપણે તે સુંદરીને મેળવવાની આપણાથી બનતી તમામ કોશીશો કરીશું.”

“અને હું પણ કોશીશ કરીશ. હું તો તે અજબદુર્ગની ઉંચી દિવાલ ઉપરથી કિલ્લામાં ફૂદી પડીશ અને તે સુંદરીને ઉપાડી લાવીશ.”

“તો હવે આપણો વિચાર નક્કી થઈ ચૂક્યો. પણ અજબ ! તે મજબુત કિલ્લામાં આપણે શી રીતે પેસી શકીશું ? ત્યાં તો સખતમાં સખત પહેરો હશે તેનું કેમ ?”

“તેથી શું થઈ ગયું ? આપણે પહેરેગીરોથી જરાપણ ડરીશું નહિ. કિલ્લાના કમાડ ઉઘાડીને અંદર જઈ પહેરેગીરોના હાથપગ બાંધ્યા અને તેમના મોઢે દુર્રો માથે કે કામ ફેલે ! પછી આપણે તેમાંથી એકને મારી નાખવાની બીક દેખાડીશું એટલે તે આપણને અચૂક તે સુંદરીના શયનખુવનમાં લઇ જશે. પછી આપણે તેનું હરણ કરી અહીં લઇ આવીશું. બોલો, હવે આમાં કાંઈ કઠણ છે ખરું કે ?

“શું કઠણ ? અને તે પણ આપણા જેવા બહાદુરોને માટે ? કાંઈ પણ કઠણ હોય શકે ખરું કે ? અજબ ! તારો જો ખરેખર તેવોજ વિચાર હોય તો અત્યારેને અત્યારે આપણે તેની કોશીશ કરીએ. નકામો વખત વીતાવવામાં સાર નથી. અત્યારેને અત્યારેજ આપણા સૈનિકોમાંથી દસ બાર સશક્ત સ્વારોને સાથે લઇ તે તરફ જઈએ. આપણા વિશ્વાસ લાખો તે કિલ્લાના તમામ ખુલ્લાખોલરાઓથી માહિતગાર છે. તે આપણી સાથે હશે તો આપણને કાંઈપણ ભંતની અડચણ આવશે નહિ. આપણને અત્યારનો વખત પણ સર્વ રીતે અનુકૂળ છે. કુમાર

ચંદ્રસિંહ કિલ્લામાં નથી, લલિતસિંહ કેદખાનામાં છે અને સરદાર સજ્જન તથા દુર્જનની ચિંતા કરવાની જરૂર નથી. કારણ કે તેઓ તો પડ્યા પડ્યા ઉઘટા હશે.”

“ચાલો, હું સર્વ રીતે તૈયાર છું. શુભસ્ય શીઘ્રમ્ ?”

એમ કહી બંને જણા ઉડ્યા. લાખાને બોલાવી નક્કી કરવા મુજબની આગ્રા આપવામાં આવી. થોડાજ વખતમાં બાર સશસ્ત્ર સ્વાર સિંહગુફાના દરવાજાની પાસે આવીને ઉભા રહ્યા. વજેસંધ અને અજયસંધ, એ બંને પણ શસ્ત્રાશસ્ત્રોથી સજ્જ થઈ દરવાજા ઉઘાડવા માટે જોઈતાં જરૂરનાં સાધનો લઈ તૈયાર થયા અને સિંહ-ગુફાના દરવાજા આવી પહોંચ્યા.

આ સમયે અર્ધી રાત થવાની લગભગ તૈયારી હતી. સિંહગુફાની એક ઓરડીમાં જાળીઆની પાસે વૃદ્ધા વનચરી નિસ્તબ્ધ થઈ બેઠી બેઠી વિચાર કરતી હતી. થોડા વખતમાં ત્યાંથી રવાના થનારા સશસ્ત્ર સૈનિકોને જોઈ તેને બહુજ અજ્ઞયશ્રી ઉપજી. તે બાબતમાં તે કાંઈક વિચાર કરે તે પહેલાં તો સર્વ સૈનિકો સાથે તે બંને બાંધાઓ ત્યાંથી—અજયદ્વર્ગ તરફ—રવાના થઈ ગયા. જોતજોતામાં તે સર્વ ભોંકા ત્યાંથી અદ્રશ થઈ ગયા.

પ્રકરણ ૩૩ મું.

“જવા દો, તે શૂરવીર ચોક્કા છે !”

અજયદ્વર્ગનો ત્યાગ કરતી વખતે લલિતસિંહની જે સ્થિતિ થઈ—તેના પ્રેમમય અંતઃકરણ ઉપર નિરાશાનો જે સખત આઘાત થયો તેનું શબ્દ ચિત્ર ચિતરવા આ લેખિની અસમર્થ છે. તેના વિચારોનું તોફાન એટલું બહું તો જબરદસ્ત હતું કે તે સમયે તે સહન કરવાની શક્તિ તેનામાં નહોતી. પોતાના વિચારોની જેવીજ મતિ તેણે પોતાના અંધને આપી હતી. પોતે શું કરે છે, એ વિચારે તેના હૃદયને સ્પર્શ પણ કર્યો નહિ. તેના ઉપર પ્રેમ કરનાર કે સ્નેહ રાખનાર સંસારમાં કોઈ ન હોવાથી તેના મને સર્વ સંસાર શૂન્ય થઈ ગયો હતો. પોતે જે માર્ગ સ્વીકાર્યો છે, તે જોઈ પોતાના પરમ પવિત્ર પ્રેમના સ્થાનરૂપ પ્રભાવતીને બાનંદ થયા વિના રહેશે નહિ, એ વિચાર મનમાં આવવાથી તેના અશ્વત અને બેચેન હૃદયનું જરા વશ—નહીં જેલું—સમાધાન થતું.

લલિત જ્યારથી સાધારણ રીતે કાંઈક સમજવા લાગ્યો હતો ત્યારથીજ તેનું હૃદય પ્રભાવતીના લોકોત્તર ગુણો તરફ ખેંચાયું હતું. પછી તેના નૈસર્ગિક સૌંદર્યની તેના ચિત્ત ઉપર છાપ પડી અને પછી તે વારંવાર તેના સહવાસમાં આવવાથી તે છાપ સજ્જડ થઈ ગઈ, તે તેને અનહદ પ્રેમથી ચાહવા લાગ્યો અને આખરે તેનો અન્ત પણ આવી ગયો. તે પ્રેમને માટે તેણે પોતાની ઉજ્જવલ કીર્તિ અને કાર-કીર્દિ ઉપર કલંકનો કાળો ડાઘ લગાડી લીધો હતો છતાં તે બાબતમાં તેને કાંઈ પણ લાગી આવતું નહોતું.

જ્યારે લલિતસિંહ બન્ને સ્વારોની સાથે કિલ્લાની બહાર આવ્યો ત્યારે મધ્યરાત થઈ હતી. તેઓ કિલ્લામાંથી જે રસ્તે બહાર પડ્યા તે રસ્તે સિંહગુફાની પાસેજ થઈને જતો હતો. તેઓ જંગલની હદમાં પહોંચતાંજ દૂરથી ઘોડાઓના પગલાંનો અવાજ તેમના સાંભળવામાં આવ્યો. એટલે લલિતની સાથે આવેલા સ્વારોએ પોતાના ઘોડા ઉભા રાખ્યા અને આટલી રાત્રે કોણ આવે છે, તે જોવા માટે ઝાડીના-જંગલના-એક નાકા ઉપર આવીને ઉભા રહ્યા. ઘોડાજ વખતમાં બાર ઘોડેસ્વારોની ટુકડી તે સ્વારોની પાસે આવી. તે સ્વારોને જોઈ ત્યાં આવેલી ટુકડીના નાયકે પોતાનો ઘોડો ઉભો રાખ્યો અને બીજા સ્વારોને ઘોડા ઉભા રાખવાનો હુકમ કર્યો.

“આ તો સિંહગુફાના માલિકો છે !” નક્ષત્રોના ઝાંખા પ્રકાશમાં વજ્રેસંઘ અને અજબસંઘને ઓળખી લલિતના સ્વારો એકદમ અજબબીથી બોલી ઉઠ્યા.

“કોણ ? પ્રભાવતીનું હરણ કરી જનાર દુષ્ટ લુંટારાઓ આવ્યા છે ?” પોતાના ઘોડાને આગળ કરી લલિતે કહ્યું.

“એ કોણ બોલ્યું ? લલિતસિંહ કે ?” વજ્રેસંઘે અતહદ આશ્ચર્ય પામી કહ્યું. જેને પોતે આ સમયે કેદખાનામાં પડેલો સમજતો હતો તેને ત્યાં જોઈ તેને અજબબી ઉપજે એ સ્વાભાવિક છે. તે એકદમ આગળ આવ્યો અને બોલ્યો-“લલિતસિંહ ! ધણું કરીને હવે તું મારા હાથમાંથી છુટી શકીશ નહીં, તે દિવસે તેજ વયમાં પડીને મારું કામ તમામ બગાડી તોંખ્યું હતું.”

“હા. લુંટારાના સરદાર ! તે હુંજ છું અને તારે આવા નિંદનીય કાર્યથી શરમાવું જોઈએ. તું પોતાને શરવીર કહેવરાવે છે અને આવા નીચ કૃત્યો કરે છે તે તારા શૌર્યને લાંઝળ લગાડનાર છે.”

“તેનો વિચાર મારે કરવાનો છે !”

એમ કહી તેની સાથે લડવા માટે વજ્રેસંઘ તેના ઘોડાની પાસે પોતાનો ઘોડો લઇ ગયો.

“ ઓ હુંદારા ! ધણી સારા રીતે પૂરેપૂરો વિચાર કર નહીં તો તારે પસ્તાવું પડશે. ”

“ ઓ નાદાન છોકરા ! બસ કર. શું તું આ બહાદુરના પરાક્રમને નથી જાણતો ? ”

એમ કહી તેણે લલિતસિંહ ઉપર પોતાનો બાક્ષો ઉગામ્યો. તેની દરેક હિલચાલ ઉપર લલિતની પૂરેપૂરી નજર અને ધ્યાન હતું. લલિતસિંહે તેના ઘોડાના મોઢા ઉપર એવા તો જોરથી એક પાકું માર્યું કે જોથી તે ઘોડો જોટલા જોરથી આગળ દોડી આવ્યો હતો તેટલા જ જોરથી પાછો હટી ગયો.

“ વજ્રેસંઘ ! જો તારી ઇચ્છા મારી સાથે લડવાનીજ હોય તો ચાલ, તું એકલોજ આગળ આવી જા ! ”

“ ઠીક છે-તું પણ તૈયાર થઇ જા ! ” એમ કહી તેણે પોતાના સ્વારોને આધા થઇ જવાનું કહી પોતે પુનઃ લલિતની ઉપર હુમલો કરવા આગળ ધસી આવ્યો, તે બહુજ દમ્ભામથી આગળ આવ્યો. તેને સામે આવેલો જોતાંજ લલિતસિંહે એકદમ તરવાર મ્હાન બહાર કાઢી. લલિત પાસે તરવાર શિવાય ખીજું કંઈ પણ શસ્ત્ર નહોતું. તેની સામે લડવા આવેલા સર્વ સૈનિકો તમામ શસ્ત્રોથી સજ્જ થયેલા હતા. પોતાના દુશ્મનની પાસે પુષ્કળ સૈનિકો છે, તેઓ કસા-એલા યોદ્ધાઓ છે-સશસ્ત્ર છે-એજ બાબતમાં તેને કંઈ પણ લાગ્યું નહિ. ઉલટો તેને એક જાતનો મુગ્ધ આનંદ થયો. પ્રભાવતી તરફ તે જે નીચતાથી વર્ત્યો છે તેને માટે શિક્ષા કરવાનો પોતાને પ્રસંગ મળ્યો, એ વિચાર તેને આવવાથી ખરેખર લલિતના આનંદનો અવધિ થયો. યોદ્ધાજ સમયમાં તે આનંદમાં એટલો બધો તો વિચિત્ર ફેરફાર થઇ ગયો કે-આ વખતે સાક્ષાત્ પ્રભાવતી તેની પાસે ઉભી છે અને તે વજ્રેસંઘે પોતાના કરેલા અપમાનનો બદલો લેવા પોતાને અત્યંત આજીજીથી કહે છે-એમ તેને લાગવા લાગ્યું. એજ વિચારમાં તેણે એકદમ પોતાની સમશેરને મ્હાનમાંથી બહાર કાઢી.

લલિતસિંહ સાથે યુદ્ધની શરૂઆત થતી વખતે તેના પરિણામની બાબતમાં વજ્રેસંઘ બહુજ બેહકર જણાતો હતો પરંતુ યોદ્ધાજ વખતમાં તેનો તે બ્રમ દૂર થઇ ગયો. લલિતસિંહ દેખાવમાં જો કે જીવાન લાગતો હતો પણ તેનામાં અસાધારણ શરવીરતા છે, એ વાત યોદ્ધાજ

સમયમાં વજ્રેસંઘના જાણવામાં આવી ગઈ. વિદુસ્સતા પ્રમાણે તે બંનેની સમશેરો ચમકવા લાગી. બંને જાણ્યો એક બીજા ઉપર બહુજ સફાઈથી અને કુશળતાથી વાર કરવા લાગ્યા. લલિતસિંહનું યુદ્ધકૌશલ્ય જોઈ અજબસંઘ અને તેના સૈનિકો આશ્ચર્યચકિત થયા વિના રહ્યા નહીં. લલિતની સાથે આવેલા બંને સ્વારોને આવા મહાન શરવીરને પોતે પોતાના માલેકના હુકમ ઉપરથી મારી નાંખવાના હતા, એ ખાખતમાં બહુજ શરમ આવી. આવા શરવીર ચોક્કાની ઓથમાં રહી પોતે પણ યુદ્ધ કરવું, એવો વિચારો પણ તે બંને સ્વારોના મનમાં આવ્યો. તે બંને જાણ્યો પણો વખત સુધી બહુજ કૌશલ્યથી યુદ્ધ કરતા હતા. લલિત પોતાના હરીફ ઉપર એક જબરદસ્ત વાર કરવાની ઉત્સુકતાથી વાટ જોતો હતો. આખરે તેને તેવો વખત મળ્યો અને તેણે પણ બહુજ સાવચેતીથી તેના સત્તર લાભ લીધા. તેણે બહુજ શૌર્યથી તેની ઉપર તરવારનો એક એવો તો વાર કર્યો કે જેથી વજ્રેસંઘના હાથમાંની સમશેર આધે જઈ પડી. શસ્ત્રરહિત થતાંજ વજ્રેસંઘ ગભરાયો-ગુંચવાયો. તે સમયનો લાભ લઈ લલિતે તેના મસ્તક ઉપર એવા જોરથી એક મુઠિપ્રહાર કર્યો કે જેથી વજ્રેસંઘ તત્કાળ જોલાન બની ઘોડા ઉપરથી નીચે પછપડ્યો. “ શસ્ત્રરહિત શત્રુ શરણે આવેલા જેવો છે. ” મૂર્છા આવીને પડેલા વજ્રેસંઘ તરફ ધસારો કરી લલિતસિંહે અજબસંઘને કહ્યું.

પોતાના ભાઈની આવી સ્થિતિ થએલી જોતાંજ અજબસંઘ શા વિચારો કરતો હતો ? પોતાનો ભાઈ પડ્યો એમ તેને લાગ્યું અને તેના સ્વારોને લાગ્યું કે-પોતાનો માલેક પડ્યો. તે સર્વેએ એકદમ બહુજ જોરથી લલિત ઉપર હુમલો કર્યો. તે વખત બહુજ ઠટાકટીનો હતો. એકદમ પોતાની આસપાસ ઘેરો પડેલો જોઈ લલિત થોડી વાર ગુંચવાયો. તેની આ સ્થિતિ તેની સાથે આવેલા બંને સ્વારોના ધ્યાનમાં આવતાંજ તેઓ પોતાના માલેકના હુકમને બૂલી જઈ એકદમ લડવા માટે ફેદી પડ્યા.

“ ઓ દુષ્ટ તેં મારા ભાઈનું આ શું કર્યું ? ” લલિત ઉપર વાર માટે પોતાની સમશેર ઉગારી અજબસંઘે કહ્યું.

“ તેને ચોખ્ખો સળ કરવામાં આવી છે. ” તેનો વાર પોતાની તરવાર ઉપર ઝીલી લઈ લલિતે શાન્તપણે જવાબ આપ્યો.

ફરી તરવારો ખમકવા લાગી. પોતાના માલેકે લલિતને અટકાવેલો જોતાંજ બીજા બધા સૈનિકો લલિતના બે માથાઓ ઉપર ધસ્યા પરંતુ તેમનું

યુદ્ધ વધારે વખત આશ્ચર્ય નહિ. થોડીજવારમાં તે બ્રજ સ્વારો મરાયા. તે જોતાંજ-લલિતની હિંમત જરા જરા છૂટવા લાગી. હવે પોતે આટલા બધા-પોતાથી બારગણા દુશ્મનની સામે પોતે ટકી શકશે નહિ, એમ તેને લાગવા લાગ્યું. એક પળને માટેજ પોતાની ઉપર આવનારા ભયંકર સંકટનો વિચાર કરી એકદમ લલિતસિંહે પોતાના ઘોડાને એડી મારી અને પોતાની આસપાસ પડેલા ઘેરાને તોડી તે બહુજ વેગથી, વાયુના વેગથી નીકળી ગયો.

“થોભી જાઓ. કાંઈ પણ તેની પુંડ પકડશે નહિ.” પોતાના કેટલાક સ્વારોને તેની પુંડ પકડતા જોઈ અજબસંધ મોટેથી બોલી ઉઠ્યો. તે ફરી બોલ્યો—

“તેને જવા ઘો જીવાન એક મહાન શરવીર યોધો છે—તે દુશ્મન છે પણ દાનો છે. તે એકલાની ઉપર બાર જણાઓએ હુમલો કરવો, એ શરવીર પુરૂષનું લક્ષણ નથી. તેને સુખેથી જવા ઘો. તે અત્યાર સુધી ખરેખર મારા મોટાબાઈ અને મારી સાથે બહુજ વીરતાથી લડ્યો છે. તે નાનો છે છતાં તેનામાં શક્તિ વધારે છે અને તે એક વીરપુરૂષ છે—મહાન શરવીર—યોધો છે ! માટે તેને જવા ઘો. તેની પુંડ પકડવાની જરૂર નથી.”

એમ કહી તે બેભાન થઈ પડેલા પોતાના બાઈની પાસે ગયો.

પ્રકરણ ૩૪ મું.

“પાછો કિલ્લામાં ચાલ્યો જા !”

દુશ્મનોના ઘેરામાંથી છટકીને વાયુ વેગે લલિતે પોતાના ઘોડાને દોડતો મૂકી દીધો. તેણે થોડાજ વખતમાં એક જંગલમાં પ્રવેશ કર્યો પણ પોતાના ઘોડાને થોભાવવાનો જરા પણ પ્રયત્ન કર્યો નહિ. પોતાના સ્વાર તરફથી ગમે તેવા વેગે જવાની—અને ગમે ત્યાં લઈ જવાની—છુટ મળતાંજ તે ઘોડો ચમક્યો. થોડીવારમાંજ તે લલિતના કાબૂમાંથી જતો રહ્યો. તે એટલી બધી ગીચ ઝાડીમાં થઈને દોડવા લાગ્યો—એટલા બધા વેગથી દોડવા લાગ્યો—કે પોતાને પોતાનો ઘોડો કંઈ તરફ લઈ જાય છે, કંઈ દિશાએ જાય છે, તે લલિતના ધ્યાનમાં આવી શક્યું નહીં. વચમાં વચમાં રસ્તાની આજુબાજુ આવેલા વૃક્ષની ડાળીઓ તેના હાથ ઉપર અને મસ્તક ઉપર લામવા માંડી ત્યારેજ લલિતસિંહે ઘોડાને થોભાવવાની કોશીશ કરી પરંતુ તેમાં

તે સફળ થયો નહિ. તે બહારી ગએલો પ્રાણી તેના કબજામાં ન આવ્યો તે નજ આવ્યો. તે દોડેજ જતો હતો. આખરે કાણુ જાણે શાએ કારણથી ઘોડો પોતાની મેળેજ એકદમ થોભી ગયો. તરતજ લલિત ઘોડા ઉપરથી નીચે ઉતર્યો. પોતે ક્યાં આવી ચડ્યો છે, તે જાણવા માટે તેણે ચારે તરફ નજર ફેરવી. ત્યારે તે જગ્યા જાણીતી છે, એમ તેને જણાયું. ત્યાંથી લગભગ દોડસો હાથ છેટે તેને રક્ષા-ટિક્કરતંબ દેખાયો.

તે તરફ તેની નજર જતાંજ ઘોડા દિવસ પહેલાં પોતે એક દુર્ભાગી મનુષ્યની પાછળ પાછળ અહ્લુત શક્તિની પ્રેરણાથીજ આવા રાત્રિના બયાનક સમયે અહીં આવ્યો હતો, એ વિચાર તેને આવ્યો. સ્વાભાવિક રીતે લલિતસિંહના હૃદયમાં તે સ્તંભને માટે પૂજ્યપુદ્ધિ અને સન્માનપુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઇ. પોતે એકાદ પૂજ્ય મનુષ્યના નિવાસ-સ્થાનમાં આવ્યો છે, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. તેજ સ્થાને મહુમ અજયદ્વર્ગાધિપતિ કિશોરસિંહ અને તેની ધર્મપત્નીના ખૂન થયાં હતાં, એટલુંજ તે જાણતો હતો. સરદાર કિશોરસિંહ અજયદ્વર્ગના અત્યારના અધિપતિ દુર્જનસિંહનો મોટો ભાઈ હતો. તે શિવાય તે બાપતમાં તે કાંઇ પણ જાણતો નહોતો. તે જેમ જેમ તે સ્તંભ તરફ જોવા લાગ્યો તેમ તેમ તેના પ્રત્યે તેના મનમાં વધારે ને વધારે પૂજ્યપુદ્ધિ ઉત્પન્ન થવા લાગી. ઘણો વખત થઇ ગયો છતાં તે, તે સ્તંભ તરફ એકાગ્રચિત્તે અને એકાગ્રદષ્ટિએ જોઇ રહ્યો. લલિતની દષ્ટિ તે સ્તંભ તરફ અચળ થઇ. એટલામાં તે સ્તંભની આસપાસ ચમત્કારિક પ્રકાશ ફેલાયો.

ધીમે ધીમે તે પ્રકાશ તેજસ્વી થતો ગયો. થોડીજવારમાં તે સ્તંભની પાછળથી એક પુરૂષની અને એક સ્ત્રીની એમ બે આકૃતિઓ આગળ આવવા લાગી. લલિતસિંહે તે તરફ જોતોજ હતો. ફક્ત તેનો ઘોડો મોટેથી ખુખારા કરતો હતો. થોડાજ વખતમાં તે આકૃતિ લલિતની પાસેજ આવીને ઉભી રહી અને આશિર્વાદ આપતી હોય તેમ પોતાનો હાથ તે સ્ત્રી આકૃતિએ ઉઘો કર્યો. પછી તે આકૃતિએ પોતાના હાથની આંગળીઓના ટચાકા ફાડ્યા. તેનો અવાજ લલિતસિંહના સાંભળવામાં આવ્યો. તે સ્ત્રી આકૃતિ પાછી વળી. ત્યાર પછી બીજી આકૃતિ તેની પાસે આવી. આ આકૃતિને લલિતસિંહે જોએલી હોવાથી તેનો તેને જરા પણ ભય લાગ્યો નહિ. તે આકૃતિએ આગળ આવીને પોતાનો હાથ ઉઘો કર્યો અને

અન્યદૂર્ગ તરફ ઇશારત કરી. તેનો અર્થ પ્રથમ તો લલિતસિંહના ધ્યાનમાં આવ્યો નહિ. ફરી તે આકૃતિએ અન્યદૂર્ગ તરફ હાથ લાંબાવી ઇશારત કરી અને તેનો અર્થ તત્કાળ લલિતના જાણવામાં આવી ગયો. તે શું ? એજ કે—“પાછો કિલ્લામાં ચાલ્યો જા !”

આવો અર્થ લલિતના ધ્યાનમાં આવતાંજ તે આશ્ચર્યચકિત થયો અને બહુજ ગુચ્છવાઈ ગયો. પોતે કેદખાનામાંથી નહાસી જતો હોવાથી હવે ત્યાં શી રીતે જવું, એવો વિચાર આવવાથી તે જરા ગુચ્છવાયો—નુંઝાયો. લલિતસિંહની આવી સ્થિતિ તરફ જરાએ ધ્યાન ન આપતાં તે આકૃતિ ફરી ફરીને ઇશારત કરવા લાગી. ત્યારેજ લલિતસિંહને ખાત્રી થઇ કે પોતે એક દૈવિ-ચમત્કાર જુએ છે. તે તરતજ પાછો ઘોડા ઉપર સ્વાર થયો. તે સાથેજ ઘોડો અન્યદૂર્ગના રસ્તે પોતાની મેજેજ ચાલવા લાગ્યો. લલિતે પાછું વાળીને તે સ્કાટિકરતંબ તરફ જોયું તો તેણે એક પળ પહેલાં જોએલા દેખાવમાંથી ત્યાં કંઈ પણ નહોતું ! તે ધીમે ધીમે અન્યદૂર્ગની પાસેને પાસે આવવા લાગ્યો. પોતાને પાછા કિલ્લામાં ચાલ્યા જવાનું કહેવામાં તે અદ્ભુત આકૃતિનો શો ઉદ્દેશ હશે, એ બાબતમાં તેને કંઈ પણ દેખના થઇ શકતી નહોતી. પોતે કેદખાનામાંથી પોતાના ઉજ્જવળ નામને લાગેલું કલંક યોગ્ય રીતે ઘોઇ નાંખ્યા શિવાય એક કાયરની જેમ ત્યાંથી નહાસી જાય છે, એ વાત તે આકૃતિને ગમી નહીં હોય તેથી તેણે પાછા કિલ્લામાં જવાનું સૂચવ્યું હશે, એમ તેણે પોતાની શંકાનું સમાધાન કર્યું. શું તે સમાધાન સત્ય હતું ?

કિલ્લાના પ્રવેશદ્વાર પાસે આવતાંજ તેને કિલ્લામાંથી મોટ મોટી ખુમો સંભળાઇ. તે સંભળી લલિતસિંહને બહુજ અન્યખી લાગી. એટલામાં તો મૂર્છિત થએલી પ્રભાવતીને લઇ એકાએક વજ્રેસંધ કિલ્લાના દરવાજામાંથી બહાર આવ્યો. તેને જોતાંજ કિલ્લામાં અનેલા બનાવની બાબતમાં લલિતસિંહે કદપના કરી લીધી.

ખીજએલા સિંહની જેમ ગર્જના કરતો લલિતસિંહ પ્રભાવતીને વજ્રેસંધના હાથમાંથી છોડાવવા માટે ઘોડા ઉપરથી એકદમ નીચે ફેદી પડ્યો.

પ્રકરણ ૩૫ મું.

ધર્મ કરતાં ઘાડ !

“ઓ જીભી હુંટારા ! ઉભો રહે !”

આ પ્રમાણે લલિતસિંહે તે હુંટારા વજ્રેસંધને કહ્યું. તે સાંભળી વજ્રેસંધ એકદમ ચમક્યો. પોતે મહા મહેનતે મેળવેલો શિકાર હાથમાંથી છટકી જશે, એમ લલિતસિંહને જોતાંજ તેને જણાઇ આવ્યું છતાં તેણે હિંમત છોડી નહોં. પોતાની ડાબી બગલમાં મૂર્છિત થએલી પ્રભાવતી મજબૂત પકડી અને જમણા હાથમાં તરવાર લઇ તે લલિત ઉપર ઉગામી અને બોલ્યો—“ઓ છોકરા ! તું ફરી મારા રસ્તામાં આવેા આવ્યો. આજે હું તને તેનો સ્વાદ ઘણીજ સારી રીતે ચખાડીશ. વારે વારે મારા રસ્તામાં આવી મને નડનારા કાંટાને હું જડમૂળમાંથી ઉખેડીને તેનો સંસારમાંથી સદા સર્વદાને માટે નાશ કરી નાખીશ. હવે લલિત ! આ મારો ધા સંભાળ !” એમ કહી તેણે પોતામાં જોટલી શક્તિ હતી તેટલી એકઠી કરી લલિતની ઉપર તરવારનો વાર કર્યો.

તત્કાળ એક નિમિષમાત્રનો પણ વિલંબ ન કરતાં લલિતસિંહ લમલમ પાંચ હાથ દૂર ખસી ગયો અને વજ્રેસંધનો વાર ખાલી ગયો. જો તે ધા લલિત ઉપર પડ્યો હોત તો લલિતના સોએ સો વર્ષ પૂરાં થઇ જાત. પોતાની ઉપર કેવો પ્રસંગ આવ્યો છે, તે ધ્યાનમાં આવતાંજ લલિતના શરીરમાં અપાર શૌર્યનો સંચાર થયો. તરતજ લલિતની વિજયી તરવાર વિદ્યુદ્ધતા પ્રમાણે ચમકવા લાગી. પોતાનો પહેલો વાર ખાલી ગયો છે, તે જોતાંજ વજ્રેસંધે ફરી પોતાની તરવાર હથમાં ચમકાવી. લલિતસિંહ તેના ઉપર વાર કરે તે પહેલાંજ વજ્રેસંધનો ખીજો વાર તેની ઉપર આવ્યો અને તે લલિતસિંહે પોતાની સમક્ષેર ઉપર ઝીલી લીધો. તે સાથેજ બન્ને તરવારોમાંથી ખલુખલુ એવો અવાજ નિકળ્યો. તે સાથેજ વજ્રેસંધના હાથમાંની તરવાર દૂર જઇ પડી. પોતાના મોઢાબાધને અચરહિત થએલો જોતાંજ અજબસંધ અને તેનો નોકર લાખો, બન્ને જણા તેની મદદે દોડી આવ્યા. તે બન્ને જણા એકદમ-વજ્રેસંધને એકદમ-આજુએ ખસેડી દઇ લલિતસિંહની સામે આવીને ઉભા રહ્યા. ત્યારે લલિતસિંહ સ્થિતિ સુડી વચ્ચે સોપારી જેવી થઇ. જો તે વજ્રેસંધ તરફ ધ્યાન ન આપે તો તેના પ્રાણ સમાન પ્રિય પ્રભાવતીને તે લઇ જાય અને

જો અજબસંઘ તથા લાખા તરફ ધ્યાન ન આપે તો પોતાના પ્રાણ હરાઈ જાય. તે વખતે તેના શરીરમાં એટલું બધું તો શૌર્ય આવ્યું કે તે ત્રણેને ભારે થઈ પડ્યો. લાખાને તરવારના એકજ ઘાથી તેણે જમીન ઉપર પછાડ્યો અને પછી બહુજ સફાઈથી અજબ ઉપર બે વાર કર્યા. આ વખતે તે યુવક યોધો ખીજ યમરાજની જેવો લાગતો હતો. અજબસંઘ જો કે શરવીર હતો છતાં તે લલિતના વારને રોકી શક્યો નહિ. તેના જમણા હાથ ઉપર સખત ધા થયો. તે સાથેજ તે નિશ્ચેષ્ટ થઈ પૃથ્વીમાતાના પ્રેમમય ખોળામાં પોઢી ગયો. એટલામાં વજ્રેસંઘના ખીજ બે સ્વારો કિલ્લામાંથી બહાર આવ્યા અને તેમણે લલિતસિંહ ઉપર સખત હુમલો કર્યો. પરંતુ થોડીજ વારમાં તેમનાં મસ્તકો હવામાં ઉડી ગયાં અને ધડ ધડ કરતા કે જમીન ઉપર પછડાઈ પડ્યા. ત્યાર પછી લલિત વજ્રેસંઘ તરફ દોડ્યો. તેની સાથે લડીને આખરે તે બેભાન ઝની જતાંજ તેના બાહુપાશમાંથી પ્રભાવતીને તેણે લઈ લીધી. તેજ વખતે તે બચલીત ભામિનીએ આંખો ઉઘાડી. પોતે લલિતસિંહના-પોતાનો છુટકારો કરનાર પરિચિત પ્રિયતમ લલિતસિંહના-બાહુપાશમાં છે, તે જોઈ તેણે એક આનંદનો ધ્વનિ કર્યો અને અનુપમ-અવર્ણનીય—આનંદના આવેગમાં આવી જઈ પોતાના બન્ને હાથ તેના ગળામાં નાંખી તેની સાથે વિંટાઈ ગઈ.

આ સુખદ સ્થિતિ વધારે ટકી શકી નહીં. આખા દુર્ગમાં એક સરખી રીતે ગડબડ થતી જોઈ વજ્રેસંઘના સ્વારો કિલ્લામાંથી બહાર આવ્યા. આટલા વખતમાં પોતાનો માલેક પ્રભાવતીને લઈ બહુજ દૂર જઈ પહોંચ્યો હશે, એમ તેમને લાગતું હતું પણ તે તેમનો ભ્રમ કિલ્લામાંથી બહાર આવતાંજ દૂર થઈ ગયો. ત્યાંનો ભયંકર દેખાવ જોઈ તે સ્વારો સ્તંભિત થઈ ગયા. વજ્રેસંઘ હતીર્ય થઈ એક બાજુએ પડ્યો છે, બીજી બાજુએ રક્તથી ખરડાએલો અજબસંઘ પડ્યો છે, તેમની આસપાસ ખીજ ત્રણ સ્વારોનાં લોહીમાં તરખોળ થએલાં મડદાંઓ પડ્યા છે અને લલિતસિંહ પ્રભાવતીને પોતાની બાથમાં લઈ તે ભયંકર દેખાવ જોતો નિર્ભયપણે અચળ પર્વતની જેમ ઉભો છે, એવો તે રૌદ્રસમય દ્રશ્ય જોઈ તેઓની મતિ મુંઝાઈ ગઈ.

દુશ્મનના ખીજ સશસ્ત્ર સેનિકોને આવેલા જોતાંજ લલિતે પ્રભાવતીને પોતાની પાછળ ઉભી રાખી અને બોલ્યો—“પ્રભાવતી! તું જરા પણ ડરીશ નહીં. મારી પાછળ નિશ્ચિંત થઈને ઉભી રહે.

જ્યાં સુધી મારા શરીરમાં પ્રાણ છે ત્યાં સુધી હું તારો એક પણ વાળ વાકી થવા દઈશ નહીં, માટે પ્રભા ! તું નિર્ભય થઈ જા !” એમ કહી તેણે પુનઃ પોતાની વિદ્યુદ્ધતાની જેમ ચમકતી સમશેર હવામાં ફેરવી.

અહાહા ! તે વખતનો દેખાવજ અવર્ણનીય હતો. બચ્ચીત થએલી કુમારિકા તે શરવીર-લલિત-ને વિજય મળે તે માટે અનન્ય ભાવે પરમકૃપાળુ પરમાત્માની પ્રાર્થના કરતી પવિત્ર દેવાંગનાની જેમ તેની પાછળ ઉભી હતી. તેનો કેશકલાપ છુટો થઈ નિર્ભય ભાગ સુધી પ્રસરી ગયો હતો. કોમળ કેશ વિખરાઈ જઈ તેના ગુલાબી ગાલ ઉપર આવેલા હોવાથી તે સમયે તેના મુખને-જે કે તે બચ્ચી નિસ્તેજ થયું હતું છતાં તે ઉપર કોઈક અનેઈ-સૌંદર્ય પ્રાપ્ત થયું હતું. તેણે ઉજ્જવલ-ધવલ વસ્ત્ર પરિધાન કરેલાં હોવાથી સાક્ષાત્ યુદ્ધદેવીજ પોતાના પ્રિય યોદ્ધાને ઉત્તેજન આપવા ત્યાં હાજર થઈ હોયની, એવો ભાસ થતો હતો. દુશ્મનના રક્તથી સર્વ શરીરે રંગાયેલો લલિતસિંહ દુશ્મનોના હૃદયના રક્તામૃતનું પાન કરવા માટે ઉત્સુક થએલી ખુલ્લુક્ષિત (ભૂખી) થએલી પોતાની-ચમરાજની જિહ્વા જેવી-સમશેર જમણા હાથમાં મજબૂત પકડીને ત્યાં ઉભો હતો.

પોતાના માલેકોની થએલી દુર્દશા જોઈ તે સશસ્ત્ર સૈનિકો લલિતસિંહ ઉપર હુમલો કરવા તેની પાસે આવવા લાગ્યા. પોતાની જવાબદારી અને જોખમદારીને સારી રીતે જાણી લઈ તે જુવાન યોધો દુશ્મનોની સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યો. થોડીજ વારમાં તેણે પોતાના દુશ્મનોમાંથી બેને ઝોછા કરી નાંખ્યા. એટલામાં પ્રભાવતીએ એક હૃદય ભેદક કારમી ચીસ પાડી. લલિતની ઉપર એકદમ ચારે તરફથી થનાર બચકર તરવારના વાર જોતાંજ તે નાહિંમત બની મઠ. લલિતે દુશ્મનોના વાર ચુકવવા માટે પોતાની તરવાર આડી ધરી. આ વખતે લલિતનું કમનસીબ જાગી ઉઠ્યું. તેની તરવાર એકદમ તુટી ગઈ અને થોડીજ પળમાં તે બેભાન બની પ્રભાવતીના પગની પાસેજ પછડાઈ પડ્યો. એટલે ફરી પ્રભાવતીએ એક કારમી ચીસ પાડી. આવી રીતે લલિતસિંહને ધર્મ કરતાં ધાડ નડી !

પ્રકરણ ૩૬ મું.

લલિતસિંહનું શું થયું ?

જ્યારે લલિતસિંહ શુદ્ધિમાં આવ્યો ત્યારે સંધ્યા સમય થયો હતો. પોતે ક્યાં આવ્યો છે, તે જોવા-જાણવા—માટે તેણે ચારે તરફ નજર ફેરવી. તે અજયદુર્ગમાંના પોતાનાજ ઓરડામાં એક ક્યા ઉપર પડ્યો હતો. તેના મસ્તકે ઘોળો પાટો બાંધેલો હતો. પોતે અડી શી રીતે આવ્યો, તેનીજ તેને કલ્પના થતી નહોતી. કદાચિત્ પોતે સ્વપ્નમાં હોય અને પહેલાંની જેમ કાંઈ દેવી ચમત્કાર જોતો હોય એમ તેને લાગવા માંડ્યું. તેણે આંખો બંધ કરી લીધી. એટલામાં પોતે જે પલંગમાં સુતો છે, તેના પડદો ખસેડાયો તો તેને ભાસ થયો. તેણે આંખો ઉઘાડીને જોયું તો તેને દેખાયું કે પ્રભાવતીની પરિચારિકા મધુરી પોતાની તરફ શકિત મુદ્રાએ જોતી ઉભી છે. લલિતે ફરી આંખો ઉઘાડી. તે જોઈ મધુરીને બહુ હર્ષ થયો. તેણે એકદમ પાછું વાળીને ત્યાં આવેલા વૃદ્ધચારણ તરફ જોયું અને આનંદથી બોલી—“જુઓ-જુઓ, ચારણરાજ ! લલિતસિંહ શુદ્ધિમાં આવ્યા.”

“ ચૂપ રહો ! બહુ મોટેથી જુઓ ન પાડો ? ” એમ કહી તે ચારણ લલિતની ક્યા પાસે આવ્યો. તેણે થોડો વખત સુધી લલિત તરફ પ્રેમભરી નજરે જોયું અને બોલ્યો—“હે પરમાત્મા ! તને ધન્ય છે. તારી લીલા અકળ, અગમ્ય અને અખોચર છે. મધુરી, હવે આપ-ત્તિનો અન્ત થયો. હવે ખરેખર આ નીરોગ થશે. ”

“ પ્રભાવતી સહિસલામત છે ને ? ” લલિતે અત્યંત ધીમે સ્વરે પ્રશ્ન પૂછ્યો. તેના તરફથી થએલો પ્રશ્ન જો કે ઘણોજ ધીમો હતો છતાં પોતે પૂછેલા પ્રશ્નનો પ્રત્યુત્તર સાંભળવા પોતે કેટલો અધો ઊંચક છે, તે દેખાડતો હતો.

“ હા. કુમાર ! પ્રભાવતીના સુરક્ષિત છે. તે તમારે લીધેજ આજે સુરક્ષિત છે; તમે તેના ઉપર કરેલા ઉપકારોનું હજી પણ તે તેના પિતાની પાસે-સ્મરણ કરે છે. તે દુષ્ટના હાથમાંથી તેને છોડાવતી વખતે જે શૌર્ય તમે ગળવ્યું હતું તેના. તે એક સરખી રીતે ગુણગાન કર્યા કરે છે. લલિત ! તમારા લોકોત્તર શૌર્યથી તેની તે વિકટ પ્રસંગમાંથી મુક્તિ થઈ નહીં તો આજે કાણ જાણે શું એ થાત ? ”

“ અરે મધુરી ! તું જો આમ બોલ બોલ કરતી રહીશ તો

તેથી તેઓને નુકસાન થશે.” મધુરીને બોલતી અટકાવી વૃદ્ધ ચારણે વચમાંજ કહ્યું.

“ નહીં. આપની સમજ ફેર થાય છે. જે વાતોથી તે અજાણ્યા છે તે વાતો જે તેમને કહેવામાં નહીં આવે તો તેથી નુકસાન થશે. ”

“ શો બનાવ બન્યો તે આપણા સરદાર સાહેબના જાણવામાં આવ્યો છે ? ” લલિત ફરી પૂછ્યું.

“ હા, પ્રભાવતીઆએ તેમને તમામ હકીકત કહી સંભળાવી છે. તમે એકલાએજ અનેક સશસ્ત્ર સૈનિકો સાથે બહુજ શરવીરતાથી યુદ્ધ કર્યું તે તમામ વાત સરદાર સાહેબના જાણવામાં આવી ગઈ છે. તે વાત સાંભળી લલિતને એક ક્ષણને માટે આનંદ થયો. પ્રભાવતીના છુટકારામાં પોતે કારણભૂત થયો તેથી તેને પ્રથમથીજ આનંદ તો થતોજ હતો અને તેમાં પણ મધુરીની વાત સાંભળી-પોતાની પ્રિયતમા પ્રભાવતીના મુખે પોતાની શરવીરતાનું થયેલું વર્ણન સાંભળી-તેને કેટલો બધો આનંદ થયો હશે, તેની કલ્પના કરવી મુશ્કેલ છે. તે આનંદમાં આવી જઈ આંખો બંધ કરી શાન્ત થઈ પડ્યો.

“ પણ તે ચાંડાળો એકાએક કિલ્લામાં કેવી રીતે આવ્યા ? ” થોડીવાર ચુપ રહ્યા પછી લલિતે પૂછ્યું.

“ તે હું તમને કહું છું. તે દુબોએ પ્રથમ તો દરવાજાની સાંકળ ઉખેડી નાંખી અને કિલ્લામાં પ્રવેશ કરી પ્રથમ તમામ પહેરેગીરોને નિઃશસ્ત્ર કર્યા. તેમના હાથપગ બાંધી અંકકને તરવારોથી વિધી નાંખ્યા. આમ કરીને તેઓએ સિપાઇઓને ભયભીત કર્યા. પછી તેઓ એક પહેરેગીરને સાથે લઈ પ્રભાવતીના નિવાસસ્થાન તરફ આવ્યા.” ચારણે કહ્યું.

“ હવે પછીની હકીકત હું કહું છું. લલિતસિંહ ! તે પ્રસંગ હું કોઈ કાળે બૂલીશ નહિ. હું પ્રભાવતીઆથી થોડેક છેટે ઉઘતી હતી તે એકદમ જાગી ઉઠી. મને ગડબડ સંભળાઈ અને મેં આંખો ઉઘાડીને જોયું તો મને જણાઈ આવ્યું કે-તે બન્ને દુષ્ટ ભાઈઓએ પ્રભાવતીને શય્યા ઉપરથી ઉપાડી લીધી હતી. તે જોઈ હું બહુજ ભયભીત થઈ ગઈ. પ્રભાવતીને ન લઈ જવા માટે મેં તેમને અનેક વિનંતિઓ કરી, ખોળા પાથર્યાં, પગે પડી પણ તે પાપાણુહૃદયી નરશક્ષસેને ચારી કે પ્રભાવતીની લેશ માત્ર પણ દયા ન આપી. આખરે મેં મોટેથી બુમો પાડવા માંડી પણ તેમાંના લાખા નામના માણસે મારા મસ્તકે મુદ્ધિપહાર કર્યો અને હું બેભાન થઈ ગઈ ! ” મધુરીએ કહ્યું.

“ મધુરી ! તેના મેં પૂરેપૂરો બદલો તેમની પાસેથી લીધો છે. તે પ્રથમ મારી નજરે પડ્યો અને મારી શમશેરનું બળીદાન થઇ ગયો. વાર, પછી શું થયું ? ” લલિતે પૂછ્યું.

“ મારી જૂઓ સાંભળી દુર્ગમાંના તમામ લોકો જાગૃત થઇ ગયા. તેઓ પ્રભાવતીના નિવાસ સ્થાન પ્રત્યે દોડી આવ્યા. તે વખતે હું શુદ્ધિમાં આવી હતી. આપણા સરદાર અને દુર્ગનસિંહ પણ ત્યાં આવ્યા. તેમને પ્રભાવતી ક્યાંએ ન દેખાવાથી તેઓ ભયભીત થયા. મેં તેઓને થોડી ઘણી હકીકત કહેતાંજ તેઓ વાયુના વેગે દોડ્યા. કિલ્લામાંની હિલચાલ દુષ્ટ હુંટારાઓના જાણવામાં આવતાંજ તેઓ પલાયન કરવા લાગ્યા. તે સમયે લલિતસિંહ ! તમે જે જ્ઞાન થઇ પડ્યા હતા. પ્રથમ તો પ્રભાવતીના કેમે કરી તમારી પાસેથી ઉડ્યાં નહિ. તેમને કોઇક જુદીજ નતની શંકા આવી હતી. તેઓ એક સરખી રીતે શોક કરતાં હતાં. પરંતુ આપણા આ વૃદ્ધ ચારણે તેઓને ખાત્રી કરી આપી કે તમે માત્ર જખમી થવાથીજ ખેંચાન થઇ પડ્યા છો, એવી જ્યારે તેમને ખાત્રી થઇ ત્યારેજ તેમનું જરા સ-માધાન થયું અને તેઓ ત્યાંથી ઉડ્યાં. ”

“ અને આપણા સરદાર સાહેબ શું બોલ્યા ? ”

“ તેઓએ તમારી બહુજ કાળજીથી સારવાર કરવાનું કહ્યું છે. પણ લલિતસિંહ ! તમે તો કેદખાનામાં હતા અને બરાબર બાર વાગેજ ત્યાં શી રીતે આવ્યા, આ બાબતમાં તેઓને અજ્ઞયખી પણ ઉપજી ! ” મધુરીએ કહ્યું.

પોતાનો કેદખાનામાંથી છુટકારો, જંગલમાં થએલું યુદ્ધ, સ્ફટિક-સ્તંભની પાસે બનેલો ચમત્કારિક અને આશ્ચર્યજનક બનાવ, પાછું કિલ્લામાં આગમન અને પુનઃ પ્રભાવતીને દુષ્ટોના હાથમાંથી છોડાવવી ઇત્યાદિક બાબતોના એક પછી એક વિચાર તેના મનમાં આવવા લાગ્યા. સ્ફટિકસ્તંભની પાસે પ્રકટ થએલી આકૃતિએ કરેલી ઇશ્વારતનો યથાર્થ અર્થ હવેજ તેના જાણવામાં આવ્યો. પ્રભાવતી ઉપર આવેલા સંકટની સૂચના આપવા અને તેમાંથી તેનો છુટકારો કરવા માટે પોતાને તે આકૃતિએ સૂચવ્યું, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. તે દૈવીશક્તિની પોતાની ઉપર પરિપૂર્ણ કૃપા છે, અને અહીં જે જે વિચિત્ર, ચમત્કારિક અને આશ્ચર્યજનક બનાવો બને છે તેના મૂળમાંજ પોતાનો કોઇક નિકટ સંબંધ અવશ્ય છેજ, અને તેથી પોતાનું બહુજ શ્રેષ્ઠ, એમ તેને ખાત્રી થઇ. ધીમે ધીમે લલિત તેજ વિચારોમાંને વિચારોમાંજ નિમગ્ન થઇ ગયો. થોડીજ વારમાં નિદ્રાધીન થઇ ગયો.

પ્રકરણ ૩૭ મું.

ભોંયરામાં પ્રવેશ-ભોંયરાના હાથકર લેદ.

વૃદ્ધા-વનચરી સિંહગુફામાંની એક ઓરડીમાં બેઠી હતી. બ્યારે વજ્રેસંઘ અને અજગસંઘ સિંહગુફામાંથી ચાલ્યા ગયા ત્યારેજ તેને આનંદ થયો. તેના મનમાં અનેક જાતના વિચારો ઘોળાતા હતા. ગુફામાં કોઈ પણ અભાગીઓ કેદી છે, એવી તેને ખાત્રી થઈ ગઈ હતી. તે કેદી કોણ છે, તે જાણવા માટે તે કોશીશ કરતી હતી, લાખા સિપાઈએ એક ખીજા સિપાઈને કેદખાનાની કુંચીઓ આપી તે તેના જાણવામાં હતું. ધણું કરીને તે કુંચીઓ ભોંયરામાંના કેદખાનાનીજ હોવી જોઈએ, એમ તેને લાગ્યું. તે કેદીને જોવાની પોતાની અભિલાષા પૂર્ણ કરવા માટે સિપાઈને પોતાના હાથમાં લેવાનો વિચાર તેણે નક્કી કર્યો. તે સિપાઈ બહુજ ખીકણુ છે, એ વાત સિંહગુફામાં આવતાંજ તે ડોસીના જાણવામાં આવી ગઈ હતી. પોતાની આંખો અને લાકડીની તેને ખીક લાગે છે, તે પણ તે ચતુર વૃદ્ધ સ્ત્રીએ જાણી લીધું હતું.

તે સિપાઈને પોતાના હાથમાં લેવાનો વિચાર નક્કી કરી તે ડોસી ઓરડીમાંથી બહાર નિકળી. તે સિપાઈનું નામ નિરાનંદ હતું. તેને શોધતી તે ગુફામાંના ચોકમાં આવી. એટલામાં દરવાજો ઉઘડવાનો અવાજ તેને કાને આવ્યો. તે અવાજ ભોંયરામાંની કોટડીનો હોવો જોઈએ, એમ ડોસીએ અનુમાન કર્યું. તે તરતજ ખીજા ચોક તરફ વળી. ત્યાં તેને દીવાનો પ્રકાશ દેખાવા લાગ્યો. ચોડાજ વખતમાં નિરાનંદ બગલમાં એક નાનું પોટકું અને હાથમાં દીવો લઈ ભોંયરા તરફ જતો તેના જોવામાં આવ્યો. તેની પાછળ પાછળ તે ડોસી જવા લાગી. તે સિપાઈએ ભોંયરું ઉઘાડ્યું.

પોતાની પાછળ કોઈક આવે છે, એવો નિરાનંદને ભાસ થયો. તેથી તે જરા બચબીત થઈને આમતેમ જોવા લાગ્યો. તેટલામાં તે તે વિચિત્ર વૃદ્ધાએ કોટડીમાં પ્રવેશ કર્યો અને તેની સામેજ જઈ ઉભી રહી. તેને ત્યાં આવેલી જોઈ નિરાનંદ જરા ગુસ્સવાયો. પોતાના હાથમાંની છુપા દરવાજાની ચાવીઓ છુપાવીને તે બોલ્યો—

“એ ડોસી ! આ વખતે તું અહીં શા માટે આવી-કેવી રીતે આવી ?”

“ તાઈ નામ નિરાનંદ છે, તે હું સારી રીતે જાણું છું તું અહીં શું કરે છે ? ” તેની પાસે જઈ તેના મુખ તરફ ખારીકાથી જોઈ તેણે કહ્યું.

“ હું મારા માલિકનો હુકમ જાણું છું. પણ તું અહીં શા માટે આવી છે ? ખરી રીતે જોતાં અત્યારે તારે સુખેથી ઉંઘ લેવી જોઈએ ! ”

“ નિરાનંદ ! એક અભાગીઓ કેદી આ ભોંયરાની એક કોઠડીમાં દુઃખથી રીખાતો પડેલ હોવા છતાં આ ડોસીને સુખેથી ઉંઘ આવી શકે ખરી કે ? ” પોતાના હાથમાંની લાકડી ફેરવતાં તે ડોસીએ કહ્યું અને પછી ચમત્કારિક રીતે અંગવિક્ષેપ કર્યા.

“ ઓ ડોસી ! આ તું શું કહે છે ? ” બચલીત થઈ નિરાનંદે કહ્યું.

હું શું કહું છું તે તું નથી સમજી શકતો. હું એટલુંજ કહું છું કે હું તારી સાથે ભોંયરામાં આવીશ. ”

“ એ નહીં બને ! હું તને સાથે લઈ જઈશ નહીં. એ અશક્ય છે ! ”

“ ચુપ ! મારી સામે અશક્ય શબ્દનો ઉચ્ચાર ! મુંગો થઈ દરવાજો ઉઘાડ અને મને તારી સાથે લઈ જા. ”

“ એ વાત મારી શક્તિની બહારની છે. હું તેમ કરી શકીશ નહિ ! ”

“ નિરાનંદ ! શું તું મારી શક્તિ નથી જાણતો ? મારી આજ્ઞાનો અનાદર કરવાથી કેવું બચાવ અને શોચનીય પરિણામ આવે છે, તે હું તને અત્યારેજ બતાવી દઉં છું. જો, મારી આંખો તરફ જો ! ” એમ કહી તે ડોસીએ પોતાની આંખો તેને દેખાડી.

“ ઓ મારા બાપ રે ! અરે ઓ ડોસી, નહીં. નહીં ! તારી આંખો બંધ કર માવડી ! ”

તે ડોસીની આંખો જોતાંજ તેમાંથી અત્યારે અગ્નિની જ્વાળાઓ નિકળશે અને તેથી પોતે ભસ્મીભૂત થઈ સમ્પ-ખાખ થઈ જશે, એવો નિરાનંદને ભાસ થતાંજ તેણે પોતાના બન્ને હાથથી આંખો ઢાંકી લીધી.

“ ચાલ, દરવાજો ઉઘાડ ! ”

ઉપરનું વાક્ય સાંભળતાંજ નિરાનંદે ભોંયરાનો દરવાજો ઉઘાડ્યો. તે મુંગો મુંગો દીવો લઈ તે ડોસીની આગળ ચાલવા લાગ્યો.

પ્રકરણ ૩૮ મું.

“અરે આ અહીં ક્યાંથી ?”

તે ડોસી અને સિપાઈ નિરાનંદ ચાલતા ચાલતા એક ચોકમાં આવ્યા. ત્યાંથી આગળ ગયા પછી એક છુપો દરવાજો આવ્યો. હવે પોતે જુદેજ રસ્તે જાય છે, એમ ડોસીને લાગ્યું. બપોરે તે આ રસ્તે આવી નહોતી. બપોરે જ્યારે તે પોતાની ઓરડીમાંથી બહાર નિકળી એક બે ચોક ઓળંગી જતાંજ તે છુપા ભોંયરાના દરવાજો આવી હતી. આ વાત તેના ધ્યાનમાં હતી. એટલામાં નીચે ઉતરવાના એક દાદર પાસે તે બંને આવ્યા. દાદર ઉતરી જઈ એક બે આડે અવળે રસ્તે ચાલતા તેઓ ગુપ્ત ભોંયરાના દરવાજાની પાસે પહોંચ્યા. નિરાનંદે પોતાના હાથમાંની કુંચીથી દરવાજો ઉઘાડ્યો. અંદર પ્રવેશ કરતાંજ તે ભોંયરાના એક ખુણામાં લોઢાનું એક જબરદસ્ત પાંજરું તે ડોસીના જોવામાં આવ્યું.

તે પાંજરામાં એક અભાગીઓ કેદી હતો. તેના હાથપગ મજબૂત સાંકળથી બાંધી લીધેલા હતા. તે સમયે તે કેદી ધાસની પથારી ઉપર પડ્યો પડ્યો રડતો હતો. પોતાના પાંજરા પાસે કોઈક આવ્યું છે, એવું પગલાંનાં થતા અવાજ ઉપરથી તેના જાણવામાં આવ્યું. તે જેમ પડ્યો હતો તેમ પડીજ રહ્યો. આવેલો માણસ પોતાને માટે કાંઈક ખાવાનું લઈને આવ્યો, એ તે જાણતો હતો. નિરાનંદે કેદીની તરફ જરાએ ધ્યાન ન આપતાં પોતાના હાથમાંની પોટલી પાંજરાના સળીઆમાંથી અંદર ફેંકી દીધી અને બોલ્યો—“આ તારે માટે સાંજનું ખાવાનું છે.”

પછી તેણે પાંજરામાં હાથ ધાલી અંદરથી માટીનો એક કુંજો બહાર કાઢ્યો. પછી ફીવાને એક ખુણામાં મૂકી તે ચોકને બીજો છોડે ગયો. ત્યાં મજબૂત અને મોટા મોટા દોરડાઓ અને લોઢાની સાંકળો પડી હતી. તેમાંથી એક દોરડું લઈ ત્યાંજ પડેલાં એક વાસણ તેની સાથે બાંધ્યું અને ઉપર અડધાવી મૂકેલ સાંકળ તેણે નીચે ખેંચી.

અંદરથી ખળખળ પાણીના વહેવાનો અવાજ સાંભળી તે ડોસીએ નિરાનંદ પાસે આવીને પૂછ્યું—“નિરાનંદ! શું આની નીચે પાણીનું ટાંકું છે ?”

“ નહીં. આની નીચે દસ માથોડા ઉડેા પહાડમાંથી આવતો એક મોટો પાણીનો પ્રવાહ છે. ”

“ એમ કહી તેણે સાંકળની સહાયતાથી તેની ઉપર ઢાંકણું ઉઘાડ્યું. તે સાથેજ અંદરથી એકદમ પવન આવવા લાગ્યો. નીચેથી વહેતા પાણીનો ગંભીર પરંતુ ભયંકર અવાજ તે બન્નેના સાંભળવાનાં આવ્યો. પોતાના હાથમાંનું પાણીનું વાસણ નીચે છોડતાં નિરાનંદ બોલ્યો—“ હું એ કેદીને માટે પાણી કાઢું છું. આપણે અત્યારે ગુફાની સપાટીથી લગભગ પંદર માથોડાં ભોંયમાં છીએ. અમારી આ ગુફાના તમામ માણસોને માટે અહીંથીજ પાણી પુરવવામાં આવે છે. અહીં આવવા માટે ગુફામાંના જુદા જુદા ભાગમાંથી જુદા જુદા ધુપા રસ્તા છે. અહીં આવવા માટે અમારે અમારા માલેકનો હુકમ મેળવવોજ જોઈએ, તે વિના કોઈનાથી પણ અહીં આવી શકાતુંજ નથી. તેમજ કોઈ મહા મુશીબતનો વખત આવી જાય તો આ રસ્તેથી પર્વતના ગમે તે ભાગ તરફ નહાસીને જઈ શકાય છે. નીચે કિતરવા માટે અહીં એક દાદર બાંધવામાં આવેલ છે. આ જગ્યાનો બે રીતે ઉપયોગ કરી શકાય છે. એક મુશીબતને વખતે નહાસી જઈ શકાય અને બીજું દુશ્મનને જળસમાધિ પણ આપી શકાય ! ”

એમ કહી નિરાનંદે પાણી કાઢ્યું અને બીજા વાસણમાં ભરી લઈ તે વાસણ કેદીના પાંજરામાં મૂકી દીધું. ફરી તે વાસણ લાવવા માટે પાણીના પ્રવાહ પાસે ગયો. આ વખતે વૃદ્ધ પાંજરા પાસેજ ઉભી હતી. ખુણામાં મૂકવામાં આવેલા દીવાનો ઝાંખો પ્રકાશ સર્વત્ર પ્રસરેલો હતો. થોડીવારમાં તે દુર્ભાગી કેદીએ પોતાનું માથું ઉંચું કર્યું. તેનો ચહેરો જોતાંજ એકદમ તે ડોસી ચમકી, તેનું હૃદય આશ્ચર્યચકિત થયું અને તે એકાએક બોલી ઉઠી કે—

“ અરે ! આ અહીં ક્યાંથી ? ”

તે એટલું બોલી તો ગઈ પણ તત્કાળ પોતાની ભૂલ તેના ધ્યાનમાં આવી ગઈ. તેણે પાછું વાળીને નિરાનંદ તરફ જોયું. પોતે કેદીને ઝાળખી લીધો છે, એવો વહેમ જો તેને આવશે, તો તે પોતાને એક ક્ષણ પણ અહીં રહેવા દેશે નહીં, એ તે ડોસી સારી રીતે જાણતી હતી; પરંતુ નિરાનંદને તો વહેમ આવીજ ગયો. તે સાચાંક દ્રષ્ટિએ ડોસી તરફ જોવા લાગ્યો. પછી શું થયું ?

પ્રકરણ ૩૯ મું.

કાંધતું કાંધ !

નિરાનંદને તે ડાસીનો વહેમ આવતાંજ તે તેની તરફ જોતો જોતો રહ્યો. અચાનક પોતાના મુખમાંથી નિકળી ગયેલા શબ્દો પોતા-નેજ નહ્યા, એ તે વૃદ્ધાના જાણવામાં તત્કાળ આવી ગયું. ગમે તેમ કરી નિરાનંદને આવેલી શંકામાં વધારો ન થવા દેવા માટે તે કાંધક નવીન યુક્તિ-પ્રયુક્તિ જોળવા લાગી. તેણે યોડીજ વારમાં અંગવિક્ષેપ અને હાથમાંની લાકડી ફેરવવાની શરૂઆત કરી. નિરાનંદ ધ્યાન-પૂર્વક તેની તરફ જોતો હતો. તેને તે ડાસી ઉપર વધારેને વધારે વહેમ આવવા લાગ્યો. તે ચુપ રહી શક્યો નહીં અને ક્રોધથી બોલ્યો—
“ઓ ડાસી ! સંભાળ. તું મને દગો દેવા માગે છે પરંતુ ધ્યાનમાં રાખજે કે.....

“તેં માફ આટલું બધું કામ કર્યું છે છતાં હું તને દગો દઇશ એવી શંકા તને આવી જાયી ?” વચમાંજ ડાસીએ તેને પૂછ્યું.

“તે ગમે તેમ હોય પણ તું વિશ્વાસઘાત કરવા માગે છે. એક મૂર્ખની જેમ તારા ચેટકા આચરણ ઉપર વિશ્વાસ મૂકી હું તને અહીં લઇ આવ્યો, એજ મેં મોટામાં મોટી અને ભયંકર ભૂલ કરી છે.”

“થોભ ! કે નિરાનંદ, જરા શાન્ત થા. હું કમૂલ કરું છું કે તને મારા પ્રત્યે શંકા આવી હશે પણ તેના ખુલાસો સાંભળ્યા વિનાજ તું આમ મૂર્ખની જેમ નકામો બકવાદ શા માટે કરે છે ? મેં અહીં એક અદ્ભુત વાત શોધી કાઢી છે. તેથી મને આશ્ચર્ય થયું અને મારા મુખમાંથી અચાનક શબ્દો નિકળી પડ્યા. તેથી તને મારા ઉપર વહેમ આવ્યો પણ જ્યારે તું તેના ખુલાસો સાંભળીશ ત્યારે તને...

“કઇ અદ્ભુત વાત તેં-અહીં શોધી કાઢી છે ? તે તો મને કહી સંભળાવ.”

હવે નિરાનંદને આવેલી શંકા દૂર થઇ ગઇ અને ઉલટું તે ડાસીના ચમત્કારિક બાષણથી તેની હિંમત-તેના ખુલાસો સાંભળવાની ઉત્સુકતા-વધી ગઇ.

“નારે ના. તે વાત મારાથી તને અહીં કહી શકાશે નહીં પણ જરા થોભ. તે વાત ખરી છે કે નહીં કે મને તેવો ભ્રમ થયો છે, તેની પ્રથમ મને ખાત્રી કરી લેવા દે !” એમ કહી તેણે ફરી ચમત્કારિક અંગવિક્ષેપ કરવાની શરૂઆત કરી. તે આંખો મોટી કરીને નીચે તથા

ઉપર જોવા લાગી અને હાથમાંની લાકડી પણ ફેરવવા માંડી. તે વખતે દીવાનું અજવાળું ઝાંખું થઇ ગયું હતું. તે ડોસીની ભૂતચેષ્ટા જોઈ નિરાનંદ ગભરાઈ ગયો. આ નવું લપ પોતેજ વળગાડી લીધું છે, એમ તેને લાગવા માંડ્યું. તેનું આખું શરીર પરસેવાથી ભીંજી ગયું અને તે થરથર ધ્રુજવા લાગ્યો. એટલામાં હાથમાંની લાકડી ઉઘી કરી તે ડોસી બોલી—“નિરાનંદ ! જો, પેલું સામે જો !”

તે સાંભળી નિરાનંદ ઉઘું જોવા લાગ્યો પણ તેને કાંઈ દેખાયું નહિ. તેણે ફરી તે ડોસીની આંખો તરફ જોવાનો પ્રયત્ન કર્યો પણ તે, તે તરફ જોઈ શક્યો નહિ. તેની દૃષ્ટિ અચળ થઈ ગઈ. ફરી તે ડોસી કંઈક અવાજે બોલી—“કાંઈક નિશાની આપ !” એમ કહેતાંજ નિરાનંદના પગ પાસે કાંઈક ચીજ પડ્યાનો અવાજ થયો. તે અવાજ સાંભળતાંજ તે અત્યંત ભયભીત થઈ ગયો. હવે પોતે બેભાન બની જમીન ઉપર પછડાઈ પડશે, એવું તેને લાગવા માંડ્યું. થોડી વાર-માંજ તે ડોસીએ તેના ખભા બંને હાથથી ઝાલીને તેને હલાવ્યો. તેના થંડા હાથ તેના શરીરે અડતાંજ તેનું તમામ શરીર જરા ધ્રુજ્યું. ત્યાર પછી તે ડોસી બોલી—

“જો, તારા પગની પાસે નિશાની પડી છે તે ! મેં અહીં જે વાત શોધી કાઢી છે તે સાવ સાચી છે. પહેલાં તો તને મારા સામ-થ્યની બાબતમાં શંકા આવી હતી ખરું ને ? હવે તું પોતેજ મારી કરામાતની બાબતમાં ખાત્રી કરી લે.”

એ વાત સાંભળી નિરાનંદ સારી રીતે શુદ્ધિમાં આવી ગયો. તેણે પોતાના પગની પાસે જોયું તો ત્યાં એક મખમલની થેલી પડેલી તેના જોવામાં આવી. તેણે તરતજ તે થેલી ઉપાડી લીધી અને બોલી. તે થેલીમાં સોનામહોરો ભરેલી હતી.

“આ સોનામહોરો અહીં ક્યાંથી અને શી રીતે આવી ? આ ડોસી ! અચાનક આ મહોરો અહીં ક્યાંથી આવી, તે મને કહે. અરે ! આ તો નવી નકોર સોનામહોરો છે ને શું !”

“તે મારાથી કહી શકાય તેમ નથી—પણ જો તારે તેની જરૂર હશે તો તે બધીએ હું તને આપી દઈશ પણ તેના બદલામાં તારે મારું એક કામ કરવું પડશે. વાઝ, પણ જરા થોભી જા. આમ આવ !”

એમ કહી તે ડોસી નિરાનંદને જરા એક તરફ લઈ ગઈ. એક ઘડી સુધી તેના સુખ તરફ તેણે જોયા કર્યું અને પછી બોલી—“મને તારા ભાગ્ય ઉપરથી દેખાય છે કે તે તને મળશે. નિરાનંદ, હવે

હું તને એક ક્ષણમાં ધનના ઢગલા ઉપર બેસારીશ. અત્યારે તું જેવો નોકર છે તેવા અનેક નોકરો તું તારી ત્હેનાતમાં રાખી શકીશ. તું મોટો શ્રીમંત સરદાર થઇશ અને પછી એક સુંદર સુંદરી સાથે લગ્ન કરી સુખશાન્તિમાં-વનિતાના વિલાસમાં અને વિશ્વના વૈભવમાં જીંદગી વીતાવીશ. તારી તરફ કોઇ કરડી નજરે જોઇ પણ શકશે નહિ, એવો તું પ્રતાપી થઇશ.”

“પણ-પણ એ ન બનવાનું, આશ્ચર્યજનક અને અદ્ભુત બનાવ અને શી રીતે ?” નિરાનંદે કહ્યું. હવે તે ધીમે ધીમે વૃદ્ધાની પાથરેલી માયાજાળમાં ફસાવા લાગ્યો. તેને પોતાના બાવી સુખની આશા બંધાવા લાગી.

“એ અદ્ભુત તો છેજ પણ તે કેમ બનશે, શું એમાં તને હજી પણ કંઈ શંકા છે ? આ થેલી ક્યાંથી આવી તે શું તેં નથી જોયું ? નિરાનંદ, એ તો કાંઈજ નહિ. હું કહું છું તે કરતાં પણ તું મોટો થઇ શકીશ. તેમજ શરવીરતાથી દુનિયામાં નામ ગણવીશ. દુનિયામાં તારા જેવો યોદ્ધો મળવો, એ મુશ્કેલ થઇ પડશે. તને જે સ્ત્રી મળશે તે એક દેવતી દેવાંગના કરતાં પણ વધારે સુંદર હશે. તેના સમાગમ રહી તું સંસારમાં સ્વર્ગનાં સુખો ભોગવીશ.”

“ઓ મારા બાપ ! આટલું થાય તો તો બેડો પાર !” ડોસીની વાતો સાંભળી નિરાનંદને ગલગલિયાં થવા લાગ્યા. તેણે આનંદના આવેગમાં આવી તાળી પાડી.

“નિરાનંદ, શું તને હજી પણ શંકા રહે છે ?” પોતાના કથનની તેની ઉપર ધારેલી અસર થતી જાય છે તે જોઇ ડોસીને બહુ જ સમાધાન થયું. તે ફરી બોલી-“મેં તને-આટલી બધી ખાત્રી કરી આપી છતાં તને-મારા સામર્થ્યમાં શંકા આવે છે, તેનું હવે શું કરવું ? શું હું તને ફરી ખાત્રી કરી આપું ? નિરાનંદ, તેં મારી આંખમાંનું તેજ તો એકવાર જોયું છે ને ?”

“હા. તેમાંનું તેજ મેં જોયું છે.” તે ડોસીએ પોતાની તરફ તીવ્ર અને ભેદક નજરે જીએ છે તે જોઇ નિરાનંદ ફરી જઇને બોલ્યો. તે ફરી બોલ્યો-“ડોસીમા ! તમારા સામર્થ્યની બાબતમાં મને પૂરેપૂરી ખાત્રી છે. બોલો, હવે હું તમારું કયું કામ કરું ?”

“તે હું તને કહું છું. તે કામ નજીવું છે. નિરાનંદ, આમ આવ.” એમ કહી તે વૃદ્ધા તેને પાછીના પ્રવાહની પાસે લઇ ગઇ. ત્યાં જઈ તેના ખભા ઉપર હાથ મૂકી મિત્રભાવે બોલી-“હવે તને મારા ઉપર વિશ્વાસ આવ્યો કે નહિ ?”

“હા. હવે મને પૂરેપૂરી ખાત્રી થઇ ગઇ. જો હું તારા કહેવા મુજબ સરદાર થઇશ તો પછી વજ્રેસંઘ અને અજબસંઘને એક તરફ બેસાડીશ અને આખા પર્વત પ્રદેશને મારા શૌર્યથી કંપાયમાન કરી નાંખીશ.”

“નિરાનંદ ! જો તું ધારીશ તો તેના કરતાં પણ વધારે કરી શકીશ. તું રાજ્યાના એક મહાન આધાર સ્થંભરૂપ થઇશ.”

“પણ ડોસી ! આ બધુંએ શું તું ખરું કહે છે ?”

“હા.”

“વાર, પણ હવે તારું જે કાંઈ કામ હોય તે મને કહે.”

“મારું કામ એટલુંજ છે કે તારી પાસે જે કુંચીઓ છે તે તું મને આપ.”

“શું કુંચીઓ ?” નિરાનંદ જરા ચમક્યો. તેના હૃદયમાંથી દૂર થએલી શંકા ફરી ઉત્પન્ન થઇ. તેની તરફ શંકિત મુખમુદ્રાએ જોતો તે બોલ્યો—“તે કેદીને છોડાવી જવા માટે તારે કુંચીઓ જોઇતી હશે ?”

“કેદી કોણ અને કયો કેદી ?—છટ્—છટ્ ! મારે તે કેદીની સાથે કાંઈ પણ સંબંધ કે લેવા-દેવા નથી. તારા તે જુદામાં અગિઆર કુંચીઓ છે તે તું એક ક્ષણને માટે મને આપ એટલે હું તને બીજે ચમત્કાર દેખાડું.”

નિરાનંદે કુંચીઓ ગણી તો તે અગિઆરજ થઇ. તે જાણી તેને બહુજ અજાયબી લાગી. પોતાની પાસેની કુંચીઓની સંખ્યા તેના જાણવામાં શી રીતે આવી, એ બાબતમાં નિરાનંદ કાંઈ પણ કલ્પના કરી શક્યો નહિ. તેણે પોતાની પાસેની કુંચીઓ ડોસીને આપી દીધી.

વૃદ્ધાએ નિરાનંદ પાસેથી કુંચીઓ લીધી અને નિરાનંદનું ધ્યાન બીજી તરફ છે, એમ જાણી એકદમ-અચાનક-તેણે તેને પાણીના પ્રવાહમાં ધકેલી દીધો. નિરાનંદે બચતીત થઇ પડતાં પડતાં જોરથી એક ચીસ પાડી. થોડાંજ વખતમાં નિરાનંદ અદ્રશ થઇ ગયો. પછી ડોસીએ તે પાણીના પ્રવાહમાં છોડેલું દોરડું ઉપર ઉચકી લેવા કોશીશ કરી પણ તે દોરડું ભારેખમ થએલું તેને લાગ્યું. તેણે દોરડાને આંચકા મારતાંજ દોરડું ઉપર આવી ગયું. પછી ડોસીએ પાણીના પ્રવાહ તરફ ડોકાઇને જોયું પણ વહેતા પાણીના ખળખળ અવાજ શિવાય ત્યાં શાન્તતા હતી. એટલામાં કેદીના પાંજરામાંથી કેદીએ પાડેલી

ચીસ તેના સાંભળવામાં આવી. ડોસીએ તે તરફ જરા પણ ધ્યાન આપ્યું નહિ. ફક્ત ઉંચું જોઈને બોલી કે—“ દયાળુ દેવાધિદેવ ! ક્ષમા કરો ! લાચારીએ મારે આ નિષ્કુર કાર્ય કરવું પડ્યું છે. જો તમારે ત્યાં આ કૃત્ય પાપમાં મળ્યાશે તો અત્યંત આનંદથી તેનું ફળ ભોગવવા માટે હું તૈયાર છું.”

એટલું કહી તેણે પાણીના પ્રવાહ તરફ ડોકાઈને જોયું અને પાછી વળી. કેદીના પાંજરા પાસે જઈ કુંચીની મદદથી પાંજરું ઉઘાડ્યું. તે ડોસી પાસે આવતાંજ તેના લાકડા જેવો હાથ તે કેદીએ જોઈને પકડ્યો અને કંપતા-ભયભીત થએલા-અવાજે તેને પૂછ્યું—“ ઓ ડોસી ! અહીં શી ગડબડ થઈ-અવાજ શાનો થયો અને ભયંકર ચીસ કોણે પાડી ? ”

“ ચુપ ! ઓ અભાગિયા ! ચુપ. તારા આ વિચિત્ર અવાજનો ભયંકર પડ્યો પડ્યો. તારો અહીંથી છુટકારો કરવા માટે હું અહીં આવી છું અને તારે માટેજ મારે આજે એક રાક્ષસી કાર્ય કરવું પડ્યું છે; પરંતુ તારી મુક્તિ માટે હું તે કાર્યને તુચ્છ માનું છું.”

“ તેમાં કાંઈ પણ પાપ નથી. આવા વિકટ વખતે તે કદાપિ પાપમાં ગણી શકાશે નહિ.”

“ ચાલ, આ પાંજરામાંથી બહાર આવ. હવે નકામો વખત ન વીતાવ. ”

“ પણ મારી કંબરે આ સાંકળ બાંધી છે તેનું કેમ ? ”

“ તે હું છોડી નાંખું છું.” એમ કહી કુંચીની મદદથી સાંકળ ખોલી નાંખી.

“ આ તો થયું, પણ હવે શું કરવું, તે તો તેં નક્કી કરી નાખ્યું છે ને ? અહીંથી નિકળી જવાનો માર્ગ તો તું જાણે છેને ? ”

“ અહીંથી બહાર નિકળી જવાનો ફક્ત એકજ માર્ગ છે અને તે પાણીના પ્રવાહમાં થઈને—”

“ એટલે ? ઓ મારા બાપ ! એ તો બહુજ ભયંકર છે.”

“ ખરેખર, ઓ દુર્ભાગી ! તું બીકણુ છે.” તે કેદીની વાત સાંભળી ડોસી જરા નિરાશ થઈ. તે અભાગિયા કેદીના છુટકારા માટે જે ભયંકર સાહસ તેણે કર્યું હતું તેની જરા પણ અસર તેના ઉપર થઈ નહીં, તે જાણી તેને બહુજ ખોટું લાગ્યું.

“ હું બીકણુ છું કે નહીં તે અત્યારે કહી બતાવતો નથી પણ મારી બાબતમાં તારું મન શુદ્ધ નથી, એવી શંકા મને થાય છે.”

“ઓ મૂર્ખ ! હું તને શું ખુલાસો આપું ? શી રીતે તારી શંકાનું સમાધાન કરું ? વખત બહુજ આરીક છે. છતાં મારે કહેવું જોઈએ કે-તારો છુટકારો કરવા માટે કુંચીઓ મેળવવા મેં ગરીબ બિચારા નિરાનંદને પાણીના પ્રવાહ.....

“બસ, ડોસી ! હવે બસ કર. હવે મને ખાત્રી થઈ ચૂકી. અત્યારે મારા અંતઃકરણની કેટલી બધી શોચનીય સ્થિતિ છે, તેનાં તું વિચાર કરીશ તો તું મને કાંઈ પણ દોષ દઈશ નહિ. કારણ કે...

“બસ, હવે બહુ થયું. જો તારે અહીંથી છૂટા થવું હોય તો એકદમ-એક ક્ષણનો પણ વિલંબ ન કરતાં-મારી સાથે ચાલ. નહીં તો અહીંજ પડ્યો રહે.”

એમ કહી ડોસી પાંજરામાંથી બહાર આવી. વધારે વહેમ ન લાવતાં તે કેદી પણ ડોસીની પાછળ પાછો જવા લાગ્યો. બંને પાણીના પ્રવાહની પાસે આવ્યા. ત્યાં ડોસીએ દોરડું નીચે છોડ્યું. અંદરથી પાણીના ખખળાટનો બયાનક અવાજ અને અંધકારથી ઉડો દેખાતો પ્રવાહ જોઈ તે કેદી બોલ્યો-“ડોસી ! તારી પાસે જ્યારે ગુફાની કુંચીઓ છે ત્યારે આવી વિકટ વાટે જવા કરતાં એકાદ છુપે રસ્તેથી બહાર નીકળી જવું, શું એ તને ગમતું નથી-સાફ લાગતું નથી ?”

“અરે બાવલા ! તારામાં જરા પણ ધૈર્યનો અંશ નથી એ તદ્દન ખરું છે. આ કુંચીઓ ફક્ત ભોંયરાનીજ છે. આપણે આ એકજ માર્ગ શિવાય બીજા માર્ગે બહાર જઈ શકીશું નહિ.”

તરતજ દોરડું પકડી તે કેદી પાણીના પ્રવાહમાં ઉતરવા લાગ્યો. ત્યારે ડોસીએ તેને કહ્યું-“નીચે જઈ સહિસલામત પહોંચ્યાની ધશ્ચર્ય તરીકે દોરડું જોરથી હલાવજે.” તે ઉતરવા લાગ્યો અને ડોસી તેના તરફ જોવા લાગી. થોડાજ વખતમાં તે દેખાતો બંધ થયો. તેના કહેવા પ્રમાણે દોરડું હાલ્યું. હવે તે પણ ઉતરવા લાગી. તે જરાક નીચે ઉતરી એટલામાં તો કોઈએ જોરથી તેના એક પગ પકડ્યો અને તે ચમકી.

“દુષ્ટા ! હવે તું બરાબર સપડાઈ છે.” નિરાનંદ દાંત કચકચાવીને કહ્યું અને એકદમ તેને નીચે ખેંચવા લાગ્યો અને ફરી બોલ્યો-“ચુડેલ ! તારું કાવતરું હવે બરાબર મારા ધ્યાનમાં આવી ગયું છે. તું મને સરદારી આપતી હતી કે દુનિયામાંથી હતો ન હતો કરી નાંખવા માગતી હતી, તે હવે હું જોઈશ. તું ચોક્કસ માની લે જે કે-હવે તારા સોએ સો વરસ પૂરાં થયાં. તું મારા હાથમાંથી જીવતી છૂટી શકીશ નહિ.”

એમ કહી તેણે તેને નીચે ખેંચી લીધી અને પછી તેના હાથ પગ બાંધી લીધા.

અહીં અમારે વાંચકોને જણાવવું જોઈએ કે તે ભોંયરૂં અને પાણીના પ્રવાહની અધવચ્ચે પણ એક ન્હાનકડું ભોંયરૂં હતું. તેજ ભોંયરામાં-નિરાનંદ પડતાં પડતાં પ્રસંગાવધાન રાખી ત્યાં-જઈ પહોંચાયો હતો અને થોડીજ વારમાં પાછો સાવધાન થઈ ગયો હતો.

બિચારી ડોસી બીજા ઉપર ઉપકાર કરવા ગઈ ત્યાં પોતેજ સંકટમાં સપડાઈ ગઈ. તેણે બહુજ ચતુરાઈ વાપરી નિરાનંદ પાસેથી કુંચીઓ મેળવી હતી. તેને ધનવાન બનાવવાની અને સરદાર બનાવવાની આશા આપી હતી અને પોતામાં અદ્ભુત સામર્થ્ય છે, એમ તેને ખાત્રી થાય તેટલા માટે સોનામહોરોથી ભરેલી થેલી આપી હતી. એમ કરી તેણે તેને પોતાની માયાળુતામાં સંપૂર્ણ રીતે સપડાવ્યો હતો. તેણે જે થેલી તેને આપી તે થેલી લલિતસિંહે તેને આપી હતી. ડોસીએ બહુજ સાવચેતીથી બાજી માંડી હતી પણ આખરે તે બાજી ધૂળમાં મળી ગઈ હતી. તે કરવા ગઈ હતી કંઈ અને થઈ ગયું કંઈનું કંઈ !

નિરાનંદે જેવી ગતિ ડોસીની કરી તેવીજ ગતિ તેણે તે કેદીની કરી હતી. નિરાનંદ ક્રોધમાં આવી જઈ બોલ્યો—

“રાક્ષસી ! આખરે તેં મને દગો દીધો-વિશ્વાસઘાત કર્યો પણ ફિકર નહોં. હું પણ તને જોઈ લઈશ.”

ત્યાર પછી નિરાનંદે તે કેદી અને ડોસીની કંબરે મજબૂત દોરડું બાંધ્યું અને પછી પોતે દોરડું હાથમાં લઈ ઉપર ચઢી ગયો. મહા મહેનતે તેણે તે બન્નેને ઉપર ખેંચી લીધા. પછી તે બોલ્યો—“ઓ ડોસી ! તારી કરામાત તો તેં દેખાડી પણ હવે મારી કરમાત બે !” એમ કહી એક પાંજરામાં તે ડોસીને અને બીજા પાંજરામાં તે કેદીને ધકેલી દીધા. ફરી પોતે કેદખાનામાં પડ્યો તે બાણી તે કેદી રડતો રડતો બોલ્યો—

“હુ ડોસી ! આખરે તેં મને દગો દીધો.”

“નીચ કૃતબ્દી ! તું ચાંદણ કરતાં પણ નીચ છે. તારે લીધેજ મારે પણ આ દુઃખી દશા ભોગવવી પડે છે !”

તે બન્ને ચુપ રહી ગયા પણ તે દુદેવી કેદી હતો કાણ અને તેને અહીં શા માટે કેદ કરવામાં આવ્યો હતો ?

પ્રકરણ ૪૦ મું.

લલિત અને દુર્જન.

ગયા પ્રકરણમાં અમે જે લખી આવ્યા તેને આજે એ દિવસ થઈ ગયા. અન્યદુર્ગમાં હવે સખતમાં સખત : બંદોબસ્ત કરવામાં આવ્યો. ચોકી કરવાના કામ માટે વધારે માણસો નીમવામાં આવ્યા અને નવીન નવીન સ્થાને નવા નવા ચોકીદારો બેસાડવામાં આવ્યા. પોતાની પુત્રી ઉપર પુનઃ હુમલો થએલો જેમ સરદાર સજ્જનસિંહ બહુજ ચિંતાતુર થઈ ગયો. એકદમ પુષ્કળ સૈન્ય લઈ સિંહગુફાને જમીનદોસ્ત કરી નાંખવી, એવો વિચાર વારંવાર તેના હૃદયમાં આવતો પણ કેટલાક કારણોથી તે તેમ કરી શક્યો નહિ. કુમાર ચંદ્ર-સિંહની બાબતમાં તે તદ્દન નિરાશ થઈ ગયો હતો. પોતાના પુત્રની લાશ પોતાની નજરે જોવા તેણે ઘણી કાશીશો કરી, ચારે તરફ સ્વાર મોકલવામાં આવ્યા પણ હજી સુધી તેનો કાંઈ પણ પતો લાગ્યો નહિ.

લલિતસિંહે આટલી રાત્રે કેદખાનામાંથી બહાર આવી પ્રભા-વતીને બચાવી, એ એક નવીન વિચાર તેના જીના વિચારોમાં બળ્યો. તે કેદખાનામાંથી બહાર રી રીતે આવ્યો, એ શંકાનું સમાધાન દુર્જનને કર્યું હતું. ઘણું કરીને લલિત કેદખાનામાંથી નહાસી જવા માટે નિકળ્યો હશે અને બહાર અચાનક હુંટારાઓ મળ્યા હોવા જેમજે, એમ તેણે તે વૃદ્ધ સરદારને સમજાવી દીધું પણ આથી તે સરદારને જેમ તેવું સમાધાન થયું નહિ. પોતાની પ્રિયપુત્રીને જેવાર હુંટારાઓના હાથમાંથી છોડાવનારે-મેં જેનું પુત્રની જેમ પાલન કર્યું છે તે-શું તેણે મારાજ પુત્રનું ખૂન કર્યું હશે ? એવી શંકા વારંવાર તેના મનમાં આવતી. પોતે લલિતને મળી તે બાબતમાં મોઢેમોઢ ખુલાસો સાંભળવો, એવું તેના મનમાં આવતું પણ તેના ઉપર ખૂનનો આરોપ મુઠી ન્યાયાધીશને રાજધાનીમાંથી બોલાવેલ હોવા સખત તે તેની ખાનગી સુલાકાત લઈ શકે તેમ નહોતું. તેણે દુર્જનને વિનંતિ કરી કે લલિત પાસેથી સર્વ વાતોના ખુલાસા આજે મેળવવા. સરદાર સજ્જનસિંહની પ્રાર્થના પ્રમાણે દુર્જને પોતાની ફરજ કેવી રીતે-કેટલે અંશે-બજાવી, લલિત પાછો કિલ્લામાં આવવાથી તે બાબતમાં તે (દુર્જન) ના વિચારો કેવા હતા તે અપણે જોઈએ.

સંજ્યા થઇ હતી. લલિતની તબિયત હવે સુધરતી ચાલી. તેના માથામાં થએલ ધા હવે ઠીક હતો. જ્યારે જ્યારે ધા ઉપરના પાટા ઉપર તેનો હાથ અડતો ત્યારે ત્યારે દુઃખ થવાને બદલે તેના હૃદયમાં અભિમાન જાગૃત થતું. આ વખતે તે એક પથારીમાં સુતો હતો અને શાન્તચિત્તે કાંઇક વિચાર કરતો હતો. એક ખુણામાં દીવો બળતો હતો. એટલામાં પ્રભાવતીની દાસી મધુરી ત્યાં આવી અને બોલી—
“લલિત ! થોડા વખત પછી તમને સરદાર દુર્જનસિંહ મળવા આવશે.”

“અને મળવાનું કાંઈ કારણ ?”

શય્યા ઉપરથી માથું ઉંચું કરી લલિતે પૂછ્યું.

મધુરી પ્રભાવતીની વિશ્વાસુ છે અને તે પ્રભાવતીની તમામ વાતો જાણે છે, એ વાત લલિત જાણતો હતો. તેની તરફ જોઈતે ફરી બોલ્યો—“મધુરી ! તું મને કેમ કાંઈ જવાબ આપતી નથી ? તે દિવસે હું અહીંથી શા માટે ચાલ્યો ગયો, અને કોની મદદથી ગયો એ બધું તો તું સારી રીતે જાણે છે ને ?”

“હા. પણ લલિત ! તમે તેમાંનું મને કાંઈ પણ પૂછશો નહિ અને હું તમને કાંઈ પણ કહી શકીશ નહિ. (એમ કહી તેણે દરવાજા તરફ શંકિત દૃષ્ટિએ જોયું.) તે દિવસે પ્રભાવતીને હૃદયભેદક પત્ર લખવાની ફરજ પાડવામાં આવી વિગેરે બધી વાતો મારા જાણવામાં છે પરંતુ કેટલાક કારણોથી હું કાંઈ પણ કહી શકું તેમ નથી. ઉપરાંત દુર્જનના અહિ આવવાનું કારણ પણ તેજ છે. તમે પાછા કિલ્લામાં શા માટે આવ્યા અને તે બંને હુલ ભાઈઓ તમને ક્યાં મળ્યા, વિગેરે પ્રશ્નો પૂછશે.”

“એમ કે ? તેનો જવાબ એકજ છે અને તે એ કે આ એક ઇશ્વરીલીલા છે અને કોઈ દેવી પ્રેરણાથી હું પાછો કિલ્લામાં આવ્યો છું.”

તેજ વખતે ધામેથી દરવાજો ઉઘાડી દુર્જનસિંહ અંદર આવ્યો. તેણે ત્યાં આવતાં જ મધુરીને બહાર ચાલ્યા જવાનું કહ્યું. જ્યાં સુધી પોતે ત્યાં છે, ત્યાં સુધી બીજા કોઈને ત્યાં ન આવવા દેવા સૂચવ્યું. મધુરી બહાર નિકળી ગઇ અને દુર્જન લલિતની પથારી પાસે ગયો. થોડાવાર સુધી તેના તમામ શરીરનું અવલોકન કરીને બોલ્યો:—

“લલિત ! તે દિવસે તે પ્રભાવતીને હુંટારાઓના હાથમાંથી છોડાવી તેથી મને અને સરદાર સજ્જનસિંહજીને અત્યંત આનંદ થયો છે. તે દિવસે તે ગજવેલી શરવીરતાના જેટલા વખાણ કરીએ તેટલા થોડાજ છે. તે અમો બંનેને આભારી કર્યા છે. આજે તારી તબિયત સારી છે તે મારા જાણવામાં આવનાથી હું અહીં આવ્યો છું.

લલિત ! મારે તને બહુજ મહત્વની વાતો પૂછતી છે. હવે તે વાતો વધારે વખત સુધી મુલતવી રાખી શકાય તેમ નથી. માટે તું પ્રથમ મને એક વાત જણાવ કે-તું બંગદેશમાં જવા માટે અહીંથી નિકળ્યો, તો પાછો શા માટે આવ્યો ? તું પાછો આવવા સખખ તે પ્રભાવતીનું અપમાન અને ભયંકર ગુનોહ કર્યો છે. હું ખાત્રીથી માનું છું કે-તે તે દિવસે ખીજા કોઇ નિર્દોષ મનુષ્યના રક્તથી તારા હાથ કલંકિત કરેલા હોવા જોઈએ ! ”

“ શું ? પોતાના બચાવને માટે ન છૂટકે ખીજના પ્રાણ લેવામાં આવે તેને શું તમે ગુનોહ માનો છો ? ”

“ એટલે શું તું એમ કહેવા માગે છે કે-તારી સાથેના એ સ્વારોએ પ્રથમ તારા ઉપર હુમલો કર્યો ? નહીં, એ કોઇ કાળે ખતી શકેજ નહીં. તેજ પ્રથમ તે સ્વારો ઉપર શસ્ત્ર ઉગમ્યું હશે ! ”

“ સરદાર સાહેબ ! હું તમારા કથનનો ભાવાર્થ સમજી શકતો નથી. ” શાંતિથી પણ આશ્ચર્ય પામી લલિતે કહ્યું.

સરદાર દુર્જનના પ્રશ્નનો અર્થ અમારા ચતુર વાંચકો જણાવી ગયા હશે. તે બોલ્યો-“ લલિત ! શું તું મને ગાંડો ઠરાવવા માગે છે ? શું તું એમ કહેવા માગે છે કે-તારા હાથે મારા એ સ્વારો નથી હણાયા ? રાજમાર્ગ ઉપર તેમનાં ખૂન કરી તેઓની લાશો તે ખીજે નાંખી દીધી તે મારા અરણ્યરક્ષકને જડી છે. શું તે તેમ નથી કર્યું ? જો, વિચાર કર. તે બંને સ્વારો મેં તારી સાથે મોકલ્યા હતા. તેઓને તેં દગો દીધો વિગેરે તમામ વાતો હજી મેં છુપાવી રાખી છે. લલિત ! જો તું મારા કહેવા પ્રમાણે ચાલવાનું કબૂલ નહીં કરે તો તે મારા બંને સ્વારોનાં ને ખૂન કર્યાં છે, એ હું ન્યાયાસન સામે સાબિત કરીશ. ”

દુર્જનનું ભાષણ લલિત આશ્ચર્યચકિત થઈ સાંભળતો હતો. તેની સમજદાર થએલ છે, એમ તેને લાગ્યું અને તે દૂર કરવા તે બોલ્યો-“ સરદાર સાહેબ, તે દિવસે એ સ્વારોની લાશો જડી, એ આપનું કથન હું કબૂલ કરું છું, તેઓ મરાયા એ પણ હું જાણું છું; પરંતુ તેઓને મેં માર્યા નથી પણ તેઓ પોતાની મેજે જ મારા તરફથી લડતાં મરાયા છે. અમે અહીંથી નિકળ્યા પછી બહુજ દૂર સુધી ગયા. ત્યાં અમને તે બંને ભાઈઓની ટોળી મળી. તેઓ આ તરફ આવતા હતા. તેઓએ અમો ત્રણેની ઉપર હુમલો કર્યો. લડાઈ થઈ. તેમાં મારી સાથે તમે આપેલા બંને સ્વારો મરાયા અને મને

કાંઈ પણ ઈજ્જ થઈ નહીં. હું તેમના હાથમાંથી છટકી ગયો. અને પાછો અહીં આવ્યો. ત્યારે મારા જોવામાં આવ્યું કે તે ભોકા પ્રભાવતીને લઈ જતા હતા.

પ્રકરણ ૪૧ મું.

“સરદાર ! એ બધું તરકટ છે !”

જ્યારે લલિતસિંહ બોલતો હતો ત્યારે દૂર્જન તેની તરફ એકાગ્રદષ્ટિએ જોઈ રહ્યો હતો. લલિતસિંહ જે કાંઈ કહે છે તે ખરું છે, એમ તેને પ્રથમ લાગ્યું. તેને પ્રથમ તો એમ લાગ્યું હતું કે—મારા બન્ને સ્વારોએ એની ઉપર મારા હુકમ મુજબ હુમલો કર્યો હશે અને આણે તેમને મારી નાંખ્યા હશે. આ માન્યતા—લલિતની સાચી હકીકત સાંભળતાંજ તેની બદલાઈ ગઈ. આ વાત તેણે ધારેલી—ધારણામાં આધક થઈ પડી. ગમે તેમ થાય પણ લલિત ઉપર પોતાની સત્તા હોવીજ જોઈએ અને પોતાના હુકમ મુજબ તેણે બંગદેશ તરફ જવુંજ જોઈએ, એ તેનો મુખ્ય ઉદ્દેશ હતો. શું તે સિદ્ધ થશે ? કેમ કહી શકાય—કારણ કે—

“ન જાણે જનકીનાથ કે—કાલે કેવું ઉગશે પ્રભાત !”

“લલિત ! મારે કહેવું જોઈએ કે—તું બહુજ ચતુર પુરૂષ છે. તેં જે વાત કહી તેમાં તેં બહુજ હોશિયારી વાપરી છે. લલિત ! તું યાદ રાખજે કે તારી આવી બનાવટી વાતોથી હું ભોળવાઈ જઈ તેમ નથી. ફક્ત મારાજ જે સશસ્ત્ર શૂરવીર સ્વારો મરાઈ ગયા અને તું જરા પણ ઈજ્જ થયા વિના છટકી ગયો, શું એ બનવાજોગ છે ?”

“બનવાજોગ છે એટલુંજ નહોં પણ તે સત્ય છે.”

“વારૂ, તારી વાત અસત્ય છે છતાં એક ક્ષણને માટે તે સાચી માની લેવાય તો પણ તું પાછો કિલ્લામાં શા માટે આવ્યો ? તે અહીંથી જતી વખતે કરેલો નિશ્ચય અને બહુજ અભિમાનથી પ્રભાવતી પ્રત્યે દર્શાવેલો પ્રેમ—સ્નેહ એ બધાં ક્યાં ઉડી ગયાં ?”

“મારા સામર્થ્ય કરતાં પણ અનંતગણું સામર્થ્ય ધરાવનાર કોઈ અલૌકિક અને અદ્ભુત શક્તિએ મને પાછો અહીં મોકલ્યો છે. હું કાંઈ મારી મેળે અહીં પાછો આવ્યો નથી.”

“એમ કે ? આજ વખતે તે ઉચ્ચ કે નીચ શક્તિ આવી અને

આ પહેલાં ન આવી. લલિત ! આવી બાળચેષ્ટા જેવી વાતો તું કોને કહે છે ? ” એમ કહી દુર્જન તિરસ્કારથી તેની તરફ જોવા લાગ્યો.

“ સરદાર ! આજ સુધીમાં આ કિસ્સામાં બનેલા અદ્ભુત બનાવો, છેલ્લા ચોવીસ વર્ષમાં વખતોવખત થનારા અલૌકિક ચમત્કારો અથવા તે દિવસે બોજનોત્સવ સમયે પ્રકટ થએલી તે દેવી આકૃતિ તમે જોઇ હશે તો મને પ્રેરણા કરનાર શક્તિની બાબતમાં તમે જરા પણ શંકા ઉઠાવી શકશો નહિ.” ગંભીર અને શાંત સ્વરે લલિતે કહ્યું.

આ વાત સાંભળી દુર્જન જરા ચમક્યો. તેની મુખમુદ્રા ઉપરની ભાવનાઓ ક્ષણેક્ષણે બદલાવા લાગી. તેણે લલિતની તરફ તીવ્રદષ્ટિએ જોઇ કહ્યું:—“ લલિત ! તે આકૃતિની સાથે તારે સંબંધ શો ? ”

“ તે બાબતમાં હું કાંઇ પણ જાણતો નથી અને તે ઉપર તમને પણ વિશ્વાસ નથી તો તે વાતજ નવા ઘો. તમે મને કાંઇક ખુલાસા પૂછવા આવ્યા અને તમે જે કાંઇ પૂછ્યું તેના ખરા જવાબો મેં આપ્યા; પરંતુ તમને માફે બોલવું સત્ય લાગતું નથી અને તમે મારે તિરસ્કાર કરો છો, તો પછી વધારે ટકટક કરવામાં લાભ શો ? ”

“ લલિત ! એકંદર રીતે હજી તારું મગજ ઠેકાણે નથી આવ્યું એમ લાગે છે. વૃદ્ધચારણ કહેતો હતો કે, વાયુના વેગમાં ભયંકર, વિચિત્ર અને અસંભવિત વાતો તું કહેતો હતો તેજ ખરું છે.”

“ જો તમને તેમ લાગતું હોય તો બલે તમે તેમ માનો. મને કાંઇ હરકત નથી. સરદાર ! મારે કહેવું જોઇએ કે—જેવા તમે શુદ્ધિમાં છો તેવોજ હું છું અને હું જે કાંઇ બોલું છું તે બધું સારી રીતે સમજી પણ શકું છું. ”

“ જો તું ખરેખર શુદ્ધિમાં હોય તો માફે કહ્યું કર ! ”

“ તમે કહેવા શું માગો છો ? ”

“ તું પાછો બંગદેશ તરફ જવા તૈયાર છે કે નહિ ? ”

“ શું હું ફરી નહાસી જાઉં ? નહીં ! સરદાર, તે મારાથી હવે ત્રણે કાળમાં બની શકશે નહિ.”

“ દુર્ભાગી યુવક ! તારી હઠથી તારી જીંદગી બરબાદ થઈ જશે.”

“ તેની ચિંતા તમે ન કરો અને માફે જે થવાનું હોય તે ખુશીથી થવા દો ! ”

“ ઓ મૂર્ખ ! શું તારો આજ નવાબ છે ? ”

“ હા. એ મારો છેલ્લો નવાબ છે—દલનિશ્ચય છે.”

“ તારો નિશ્ચય, લલિત ! તારે બદલવોજ પડશે.”

“ એ આશા આકાશમાંથી પુષ્પ ચુટવા જેવી છે. ”

“ હું જોઈશ કે તે તું કેમ નથી અદલાતો ? ”

“ સરદાર ! ખાંડ ખાજે ખાંડ ! ”

“ શું પ્રભાવતીની પ્રાર્થનાને તારા મનમાં કાંઈ પણ માન નથી ? તે દિવસે તારે અહીંથી ચાલ્યા જવું અને આ કષ્ટમય કેદ-ખાનામાંથી છુટકારો મેળવી લેવો, એ માટે તને પ્રભાવતીએ પત્થારો જે જણાવ્યું હતું તેજ આજે પણ ફરી તને જણાવે છે. ”

“ તેના મુખેજ તેનો મત સાંભળ્યા વિના હું કાંઈ પણ કહી શકતો કે કરી શકતો નથી. ”

“ એકંદર રીતે તારી ઇચ્છા પ્રભાવતી કે જેની સાથે મારો વિવાહ નિશ્ચય થઈ ગયો છે તેને એકાંતમાં મળવાની છે; પરંતુ લલિત ! આ વાત તને કલંકરૂપ છે. ” લલિત તરફ તિરસ્કારથી જોતો દુર્જન બોલ્યો.

“ પ્રભાવતીને મળવું, શું એ લાંછનારૂપદ છે ? ઠીક છે, કાંઈ ફિકર નહીં. સરદાર ! જે તમે મારા આ પ્રશ્નનો જવાબ હામાંજ આપતા હો તો પછી તેનો મત કે પ્રાર્થના મને કહી સંભળાવવાની શી જરૂર હતી ? ”

“ લલિત ! હવે તું મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરે છે. ”

“ તેમ કરવાની તમે મને ફરજ પાડો છો. ”

“ એ! મૂર્ખ ! હું તને મારા હુકમ મુજબ કામ કરવાની ફરજ પાડીશ. ”

“ સરદાર ! જોઈશું કે શું થાય છે ? ”

“ લલિત ! હવે હું તને એકજ વખત છેવટનું કહું છું કે—પ્રભાવતીના અને મારા મત મુજબ તારે એક ક્ષણનો પણ વિલંબ ન કરતાં મારા પ્રદેશની હદની બહાર—અંગદેશમાં—એકદમ ચાલ્યા જવું. એમ કરી કુમાર ચંદ્રસિંહના ખૂન માટે થનાર દેહાન્ત શિક્ષા તારે ટાળી દેવી. જે તને આ પસંદ ન હોય અને તું તારો જીવી સ્વભાવ નજ છોડવા માગતો હોય તો પછી મારા જેવો ખરાબ માણસ દુનિયામાં બાજે કોઈ નથી, એ તું ચોક્કસ માની લેજે. ”

“ વારજી, પણ તમે કરશો શું ? ”

“ હું પ્રથમ તો તારા પ્રેમપંથમાં હરીફ થઈશ અને ગમે તેમ કરી તારું જીવન હરી લઈશ. મારા ગુસ્સાની સામે લલિત ! તું ટકી શકીશ નહિ, એ ધ્યાનમાં રાખજે. ” લલિત કાંઈ પણ બોલતો

નથી તે જોઈ તે ફરી બોલવા લાગ્યો-“જો, હજુ પણ વિચાર કર ! નહિ તો હું તારી ખરી વાતો તત્કાળ ખોટી કરી બતાવીશ. ચંદ્રસિંહના ખૂન ઉપરાંત ખીજ બે ખૂનોનો આરોપ તારા ઉપર મૂકીને હું તને દુનિયામાંથી હટાડી નહતો કરી નાંખવામાં જરા પણ પાછી પાની કરીશ નહિ. માટે લલિત ! તું મારો શત્રુ નહિ પણ મિત્ર થા !”

“ખીજ બે ખૂન ! તો તો તમે પાપી પિશાચ છો !” લલિતે અત્યંત આશ્ચર્ય પામીને કહ્યું.

“હા અને લલિત ! જો તું માફ કર્યું નહીં માને તો હું પિશાચ કરતાં પણ જુડો છું.”

“દુર્જન ! તમે ગમે તેવા હો અને ગમે તે આરોપ મારા ઉપર મૂકશો તો તે સર્વે અસત્ય છે, તે હું સિદ્ધ કરી બતાવીશ.”

“કોણ તું સિદ્ધ કરીશ ? લલિત ! તારા ઉપર વિશ્વાસ કોણ મૂકશે ? મારા શબ્દોની સામે તારા શબ્દોની કાંઈપણ કિંમત નથી. આ કિલ્લામાંના તમામ લોકો માને છે કે-ચંદ્રસિંહનું ખૂન તેંજ કર્યું છે. તને કેદખાનામાં રાખવામાં આવ્યો પણ ત્યાંથી તું નહાસી જવાથી તને પકડી લાવવા બે સ્વારો મોકલવામાં આવ્યા તે બંનેનું પણ તે ખૂન કર્યું છે. એ હું હવે જાહેર કરીશ. તારી વિરૂદ્ધ હું ધાડું તે કરી શકું. ઉપરાંત દુર્ગરક્ષક રણમલ પણ તારી વિરૂદ્ધમાં સાક્ષી પૂરશે. લલિત ! હજુ પણ વિચાર કર. તારી વિરૂદ્ધ મારી પાસે ધણું છે અને તેને આધારે હું તારા ઉપર ત્રણ ખૂન કરવાનો અપરાધ સાબિત કરી શકીશ.”

“એકંદરે મારો સર્વ રીતે નાશ કરવાનો તમારો વિચાર છે, પણ ચિંતા નહીં. દુર્જન ! તમારાથી બને તેટલી દુર્જનતા કરવામાં જરા પણ પાછી પાની ન કરશો. મારો તો દયાળુ દેવાધિદેવ ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે.”

“મારા કહેવા મુજબ કરવા તું ના પાડે છે ?”

“હા. હું તમારા કહેવા મુજબ કરી શકીશ નહીં.”

આ વાત સાંભળી એક ક્ષણને માટે દુર્જન ચુપ થઈ ગયો. એટલામાં તેને એક યુક્તિ સૂઝી આવી. તેણે એકદમ ઘુમ પાડી અને દરવાજા પાસે ગયો. ત્યાં જઈ બચલીત સ્વરે એકદમ ઘુમ પાડી ઉઠ્યો કે-“અરેરે ! ઓ દુર્ભાગી યુવક ! આવા બચકર ખૂન કરવા માટે તારું ચિત્ત શી રીતે તૈયાર થયું ?”

“સરદાર સાહેબ ! શું છે-કાણે ખૂન કર્યું ? આ તમે શું બોલો છો ? ખૂન શું અને વાત શી ?”

દુર્જનની વાત સાંભળી મધુરી-જે દરવાજાની બહારના ભાગમાં ઉભી હતી તે બચલીત થઈને બોલી ઉઠી.

“ઓ દાસી ! હું શું કહું ? મને કાંઈપણ સ્પષ્ટ પડતી નથી. તેણે તમામ કબુલ કર્યું છે. કુમાર ચંદ્રનું ખૂન અને મારા બે સ્વારેનું ખૂન પણ તેણે કર્યું છે.” દુર્જને ગુંચવાઈ ગયા જેવી પોતાની મુખ-મુદ્રા રાખીને તદ્દન બનાવટી વાત ઉભી કરી.

“નહીં-સરદાર ! એ બધું તરકટ છે !”

મધુરી સર્વ વાતો બાજુથી હોવા સમય દુર્જનનું કહેવું તદ્દન અસત્ય છે, એમ તે ખાતરીથી માનતી હતી. તે ગુસ્સામાં આવીને બોલી:—

“સરદાર ! બિચારા લલિતનું સત્યાનાશ કરી નાંખવા માટે તમે પોતેજ આ બધું તરકટ રચ્યું છે-કાવતરું ગોઠવ્યું છે. તમારા તમામ દાવ-પેચ હું સારી રીતે બાણું છું.”

“ચુપ ! દાસી ! તું કોની સામે બોલે છે તેનું તને માન છે ? જા, અહીંથી એકદમ ચાલી જા. મારી નજર સામેથી ખસી જા અને ધ્યાનમાં રાખજે કે-તું અત્યારે જે બોલી છે તેના ફરી ઉચ્ચાર પણ ફરીથી તો તારી વાત તું બાણું ! તેનું પરિણામ બહુજ બચાંકર આવશે. જો તું મારા હુકમ મુજબ નહીં વર્તે તો તારે આ કિસ્સામાંથી ચાલ્યા જવાનો વખત આવશે.” દુર્જને ચીડાઈને કહ્યું.

પ્રકરણ ૪૨ મું.

લલિત ક્યાં ? જ્યાં હતો ત્યાંને ત્યાં !

પ્રભાવતીની દાસી મધુરી દુર્જનની વાત સાંભળી સુષ રહી ગઈ. વધારે બોલવામાં ડહાપણ નથી, એમ માનીને તે દુર્જન તરફ તિરસ્કાર ભરેલી નજરે જોતી જોતી ત્યાંથી બીજી તરફ ચાલી ગઈ. જો પોતે કાંઈ એાંધું વતું બોલી જશે તો દુષ્ટ સ્વભાવવાળો નીચ દુર્જનસિંહ સરદાર સબજનને આડું અવળું સમજાવી પોતાને કઠાવી મૂકશે, એવો વિચાર તેના મનમાં આવવાથીજ તે કાંઈ પણ બોલી નહીં. તે દુર્જનની દુષ્ટતાથી વાકેફમાર હતી. તે જે રસ્તે જતી હતી તેજ રસ્તે સામેથી આવતો દુર્જરક્ષક રણમલ તેને અચાનક મળી ગયો. તે દુર્જનને

મળવા માટે જતો હતો. તેની સાથે કાંઈ પણ વાતચિત ન કરતાં તે તેની તરફ જોઈને જ નીચી નજરે તેની પાસે થઈ ચાલી ગઈ. રણુમલ દુર્જનપ્રસે આવી પહોંચ્યો. તેને જોતાં જ દુર્જનને એક યુક્તિ સ્ત્રી આવી અને તેણે તેને કહ્યું—“રણુમલ ! અત્યારેને અત્યારે જ છ સશસ્ત્ર સિપાઈઓ બોલાવી લાવ અને લલિત ઉપર સખત પહેરો ભરવાની ગોઠવણ કરી નાંખ. આપણો વિશ્વાસુ વૃદ્ધચારણ તેના ખાનપાનની ગોઠવણ કરશે. તેના શિવાય આ ઓરડામાં ખીજો કોઈ ન જઈ શકે, તે માટેની સાવચેતી તારે રાખવાની છે. હવેથી લલિત આપણા કિલ્લામાં પાછો કેદી થયો એ વાત ધ્યાનમાં રાખજો.

“ અનદાતા ! આપના હુકમ મુજબ હું સત્વર ગોઠવણ કરીશ.” રણુમલે અદ્યથી નમન કરતાં કહ્યું.

ચોડાજ વખતમાં દુર્જનના હુકમ મુજબ પહેરેગીરો લલિતની ઓરડી ઉપર પહેરો ભરવા લાગ્યા. દુર્જનના કહેવા મુજબ જ બધી ગોઠવણો થાય છે, એ લલિતના જાણવામાં આવ્યું. પોતે ફરી કેદી થયો છે, એ જાણતમાં તેને કાંઈ પણ લાગ્યું નહિ. ચોડાજ વખતમાં વૃદ્ધચારણ અંદર આવ્યો. તેણે તમામ વાતો વિસ્તારથી લલિતને કહી સંભળાવી. આજથી જ પોતાની તરફ એક કેદીની જેમ વર્તવામાં આવશે અને તબિયત જરા ઠીક થતાં જ પહેલાંના ભોંયરાવાળા કેદખાનામાં પોતાને પૂરવામાં આવશે, એ જાણી તેને જરા ખરાબ લાગ્યું. હવે પોતાની સ્થિતિ બહુ જ શોચનીય થઈ જશે, એ વિચાર મનમાં આવતાં જ તેના નિવારણ માટે શાન્તચિત્તે વિચાર કરતો લલિત શય્યામાં પડ્યો.

રણુમલને હુકમ આપી દુર્જન સભામહેલમાં આવ્યો. ત્યાં સરદાર સજ્જન તેની વાટ જોતો બેઠો હતો. વધારે ચાપચીપ ન કરતાં દુર્જન તેને પોતાની ઇચ્છા મુજબ સમજાવવા લાગ્યો. તે બોલ્યો—“ આજે મને લલિતસિંહની મુલાકાત લેવા કહ્યું તે પ્રમાણે હું તે તરફ જવા માટે તૈયાર થાઉં તે પહેલાં જ તેણે એક માણસ મને બોલાવવા મોકલ્યો. આ જાણતમાં મને બહુ અન્યયખી થઈ. હું જ્યારે તેની પાસે ગયો ત્યારે તે બહુ જ બેચેન થયેલો જણાતો હતો. મને જોતાં જ હાથ જોડી—આંખમાં પાણી લાવી—તે બોલ્યો—“ મને અભયદાન આપો ! ” એમ તે કહેવા લાગ્યો. પછી મેં તેને કહ્યું કે—“ તેમ બની શકે તેવી કોઈ વાત હોય તો આમજ ઉપર જોઈશું ” એ સાંભળતાં જ તેણે પોતાનું પાપી હૃદય મારી સમક્ષ ખુલ્લું કર્યું. કોષમાં આવી

જઘને પોતેજ કુમાર અંદ્રસિંહનું ખૂન કર્યું છે, એ તેણે મારી સામે કબુલ કર્યું અને તે બાબતમાં તમે મને સરદાર સજ્જનની પાસેથી ક્ષમા અપાવો, એવી પ્રાર્થના કરવા લાગ્યો. ઉપરાંત મારા બે સ્વારોનું પણ પોતેજ ખૂન કર્યું છે, એ પણ તેણે કબુલ કર્યું. તે વાત મારે તમને જરા સમજાવીને કહેવી પડશે. વાત એમ છે કે-તે દિવસે રાત્રે ભોંયરામાંના કેદખાનાનો દરવાજો બહુજ યુક્તિથી ઉઘાડી તે ન્હાસી ગયો. તે વાત તરતજ મારા વિશ્વાસુ દુર્ગરક્ષક રણુમલના જાણવામાં આવી ગઈ. તેણે તેને પકડી લાવવા એકદમ તેની પાછળ બે સ્વારો દોડાવ્યા, તે સ્વારોએ તેને રસ્તામાં પકડી પાડ્યો. તેઓ તેને આ તરફ લઈ આવતા હતા ત્યારે રસ્તામાં લલિતે એક સ્વાર ઉપર હુમલો કર્યો. બીજા સ્વાર પોતાના સાથીની સહાય માટે દોડ્યો. સરદાર સાહેબ ! તે વખતે લલિત મરણીયો થઈ તે સ્વારો સાથે લડવા લાગ્યો. આખરે તેણે બન્ને સ્વારોને મારી નાંખ્યા. ક્રોધના આવેશમાં આવી જઈ પોતાને હાથે ભયંકર-રાક્ષસી-કૃત્ય થઈ ગયું, તે જોઈ તે બહુજ ગભરાઈ ગયો. પછી બહુજ પશ્ચાત્તાપ કરી પાછો તે કિલ્લા તરફ આવવા લાગ્યો. તમારો સ્વભાવ બહુજ દયાળુ છે તે તેના જાણવામાં હોવાથી તમારી પાસેજ પોતાના સર્વ અપરાધો કબૂલ કરી ક્ષમા માગવી; એવી તેની ઇચ્છા હતી. તે કિલ્લાના દરવાજાની પાસે આવતાંજ તમારી પુત્રીને વજ્રેસંઘ લઈ જતો હતો તે તેના જોવામાં આવ્યું. આ વાત સાંભળી તેની પાસે વધુ વખત ઉભા રહેવામાં મને જોખમ જણાયું. તે ગમે તેવો હોય તોપણ ખૂનીજ હોવાથી વખતે નવા જીવનું કરી નાંખે. આવો ખૂની અને તેમાં પણ જીવ ઉપર ઉદાર થએલો કોણ જાણે શું એ કરી નાંખે ? ! એટલા માટે મેં મધુરીને તેની પાસે જવાની મના કરી અને તેના ઉપર સશસ્ત્ર સિપાઈઓનો સખત પહેરો મૂક્યો. ”

દુર્જને ઉપર પ્રમાણે કહેલી હકીકત સાંભળી સજ્જન બહુજ આશ્ચર્ય પામ્યો. તેને ક્રોધ આવી ગયો. તેનું શરીર કંપવા લાગ્યું અને તે જોરથી બોલ્યો કે-“ દુર્જનસિંહજી ! તમે જે કાંઈ કર્યું તે યોગ્યજ કર્યું છે. તેના ઉપર પહેરો મૂક્યો તે ઘણુંજ સાઈ થયું. આમ થવાથી હવે તે ફરી કેદખાનામાંથી ન્હાસી શકશે નહિ. તેમજ તમે એવી સાવચેતી રાખજો કે-તે ફરી સટકી ન જાય. રાજધાનીમાંથી ન્યાયાધીશ ન આવે ત્યાં સુધી આપણે તેના બંદોબસ્ત રાખવો જોઈએ. ” એટલું કહી તે જરા થોભ્યો પણ થોડીવાર પછી પુનઃ

બોલ્યો—“ હાય-હાય ! લલિત ! મારા એકના એક કુળદીપકનું ખૂન કરવા માટે તારો હાથ કેમ ઉપડ્યો ? એ હું સમજી શકતો નથી અને એ બાબતમાં મને રહી રહીને અન્યથા ઉપજે છે. ”

ઠહાલા વાંચક ! એક વખત કેદખાનામાંથી છૂટેલો લલિત પાછો કેદ થઇ ગયો તેથીજ અમે આ પ્રકરણના મથાળે જણાવ્યું છે કે-લલિત ક્યાં ? જ્યાં હતો ત્યાં ત્યાં ! ”

જે વાત દુર્જને સમજાવવાને કહી તેમાં કેટલું સત્ય હતું, તે વાત અમારા વાંચકોની જાણ બહાર નથી. તેથી તે બાબતમાં વધુ વિવેચન કરવાની જરૂર નથી. દુર્જને લલિતને ફસાવવા માટે જે પ્રયત્ન જાળ પાથરી હતી તેમાં તે કેટલેક અંશે ફાળ્યો હતો, પણ તેનું આખરે પરિણામ શું આવ્યું, તે આપણે આગળ ઉપર જોઈશું.

પ્રકરણ ૪૩ મું.

ન્યાયાધીશનું આગમન.

ગયા પ્રકરણમાં અમે જે વાત કહી આવ્યા તેને આજે દસ દિવસ થઇ ગયા હતા. રાજધાનીમાંથી ન્યાયાધીશ આવે છે, એ ખબર અમારે ઉઠી આપવા માટે એક સ્વાર અન્યદૂર્ગમાં આવ્યો. ન્યાયાધીશની સરભરા કરવાનું કામ સરદાર દુર્જને પોતેજ હાથમાં લીધું હતું. ન્યાય-સભાનું તમામ કામકાજ પદાર્થસંગ્રહાલયવાળા મોટા-વિશાળ-દિવાનખાનામાં કરવાનું નક્કી કરવામાં આવ્યું અને ત્યાં ન્યાયાધીશ માટે તેની યોગ્યતા પ્રમાણે એક ઉચ્ચ આસન તૈયાર કરવામાં આવ્યું. ન્યાયાધીશ હવે તરતમાંજ અહીં આવી પહોંચશે, એવા ખબર એક સ્વાર દિલ્લામાં લઇ આવતાંજ રિવાજ મુજબ તે પ્રાંતના સુબાને ત્યાં તેડી લાવવા માટે દુર્જને એક માણસને મોકલ્યો. ખરી રીતે જોતાં ન્યાય-સભાનું કામકાજ પ્રાંતસુબાને કરવાનું હોય છે પણ તેની વતી તમામ કામ દુર્જને ઉપાડી લીધું હતું અને તેમાં તેનો કોઈક જુદોજ હેતુ હતો. તે શું ?

તે પર્વત પ્રદેશનો સુબો અન્યદૂર્ગથી વીસ માઇલ દૂર રહેતો હતો. ખીજે દિવસે તે અન્યદૂર્ગમાં આવી પહોંચ્યો. તે દૂર્ગમાં આવી પહોંચતાંજ તેની યોગ્યતા કરતાં પણ વધારે માન દુર્જને તેને આપ્યું. તેની તમામ વ્યવસ્થા થઇ ગયા પછી તેને દુર્જને પોતાનો હેતુ વિ-

સ્તારથી કહી સંભળાવ્યો. ખીજે દિવસે ન્યાયાધીશ પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યો. તેની સમયે ઘણા મનુષ્યો હતા. રાજ્યખટપટની શરૂઆત થયા પછી સરદાર સજ્જનસિંહની બાબતમાં મંદારનગરના મંત્રિ મંડળની માન્યતા બહુજ ખરાબ થઈ મઘ હતી, એ અમે પ્રથમજ જણાવી આપ્યા છીએ. ન્યાયાધીશ તે મંત્રિમંડળમાંનોજ એક સભ્ય હતો. તે તરફ કાંઈ પણ ધ્યાન ન આપતાં સરદાર દુર્જન અને સજ્જન તેની બહુજ ઠાઠમાઠથી આગતા-સ્વાગતા કરી અને હદ ઉપરાંત માન આપ્યું. તેની સાથે આવેલા માણસોને રહેવા વિગેરેની ગોઠવણ જુદે જુદે સ્થાને કરી આપવામાં આવી. પોતાને માન સન્માન મળેલું જોઈ ન્યાયાધીશ સરદાર દુર્જનની ઉપર ખુશી ખુશી થઈ ગયો.

પોતાનો ન્યાય કરવા માટે ન્યાયાધીશ આવ્યો છે, એ વાત લલિતના જાણવામાં આવી પણ તે બાબતમાં તેણે કાંઈ પણ પરવાહ કરી નહીં. પોતાની ઉપર મૂકાએલા આરોપ ખોટા છે, એવું સિદ્ધ કરી બતાવવા માટે અવસર મળશે, એ વિચાર તેને આવવાથી તેને બહુજ આનંદ થયો. લગભગ સંધ્યા સમયે ન્યાયાધીશના મદદનીશે લલિત પાસે આવીને કહ્યું કે-“ન્યાયાધીશ સાહેબ તારો ન્યાય કરવા માટે આવ્યા છે. લલિત ! આવતી કાલથીજ તારા ન્યાયનો પ્રારંભ થશે. તારા ઉપર જે જે આરોપો મૂકવામાં આવ્યા છે, તેમાંથી તારો છુટકારો થઈ જાય, તને શુદ્ધ, પવિત્ર અને નિષ્પક્ષપાતપણે ન્યાય મળે, તેવી ન્યાયાધીશ સાહેબની ઇચ્છા છે. તે માટે તારે જે કાંઈ તૈયારી કરવાની હોય કે સાક્ષીઓ બોલાવવાના હોય તો મને કહે, હું તારા કહેવા મુજબ ગોઠવણ કરીશ. ”

“ તે માટે હું સર્વ રીતે તૈયાર છું. મારે મારી નિર્દોષતા સિદ્ધ કરવા માટે સાક્ષી પુરાવાની કાંઈ જરૂર નથી. તેમ તેવું મારી પાસે કાંઈ છે પણ નહીં ! જે કદાચ હોય તો તે એટલુંજ કે-મારે પરમેશ્વરને માથે રાખી જે હકીકત બની છે તે સાચે સાચી કહી દેવી. ”

તે સાંભળી ન્યાયાધીશનો મદદગાર ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો. લલિત વિચારમાં ગુલતાન થઈ ગયો. આવો શોચનીય-જીવન મરણનો જોખમ ભરેલો-સવાલ તેની સમક્ષ હતો, ખૂન જેવો મહા ભયંકર આરોપ તેના ઉપર મૂકવામાં આવ્યો હતો છતાં તેનું હૃદય શાન્ત હતું. તેના ચિત્તમાં હજુ પણ ઉત્સાહ હતો. પોતાના દુસ્મનો પોતાની વિરૂદ્ધ ગમે તેટલા જુદા પુરાવા રજૂ કરશે તો પણ સત્ય વાત પ્રકટ થયા વિના રહેશે નહિજ ! એવી તેને ખાતરી હતી. આ વિચારમાં લગભગ

અર્ધી રાત થઇ ગઇ છતાં તે જાણી શક્યો નહીં. આખા કિલ્લામાં સર્વ ઠેકાણે શાન્તતા અને સ્તબ્ધતા છવાયેલી હતી. લલિત શાન્ત ચિત્તે પોતાની પથારીમાં સુતો હતો. એટલામાં તેના ઓરડાનો દરવાજો ઉઘડ્યો અને વીજલ અંદર આવ્યો. તેને જોતાંજ આનંદ પામી લલિત બોલ્યો—

“મારા સંકટના સમયમાં સહાય થનારા મિત્ર ! તું આજલા દિવસ પછી મને મળ્યો તેથી મને બહુજ આનંદ થાય છે.” એમ કહી તેને પોતાની પાસે બોલાવ્યો અને તેનો પોશાક જોઇ બોલ્યો “પણ વીજલ ! આ શું ? આ નવીન પોશાક તેં શા માટે પહેર્યો ?”

“આ દરવાજા ઉપર પહેરો બરનારા પહેરેગીરનો આ પોશાક છે. લલિત ! આજે મારે તમારા ઉપર ચોકી કરવી પડે છે. જો આજે તમે અહીંથી નહાસી જશો તો હું તમને અટકાવીશ.” વીજલે હસતાં હસતાં કહ્યું.

‘વીજલ ! આ કામ તારી પાસે શી રીતે આવ્યું ?’

“અહીં જે પહેરેગીર હતો તેનો કોઈ નજીકનો સગો ન્યાયાધીશની સાથે આવ્યો છે. તેની સાથે શાન્તિથી બે ઘડી વાતચિત કરવાનું મળે, તેટલા માટે તેણે પોતાનું કામ કરવા માટે મને વિનંતિ કરી. હું પણ આવોજ વખત ઘણા દિવસથી ખોળતો હતો. ‘જોઈતું હતું ને વેધે કહ્યું,’ એવો ઘાટ થઇ ગયો.”

“વીજલ, આમાં તારો કાંઈક ગુપ્ત હેતુ હોવો જોઈએ. હું ઘણી સારી રીતે જાણું છું કે—મારા ઉપર તારો પ્રેમ હોવા સાથેજ તું મારું બહુ કરવા ઇચ્છે છે. મારું દુઃખ જોઈ તને પણ દુઃખ થાય છે. આવા આપત્તિના સમયમાં મને મદદ કરવાની તારી ધારણા છે. કદાચ અહીંથી નહાસી જવા માટે તેં કોઈક માર્ગ શોધી કાઢ્યો હશે. વીજલ, જો એ મારું કહેવું સાચુંજ હોય તો મારે કહેવુંજ જોઈએ કે એમાં તેં ખરેખર ભૂલજ કરી છે.”

“લલિત ! તમારી સમજફેર થાય છે. તમને દુઃખમાં જોઈ મારા હૃદય ઉપર વારંવાર દુઃખના સખત આઘાત થાય છે, એ ખરું છે છતાં તમે ખરેખર નિર્દોષ છો. મારો આ મત સાંભળી તમને આનંદ થશે અને તે આનંદમાં ઓર વધારો થાય, એવી વાત હવે હું તમને કહીશ. આવી શાયનીય સ્થિતિમાં પણ તમને તે વાત સાંભળી આનંદ થશે.”

“એવી તે કઈ વાત છે. ?” લલિતે ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું.

“તમારા વિષયમાં પ્રભાવતીઆનો શે મત છે, તે તમે જાણવા માગો છો ?”

“શું પ્રભાવતીનો મારા વિષયમાં મત ? કહે, વીજલ ! તે તું મને સત્વર કહે. હું નિર્દોષ છું, એવું તેને લાગે છે ? નહીં, મારી બાબતમાં તેને એમ લાગે ખરું કે ?”

“તેનો મત હું તમને કહી સંભળાવું તે કરતાં તે પોતે જ પોતાના મુખે તમને કહેનાર છે.”

“શું તે પોતે જ કહેનાર છે ? ત્યારે શું તું એમ કહે છે કે તેની મને મુલાકાત થશે ?”

“હા, કુમાર.”

“ક્યારે ?”

“તરતમાં જ !”

“તો તો વીજલ ! મારે તારો અનહદ ઉપકાર માનવો જોઈએ.”

“તેનું થઈ પડશે.”

લલિતની ઉત્સુકતા જોઈ વીજલને જરા અનન્ય થઈ થઈ. તે બોલ્યો “લલિત ! આ કામ બહુ જ ધુપી રીતે થવું જોઈએ. તમે બન્ને એકાન્તમાં ધુપી રીતે મળી શકો, તેવી મેં ગોઠવણ કરી રાખી છે. જરા થોભી જાઓ ને શાન્ત થાઓ ! જ્યારે બહાર અને કિલ્લામાં સર્વત્ર શાન્તતા અને સ્તબ્ધતા છવાઈ જશે ત્યારે મધુરી પ્રભાવતીને લઈ અહીં આવી પહોંચશે.”

એટલામાં જ ધીમેથી મધુરી દરવાજે ઉઘાડી અંદર આવી. પ્રભાવતી તેની સાથે નહોતી !

પ્રકરણ ૪૪ મું.

ધુપી રસ્તો-ધુપી મુલાકાત.

મધુરીને ત્યાં આવેલી જોતાં જ લલિતને અત્યંત આનંદ થયો. તે એકદમ શય્યામાંથી ઉઠીને ઉભો થઈ ગયો. આવા વિકટ વખતમાં પણ દુનિયામાં પોતાને મદદ કરનારાઓ છે, તે જાણી તે કેટલેક અંશે સંતોષ પામ્યો. તેની આંખોમાં આંસુ આવ્યા અને હૃદય પણ ભરાઈ આવ્યું, તે રડી પડ્યો. તેની આવી કશ્ચાજનક સ્થિતિ જોઈ મધુરીએ તેનો હાથ પકડ્યો. પોતાની સાડીના પાલ્લવથી તેના આંસુ ધુણી નાંખ્યા. આ વખતે વીજલની આંખોમાં પણ આંસુ ચમકતા હતા. એક ક્ષણ

સુધી તે ત્રણે તે સ્થિતિમાંજ સ્થિર રહ્યા. આખરે મધુરી સંપૂર્ણ સહાનુભૂતિ સૂચક સ્વરે બોલી—“લલિતસિંહ ! આમ દુઃખી ન થાઓ. તમારું દુઃખ જોઈ અમારાં અંતર કપાય છે પણ અમે તદ્દન નિરપાય છીએ. જે તમે આમ કરશો તો પછી પ્રભાવતીની સ્થિતિ કેવી થઈ જશે, તેનો કાંઈક વિચાર કરો. લલિત ! તમે નિર્દોષ હોવાથી તમારે નિરાશ થઈ જવાનું કાંઈ પણ કારણ નથી. તમારા દુઃખનો તમારા ઉપર ગમે તેટલા આરોપ મૂકે છતાં ઇશ્વર ન્યાયી છે અને તેજ આખરે સત્યને સૂર્યની જેમ પ્રકટ કરશેજ ! સત્યનો જય છે અને પાપ-અસત્યનો પરાજય છે, શું એ તમે નથી જાણતા ? વારૂ, પણ હવે આપણે આવી વાતોમાં વખત વીતાવવો એ ખિન જરૂરનું છે. પ્રભા તમારી વાટ જોઈ બેસી રહી છે. હવે આપણે અહીંથી બહુજ સાવચેતી સાથે જવું જોઈએ. વીજલ ! અમે જ્યાં સુધી અહીં પાછા ન આવીએ ત્યાં સુધી બધુંએ બરાબર સાચવવાનું કામ તારે માથે છે. કોઈને વહેમ આવે, તેવું કાંઈ પણ કરીશ નહિ.”

એમ કહી મધુરી લલિતને એક દિવાલ પાસે લઈ આવી. એક પળ સુધી તેણે દિવાલ ધ્યાનથી તપાસી જોઈ અને તે દિવાલમાંની એક ખુટી નીચે ખેંચી તે સાથેજ એક છુપો દરવાજો ખુલી ગયો. તે છુપા દરવાજાની માહિતી મધુરીને કિલ્લામાંના વૃદ્ધ ચારણે આપી હતી. પ્રથમ તો તે ચારણનો તે રસ્તે અજાણ્યદર્શમાંથી લલિતને નહસાડી મૂકવાનો વિચાર હતો પરંતુ આવું કામ લલિત કદાપિ કરશે નહિ, એવું તેને મધુરીએ કહેતાંજ તેણે તે વિચાર માંડી વાળ્યો હતો.

તે બંને-લલિત અને મધુરી-તે દરવાજામાં થઈ આગળ વધતાંજ એક સાંકડા રસ્તે ચાલવા લાગ્યા. આ રસ્તો બહુજ સાંકડો અને છુપો હતો. તે દિવાલમાંજ બનાવવામાં આવેલો હતો. થોડો વખત ચાલ્યા પછી તે રસ્તો પૂરો થઈ ગયો, ત્યાં મધુરી નીચે બેસી હાથ ફેરવી જોવા લાગી. ત્યાં એક ખુટી તેના હાથમાં આવી. તે ઉપર પોતાનો પગ મુકી ખૂબ જોરથી તેને દાખી તે સાથેજ નીચે જવા માટેનો એક દરવાજો ખુલી ગયો અને બંને તે દરવાજામાં થઈ અંદર ગયા. થોડીવાર ચાલ્યા પછી એક દાદર તેમના જોવામાં આવ્યો. આખરે તેઓ કિલ્લામાંના એક દેવાલયમાં જઈ પહોંચ્યા. ત્યાં આવતાંજ મધુરીએ એક ખૂણા તરફ આંગળી કરી લલિતને અંદર જવાની સૂચના કરી. તે પ્રમાણે તેણે કર્યું. તે જરાક આગળ ગયો એટલે સામેથી આવતી પ્રભાવતી તેને દેખાઈ. પણ કેવી અજાણ્યખી ! તેની મુખમુદ્રામાં બહુજ દરક પડી ગયો હતો. તેની મુખમુદ્રા ઉપરની

પ્રસન્નતા અને પ્રકુલતા કોણ જાણે ક્યાંએ હોડી ગઇ હતી. અત્યારે તેનું મનમોહક મુખ નિસ્તેજ, ઉદાસીનતાથી ભરપૂર અને દુઃખી દેખાતું હતું. ઉપરા ઉપરી આવતી આપત્તિઓના અસહ્ય આઘાતથી અને ઉત્સાહનો ભંગ થઇ નિરાશ થઇ જવાથી તેની શારીરિક અને માનસિક શક્તિ ક્ષીણ થઇ ગઇ હતી. તે ધીમે ધીમે પગલાં ભરતી આવતી હતી. એકદમ તેની પાસે જઇ લલિતે તેનો હાથ પકડ્યો. તે કોમળ હાથ ઠંડો લાગતો હતો અને ધ્રુજતો હતો. બે દિવસથી તે એક સરખી રીતે આંખોમાંથી આંસુઓનો વરસાદ વરસાવતી હોવાથી તેના કુમુદિની જેવા વિશાળ નયનો લાલચોળ થઇ ગયા હતા. એક ક્ષણ મુધી તેની નિસ્તેજ મુખમુદ્રા તરફ જોઇ લલિત બોલ્યો:—

“પ્રભા! મધુરીને મેં જે ખરેખરી હડાકત કહી છે, તે ઉપર તને વિશ્વાસ છે?”

“હા. મને તે ઉપર સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે. તે દિવસે જંગલમાં તે કાંઈ બન્યું તેની ખરી હડાકત તમારા તરફથી મારા જાણવામાં આવે તે પહેલાંજ તમે તદ્દન નિર્દોષ છો, એમ મારા હૃદયઆત્માએ મારી ખાત્રી કરી આપી હતી. લલિત, હું ચાહું છું કે આવતી કાલે તમે નિર્દોષ દરે અને પરમેશ્વર તમને સંપૂર્ણ સહાય આપે.” પ્રભાવતીએ દુઃખી અવાજે કહ્યું.

પ્રભાવતી વાક્ય પુરું કરી રહ્યા પછી ધીમે ધીમે રડવા લાગી. દુઃખના અવેગમાં આવી જઇ તેણે પોતાના હાથે પોતાનું મુખ છુપાવી લીધું. પ્રભાવતીની હૃદયભેદક, કંઠજાળનક, શોચનીય અને દુઃખદ સ્થિતિ જોઇ લલિતસિંહનું હૃદય દુઃખી થયું અને તે બોલ્યો:—

પ્રકરણ ૪૫ મું.

“લલિત તમારો જય થાઓ.”

“ઓ જગતના નાથ ! આ તારો કેવો ન્યાય ? મારે માટે આ ક્રાન્તિ કમળની ક્રાન્તિવન્ત કુસુમકળી સમાન કમનીય કુમારિકાની કેવી હૃદયભેદક સ્થિતિ થઇ ગઇ ?? મારા જેવા દુર્ભાગીને આહવાનો બદલામાં તેને શું તે આવી શિક્ષા કરી ? ઓ પરમાત્મા ! તારે ત્યાં ન્યાયજ નથી !” થોડીવારમાંજ તેની આંખોમાંથી આંસુ વહેવા લાગ્યા. કાણ પછી તે આંસુ લુછીને ગદ્ગદિત સ્વરે બોલ્યો:—અને હોય તો તે ક્યાં છે ? તે મને બતાવ !” તે થોડી વાર મુધી થોભ્યો અને ફરી બોલ્યો:—

“ પ્રભાવતી ! શાન્ત થા-જરા શાન્ત થા ! ”

“ લલિત શું હું શાન્ત થાઉં ? ” એમ કહી પ્રભાવતીએ આંસુ ભરી આંખે તેના તરફ જોયું. તે વખતે તેની સ્થિતિ બહુજ દુઃખ-જનક થઈ ગઈ હતી. તત્કાળ તે લલિતસિંહની સાથે વિંટાઈ ગઈ અને રડતી રડતી બોલી-“ મારા પ્રિયપ્રાણ ! જ્યારે તું આવાં દુઃખમાં છે ત્યારે હું શી રીતે શાન્ત થઈ શકું ? ઓ નસીબ ! મારા પ્રિયપ્રાણની ઉપર આ કેવો દુઃખદ પ્રસંગ ! ”

બહાલા વાંચક ! તે વખતનું તેમનું-રોહિણીચંદ્રનું-મિલન કાળાં વાદળાંઓથી છવાઈ ગયેલું દેખાતું હતું. થોડીવાર પછી પ્રભાવતી તેનાથી દૂર જઈ ઉભી રહી અને બોલી-

“ લલિત ! તમને મેં કેટલે દરજ્જે ચાહ્યા છે, તમારા ઉપર મારો કેટલો પ્રેમ હતો અને છે તે ફક્ત પરમેશ્વરજી જાણે છે. પરંતુ આપણો પ્રેમ પરમાત્માને ગમ્યો નથી. એક ક્ષણ પહેલાં મેં મારા હૃદયની નિર્બળતા પ્રકટ કરી તેને માટે મને બહુજ લાગી આવે છે. લલિત ! તમને હું સંપૂર્ણપણે ચાહું છું છતાં લાચાર છું કે-બીજાને મેં વચન આપી દીધું છે. ”

“ પ્રભા ! તે હું જાણું છું. શું તેં દુર્જનસિંહને વચન આપ્યું છે ? ”

“ હા. તે બધી વાત તમને કહેવા માટે અને તમારી સમજદાર દૂર કરવા માટે મેં આ છુંપી બેટની ગોઠવણ કરેલ છે. ” છુંપી દિવસે પ્રભાવતી બોલી. તેને દુર્જનસિંહનું નામ એટલું બધું અપ્રિય થઈ પડ્યું હતું કે તેનો ઉચ્ચાર કરવા માત્રમાં તેને બચ લાગતે હતો.

“ તારી બાબતમાં મારી સમજદાર થયેલ છે, એ તને કોણે કહ્યું ? કોઈ દિવસે મેં તારી પ્રાર્થનાને જરા પણ તરછોડી છે ખરી કે ? ”

“ નહીં. પરંતુ મારો પત્ર જોઈ તમને શું લાગ્યું હશે, તે બાબતમાં મને કાંઈપણ કલ્પના થઈ શકતી નહોતી. બધી વાત હું તમને જ્યારે કહું, એ બાબતમાં હું બહુજ ઉત્સુક થઈ ગઈ હતી. હાલ-તે દિવસે-જે તે દિવસ ઉગ્યોજ નહોત તો કેવું સાફ થાત ! તે દિવસે-મારો પ્રાણથી પણ પ્યારો ભાઈ ગુમ થયો, તમને ભોંયરાના ભયંકર કેદખાનામાં કેદ કરવામાં આવ્યા અને મારા પિતાજીએ મારી પાસે આવીને મને કહ્યું-‘ મારે દુર્જન પાસે જઈને તેમની સાથે તારા લગ્ન કરવાની બાબતમાં તારે તારી મરજી મુજબ હા કે ના પાડવી. ’ તે પ્રમાણે તેઓ મને તેની પાસે લઈ ગયા. ત્યાંથી તેઓ ચાલ્યા ગયા.

અને અમે બન્નેજ ત્યાં રહ્યા. મને એકલીનેજ ત્યાં જોઈ તેણે મને એક પછી એક બચકર અને હૃદયવિદારક વાતો કહી સંભળાવી.”

“ અને પ્રભાવતી ! હું આહું છું કે-તે બધી વાતો તું મને કહે. ”

લલિતે એકદમ ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું.

“ તેમણે મને પૂછ્યું કે હજી પણ તું લલિતને આહે છે કે ? ”

“ તેનો તેં શો જવાબ આપ્યો ? ”

“ એજ કે હું મારા પ્રાણ કરતાં પણ લલિતને વધારે આહું છું. ”

“ વાર, પછી શું થયું ? ”

“ બીજો પ્રશ્ન એ પૂછાયો કે-‘ તેના ઉપરથી પ્રેમ ઓછો થશે કે નહિ ? ’ આ સવાલનો જવાબ મેં એવો આપ્યો કે-મારા શરીરમાં બધાં સુધી પ્રાણ છે ત્યાંસુધી લલિત પ્રત્યેનો મારો પ્રેમ એક તલમાત્ર પણ ઓછો થશે નહિ. આ વાત મેં બહુજ અભિમાનથી કહી પણ તેમણે મારા અભિમાનને વધારે વખત ટકવા દીધો નહો. લલિત ! ફક્ત મારા પ્રેમને લીધેજ તમારા ઉપર આવો બચકર વખત આવ્યો છે. તેને માટે મને બહુજ અફસોસ થાય છે પણ હું લાચાર છું-નિરપાય છું. જો હું તમને ચાહતી ન હોત તો તે તમારા તરફ જોત પણ નહો. તેમનું મન બહુજ અદેખાઈ બરેલું છે. મારી સાથે લગ્નગાંઠથી જોડવાનો દ્રઢનિશ્ચય તેમણે કર્યો છે, એ તેમણે મને કહી સંભળાવ્યું. તે જોડ્યા કે-જો તું મારી સાથે લગ્નગાંઠથી જોડાઈશ તો હું લલિતના એક વાળને પણ ઈજા આવવા દઈશ નહિ અને તમામ આફતોમાંથી હું તેને બચાવીશ. જો તું મારી સાથે લગ્નગાંઠથી જોડાવાની ના પાડીશ તો.....હાય.....

“ તે ગમે તે રીતે મારો નાશ કરશે એમજ ને ? ”

“ હા ! ” આ એકજ શબ્દ જોલતાં તેના હૃદયને બહુજ વેદના થઈ. તે આગળ જોલવા લાગી-“ લલિત ! તમે જો સંપૂર્ણપણે નિર્દોષી હશો તોપણ પુરાવાઓ ઉપરથી આખરે અપરાધી ડરશોજ. ઉપરાંત ન્યાયાધીશ અને તેના મદદગાર વિગેરે તેના હાથમાં હોવાથી તે તમને દોષીજ કરાવશે. ત્યાર પછી તમારી વિશ્વમાં મને તેમણે એક પછી એક એમ બહુજ બચકર વાતો કહી સંભળાવી. તે વખતે મારી સ્થિતિ બહુજ શોચનીય અને કશ્ચાજનક થઈ પડી. હું તેમને પગે પડી-જીદી જીદી રીતે તેમની પ્રાર્થના કરી-તેમને શરણે મઠ અને આખરે રડી પડી. ત્યારે તેઓએ કહ્યું કે-જો તું મારી શરતો કબૂલ કરીશ તો હું લલિતના પ્રાણ બચાવીશ, એવી આશા તેમણે

મને આપી. લલિત, તમને બચાવવાનો રસ્તો છે, તે જાણતાંજ-ફક્ત તમને બચાવવા માટેજ-હું તેમની શરત કબૂલ કરવા માટે તૈયાર થઇ મઇ.”

“પણ તે શરત શું હતી-કેવી હતી ?”

“તે બહુજ બચકર અને હૃદયભેદક શરત હતી અને તે એકે મારે ‘તેમની સાથે લગ્ન કરવું.’ લલિત ! એક તરફ પ્રેમ અને બીજી બાજુએ મારા પ્રેમી પ્રિયતમના પ્રાણ ! આમ હું સંકટમાં સપડાઇ-લલિત ! મેં ફક્ત તમારા પ્રાણ બચાવવા માટે કમનસીબ પ્રેમનો ત્યાગ કર્યો. પ્રેમીના પ્રાણ કરતાં પ્રેમને તુચ્છ માન્યો અને મેં તેમની સાથે લગ્નથી બેઠાવાની હા પાડી. પછી તેમણે તમારા બચાવ માટેના માર્ગ બતાવ્યો. કેદખાનામાંથી તમને શી રીતે મુક્ત કરવા અને ત્યાર પછી તમારું શું કરવું, વિગેરે બાબતો કહ્યા. પછી તમારા વિશ્વાસને માટે તેમણે મારી પાસે એક પત્ર પણ લખાવી લીધો.”

“હવે બધી વાત મારા સમજવામાં આવી. પ્રમા ! તારા તે પત્રે મારી બહુજ દુર્દશા કરી. જેને માટે મારા આત્માએ અને શરીરે હિંમત ધારણ કરી હતી, તેજ આશાતંતુ તુડી ગયો અને હું સર્વ-રીતે હતાશ થયો-નિરાશ બની ગયો. પરંતુ પ્રભાવતી ! તું ચોક્કસ માનજે કે-આ હૃદયમાં ઉપન થએલો પ્રેમવૃક્ષ હજુ તેવોને તેવોજ કાયમ છે. તેને દુનિયાની કે દેવલોકની કોઇપણ શક્તિ આ બવમાં તો ઉમેડી શકશે નહિ.” ઉદ્વિગ્ન ચિત્તે ઉશ્કેરાઈ ગઈ લલિતે કહ્યું.

થોડો વખત સુધી પ્રભાવતી સ્તબ્ધ રહી. તે બંને જણા પોત પોતાના વિચારમાં નિમગ્ન હતા. એક ક્ષણ પછી પ્રભાવતી બોલી:—

“લલિત ! અમારી વાતચિત પૂર્ણ થતાંજ પિતાજી ત્યાં આવ્યા. લગ્નને માટે મેં હા પાડી છે, એ વાત જ્યારે તેમણે તેમને કહી સંભળાવી ત્યારે તો પ્રથમ પિતાજીએ તે વાત ખરી માની નહીં. પરંતુ મેં હા આ માટે પાડી ? લલિત ! ફક્ત એકજ શરતે અને તે તને બચાવવાની શરતેજ ! મારા પ્રેમને બાળી નાંખવા માટે, મારું તમામ જીવન દુઃખમાં વીતાવવા માટે અને જીવન નીરસ કરી નાંખવા માટે હું તૈયાર થઇ હતી એ વાત તેમના જાણવામાં શી રીતે આવી શકે ?”

“પ્રભાવતી ! હું તારા સ્વાર્થત્યાગ માટે તારો ખરા અંતઃકરણ-થી આભાર માનું છું, તને ધન્યવાદ આપું છું. તારા પ્રેમબાવમાં મને કોઇ કાળે પણ શંકા ઉદ્ભવે તેમ નથી. પરંતુ આવતી કાલે-હું સંપૂર્ણ પણે નિર્દોષ છતાં-જો મારા કમનસીબે મને એક ખૂનીની જેમ દેહાન્તદંડ મળે તો તમામ વાતોનો અન્ત થઇ જશે; પણ કદાચ

ભાવ્યયોગે તે ભયંકર કસોટીમાંથી હું પસાર થઈ જઈ તે હું તારી આશા રાખું કે નહિ ?”

“હવે આશા શાની અને કેવી !? જો તમને બચાવવામાં આવે તો તેમની સાથે લક્ષ્મી જોડાવાનું મેં તેમને વચન આપ્યું છે. તેમણે પોતાની શરત મુજબ એક વાર તમારા પ્રાણ બચાવ્યા. તમારો છુટકારો કરી તેમણે પોતાનું વચન પાળ્યું છે તો હવે મારે પણ મારું વચન પાળવું જોઈએ. તમે ફરી પાછા અહીં શા માટે આવ્યા, તે હું જાણતી નથી છતાં લલિત ! હું વચનના પરમ પવિત્ર બંધથી બંધાઈ ગએલી છું. તે શિવાય લલિત, આપણે પ્રેમ પરમાત્માને પસંદ નથી. આપણામાં કમનસીબ રત્નેશભાવ પ્રકટ થયા પછી આપણા ઉપર એક પછી બીજી એમ કોઈને કોઈ આકૃતિ આવેજ જાય છે અને અહલુત બનાવે. બન્યા જ કરે છે.

“તે ખરું છે પરંતુ તે અહલુત બનાવેના મર્મ આપણે જાણી શકતા નથી એજ કારણથી આપણે કાંઈનું કાંઈ માની લઈએ છીએ. તે દિવસે બોજનોત્સવને સમયે તે ચમત્કારિક આકૃતિ તારી પાસે આવી અને.....

“તે આકૃતિએ શી ઇશારત કરી ?” પ્રભાએ ઉત્સુકતાથી વચમાંજ પૂછ્યું.

“એજ કે-પ્રભા ! તું કોઈ કાળે દુર્જનની પત્ની થઈ શકીશ નહિ અને તેજ મારે પુનઃ કિલ્લામાં આવવાનું પ્રયત્ન કરણુ છે. જે અહલુત આકૃતિએ તને ઇશારત કરી તેજ આકૃતિએ ફરી અહીં આવવાની મને પણ ઇશારત કરી.”

લલિત આટલું બોલ્યો તેટલામાંજ ખૂણામાં રાખેલા દીપકનો પ્રકાશ એકદમ મોટો થયો અને તે બન્નેનું ધ્યાન તે તરફ ખેંચાયું. થોડાજ વખતમાં ત્યાંના એક દરવાજે ઉઘડ્યો અને ધીમે ધીમે તેમના પરિચયમાં આવેલી અહલુત આકૃતિ અંદર આવી. તેને જોઈ તે બન્નેને જરા પણ ભય લાગ્યો નહિ. ધીમે ધીમે તે આકૃતિ તે બન્નેની પાસે આવી અને પોતાનો હાથ ઉંચો કરી આશીર્વાદ આપ્યો અને તેમને તત્કાળ છૂટા પડી જવાની ઇશારત કરી. પછી તે આકૃતિ અદ્રશ્ય થઈ ગઈ. દરવાજાની બહાર તેઓ આવ્યા. ત્યાં મધુરી ઉઘટી હતી. તેને પ્રભાવતીએ જગાડી. તે બન્ને જોએલી અહલુત આકૃતિના વિચારમાં તક્લીન થઈ ગયા. મધુરી ઉઠતાં જ પ્રભા ત્યાંથી ચાલી નિકળી. એટલામાં કોઈના આવવાનો અવાજ સંભળાયો અને થોડીજ વારમાં ઝાંખું ઝાંખું અજવાળું દેખાવા લાગ્યું.

તે સાથેજ તેઓ ત્યાં યોજી ગયા. ધીમે ધીમે તે પ્રકાશ તેમની પાસે ને પાસે આવવા લાગ્યો ત્યારે આખા શરીર ઉપર ધોળું વસ્ત્ર ઓઢી કોઇ મનુષ્ય આવ્યો છે, એવું તેઓ નક્કી કરે તેટલામાં તો તે મનુષ્ય જેવી જણાતી આકૃતિએ પોતાના શરીર ઉપરનું વસ્ત્ર ફેંકી દીધું. તે સાથે તે ત્રણે ચમક્યા—ગભરાયા. તે શું હતું ?

વાંચક ! તે એક માંસ અને ચામડી વિનાનું હાડપિંજર હતું. તેને જોતાંજ મધુરી એ એક ધીમી ચીસ પાડી તે સાથેજ તે આકૃતિ અને પ્રકાશ કોણ જાણે ક્યાંએ ગુમ થઇ ગયાં. આ વખતે મધુરી થરથર ધ્રુજતી હતી. આખરે છુટા પડતી વખતે લલિતે પ્રભાને કહ્યું—

“પ્રભા ! હવે હું જાઉં છું.”

“ભલે !” આવતી કાલની ભયંકર કસોટીમાંથી તે દયાળુ પરમાત્મા તમને બચાવશે !” અત્યંત સહગર્હિત સ્વરે પ્રભા બોલી.

“અને હું પણ આશીશ આપું છું કે—લલિત તમારો જય થાઓ—વિજય થાઓ. તમે નિર્દોષ અને નિષ્કલંક બનો, એજ મારી અંતરની અનન્ય અભિલાષા છે !” મધુરીએ કહ્યું.

આ વખતે પ્રભાની સ્થિતિ બહુજ શોચનીય થઇ. લલિતને, જા, કહેવાનું તેને બહુજ ભારે લાગ્યું. તે દુઃખી થઇ પણ લાચાર હતી.

રડતી રડતી તે ત્યાંથી ચાલી ગઇ અને લલિત પણ પોતાને આપવામાં આવેલા ઓરડા તરફ ચાલ્યો ગયો.

પ્રકરણ ૪૬ મું.

ન્યાયમંદિરમાં.

પોતાના રાજ્યમાંથી અધિકારરૂપ રાક્ષસનો નાશ કરતા પૂર્વ દિશાના આકાશમાં બાલરવિનાં આરક્ત કિરણો ઉદય પામવા લાગ્યા. પ્રાતઃકાળના પવનથી પૃથ્વીના પ્રત્યેક પ્રાણિમાં પ્રકુલ્લતા પ્રકટ થવા લાગી. પુષ્પપુંજ પ્રકુલ્લિત થવા લાગ્યા. મધુલોલુપ ભમરાઓનાં જંદ અત્યંત આનંદ પામી ગુંજરવ કરવા લાગ્યા. આવા પ્રાતઃકાળના સમયે અંજયદૂર્ગમાંના પદાર્થસંગ્રહાલય નામક ભવ્ય ભુવનમાં ન્યાયસભાની રચના બહુજ સાવચેતીથી થવા લાગી. યોડાજ વખતમાં સર્વ તૈયારીઓ થઇ ગઇ. મંદારનગરથી માત્ર લલિતનો ન્યાય કરવા માટેજ આવેલ ન્યાયાધીશની સ્વારી પોતાની સાથેના માણસો સાથે ત્યાં આવી પહોંચી અને પોતાને રથાને વિરાજમાન થઇ.

ન્યાયાધીશને માટે બનાવેલા ઉચ્ચ આસનની પાસે એક મનુષ્ય રાજદંડ લઈ ઉભો હતો. તેની જરાક નીચે ન્યાયાધીશના સ્મૃતિ-શ્રુતિના ધુરધુર ચાર સહાયકો બેઠા હતા. તેની બાજુએ ન્યાયાધીશનો શિરસ્તેદાર બેઠો હતો. બીજી બાજુએ તે પર્વત પ્રદેશનો સુબો બેઠો હતો. ન્યાયાસનની ડાબી બાજુએ આરોપીને માટે એક પાંજરા જેવી જગ્યા તૈયાર કરેલી હતી. તેની પાસેજ સરદાર સજ્જનસિંહ, દુર્જનસિંહ, વીરસિંહ અને બીજા કેટલાક અન્ય સરદારો તેમજ સારા સારા ગૃહસ્થો બેઠા હતા. ન્યાયના પવિત્ર કામમાં સહાયભૂત સાક્ષીઓ પણ ન્યાયાસનની પાછળના ભાગમાં બેઠા હતા. કુલે દસ સાક્ષીઓ હતા. તેમાં મુખ્ય તો બે અસ્પૃશ્યરક્ષક, એક કિલ્લાના દરવાજા ઉપરનો પહે-રેગીર, વૃદ્ધ દૂર્ગરક્ષક રણુમલ અને બીજો એક નોકર, એટલાજ હતા.

થોડાજ વખતમાં બે સિપાઈઓ લલિતસિંહને લઈ ત્યાં આવી પહોંચ્યા. લલિતની કંબરે એક મજબૂત સાંકળ બાંધેલી હતી અને તેનો એક છેડો એક સિપાઈના હાથમાં હતો. હજી પણ લલિતના માથા ઉપર થએલા ઘા ઉપર ઘોળો પાટો બાંધેલો હતો. તેની મુખ-મુદ્રા નિસ્તેજ પરંતુ શાન્ત દેખાતી હતી. તે સમયે તેના મુખ ઉપર એક જાતનું ચમત્કારિક તેજ પ્રસરેલું હતું—ચમકતું હતું. તે ન્યાયમંદિરમાં આવતાંજ ત્યાં એકત્ર થએલા સર્વ લોકો તેની તરફ જોવા લાગ્યા. લલિતે પ્રથમ ન્યાયાધીશ તરફ જોઈ વિનયથી પ્રણામ કર્યા. પછી તેણે પોતાની નજર ન્યાયમંદિરની ચારે તરફ ફેરવી. વૃદ્ધ સરદાર સજ્જનસિંહને જોતાંજ તેણે—પોતાની ઉપર અનંત ઉપકાર કરનાર તરફ—વિનયથી મસ્તક નમાવ્યું અને શાન્તપણે પોતાની જગ્યા ઉપર ઉભો રહ્યો.

ઘણા દિવસ પછી આજેજ લલિતનું મુખ સ્પષ્ટપણે સરદાર સજ્જનના જોવામાં આવ્યું. તેણે શાન્ત અને નિશ્ચયી મુખમુદ્રાએ પ્રેમ પૂર્વક પોતાને મસ્તક નમાવેલું જોતાંજ તે સદ્યહૃદય વૃદ્ધ સરદારના હૃદયનું પાણી પાણી થઈ ગયું. એક વખત પોતે તેને પુત્રની જેમ ચાહ્યો હતો, એ વિચાર તેના હૃદયમાં આવતાં જ તેના હૃદયમાં એકદમ પ્રેમ ઉત્પન્ન થયો. અચાનક તેની આંખમાંથી આંસુ નિકળી પડ્યા. તે પોતાના મનની સાથે જ બોલ્યો—“ શું ખૂન જેવું રાક્ષસી કૃત્ય લલિત જેવા પવિત્ર યુવકે કર્યું હશે ? શું લલિત નિર્દોષ હશે ? પણ એણે તો મારા એકના એક પુત્રનું ખૂ”.....આમળ તે વિચાર કરી શક્યો નહિ.

“સરદાર સાહેબ ! આપ શું કહો છો ?” દુર્જને સજ્જનની આંખમાં આવેલા આંસુ જોઈને તેને પૂછ્યું. લલિતસિંહ ત્યાં આવ્યો ત્યારથી જ તે ખારીકીથી-ઝીણી નજરે-સરદાર સજ્જન અને લલિત તરફ જોઈ રહ્યો હતો. પોતે જે કામ હાથમાં લીધું છે, તે બહુજ સાહસવાળું અને જોખમનું છે, એ વાત દુર્જનની જાણ બહાર નહોતી; છતાં તેણે સાહસ તો કર્યું જ હતું. લલિત પોતાનો છુપો દુસ્મન અને પોતાના પ્રેમપંથમાં પ્રવળ હરીફ છે, એમ હવે તે ખાત્રીથી માનવા લાગ્યો હતો. તેના નાશ કરવા માટે ગમે તેવું બચકર સાહસ કરવામાં જરાએ પાછી પાની કરવી નહિ, એવો તેણે દ્રઢ નિશ્ચય કર્યો હતો. સરદાર સજ્જનને તેણે કરેલો પ્રશ્ન તેની પાસેજ બેઠેલા પ્રાંતસુખાના સાંભળવામાં આવી જવાથી તે ધીમે રહીને બોલ્યો—

“દુર્જનસિંહજી ! જે તમે પ્રથમથીજ મને તમારો ધરાદો ન જણાવી દીધો હોત તો આ અપરાધી યુવકે ત્રણ ત્રણ ખૂન કર્યા છે, એ વાત હું કદાપિ માની શકતજ નહિ. તેની બબ્બ, તેજસ્વી અને નિર્દોષ મુખમુદ્રા જોઈ તેને હાથે આવાં-ખૂન જેવાં-નીચ કૃત્ય થયાં હશે, એવી શંકા પણ આવે તેમ નથી, એવો તે નિર્દોષ લાગે છે.”

“તમે કહો છો તેજ પ્રમાણે તેના તરફ જોતાં મને પણ લાગે છે. જુઓ, તેની મુખમુદ્રા કેટલી બધી ગંભીર અને નિર્દોષ દેખાય છે. મને નથી લાગતું કે—આ યુવકે એક પણ ખૂન કર્યું હોય. એક નહીં પણ ત્રણ ત્રણ ખૂન ઉપરા ઉપરી જે મનુષ્યે કર્યા હોય અને તે જ્યારે ન્યાયાસન સમક્ષ આવે ત્યારે તેનું આચરણ આવું ગંભીર અને શાન્ત દેખાય એ સર્વ રીતે અસંભવિત છે.” સજ્જનસિંહની પાસેજ બેઠેલા એક અન્ય સરદારે કહ્યું.

આ બાપણ તરફ દુર્જને જરા પણ ધ્યાન આપ્યું નહિ. લલિત જ્યારથી ત્યાં આવ્યો હતો ત્યારથી ન્યાયાધીશ અને તેના મદદગારો તેની મુખમુદ્રા તરફ ઘણો વખત સુધી જોઈ રહ્યા હતા. અમારી આ નવલકથાના નાયક તરફ જોઈ તેની બાબતમાં તેઓનો શો મત બંધાયો, તે નિર્દોષ છે કે નહીં, તે અત્યારેજ કહી શકાય તેમ નથી. થોડાજ સમયમાં ન્યાયાધીશે પોતાના શિસ્તેદાર તરફ જોઈ ઇશ્વારત કરી. તરતજ તે પોતાની પાસેજ પડેલા કાગળના ઢગલામાંથી એક કામળ હાથમાં લઈ ઉભો થયો અને ન્યાયાધીશ તરફ જોઈ બોલ્યો—

વાંચક ! હવે લલિતના અપરાધો પ્રકટ કરવા શિસ્તેદાર તૈયાર થયો અને ન્યાયના પવિત્ર કાર્યનો પ્રારંભ થયો.

પ્રકરણ ૪૭ મું.

ન્યાયની શરૂઆત.

“ સભાસદો ! અહીં ઉભા રાખવામાં આવેલા યુવકને—ખૂન જેવા ત્રણ ભયંકર અપરાધોને માટે—ન્યાયાસનની સમક્ષ લાવીને—ઉભો કરવામાં આવ્યો છે. તેના ઉપર ત્રણ ખૂન કરવાનો આરોપ છે. તેની મુખ્ય હુકમીકત નીચે મુજબ છે:—

એમ કહી તેણે કેટલાક કાગળ આડા અવળા કર્યા અને ફરી બોલવા લાગ્યો—

“ આ યુવક, સરદાર સજ્જનસિંહના દયામય આધારે ન્હાનાથી મોટો થયો છે. સરદાર સાહેબના કુટુંબની સાથે તેને કાંઈ પણ સંબંધ નથી. એ જ્યારે ન્હાનો હતો ત્યારે સરદારને અચાનક રીતે ક્યાંકયા જડી આવ્યો હતો. ત્યારથીજ આ કોઈ નિરાધાર બાળક છે, એમ સમજી સજ્જનસિંહજીએ તેનું પોતાના પુત્રની જેમ પાલન કર્યું. તે જો કે મોટો થયો છતાં તે અનાથ છે, એમ જાણી સરદારનો સ્નેહભાવ તેના ઉપરથી ઓછો થયો નહિ. આવી રીતે કેટલાંક વર્ષો વીતી ગયાં. આખરે થોડા દિવસ પહેલાં કોઈક રાજ્યકારણને લીધે—તેનો ખુલાસો અહીં કરવાની જરૂર નથી—સરદાર સજ્જનને રાજધાનીનો ત્યાગ કરવાનો હુકમ મંત્રિમંડળ તરફથી મળ્યો. તે પ્રસંગે સરદાર દુર્જનસિંહે તેમને પોતાના કિશોરમાં આવી રહેવાની રજા આપી. ત્યારે આ સરદાર સજ્જનસિંહ પોતાના યુવક પુત્ર શરવીર ચંદ્રસિંહ અને પુત્રી પ્રભાવતીની સાથે અહીં—અજ્યઃકૂર્ગમાં આવીને રહેવા લાગ્યા. તે વખતે આ સામે ઉભેશો ગુનેહગાર યુવક લલિત તેમના બીજા નોકરો સાથે તેમની સાથે અહીં આવ્યો. અહીં આવ્યા પછી પંદર દિવસે લલિત અને પ્રભાવતી એક બીજાને ચાહે છે, એવો સરદારને વહેમ આવ્યો. પોતાના ઉચ્ચકુળની કુમારિકા આવા એક નિરાધાર યુવકને ચાહે અને જેની ઉપર પોતે અસંખ્ય ઉપકાર કરેલા છે તે, તે ઉપકાર ભૂલી જાય, એ વાત સરદારને સહન થઈ શકી નહિ. તેઓએ તેને પોતાના પુત્ર-પુત્રી સાથે મળવાની મના કરી. ત્યારથી તેના ખાનખાનનો બંદોબસ્ત ગુદોજ કરવામાં આવ્યો. તે પહેલાં તો તે તેમની સાથેજ ખાતો-પીતો અને રહેતો હતો. આવી રીતે કેટલાંક દિવસો બતીત થયા પછી સરદાર દુર્જનસિંહ સરદાર સજ્જનસિંહના જમાઈ થવા માટે અહીં આવ્યા. તેમણે સરદાર પાસે તેમની પુત્રીનું

પહેલાંથીજ માગું કર્યું હતું. આ સંબંધ સરદાર અને તેમના પુત્રને પસંદ પડ્યો. વિવાહ-નિમિત્ત કરવા માટે દુર્જનસિંહ અહીં આવ્યા તેને ત્રીજે દિવસે સિંહચુકાના માલેક વજ્રેસંધ અને અજબસંધ નામના બે લુટારા ભાષ્યોએ જોર જીતમથી સરદારની પુત્રીનું હરણ કર્યું. તેમાંથી આ આરોપીએ તેમની પુત્રીને તેમના હાથમાંથી છોડાવી. ત્યારે બાલસ્વભાવને અનુસરી તે બાલિકાના હૃદયમાં સ્વાભાવિક રીતે તેને માટે પ્રેમરસનેહ અને સન્માનયુક્તિ ઉત્પન્ન થયાં. ત્યાર પછી કેટલાક દિવસ વ્યતીત થયા.

“સભાસદો! ત્રણ અપરાધોના આરોપી આ ખુતી તરીકે લલિત નામક યુવકને તમારી સમક્ષ ઉભો રાખવામાં આવ્યો છે, તેના ત્રણ અપરાધોમાંથી પહેલા અપરાધની હકીકત નીચે પ્રમાણે છે-

“આ અન્યદુર્ગમાં વંશપરંપરાથી ચાલતા આવેલા રિવાજ પ્રમાણે દરેક નવા વર્ષના પ્રથમ દિવસે એક ભોજનોત્સવ થાય છે. ચાલુ વર્ષના ઉત્સવ પછી બીજે દિવસે કુમારી પ્રભાવતી પોતાની દાસી મધુરી સાથે કિલ્લાની એક બાજુએ ફરતી હતી. ત્યાં દાસીના કહેવાથી તેઓની મુલાકાત થઇ. તેજ વખતે અચાનક કુમાર ચંદ્રસિંહ-કે જેનું આ આરોપી લલિતે ખૂન કર્યું છે તે-ત્યાં અચાનક જઇ ચડ્યો. પોતાની બહેનને આરોપી સાથે એકાન્તમાં જોતાં-પોતાના પિતાએ મના કરવા છતાં-તેઓને વાતચિત કરતાં જોઇ-તેને સ્વાભાવિક રીતે ક્રોધ ઉત્પન્ન થયો. કુમારે આરોપીને કાંઇક સખત શબ્દો સંભળાવ્યા હશે તે તેનાથી સહન થઇ શક્યા નહિ અને તેણે પોતાની તરવાર ઉપર હાથ નાખ્યો, એમ દાસીનું કહેવું છે. પછી ચંદ્રસિંહે દાસીની સાથે પોતાની બહેનને કિલ્લામાં મોકલી દીધી અને પોતે આરોપીની પાસેજ રહ્યા. ત્યાર પછી લગભગ બે કલાકે આરોપી એકલોજ પાછો કિલ્લામાં આવ્યો. તે વખતે કિલ્લાના દરવાજા ઉપરના પહેરેગીરને તેણે પૂછ્યું-“કુમાર ચંદ્રસિંહ પાછો આવ્યો છે?” તે વખતે આરોપીની મુખમુદ્રા લાલચોળ, ક્રોધી, ભયભીત અને ખુતી જેવી દેખાતી હતી. તેના સવાલના જવાબમાં પહેરેગીરે ના કહી. તે સમયે આરોપીના પોશાક ઉપર લોહીના દાઢ સ્પષ્ટપણે જણાતા હતાં. તેની મ્યાનમાં તરવાર નહોતી. પહેરેગીરે “આ શી ગડબડ છે?” એવો સવાલ તેને પૂછ્યો પણ આરોપીએ તે તરફ જરાએ ધ્યાન આપ્યું નહિ અને કિલ્લામાં ચાલ્યો આવ્યો. ત્યાર પછી થોડીજવારમાં એક અરણ્યરક્ષક તુટેલી તરવારનો એક કટકો લઇને કિલ્લામાં આવ્યો. જ્યાં તેને તરવારનો તે કટકો મળી આવ્યો તે

ઠેકાણે લોહીની નીક બેઠી હતી એવું તેણે કહ્યું. જે ઠેકાણેથી તેને તે કટકો જડ્યો તે ઠેકાણે પડેલાં પગલાંઓ ઉપરથી ત્યાં ખૂબ ઝપાઝપી થઈ હતી એ પણ તેણે જ જણાવ્યું. તેને જે કટકો જડ્યો તે આરોપીની તરવારનો હતો. આ પ્રમાણેની ગડબડ ચાલતી હતી તેજ સમયે સરદાર સજ્જન અને દુર્જન વીરસિંહને વળાવવા માટે દરવાજાની પાસે આવ્યા. ત્યાં થતી ગડબડ સાંભળતાંજ તે શી બાબતની ગડબડ છે, તેની તપાસ થવા લાગી. સર્વેને લલિત ઉપર વહેમ આવવાથી તત્કાળ તેને ત્યાં બોલાવવામાં આવ્યો. કુમારચંદ્રની બાબતમાં પોતાને કંઈ પણ ખબર નથી, એમ આરોપીએ સાફ કહી દીધું. તેજ વખતે ત્યાં બીજો અરણ્યરક્ષક આવ્યો. તેણે કુમારચંદ્રનો ફોટો અને અંગરખું સર્વની સમક્ષ રજુ કર્યાં. તે વસ્તુઓ પોતાના પુત્રનીજ છે, એ વૃદ્ધ સરદારે ઝોળખી લીધી. તે વસ્તુઓ પાણીના પ્રવાહમાં વહી જતી અરણ્યરક્ષકના જોવામાં આવી. તેણે તેમાંથી કાઢી ત્યાં લઈ આવ્યો હતો. તે વખતે ગુનેહગાર પણ ત્યાંજ હતો. તેણે તે વસ્તુઓ જોઈ અને પોતે કરેલું દુર્કર્મ આમ પ્રકટ થયું તે જાણી તે અત્યંત ગભરાઈ ગયો અને તે એટલે સુધી કે તત્કાળ તેને મૂર્છા આવી ગઈ.”

“હા. હું ગભરાઈ ગયો હતો એ ખરું છે છતાં તેનું કારણ અત્યારે કહેવામાં આવ્યું છે તે નહોતું. મારા મુર્છીત થવાનું કારણ એજ હતું કે—જંગલમાં કુમારનું શું થયું હશે?” અને ન્યાયાધીશ સાહેબ ! એટલું તો આપ પણ ધ્યાનમાં રાખવા કૃપા કરજો કે અચાનક મને મૂર્છા આવી જવાથી હું તે બાબતમાં કંઈ પણ ખુલાસો કરવા અશક્ત હતો, અને જ્યારે હું શુદ્ધિમાં આવ્યો ત્યારે એક બચકર ભોંયરામાં કેદી થઈ પડ્યો હતો. આ કારણથી હું તે બાબતમાં કંઈ પણ ખુલાસો કોઈની પાસે કરી શક્યો નહિ. મતલબ કે મને તે બાબતનો ખરો ખુલાસો કરવાની તક જ મળી નથી.” લલિતે સ્પષ્ટ પણે જ્ઞાન્ત અને ગંભીર સ્વરે કહ્યું.

“તે બાબતનો ખુલાસો કરવા માટે હવે તને તરતમાંજ તક મળશે. તે સમયે તારે જે કંઈ કહેવાનું હોય તે ખુશીથી કહેજે. તે અમે સાંભળીશું પણ હમણાં તો તારા ઉપર મુકાએલા આરોપની હકીકત સાંભળી લેવા દે!” ન્યાયાધીશે કહ્યું.

“આરોપીને કેદ કરવામાં આવ્યા પછી બીજેજ દિવસે કેદખાનાનો દરવાજો ખુલ્લો પડેલો, સરદાર દુર્જનના વિશ્વાસુ દુર્ગરક્ષક

રણમલના જોવામાં આવ્યો. ત્યારે તેણે કારાગૃહમાં જઈને જોયું તો ત્યાંથી કેદી નહાસી મયાનું તેના જાણવામાં આવ્યું. તેણે તરતજ તેને પકડી લાવવા માટે બે સ્વારોને તેની પાછળ દોડાવ્યા. ત્યાર પછી શું થયું, તે હું તમને કહી સંભળાવું તે પહેલાંજ મારે એક બીજી હકીકત વચમાંજ કહેવાની જરૂર છે. સિંહગુફામાંના લુંટારા બે ભાઈઓએ સરદાર સજ્જનસિંહની પુત્રી પ્રભાવતીનું બીજાવાર હરણ કરવાનો ઘાટ ઘડ્યો. તે પ્રમાણે તેઓ કુમારિકાને લઈ જતા હતા ત્યારેજ આરોપી લલિતસિંહ અચાનક ત્યાં આવી પહોંચ્યો. તે વખતે આરોપીએ અલૌકિક શૌર્ય દેખાડી કુમારીનો છુટકારો કર્યો. ઘણા માણસોની સાથે લડતાં લડતાં તેના ઉપર કેટલાક ઘા થયા. તેથી તે બેશુદ્ધ થઈ પૃથ્વીપર પછડાઈ પડ્યો. આરોપીનું શૌર્ય જોઈ કિલ્લાના માલિકે તેને કેદખાનામાં રાખ્યો નહીં પણ તેની સારી રીતે સારવાર કરવાની તેના તરફથી ગોઠવણ કરવામાં આવી. બીજે દિવસે અરણ્યરક્ષકને બીજા બે સિપાઈઓની લાશ મળી આવી. તે સિપાઈઓને આરોપી જ્યારે કેદખાનામાંથી નહાસી ગયો હતો ત્યારે તેની પાછળ તેને પકડી લાવવા માટે દૂર્ગરક્ષકે મોકલ્યા હતા. આ વાત ચાર દિવસ પછી આરોપીના જાણવામાં આવી. તે વખતે તેને શું થયું હશે તે તેજ જાણે. તેણે સરદાર દુર્જનસિંહને ખાનગી રીતે પોતાને મળી જવા માટે સંદેશો મોકલાવ્યો. ”

“ માન્યવર ન્યાયાધીશ સાહેબ ! આ તમામ તરકડીઓનું તરકટ છે. પાપી પિશાચોની પ્રપંચજન છે કે જે તદ્દન અસત્યના પાયા ઉપર છળ, કપટ, દ્વેષ અને અદેખાઈથી ગુંથવામાં આવી છે.” જોરથી જમીન ઉપર પગ પછાડી લલિતે વચમાંજ કહ્યું.

“ ચુપ રહો ! આવી રીતે વચમાં વચમાં બોલીને ન્યાયાસનનું અપમાન કરવાનું પરિણામ બહુજ શોચનીય આવશે.” પ્રાંતસુભાએ કહ્યું.

લાચાર ! લલિતને ચુપ રહેવું પડ્યું. ન્યાયાધીશના સહાયકે પોતાની બાબતમાં જે કાંઈ કહ્યું તેમાં સત્યનો કેટલો યોડો અંશ છે, તે જાણી તે અત્યંત આશ્ચર્યચકિત થયો. પોતે શા કારણને લીધે કિલ્લામાંથી નહાસી ગયો હતો તેનો ખરો ખુલાસો કરવામાં આવશે તો પ્રભાવતી-જેણે પોતાને માટે અલૌકિક સ્વાર્થત્યાગ દર્શાવ્યો હતો તે-ને કેટલું બહું દુઃખ થશે, એ તેની જાણબહાર નહોતું. તેને માટે ગમે તેમ થાય, કારાગૃહમાંથી પોતેજ નહાસી ગયો છે એમ ન્યાયાધીશ માને અને પોતાની ઉપર ગમે તેવું સંકટ આવે તો તે મુંગે મોઢે સહન

કરવા લલિત તૈયાર થઈ ગયો. પોતાના ઉપર મૂકાએલા ગુદા આરો-
પની જે હકીકત શિસ્તેદાર કહે જતો હતો તે ચુપચાપ સાંભળતો-હતો
છતાં આખરનું અસત્ય વાક્ય-પોતે દુર્જનસિંહને મળવા બોલાવ્યો-એ
વાત સાંભળી તેની સ્તબ્ધતાનો અવધિ થયો.

“ન્યાયાધીશ સાહેબ અને અન્ય પંડિતજનો ! તે બંને સ્વારોની
લાશો જંગલમાં મળી આવી, એ વાત સાંભળી સરદાર દુર્જનસિંહને
આરોપીએ પોતાને છુપી રીતે આવીને મળી જવાની પ્રાર્થના કરી.
આમ કરવાનું કારણ પોતાના સર્વ અપરાધો સરદાર પાસે કબૂલ કરી.
તેની અને સરદાર સન્નજનની પાસે ક્ષમા યાચના કરવી, એ હતું.
તેની પ્રાર્થનાનો સ્વીકાર કરી દુર્જનસિંહ તેને કેદખાનામાં મળવા ગયા.
તે સમયે આરોપી બહુજ ગમરાઈ ગએલા જેવો દેખાતો હતો. સરદાર
દુર્જનને જોતાંજ આરોપી રડી પડ્યો. તેણે સર્વ અપરાધો કબૂલ કર્યા.
પછી તે સરદારને પગે પડ્યો, તેમની પાસે દયાની યાચના કરી અને
પોતાને બચાવી લેવાની પ્રાર્થના કરી. તેણે પ્રભાવતી પ્રત્યે પ્રેમ
દર્શાવ્યો અને તેનું ચિત્ત પોતાની તરફ આકર્ષ્યું એ ફક્ત સ્વાર્થ-
બુદ્ધિનુંજ કામ હતું. તે એક મોટા સરદારની પુત્રી હોવાથી તેના
તરફથી પોતાને ભવિષ્યમાં લાભ થશે, એજ તેનો ઉદ્દેશ હતો. પરંતુ
પોતાની તમામ ધારણાઓ ધૂળમાં મળેલી જોઈ આરોપીએ તમામ
વાતો કબૂલ કરી. આરોપીએ ફક્ત કુમાર ચંદ્રસિંહનું ખૂન કર્યું છે
એટલુંજ નહીં પણ તેણે એ સ્વારોનાં કૂર રીતે અને નિર્દયપણે ખૂન
કર્યું છે. પ્રથમ આરોપીએ એક સ્વારને ઘોડા ઉપરથી ખેંચીને નીચે
પછાડ્યો અને બીજાની ઉપર હુમલો કર્યો. તેને ઠાર કરી નીચે પડેલા
સ્વાર તરફ વળ્યો. તેને ઘોડા ઉપરથી પછાડી નાંખેલો હોવાથી તે
એશુદ્ધ થઈ પડ્યો હતો, છતાં તેના ઉપર ઘા કરવામાં આરોપીએ
જરા પણ પાછી પાની કરી નહિ. આટલું થયા પછી પોતે જે કૃત્ય
કર્યું, તેને માટે બહુજ પસ્તાવા લાગ્યો. મનુષ્ય વધ જેવો બચંકર અપરાધે
આરોપીને બહુજ બેચેન બનાવ્યો. આરોપીએ પ્રથમ તો પુનઃ કેદ-
ખાનામાંથી ન્હાશી જવાનો વિચાર કર્યો હતો પણ તે બંધ રાખ્યો અને
સરદાર દુર્જન અને સર્જનના શરણમાં જવાનો નિશ્ચય કર્યો. આ હકી-
કત સાંભળી સરદારનું શરીર જરા ધ્રુજ્યું. તે ત્યાંથી ઉઠીને બહાર
આવ્યા. આરોપી અતિશય બચંકર માણસ છે, એમ જાણી તેના ઉપર
સશસ્ત્ર માણસોનો પહેરો રાખવામાં આવ્યો.”

આટલું કહી તે ખેસી મયો. ઉપરની તમામ હકીકત સરદાર

દુર્જને તેને લખાવી હતી અને તેણે લખી લીધી હતી. તેમાં સત્યનો અંશ કેટલો હતો, તેની કલ્પના અમારા વાંચકોએ કરી લેવી.

એક ક્ષણ બ્યતીત થયા પછી ન્યાયાધીશે સાક્ષીઓને તપાસવાનો હુકમ કર્યો. તરતજ પ્રાંતસુબાએ દરવાજા ઉપરના પહેરેગીરને રજુ કર્યો. તેણે પોતાની હકીકત કહ્યા પછી બે અરણ્યરક્ષકોએ પોતાની હકીકત જાહેર કરી. પછી વીરસિંહે કહ્યું:—

“જે સમયે હું દૂર્ગમાંથી રાજધાની તરફ જતો હતો તે સમયે દરવાજા ઉપર અરણ્યરક્ષક બચબીત થઇ કુમાર ચંદ્રના સંબંધમાં કાંઈક હકીકત કહેતો હતો. તે સાંભળી સરદાર સાહેબે તેની તપાસ કરી. પછી પરિચારિકા મધુરીને બોલાવી તેની તપાસ કરવામાં આવી. અત્યારે જે હકીકત ન્યાયાસન સમક્ષ રજુ કરવામાં આવી છે, તે સર્વ સાચી છે. પછી લલિતસિંહને ત્યાં બોલાવવામાં આવ્યો. તેને પૂછવામાં આવ્યું કે—‘કુમાર ચંદ્ર ક્યાં છે?’ તેના જવાબમાં તેણે જણાવ્યું કે—‘તે બાબતમાં હું કાંઈ જાણતો નથી.’ એટલામાં ત્યાં બીજો અરણ્યરક્ષક કુમારનો ફેટો અને અંબરખું લઇને આવી પહોંચ્યો. તે બંને યીજે જોતાંજ આરોપી મૂર્ચ્છીત થઇ પડ્યો. આ બાબતમાં ન્યાયાધીશ સાહેબ! હું ફક્ત આટલીજ હકીકત જાણું છું.” એટલું કહી તે બેસી ગયો.

ત્યાર પછી દૂર્ગરક્ષક રણુમલે ન્યાયાધીશના પૂછવાથી કહ્યું કે—
“પ્રથમ તો મેં બોંયરાનો દરવાજો ઉઘાડો જોઇ તપાસ કરી તો કેદી નહારી ગયાનું મારા જાણવામાં આવ્યું. પછી કેદીને પકડી લાવવા માટે મેં બે સ્વારોને મોકલ્યા.” ત્રણ દિવસ પછી પોતે તેજ સ્વારોને કેવી સ્થિતિમાં જોયા હતા તે જણાવી આગળ બોલવા લાગ્યો—
“આરોપીને શોધી લાવવા માટે મેં મોકલેલા સ્વારોની લાસો જોતાંજ મને લલિત ઉપર વહેમ આવવા લાગ્યો. મેં ઘણા વિચારો કર્યા પછી મને લાગ્યું કે—લલિત ખૂતી હોવો જોઈએ. પછી હું તેની પાસે ગયો. તે વખતે તે પથારીમાં ચિતાતુર થઇ પડ્યો હતો. તેની પાસે બીજું કોઈ નહોતું. મેં તેને તમામ વાતો વિસ્તારથી કહી બચકર બચ દર્શાવ્યો ત્યારે તે બચબીત થઇ તમામ વાત કબૂલ કરવા તૈયાર થયો. તેની કબૂલાત મેં પોતેજ સાંભળવા કરતાં મારા માલેક સાંભળે તો સાફ, એમ મને લાગવાથી મેં તેને કહ્યું કે—‘તું સરદાર દુર્જન-સિંહને શરણે જા!’ આ મારી વાત તેણે કબૂલ કરી અને મને મારા સરદારને પોતાની પાસે લઇ આવવા કહ્યું. તે પ્રમાણે મેં મારા

માલેકને સંદેશ પહોંચાડ્યો. ત્યાર પછી શું થયું, તે હું જાણતો નથી.” એમ કહી તે પોતાની જગ્યાએ બેસી ગયો. તે ઉપરા ઉપરી દુર્જનસિંહ તરફ વારંવાર જોતો હતો. વચમાં વચમાં તેઓ પરસ્પરને ઇશારો પાલુ કરતા હતા. એક બે વાર તે ઇશારા અચાનક સરદાર સજ્જનસિંહના જોવામાં આવી જવાથી તેને પાલુ શંકા આવી. લલિતને ખૂની તરીકે માનવા માટે હવે તેનું ચિત્ત ડગમગવા લાગ્યું. વૃદ્ધચારણે કિલ્લાની ખરેખરી હકીકત તેને કહી સંભળાવી ત્યારથી રણમલને માટે તેનું હૃદય તેના પ્રત્યે વહેમી થઈ ગયું હતું. તેણે કિલ્લાની હકીકત સજ્જનને કહી સંભળાવી હતી તેમાં અસત્યનો ધણો ખરો અંશ હતો અને તે વાત સજ્જનના જાણવામાં આવી ગઈ હતી. તે વરંવાર ધ્યાનપૂર્વક રણમલ તરફ જોવા લાગ્યો. રણમલની સાક્ષી થઈ જતાંજ સરદાર દુર્જનસિંહ ક્રોધ થયો. તેણે પોતાની ઉપર લખ્યા પ્રમાણેની હકીકત એટલી બધી તો શાંત રીતે કહી કે જાણે તેણે તે તમામ બતાવે પોતાની નજરો નજર જોયા હોય. તેનું બાપણ થતું હતું ત્યારે સરદાર સજ્જન ગુંચવાઈ ગયો. તેને—એક ક્ષણ પહેલાં રણમલે કહેલી હકીકત સાંભળી તેને—જે શંકા આવી હતી તે દુર્જનના બાપણથી કોણ જાણે ક્યાંએ ઉડી ગઈ. તે અંચળ ચિત્ત વાળો સરદાર લલિતને પુનઃ અપરાધી માનવા લાગ્યો છતાં તેના ચિત્તનું સમાધાન ન થયું તે નજ થયું. તે અને ત્યાં એકત્ર થયેલા સર્વ લોકો હવે લલિતસિંહ શું કહે છે, તે સાંભળવા અત્યંત ઉત્સુક થઈ ગયા.

આરોપીની વિરૂદ્ધમાંના પુરાવાઓ લેવાઈ ગયા. થોડી વાર પછી ન્યાયાધીશે લલિતને કહ્યું—“ હે યુવક ! હમણાં તારા વિરૂદ્ધમાં જે બાપણો થયાં તે, તેં સાંભળ્યાં છે. હવે તારે તારા બચાવમાં જે કાંઈ કહેવું હોય તે કહેવાની તને રજા આપવામાં આવે છે.”

ન્યાયાધીશની વાત સાંભળી લલિતે સર્વ સભાસદો તરફ જોઈ કહ્યું કે—

“ માન્યવર ન્યાયાધીશ સાહેબ અને સર્વ સભાસદો ! હું મારા બચાવમાં જે કાંઈ કહેવા માગું છું તે કહેવા પહેલાં મારે આપને જણાવવુંજ જોઈએ કે—

“ ન્યાયનો પવિત્ર કાંટો આજે આપની સમક્ષ છે. તેમાં સત્ય કે અસત્યની તુલના કરી નિષ્પક્ષપાતપણું દર્શાવી—તટસ્થ થઈ—તમે મને ન્યાય આપશો. ન્યાયાધીશ સાહેબ ! આજે આપ પરમાત્માના પવિત્ર ન્યાયના આસન ઉપર વિરાજેલા છો, તે ન્યાયાસનને પવિત્ર ન્યાયથી

ઉજવલ બનાવવું અથવા કલંકીત કરવું, એ તમારા હાથમાં છે. દુર્જન-
સિંહ અને મારા ઉપર અનેક ઉપકાર કરનારા પૂજ્ય વડીલ તુલ્ય સન્ન-
સિંહજી ! એ તો તમે પણ નક્કી માની લેજો કે—સંસારમાં આખરે
વિજય સત્યનો છે અને પરાજય અસત્યનો છે ! એ ચોક્કસ જાણુજો કે—

બનીને પાપમાં મસ્તાન, પાપી પાપમાં મહાલે;
બનેલી નાવ કાગળની, કહો તે ક્યાં સુધી ચાલે ?
કરી દયો કેટી યત્નો પણ નલેથી પુષ્પ ના મળશે;
વલોવો પાણીને સો વાર, કદિ માંખણ નહીં મળશે !
પાપ છૂં ના રહે, છાતું કરો કે ચોકમાં;
પોકારી આખર ઉઠશે, આલોક કે પરલોકમાં !

આટલું કહી લલિત જરા થોભ્યો. થોડીવાર પછી તે પોતાના
બચાવમાં બોલવા લાગ્યો કે—

બહાલા વાંચકો ! લલિત શું બોલ્યો, તેણે પોતાનો બચાવ કેવી
રીતે કર્યો, તે બચાવ સાંભળી ન્યાયાધીશે તેને શિક્ષા કરી કે નહીં અને
કરી તો શી શિક્ષા કરી, પ્રભાવતીનું શું થયું તેમજ જેના ખૂનનો
આરોપ લલિત ઉપર મૂકવામાં આવ્યો હતો તેનું શું ખરેખર ખૂન
થયું હતું, વિગેરે વિગેરે બાબતો જાણવા માટે અમારી આ નવલકથાનો
બીજો ભાગ વાંચજો.

પ્રથમ ભાગ સમાપ્ત.

	આ નવલકથાનો બીજો ભાગ	
	જન્યુઆરી ૧૯૧૯ માં	
	પ્રકટ થશે.	

ધી ગાર્ઠડ દુ ઇંગ્લીશ ટીચર.

પોતાની મેળે ઘેર બેઠાં વગર માસ્તરે થોડા વખતમાં અને થોડી મહેનતમાં રીતસર અંગ્રેજી શીખવું હોય તો ધી ગાર્ઠડ દુ ઇંગ્લીશ ટીચર જરૂર ખરીદજો. અક્ષર જ્ઞાન, તાર, કાગળ, અરજીઓ વગેરે લખતાં, વાંચતાં શીખવા સારૂ આ પુસ્તક ધારૂંજ ઉમદા સાધન છે. આ પુસ્તકની અંદર દરેક વિષયની સમજ, એવી સાદી અને સરળ રીતે આપવામાં આવી છે કે, ગમે તેવા શિષ્યાકે માણસને પણ સમજતાં જરાએ મહેનત પડતી નથી. ખીજાઓની માફક આ પુસ્તકના જુદા જુદા ભાગો કર્યા નથી પણ એકજ પુસ્તકની અંદર જરાએ જરા ઉપયોગી બાબતોનો સમાવેશ ઘણીજ બાહોશીથી કરવામાં આવ્યો છે. વધુ તારીફ ન કરતાં એક વાર ચોપડી મંગાવી ખાત્રી કરવા અમો ભલામણ કરીએ છીએ. કી. રૂ. ૧૧ પોષ્ટેજ માફ.

સવા ખસો પાનાનું દળદાર પુસ્તક.

જાદુકળા પ્રકાશ.

આ ચમત્કારી પુસ્તકમાં મંત્ર સાધવાની રીત, વનસ્પતિ સાધન, આત્મરક્ષા, વીંછી, આદાશીશી, તાવ, નજર, પિશાચ, યક્ષણી, ડાકીણી, શાકીણી, ભુતાદિક કાઢવાના મંત્ર, મુક વાળવાનો મંત્ર, સાપનું ઝેર, વિગેરેના મંત્ર, વશીકરણ મંત્ર, વશીકરણ મંત્ર વિધિ નવદેવતા, વીર, આગીઓ, વૈતાળ, છાયા પુરૂષ યક્ષણી, ક્ષેત્રપાળ, અત્રપુર્ણા-દેવી, કર્ણપિશ્ચાચીની, કંગાળ, ભૈરવ, ઝાંપડી, અધોર મંત્ર, પરિવશ કરવા, વનસ્પતિ, વશીકરણ વિદ્યા, વીર સાધવાનો મંત્ર વગેરે સંખ્યાબંધ મંત્રો સમાવેલા છે. તેમજ પાંજરામાં પક્ષીઓ દેખાડવાં, ટોપીમાં ફુલ ઉગાડવાં, વિગેરે ઘણી જાતના જાદુના ખેલો ઉપરાંત શીવલોમ પુજવાના લાભ, જમીનમાં દાટેલું ધન જેવા તથા પાણી જેવાની રીત, મુકમાંની વસ્તુ કહેવાની રીત, સાપનો મોહરો બનાવવાની રીત; વીંછી ઉતારનાર જાદુજી જડીબુટ્ટી બનાવવાની રીત વગેરે ઘણી બાબતો આપવામાં આવી છે. કિં. રૂ. ૧ પોસ્ટેજ ૦-૩-૦ વધુ.

બુકસેલર સાકરલાલ બુલાખીદાસ.

રીચીરોડ-અમદાવાદ.

